

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 The New York Times Çoksatın Yazarı

SARAH J. MAAS

CATWOMAN™

RUHÇALAN

Ücretsiz PDF Kütüphane - <https://ranney.org>

SELINA KYLE BİR HIRSIZ

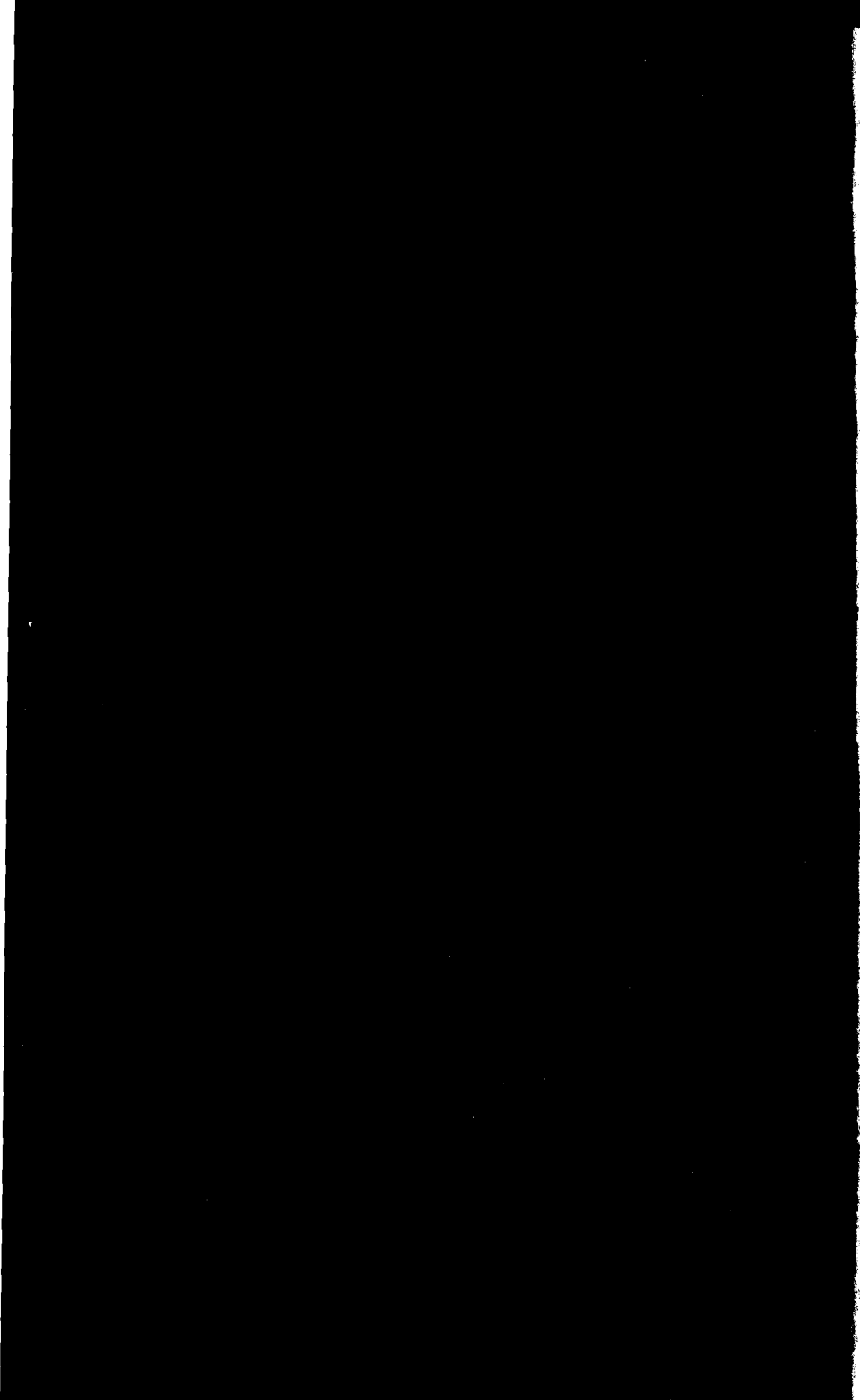
Selina Kyle, Gotham'ın kenar mahallelerinden kaçtıktan iki sene sonra gizemli ve varlıklı Holly Vanderhees olarak geri döner. Çok geçmeden Batman'in önemli bir görev için şehirden ayrıldığını ve Gotham'ın savunmasız olduğunu öğrenir.

LUKE FOX İSE KAHRAMAN

Luke Fox ise Batwing olarak insanlara yardım edebileceğini kanıtlamak istemektedir. Poison Ivy ve Harley Quinn'le işbirliği yapan yeni bir hırsızın peşine düşer. Üçlü, şehirde karmaşa yaratmaktadır. Catwoman isimli hırsız zekidir ve Batwing'in sonunu getirebilir.

GOTHAM'DA KİMSE GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL

Üçüncü *DC İkonlar* kitabında Selina tehlikeli bir oyun oynuyor, beklenmedik arkadaşlıklar kuruyor, geceleri Batwing'le, gündüzleriye yakışıklı komşusu Luke Fox'la yakınlaşıyor. Fakat geçmişinden gelen bir tehdit kuyruğunu kapmak üzereyken kalbinden geçen planı gerçekleştirebilecek mi?

CATWOMAN™

RUHÇALAN

Copyright © 2019 DC Comics.
BATMAN and all related characters and elements © & ™
DC Comics. WB SHIELD: ™ & © Warner Bros.
Entertainment Inc. (s19)
S0091610

Pegasus Yayınları: 2070
Gençlik: 410

Catwoman: Ruhçalan
Sarah J. Maas
Özgün Adı: Catwoman: Soulstealer

Editör: İlker Sönmez
Düzeltili: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2019 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-648-5

Türkçe Yayın Hakları, PEGASUS YAYINLARI, 2019

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Penguin Random House LLC'nin
bünyesindeki Random House Children's Books'tan alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal
gücünün ürünüdür ya da hayali olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş
kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CATWOMAN

RUHÇALAN

- DC İKONLAR

SARAH J. MAAS

İngilizceden çeviren:
Tuğçe Kayıtmaz

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KIYAMETİ KOPARAN VE BUNU
YAPARKEN EĞLENEN KADINLARA

ÖNCE

---

1. BÖLÜM

Derme çatma arenadaki uğultulu kalabalık onu heyecanlandırmıyordu.

Ne içini titretiyor, ne sinirlendiriyor ne de onu huzursuz ediyordu. Selina Kyle omuzlarını çevirmekle yetindi. Bir kez, bir kez daha.

Sonra beklemeye koyuldu.

Kirli koridordan hazırlık odasına uzanan çılgınca tezahürat sesi, uzaklardan duyulan gökgürültüsünden halli-neydi. Tıpkı, apartmanından çıkıp yürürken Doğu Yaka'ya vuran fırtına gibi. Gotham'ın bitmek bilmez organize suç liderlerinden en yenisi Carmine Falcone'nin sahibi olduğu kumarhanesine açılan gizli metro girişine varıncaya kadar sıırıslıklam olmuştı.

Ancak fırtınalara nasıl göğüs gerdiyse bu dövüş de öyle göğüs gerecekti.

Selina, ıslak siyah uzun saçlarını kontrol etti, topuz sağlamdı. Bir keresinde, daha ikinci sokak dövüşünde, saçını

atkuyruğu yapma hatasına düşmüştü. Karşısındaki kız saçını yakalamış ve Selina'nın boynunun savunmasız kaldığı o birkaç saniye hayatının en uzun birkaç saniyesi olmuştu.

Ancak kıl payı da olsa galip gelmişti. Dersini de almıştı. O zamandan beri ister yukardaki sokaklarda olsun, ister Gotham'ın altındaki kanalizasyona oyulmuş arenada; her dövüşte bir ders almıştı.

Bu geceki rakibinin kim olduğu önemli değildi. Meydan okuyanların hepsi genellikle birbirine benzer tiplerdi: Falcone'ye geri ödeyemeyecek kadar borcu olan çaresiz adamlar. Falcone'nin Leoparları'ndan birini ringde alt ederek borçlarını kapatma şansını yakalamak için hayatlarını riske atmaya razı aptallar.

Ödül: Kendilerini bekleyen bir gölge var mı diye asla tetikte yaşamak zorunda kalmamak. Yenilginin bedeli: Fena benzetilmek ve borçlarının silinmemesi. Beraberinde genellikle Sprang Nehri'nin dibine tek gidişlik bir bilet vaadi eşliğinde. Kazanma ihtimali: İmkânsıza yakın.

Bu gece mücadele edeceği beceriksiz hangisi olursa olsun, Selina, Falcone'nin ona geçen seferkinden daha hızlı onay vermesi için dua ediyordu. O dövüş yok muydu.... Selina'yı o özellikle acımasız maçı sürdürmeye zorlamıştı. Kalabalık fazlasıyla heyecanlı ve ucuz alkol ile yeraltı kumar alanında satılık olan diğer her şeye para harcamaya fazlasıyla hazırды. Selina her zamankinden daha fazla yara bereyle eve dönmüştü ve bayıltana kadar dövdüğü adamsa...

Hem uykuda hem uyanıkken rakiplerinin kanlı suratları gözünde canlandığında bile, kendi kendine, bunun onun sorunu olmadığını söyleyip dururdu. Dövüşten sonra Falcone'nin onlarla ne yaptığı onun sorunu değildi. Selina rakiplerini nefes alır halde bırakırdı. En azından bununla teselli buluyordu.

Ayrıca en azından, oyunu kurallarına göre oynamayı bilmeyen aşırı gururlu ya da aptal diğer bazı Leoparlar gibi doğrudan karşı gelecek kadar da aptal değildi. Hayır, onun Carmine Falcone'ye karşı küçük başkaldırıları daha sinsiceydi. Falcone adamların ölmesini isterdi, Selina ise onları baygın halde bırakırdı ama bunu öylesine iyi yapardı ki kalabalıktan bir kişi bile itiraz etmezdi.

Özellikle kız kardeşinin hayatı tehlikedeyken bu ince bir çizgiydi. Sınırları fazla zorlarsa Falcone ona sorular yöneltebilir ve en çok kime değer verdiğini, canını en çok nereden yakacağını merak etmeye başlayabilirdi. Selina işlerin o raddeye varmasına asla izin vermeyecekti. Maggie'nin güvenliğini asla bu şekilde riske atmayacaktı; bu dövüşlerin hepsi, her biri, onun için olmasına rağmen.

Selina Leoparlar'a katılalı üç yıl olmuştu; Alfa Mika, onu Falcone'yle tanıştıracak kadar diğer kız çeteleri karşısında kendini ispatlayalı ise neredeyse iki buçuk yıl. Selina o buluşmayı kaçırmaya cüret etmemişti.

Kız çetelerindeki düzen basitti: Her çetede alfa idare ve korumayı üstlenir, ceza ve ödülleri belirlerdi. Alfaların emirleri kanundu. Bu emirlerin yerine gelmesini ikinci ve üçüncüler sağlardı. Bunu takip eden hiyerarşik düzen daha belirsizdi. Dövüşler rütbe atlama şansı sunuyordu ama maçın ne kadar kötü geçtiğine göre rütbe kaybetme olasılığı da vardı. Yeterince aptal ya da cesur olanlar bir alfaya bile meydan okuyabilirdi.

Ancak Mika, Falcone'yi Selina'nın Kurt Sürüsü'ndeki ikinciyle kapışmasını ve kızı ara sokaktaki beton zeminde kanlar içinde bırakmasını izlemeye getirdiğinde Selina'nın aklından rütbe atlama düşüncesi geçmemişti bile.

O dövüşten önce Selina'nın solgun sol kolunda, kazanılan her bir dövüşün andacı olarak sadece dört leopar benliği dövmesi vardı.

Selina beyaz atletinin ucunu düzeltti. On yedi yaşında, şimdiden iki kolunda da yirmi yedi benek dövmesi vardı.

Yenilmezdi.

Maç sunucusu salonda böyle ilan ediyordu. Sözcükler Selina'nın kulağına mırıltı halinde geliyordu. *Yenilmez şampiyon, Leoparlar'ın en vahşisi...*

Eli, arenaya sokmasına izin verilen tek eşyaya kaydı: Kırbaç.

Bazı Leoparlar ringde kimliklerini belli etmek için imza makyajlar ya da kostümler tercih ederlerdi. Bir tüp dudak parlatıcısı küçük bir porsiyon yemeğe denk gelirken, Selina'nın o tarz bir şeye ayıracak kadar parası yoktu. Ancak ilk resmi dövüşüne vücudu saran eski jimnastik giysisi ve tozluklarıyla geldiğinde Mika etkilenmemişti.

Aeorobik yapacakmış gibi görünüyorsun, demişti alfası. En azından sana birkaç pençe verelim.

Ringdeyken bıçak ve tabanca dışında her türlü küçük silaha izin veriliyordu. Ancak o gece üzerinde bunlardan hiçbiri yoktu. Oradaki tek şey, mekân alternatif bir tür sirke ev sahipliği yaptığı zamandan kalma aksesuar yığınındaki terk edilmiş kırbaçtı.

Yanından ayrılmadan önce Mika, *Bunu nasıl kullanacağını çözmek için on dakikan var,* diye uyarılmıştı Selina'yı.

Dövüş ringine itilmeden önce bu şeyi nasıl şaklatacağını zar zor çözmüştü. O ilk dövüşte kırbaç yardımdan çok engel olmuştu ama kalabalık bunu sevmişti. *Selina'nın* küçük bir yanı da, dünyayı yarıp geçen şaklamayı sevmişti.

Böylelikle onu nasıl kullanacağını öğrenmişti. Ta ki kırbaç, kolunun bir uzantısı haline gelene kadar, ta ki kırbaç

ona narin görüntüsünün vermediği bir şiddet sunana kadar. Ayrıca bu şeyin ona ringde kazandıracağı yüksek dramadan da bir zarar gelmezdi.

Metal kapıdaki güm sesi onun gitme sinyaliydi.

Selina belindeki kırbaç, siyah taytını ve gözleriyle uyumlu yeşil spor ayakkabılarını –kimse bununla ilgili bir yorum yapmamıştı– kontrol etti. Sargılı parmaklarını esnetti. Her şey tamamdı.

Yani, ne kadar tamam olabilirse o kadar tamamdı.

Bu dövüşler için yeniden uyarladığı eski jimnastik ısınma hareketleri sayesinde kasları esnek, bedeni kıvraktı. Bedeninin bu dövüşlere *hazır* olduğundan emin olmak için fiziksel dövüş, kırbaç ve hem gösteri hem de kendinden daha ağır rakiplerinin dengesini bozmak için kullandığı akrobasi hareketleri sayesinde işin zor kısmını atlatmıştı.

Selina paslı kapıyı açarken gıcırdadı. Mika koridorun ötesinde yeni kızla ilgilenirken titrek floresan ışıkları altın teninin her zamanki ışıltısını alıyordu.

Mika hareket ettikçe siyah örgüsü sallanırken dar omzunun üzerinden Selina'ya onu tartan bir bakış attı. Önünde burnunu çeken beyaz kız şişmiş burnundan akan kanı dikkatle sildi. Yavru kedilerden birinin gözleri şişmiş ve kızarmıştı, diğerininkiyse ağlamaya hazır yaşlarla doluydu.

Kalabalığın sinirlenmesine şaşmamalıydı. Eğer bir Leopar böylesine kötü bir bozguna uğramışsa fena bir dövüş olmalıydı. Mika'nın, sallanmasın diye kızın solgun kolunu tutacağı kadar amansız bir dövüş.

Arenaya uzanan gölgeli koridorda Falcone'nin fedailerinden biri işaret ederek yanına çağırdı. Selina kapıyı arkasından örttü. Geride değerli herhangi bir şey bırakmamıştı. Zaten çalmaya değer bir şeyi de yoktu.

“Dikkatli ol,” dedi Mika, Selina geçerken. Asyalı kızın sesi alçak ve yumuşaktı. “Bu geceki grup her zamankinden daha fena.” Mika patlak dudağını dezenfektan bir mendille silerken yavru kedi hızla başını çevirerek tısladı. Mika uyarırcasına hırladı ve kesigi temizlenirken yavru kedi biraz titreyerek usluca sabit durdu. Mika arkasını dönmeden, “En iyisini sana bıraktı. Üzgünüm,” diye ekledi.

“Her zaman yaptığı gibi,” dedi Selina midesi kasılmasına rağmen soğukkanlı bir şekilde. “Üstesinden gelebilirim.”

Başka çaresi yoktu. Kaybederse Maggie’ye bakacak kimse kalmayacaktı. Dövüşmeyi reddetmek mi? Bu da bir seçenek değildi.

Mika, Selina’nın onu tanıdığı üç yıl boyunca Carmine Falcone’yle anlaşmalarını bitirme meselesini hiç açmamıştı. Sonuçta Falcone’nin desteği arkalarındayken rakip çeteler onlarla dalaşmayı göze alamıyordu. Gerçi bu dövüşlere çıkmak ve Leoparlar’ı kalabalığın zevkine sunmak zorundaydılar.

Falcone bunu haftalık bir gösteriye dönüştürmüştü. Gotham’ın suç dünyasının onu sevmesini *ve* ondan korkmasını sağlayacak adeta bir Roma sirki. İsmi lazım değil bir grup pelerinli iyilik meraklısının azılı suçluların hatırı sayılır bir kısmını hapse atması da işlerine gelmişti.

Mika yavru kediyi yavaşça hazırlık odasına götürürken Selina’ya da çenesiyle gitmesini işaret ederek emir verdi.

Ancak Selina salona ve çıkışlara bakmak için durdu. Burada, Falcone’nin bölgesinin merkezinde bile, açıkta savunmasız olmak eceline susamak demektir. Özellikle de Mika gibi çok düşmanı olan bir alfaysanız.

Koridorun karşı ucundaki bir kapıdan üç kişi girdi ve kapıdan çıkan Hispanik kızı görünce Selina’nın omuzları biraz gevşedi. Bu, sağında ve solunda kendinden daha düşük rütbeli iki Leopar eşliğinde gelen Mika’nın ikincisi, Ani’ydi.

Güzel. Alfa kendilerinden birinin bakımıyla ilgilenirken onlar da çıkışı koruyacaklardı.

Selina arenaya açılan göçüklü metal kapıya yaklaşıırken kalabalığın tezahüratı duvarlardaki gevşek seramik fayansları titreterek, Selina'nın kemiklerinde ve nefesinde yankılanarak beton zeminde gümbürdüyordu. Fedailer acele etmesi için işaret ediyorlardı ama kız yavaş adımlarla ilerlemeyi sürdürüyordu. Sinsice ilerliyordu.

Leoparlar, bu dövüşler... onun işiydi. Parası da iyiydi. Annesi gitmişken ve kız kardeşi hastayken hiçbir yasal iş bu kadar çok ve çabuk para kazandırmazdı.

Leoparlar üç yıl önce hiç soru sormamışlardı. Mika C Blok'taki öfkeli tipten haberdar oluncaya kadar Selina'nın bina avlusunda Jilet çetesinden kızla –sonra başkasıyla ve daha başkasıyla– o kavgaya bilerek tutuşup tutuşmadığını merak etmemişlerdi.

Mika ona sadece Doğu Yaka'da bu tarz pisliklere başmanın onu oldukça hızlı bir ölüme götüreceğini ve onun gibi bir dövüşçünün işine yarayabileceğini söylemişti. Alfa ona dövüşmeyi kimden veya nasıl öğrendiğini sormamıştı.

Fedailerin kapıyı açmasıyla birlikte kalabalığın uğultusu kuduz bir köpek sürüsü gibi koridora akın etti.

Selina Kyle çenesini kaldırıp sesin, ışığın ve öfkenin içine adım attığı sırada derin bir nefes verdi.

Kan aksın.

Elleri öylesine şişmişti ki anahtarlarını zor tutuyordu.

Anahtarların şingirtısı koridoru lanet olası bir yemek zili kadar gürültüyle dolduruyordu.

Anahtarı üst kilide geçirebilmek için var gücüyle elini sabit tutmaya odaklandı. Selina üst kilidin altındaki, her biri

tırmanması gereken çetin zirveler gibi duran diğer üçüne bakmayı reddediyordu.

Fazla uzun sürmüştü. Falcone dövüşü gereğinden fazla uzatmıştı.

Mika, Selina'nın rakibi konusunda yalan söylememişti. Adamın kendisi de bir dövüşçüydü. İyi eğitilmiş değildi ama iriydi. Ağırlığı Selina'nın iki katıydı ve borcunu geri ödeme konusunda çaresizdi. En hafif deyişiyle yumrukları can yakmıştı.

Ancak kazanan Selina olmuştu. Kas gücüyle değil, daha zeki olduğu için. Yaraları artmaya başladığında, adam kırbacı elinden kapmayı başardığında, Selina kan yüzünden tek gözünün görüşünü geçici olarak kaybettiğinde adama karşı basit bir fizik kuralı uygulamıştı. Fen öğretmeni onunla gurur duyardı.

Yarın derse gitse ya da ertesi hafta.

Tepedeki kilit çat diye açıldı.

Kendinden daha iri, daha ağır rakipler karşısında safi beden gücü en iyi dostu değildi. Hayır, onun cephaneliği farklı silahlarla doluydu: Büyük oranda o haddi hesabı olmayan jimnastik dersleri sayesinde hız, çeviklik, esneklik. Bir de kırbaç. Yani rakiplerini şaşırtmak, kendisine saldıran doksan kiloluk bir adamın hızını dizginlemek ve saldırıyı tersine çevirmek için kullanabileceği her şey. Birkaç manevrayla kendisine yöneltilmiş o kör hamle, adamın sırtına bir darbeye dönüşürdü. Ya da direklerden biriyle yüzüstü bir çarpışmaya. Ya da dirseğini adamın karnına geçirirken dengesini kaybettirip bacağına dolanan bir kırbacı.

Hep yumuşak noktaları hedef al. Bunu henüz ringe ayak basmadan önce öğrenmişti.

Selina hâlâ biraz bulanık gören sol gözüyle grimsi mavi boyalı koridora bakındı, grafitiye, su olmayan birikintiye göz gezdirdi. Hiçbiri tehdit edici görünmüyordu.

Koridorun gölgeli kısımları... Bu kapıda dört kilit olmasının sebebi tam olarak buydu. Maggie *hiçbir* koşulda kapıyı açmasın diye. Özellikle de annelerine ve yanında getirebileceği kimselere.

Metal kapıda hâlâ geçen seferden, altı ay öncesinden kalma bir göçük vardı.

Selina kapıyı açmayı reddedince uyuşturucu bağımlısı annesinin yanındaki terli adamın kapı deliğinin hemen yanına yumruğunu gömerek açtığı geniş, yuvarlak bir göçük. Ancak komşulardan biri polis çağırmakla tehdit edince gitmişlerdi.

Bu binada iyi insanlar vardı. Ancak polisleri çağırmak her şeyi daha da kötüleştirirdi. Polis demek sorular demekti. *Yaşam koşullarıyla* ilgili sorular demekti.

Selina o gölgelerin arasına kimsenin gizlenmediğinden emin olunca tekrar kapıya döndü. O haliyle ikinci kilidi de açmayı başardı. Sonra üçüncüsünü.

Selina tam son kilidi açmaya başladığı sırada koridorun sonundaki asansör inledi. Göçüklü kapılar açıldı ve bir elinde market poşetleri, diğerinde parmaklarına vidalanmış metal pençeler gibi anahtarlarıyla Bayan Sullivan belirdi.

Yaşlı kadın aksayarak koridorda yürürken göz göze geldiler ve Selina, ceketinin altındaki eşofman kapüşonunun yüzünü gizliyor olması için dua ederek başıyla kadını selamladı. Hiç olmazsa kırbacı sırtına gizliydi. Bayan Sullivan kaşlarını çatıp cıkcıklayarak hızla dairesine yöneldi. Kadının beş kilidi vardı.

Selina her hareketinin kadın tarafından izlendiğinden haberdar, son kilidi açarken ağırdan aldı. Bayan Sullivan'a, aklından onu soymayı geçirdiği için oyalanmadığını söyle-

yip söylememe konusunda kendi içinde gidip geldi. Gidip geldi ve yaşlı kadının ona doğru dudak bükmesi üzerine söylememeye karar verdi.

Pislik. Bayan Sullivan dairesinin kapısını çarparak kapatmadan ve bütün o kilitleri çevirmeden önce gözlerinde dans eden sözcük buydu.

Selina buna sinirlenmekle uğraşamayacak kadar acı içine deydi. Daha beterlerini duymuştu.

Son kilidi açtı ve dairesine girip hızla kapıyı örttü ve kilitledi. Kilit üstüne kilit, sonra bir kilit daha vurduktan sonra en tepedeki zinciri geçirdi.

Daire loştu, içeriği aydınlatan tek şey, oturma odası/mutfaklarının iki penceresi önündeki avluda bulunan sokak lambalarının altın rengi ışıltısıydı. Gotham'da, banyoları buranın tamamından daha büyük insanlar olduğundan adı gibi emindi ama en azından burayı elinden geldiğince temiz tutuyordu.

Ortamda domates sosunun keskin ve ekmeğin tatlı kokusu duyuluyordu. Buzdolabına bakınca Maggie'nin gerçekten de Selina'nın okuldan sonrası için ona aldığı yemeği yemiş olduğunu gördü. Hem de çoğunu.

Güzel.

Selina buzdolabının kapısını kapadıktan sonra buzluğa açtı ve bir yığın dondurulmuş yemeğin yanındaki bezelye poşetini çıkardı. O dondurulmuş yemekleri sayarken poşeti zonklayan yanağına bastırdı, sadece üç tane kalmıştı. İtalyan yemeği bitince haftanın geri kalanı boyunca tek yemekleri bunlardı.

Selina, soğukun tenini ısırmasının tadını çıkararak dondurulmuş bezelyeleri yüzüne bastırırken kırıbaçı lavabonun altına sakladı, spor ayakkabılarını çıkarıp kenara attı ve oturma alanındaki rengi atmış yeşil halının üzerinde sessizce yürü-

yerek banyo ve karşısında tek bir yatak odasının bulunduğu koridora geçti. Minik banyo karanlık ve boştu. Ancak solundaki aralık bırakılmış kapıdan hafif bir ışık sızıyordu.

Arka cebindeki bir tomar para yine de yeterli değildi. Kira, yemek ve Maggie'nin tahlilleri ile sağlık ödemelerinin hepsine yetmiyordu.

Göğsü sıkışarak omzuyla yavaşça kapıyı açtı ve başını yatak odasından içeri doğru uzattı. Dairedeki renkli tek yer burasıydı; duvarları düğünçiçeği sarısına boyanmıştı ve Doğu Yaka'daki başka bir okul daha kapanıp da tiyatro bölümü boşaltıldığında Selina'nın şans eseri bulduğu Broadway posterleriyle kaplıydı.

O posterler şimdi, kendisine yaklaşık iki boy küçük ve on yıldır kullanılmaktan yıpranmış bir çizgi film karakteri baskılı yorgan altında kıvrılmış halde yatan kıza bakıyordu. Yorganla birlikte Maggie'nin hâlâ açık bırakmakta ısrar ettiği ateşböceği gece lambası da dahil odadaki diğer her şey eskimişti.

Selina onu suçlamıyordu. On üç yaşındaki Maggie, ne isterse yapmayı hak edecek kadar korkunç şeyler yaşamıştı. Odayı dolduran zorlukla, hırıltılı bir şekilde alıp verdiği nefes bunun kanıtıydı. Selina sessizce Maggie'nin yatağının yanındaki solunum aletlerinden birini aldı ve ölçüsünü kontrol etti. Kız kardeşinin kuru öksürüklerini duyduğu an oturma odasındaki kanepesinden buraya koşarak gelmeyeceğinden değil ama olsun.

Nemlendiricinin fişini prize taktıktan sonra Selina sessizce oturma alanına geri döndü ve mutfağın ortasındaki küçük masanın başında duran çatlak vinil bir sandalyeye çöktü.

Her tarafı ağrıyordu. Her tarafı zonkluyor, yanıyor ve yatması için yalvarıyordu.

Selina saate baktı. Gecenin ikisiydi. Okula gitmelerine beş saat vardı. Daha doğrusu Maggie'nin gitmesine. Selina'nın bu suratla okula gitmesine imkân yoktu.

Cebindeki paraları çıkardı ve plastik masanın üzerine koydu.

Masanın ortasındaki küçük kutuyu kendisine doğru çekti ve öbüründen biraz daha az acıyan elini kutunun içinde gezdirdi. Alışveriş yaparken daha akıllıca davranması gerekiyordu, devletin gıda yardımı yeterli değildi. Kendisine ve ileri derecede kistik fibrozis hastası olan kız kardeşine yetmediği kesindi. Maggie'nin okul sonrası tiyatro dersinin bitmesini beklerken bir kütüphane bilgisayarından ilaç olarak kullanılan gıdalarla ilgili bir araştırma yapmıştı. İlaç yerine geçtiği söylenemezdi ama sağlıklı beslenmenin faydası olabilirdi. Onlara zaman kazandıracak, Maggie'yi biraz olsun rahatlatacak *ne olursa* denemeye değerdi.

Kistik fibrozis. Selina bu sözcükleri duymadığı, ne anlama geldiğini bilmediği bir zamanı hatırlayamıyordu. Bu, birkaç organda ama özellikle akciğerde mukus oluşumuna yol açan tedavisiz genetik bir hastalık anlamına geliyordu. Oluşan mukus solunum yollarını doldurup tıkıyor ve en iyi ihtimalle enfeksiyonlara yol açan bakterileri buraya hapsediyordu. En kötü ihtimalle: Akciğer hasarı ve solunum yetmezliği.

Bir de, gıdaları parçalayıp besinlerin emilimine yardımcı olan enzimleri tıkayarak pankreasta da oluşan mukus vardı.

Selina bir keresinde bunu Google'da aratmıştı: *İleri derecede kistik fibrozis için beklenen yaşam süresi.*

Ağ tarayıcısını kapatmış ve takip eden otuz dakika boyunca kütüphanenin tuvaletine kusmuştu.

Selina masanın üzerindeki paraya bakıp yutkundu. Maggie'nin ihtiyaç duyduğu türden sağlıklı gıdalar ucuz değildi. Dondurulmuş mikrodalga yiyecekleri acil durum yemekle-

riydi. Çöp yemeklerdi. Maggie'nin bu gece tükettiği taze İtalyan yemeği bir istisnaydı.

Belki de Selina'nın katılmak için yalnız bıraktığı dövüş için kız kardeşine bir özürdü.

"Yüzün."

Hırıltılı sözcükler karşısında Selina başını hızla döndürdü. "Uyuyor olman gerekirdi."

Maggie'nin kıvrıcık kumral saçları yarı dağınıktı ve aşırı zayıf solgun yanağında yastık izi vardı. Sadece yeşil gözleri, babaları ayrı olmasına rağmen paylaştıkları tek özellik buydu, ıslıl ıslıldı. Tetikteydi. "Ellerine buz koymayı unutma. Yoksa yarın kullanamazsın."

Selina kız kardeşine hafifçe gülümsedi ve bu, yüzünün daha da acımasına yol açtı. Kardeşinin sözünü dinleyerek bezelyeleri zonklayan suratından elinin parçalanmış, şişmiş derisine götürdü. En azından şişlik bir saat önce biten dövüşten bu yana inmişti.

Maggie odada yavaşça ilerledi ve Selina kız kardeşinin nefes darlığı ve boğazını sessizce temizlemesi karşısında yüzünü ekşitememeye çalıştı. Son akciğer enfeksiyonu durumunu kötüleştirmiş ve her zamanki pembe yanaklarındaki renk solmuştu. "Hastaneye gitmelisin," dedi Maggie soluk soluğa. "Ya da bırak yaralarını ben temizleyeyim."

Selina iki öneriyi de duymazdan geldi ve, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Maggie paraları kendine doğru çekti, buruşuk yirmilikleri saymaya başlarken gözleri iyice açıldı. "İyi."

"Ödevlerini yaptın mı?"

Alaycı, bitkin bir bakış attı. "Evet. Yarınkileri de."

"Çalışkan kız."

Maggie aşırı tetikte ve uyanık yeşil gözleriyle dikkatle ona baktı. "Yarın okuldan sonra doktor randevumuz var."

“Ne olmuş yani?”

Maggie parayı saymayı bitirdi ve desteyi dikkatlice gıda yardımını kartının olduğu küçük kutuya koydu. “Annem orada olmayacak.”

Maggie’nin babası dahil artık her kimse olmayacaktı. Annesinin bile onun kim olduğunu bildiğinden kuşkuluydu. Selina’nın kendi babasıysa... Onunla ilgili tek bildiği, annesinin kafası dumanlıyken saçma sapan monologlarından biri sırasında zırvaladıklarından ibaretti: Annesi onunla bir partide bir arkadaşısı aracılığıyla tanışmıştı. O kadar. Adını bile bilmiyordu.

Selina dondurulmuş bezelyeleri sağ elinden soluna aktardı. “Hayır, olmayacak. Ancak ben olacağım.”

Maggie masanın üzerindeki görünmez bir noktayı kazıdı. “Bahar oyunu için seçmeler yaklaşıyor.”

“Seçmelere katılacak mısın?”

Hafifçe omuz silkti. “Doktora katılıp katılamayacağımı sormak istiyorum.”

Kız kardeşi güçlü bir sorumluluk duygusuna sahipti. “Bu yıl hangi müzikal oynuyor?”

“*Atlıkarınca*.”

“Onu daha önce izlemiş miydik?”

Zıplayan o kıvrıkcık bukleleri ve ılık saçan bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

Selina gülümseyerek karşılık verdi. “Ama sanırım yarın akşam izleyeceğiz, öyle değil mi?” Cuma gecesi film gecesi. Leoparlar’la birlikte bir kamyonetin arkasından arakladıkları bir DVD oynatıcı ve kütüphanenin geniş film koleksiyonu sayesinde.

Maggie başıyla onayladı. Broadway müzikalleri, Maggie’nin pek sır olmayan hayali ve oldum olası takıntısıydı. Bunun nereden geldiği konusunda Selina’nın hiçbir fikri yoktu. Tiyatro biletlerini asla karşılayamadıkları kuşkusuzdu ama

Maggie'nin okulu Gotham'da sergilenen yapımlara birkaç gezi düzenlemişti. Belki de bu ebedi sevgisini o gezilerden birinde edinmişti. Hastalığı ciğerlerini şarkı söylerken, sahnede dururken ve dans ederken zorlayacak derecede yıpratmışken bile bu sevgisi azalmıyordu.

Belki akciğer nakli bunu değiştirebilirdi ama upuzun bir listenin sonlarındaydı. Maggie'nin sağlığı her geçen ay hızla yere çakılırken bile listedeki sıralaması yükselmüyordu. Doktorların yeni birer buluş olarak yağırdıkları ve KF hastası bazı insanların ömrüne onlarca yıl katacak ilaçlara gelince... Maggie hiçbirine yanıt vermemişti.

Ancak Selina kız kardeşine bunu söyleyecek değildi. Ona, yapılabileceklerin sınırlı olduğunu hissettirmeyecekti.

Maggie'nin seçmelere katılmaya istekli olması bile Selina'nın göğsünü dayanılmaz bir şekilde sıkıştırıyordu.

Selina dondurulmuş bezelyeleri indirirken kız kardeşine, "Yatman gerek," dedi.

"Senin de," dedi Maggie terslenerek.

Selina ağrıyan bedeninin acı içinde isyan etmesine yol açan alçak sesli bir kahkaha attı. "O zaman ikimiz de yatacağız." Ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu ve bezelyeleri dondurucuya geri attı.

Tam arkasını döndüğü sırada çelimsiz bir çift kol dik kate beline sarıldı. Maggie sanki ablasının kaburgalarında morluklar oluştuğunu biliyormuş gibi. "Seni seviyorum, Selina," dedi alçak sesle.

Selina asi bukleleri arasından Maggie'nin başının tepesini öptü ve parmakları acıyla isyan etmesine rağmen kız kardeşinin sırtını ovdu.

Bu, etraflarını saran buzdolabının sürekli uğultusuna ve kardeşine sarılırken duyduğu o acıya değermişti.

Buna değermişti.

“Geçen seferki sağlık ödemelerimizin nasıl çok daha ucuz olduğunu anlamıyorum.”

Bu, sesini yükseltmemek ve hastanenin ödeme masasındaki ellerini yumruk yapmamak için gösterdiği bir çabaydı.

Pembe çiçekli hastane önlüğü giymiş yaşlı kadın başını bilgisayarından kaldırdı. “Bilgisayar *bana* ne diyorsa size ancak onu söyleyebilirim.” Uzun mor tırnağıyla ekrandaki şey her neyse onu gösterdi. “Burada bilgisayarın dediği şey bugünkü borcunuzun beş yüz dolar olduğu.”

Selina omzunun üzerinden, Maggie’nin beyaz duvar önündeki plastik sandalyelerden birinde beklediği tarafa bakarken çenesini sıkmaktan canı acıdı. Maggie bir kitap okuyordu ama gözleri sayfanın üzerinde hareket etmiyordu.

Selina, Maggie’nin kulak kabartmak için öne doğru eğilmesinin yeterli olduğunu bilmesine rağmen sesini alçalttı. “Geçen ay yüz dolardı.”

Aynı mor tırnak ekrana vurdu. “Dr. Tasker bugün tahliller yaptırdı. Sigortanız onları kapsamıyor.”

“Kimse bana böyle bir şey demedi.” Demiş olsalar bile Maggie’nin o tahlilleri yaptırmaması *gerekliyordu*. Yine de çıkan sonuçlar... Selina doktorun dakikalar önce söyledikleriyle birlikte bu düşünceyi de bir kenara attı.

Kadın sonunda başını bilgisayarından ayırıp Selina’yı süzecek kadar uzun bir süre bakışlarını ondan ayırmadı. Yüzündeki şişlik inmiş, morluklarsa profesyonel bir makyaj ve siyah saçlarına ustalıkla verilen şekil sayesinde gizlenmişti. Kadının mavi gözleri kısıldı. “Sen ebeveyni misin, yoksa vasisi mi?”

Selina, “O faturayı ödeyemeyiz,” demekle yetindi.

“O halde bu sigorta şirketinizle görüşmeniz gereken bir konu.”

Evet ama Maggie’nin bugünkü gibi daha fazla tahlil yaptırması gerekecekti. Bir sonraki iki haftaya yapılacaktı. Üçüncüsüye bundan bir ay sonra. Selina kafasından bir hesap yaptı ve boğazındaki yumruyu yutkundu. “Hastanenin yapabileceği hiçbir şey yok mu?”

Kadın tuşlara basarak tıkır tıkır bir şeyler yazdı. “Bu sigorta şirketinizle alakalı bir mesele.”

“Sigorta şirketimiz de *sizinle* ilgili bir mesele olduğunu söyleyecek.”

Tuşların üzerindeki tıkırtılar kesildi. “Anneniz nerede?” Kadın, annesini birkaç adım uzakta beklerken bulacakmış gibi Selina’nın arkasına doğru bir bakış attı.

Selina kadına Doğu Yaka’nın ara sokaklarından birinde gezintiye çıkmasını çünkü annelerini, ölü veya diri, bulabileceği tek yerin orası olduğunu söylememek için kendini zor tuttu. Bunun yerine masanın üzerinde kalan sigorta kartını çekip aldı ve düz bir şekilde, “Şu an işte,” dedi.

Kadın ikna olmuşa benzemiyordu. Buna rağmen, “Faturayı evinize göndeririz,” dedi.

Selina arkasını dönüp kız kardeşinin ağır sırt çantasını kaldırırken karşılık verme zahmetinde bulunmadı bile. Çantayı tek omzuna asarak Maggie’ye peşinden asansöre doğru gelmesi için işaret etti.

Selina asansör düğmesine olması gerektiğinden daha sertçe basarken Maggie, “Beş yüz dolarımız yok,” diye mırıldandı.

Sahiden yoktu. Yemek, kira ve bugünkü tahliller derken dövüşten kazandığı para yetismeyecekti.

“Onu dert etme,” dedi Selina asansör kat ışıklarının teker teker yanmasını izlerken.

Maggie kollarını etrafına doladı. İyi değildi, haberler iyi değildi.

O ezici düşünce Selina'nın aklından bir türlü çıkmıyordu. O beş yüz dolar, o aptal tahliller ve o suratsız doktorun, *KF için bir tedavi yok ama başka bir iki yol daha deneyelim*, deyişi.

Az kalsın, *Neden önce?* diye soracaktı.

Maggie kendine sarılmayı sürdürürken kütleşmiş tırnak uçları –hastalığın bir başka *canın cehenneme* deyişi– zayıf kollarına Selina'nın yüzünü ekşitecek derecede sertçe batıyordu.

Selina kız kardeşinin ellerinden birini zorla kolundan ayırdı ve parmaklarını kardeşininkilerle kenetledi.

İki kız kardeş de eve gidinceye kadar bütün bir yolu sımsıkı el ele tutuşarak yürüdüler.

Komşular kelimenin tam anlamıyla gırtlak gırtlığa boğusuyorlardı.

Selina filmi açalı daha beş dakika bile olmamışken arkalarındaki duvardan bağırışma ve çığlık sesleri gelmeye başlamıştı. Kız kardeşi, aynı zamanda Selina'nın yatağı da olan sarkık, lekeli kanepeye kıvrılmış bir halde ayaklarını Selina'nın kucağına uzatarak bir uca sıkışırken, Selina'ysa bir taraftan yandaki sarhoş kavgasını dinliyor, diğer taraftan önlerindeki eski televizyonda oynayan müzikali izliyordu.

Atılkarınca. Müzikleri iyi olmasına rağmen herkes biraz fazla yargılayıcı, güler yüzlüydü ve adam da tam bir kontrolcü ezik pisliğin tekiydi. Yine de Maggie'nin başı müziğe eşlik ederek sağa sola sallanıyordu.

Ucuz peynirli makarnanın kokusu ortama sinmişti. Selina Maggie'ye dışarda doğru düzgün bir yemek ısmarlamayı teklif ettiyse de Maggie sadece eve gitmek istemiş, yorgun olduğunu söylemişti. Hastaneden beri o asık suratlı ifadesi

geçmemiştir. Hava soğuk olduğu için Selina onu ikna etmeye çalışmamıştır.

Paraları zaten yoktu ancak doktorun çok da iç açıcı olmayan tahmininden sonra otuz dolar olsa ne olur, olmasa ne olurdu?

Selina ayaklarını uzattığı sehpanın üzerinde duran kapaklı cep telefonuna baktı. Mika ve Leoparlar cuma günleri aramamaları gerektiğini biliyordu. İş ya da tehlike ne olursa olsun Selina'nın gelmeyeceği tek gecenin bu olduğunu biliyorlardı.

Ancak Mika hemen o an arayıp Falcone'nin bir dövüş daha düzenlediğini ve iyi para verdiğini söylese kabul ederdi. Üst üste üç dövüşe katılırdı.

Ama... hayır. Bu konuda akıllı olmalıydı. Ağır yaralanırsa hastanedeki sosyal hizmet görevlileri durumdan şüphelenirlerdi. Annelerinin nerede olduğunu sorarlar ve Selina'nın kollarındaki yıl boyunca uzun kollularla gizlediği dövmleri büyük olasılıkla tanırlardı.. Maggie'yleyken bile banyoda giyinmeye ve ellerini yıkarken kollarını asla çok yukarı kıvrırmamaya dikkat ediyordu.

Ancak ringdeyken... o dövmlerin tamamı rakiplerine karşı sergilemek için göz önündeydi. Dövmleri görenlere, *Bak kaç kişi yenik düşmüş*, mesajı veriyordu. *Sıradaki sensin*.

Arkalarındaki duvar gümlerle çerçeveli iki fotoğrafı titretti. Büyük olan, Maggie'yle ikisinin iki yıl önceden bir fotoğrafı, çerçevesi çalıntı, fotoğrafsa okulun kütüphane yazıcısından alınmış ucuz bir çıktıydı. Şahane bir sonbahar günü parktaki bir bankta oturuyorlardı, etraflarındaki ağaçlar mücevher gibi ıslık ıslıldı ve Maggie önlerinden geçen bir işkadınından telefonuyla fotoğraflarını çekmesini rica etmişti. Görüntü kalitesi harika değildi ama Maggie'nin yüzünden saçılan ışık inkâr edilemezdi.

İkincisi, Selina'nın beş yıl önceki bir fotoğrafıydı; bir denge kalasının üzerinde kusursuz bir ters perende attığı sırada havadayken çekilmişti. Katıldığı ve kazandığı çok sayıdaki jimnastik yarışmalarından biriydi. Y'deki eğitmeni onun çok yetenekli olduğunu ileri sürerek o ilk üç yıldan sonra da jimnastiğe devam etmesi için onu ikna etmeye çalışmıştı. Ancak Maggie'nin hastalığı kötüye gidiyordu, anneleri evi yeni terk etmişti ve ders ile yarışmaya harcanacak zaman ve para... Söz konusu bile değildi. Bunun üzerine Selina jimnastik derslerine gitmeyi bırakmış, antrenörünün telefonlarını açmamaya başlamıştı. Ancak öğrendiği her şeyi dövüşlerinde hâlâ kullanıyordu.

Bu, kalabalığın da hoşuna gidiyordu. Belki kırbaçtan daha bile çok. En sevdikleri: Geriye doğru amuda kalkıp rakibinin omuzlarının üzerine doğru attığı ters perendeydi. Bu noktadayken yerçekimi ve bacaklarını rakibinin boğazı etrafında sıkıştırması bir adamı dizleri üzerine devirmek için yeterliydi.

Dairenin içinde bir dizi küfür yankılanınca Maggie öne uzanıp sehpanın üzerindeki uzaktan kumandayı aldı ve sesi açtı. "Asıl numara burada," diye açıkladı kız kardeşi gözlerini ekrana dikerek. "Müzikalin en meşhur şarkısı."

Kontrolcü pislik gerçekten de bitmek bilmez gibi görünen bir monoloğa bağlamıştı.

"Karısının hamile olduğunu yeni öğreniyor ve tamamen çılgına dönüyor."

"İzliyorum," dedi Selina kaşları havaya kalkarak.

Maggie başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Komşuları dinliyordun."

Suçlu bir şekilde özür dilercesine yüzünü buruşturarak kız kardeşine baktı ve yeniden müzikale yoğunlaştı.

Adam doğacak oğluyla ilgili derin düşüncelere dalıp böbürlenerek maço laflar zırvalıyordu. “Bunu gerçekten okulunuzda sahneye mi koyacaklar?”

Maggie elini sallayarak onu susturdu. Şarkı değişti ve pislilik şimdi de kızı olursa neler olacağını düşünerek daha fazla maço zırvalığıyla kadın düşmanı laflar sarf ediyordu.

Müzik değişip sesi yükselirken Selina dikkatini Maggie’ye çevirdi. Kız kardeşinin güzel yeşil gözleri kocaman ve ıslıl ıslıldı. “İşte bu kısım,” diye fısıldadı.

Müzik patladı ve kız kardeşinin dudakları sessizce kıpırdatarak şarkının her kelimesine eşlik ediyordu.

Sessizce dudaklarını kıpırdatıyordu çünkü o zayıf ciğerleri ses çıkaracak kadar havayı içinde tutamıyordu ve son enfeksiyon, herhangi bir notayı çıkarabilme şansını tamamen yok etmişti.

Maggie tek kelimesini bile kaçırmadan sessizce şarkıyı söylemeye devam etti.

Selina ekrana baktı. Çarpışan okyanusa ve her notayı; çocuğu için barınacak bir yer, giyecek sağlamak ve masasının üzerinde yemeğini eksik etmemek için hırsızlıkla da olsa, alın teriyle de, para kazanmak için elinden geleni ardına koymayarak her hayalini coşkuyla seslendiren adama baktı. Tek alternatifi çabalayarak ölmekti.

Bir an için sanki komşular bile bunu duymak için susmuşlardı. Bütün bir apartman. Doğu Yaka’nın tamamı.

Selina tekrar kız kardeşine döndüğünde Maggie ağzı kapalı ona bakıyordu. Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Kız kardeşinin yüzündeki ifadede, Maggie’nin yaşlı gözlerinin Selina’nın yüzündeki morluklara çevrilişinde gördüğü şey anlaşıyordu.

Selina bir dakika daha yerinden kıpırdamadı. İki. Beş. On.

Maggie filmi izlemeye kaldığı yerden devam etti. Komşular bağırışmaya ve küfretmeye kaldıkları yerden devam ettiler.

Sonra Selina sıradan bir şekilde ayağa kalktı, Maggie'nin battaniyeye sarılı ayaklarını nazikçe kanepeye uzattıktan sonra sessizce banyoya yöneldi. Acaba cep telefonunu alırken kız kardeşi onu görmüş müydü diye merak etti.

Selina banyonun kapısını örttü ve lavabonun musluğunu sonuna kadar açtı.

En azından kendini üzerine bırakmadan ve iki elini, parmakları arasından güçlkle nefes alarak yüzüne götürmeden önce klozetin kapağını kapatabilmişti. Duvarlar üstüne üstüne geliyor ve yeterince hızlı, yeterince derin nefes alamıyordu...

Eli, sanki bir şekilde ciğerlerinin açılmasını istermiş gibi göğsüne kaydı; onun ciğerleri de, Maggie'nin ciğerleri de sıkışıyor, iflas ediyordu. Doktor bugün öğleden sonra, *Akciğer nakli için bekleyen daha bir sürü çaresiz hasta var*, demişti. *Bunu pek olası bir seçenek olarak görmüyorum.*

Tabii listede sana sıra atlatacak ya da karaborsada bir çift ciğer bulmanı sağlayacak kadar zengin değilsen.

Selina ciğerlerine dolu dolu bir hava çekti, elleri öylesine şiddetle titriyordu ki dizlerine götürüp sıkıca tuttu. Mücadeleleri en iyi ihtimalle yirmi yıl sürüyordu. En kötü ihtimalle...

Hastalığın ilerleme hızı ve Maggie'nin ilaçlara gösterdiği direnç kaygı verici, diye sürdürmüştü doktor onlardan çok asistanlarıyla konuşurcasına.

Maggie doktora müzikalde oynayıp oynayamayacağını sormamıştı. Kız kardeşi biliyordu. Selina onun için ne kadar dövüşe katılırsa katılsın, Leoparlar ne kadar mağaza yağmalarlarsa yağmalasın; ona yaşama sevinci, küçük de olsa bir umut veren bu şeyin bir önemi yoktu. Kan, morluklar ve

çatlak kaburgakemikleri kız kardeşine yeni bir çift akciğer almaya, bu hastalığı tedavi etmeye ya da o okul sahnesine çıkıp yüksek sesle şarkı söylemesine yetmeyecekti.

Hıçkırıklar aldığı her nefesin altından titreyerek tehdit ediyordu.

Selina bir gelgit dalgası gibi içinde yükselen ve sürekli bastırıldığı gözyaşlarını saklayabilirmiş gibi tekrar yüzünü kapadı.

Titreyen ellerle dar lavabo tezgâhından telefonunu aldı; parmakları öylesine şiddetle titriyordu ki Mika'ya zorlukla mesaj atabildi: *Bir dövüşe daha ihtiyacım var. Bir an önce.*

Mika birkaç dakika sonra, *Paraya ihtiyacın varsa ben hallederim,* diye yanıtladı.

Cazip bir teklifti ama bir sürü pürüzü vardı. Mika'ya borcunu geri ödeyemezdi. Ona güvenmesine rağmen burası Doğu Yaka'ydı. Herkesin paraya ihtiyacı vardı ve Mika borcunu geri alma konusunda acımasız olabilirdi.

Dövüşler yeterli. Bir saniye sonra ekledi: *Ama teşekkürler.*

Mika'nın yanıtı hemen geldi: *Endişelenmem gereken bir durum mu?*

Umursadığından değil ama Leoparlar'ı tehdit edici bir şeyse bilmesi gerekiyordu.

Özel bir mesele.

Leoparlar'ın kız kardeşinin hasta olduğunu bilip bilmediklerinden emin değildi. Onlara hiç söylememişti ve Mika soru soracak türden biri değildi.

Mika, *Dün gecedен sonra dövüşebilecek kadar toparladın mı?* diye yanıtladı.

Hayır. *Evet.*

Selina gözyaşlarını içine atarak derin bir nefes verdi. Musluğu kapatarak dinlemeye koyuldu. Komşuların kavgalarıyla birlikte müzikal devam ediyordu.

Elbette para çalabilirdi. Geçmişte Leoparlar'la birlikte yapmadığı şey değildi. Bazı hırsızlıkların beraberinde getirdiği bilmeceler hoşuna bile gitmişti: Bir yerden içeri nasıl gizlice girileceği, güvenliklerin ya da güvenlik sistemlerinin nasıl atlatılacağı, geride nasıl iz bırakılmayacağı. Ancak bunu tek başına yapmak... Henüz yaptığı bir şey değildi. Elinin altında nispeten daha güvenli bir seçenek olan dövüş varken hapse girme riskini almayacaktı.

Mika sadece, *Falcone'ye sorarım*, diye yazdı.

Selina telefonun kapağını kapadı ve tuvaletin sifonunu çekti. Neyse ki kız kardeşinin hâlâ kanepenin üzerinde kıvrıldığı oturma odasına girdiğinde ellerinin titremesi durmuştu.

Maggie uzaktan kumandayı aldı ve filmi durdurdu. Maggie hiçbir şeyin, Selina'nın elinde tuttuğu cep telefonunun bile kaçmadığı gözlerini Selina'ya çevirerek sessizce, "Sadece para istesen olmaz mı?" diye sordu.

Selina telefonunu arka cebine koyarken Maggie'nin bunu nasıl öğrendiğine kafa bile yormadı. "Hayır."

Leoparlar'la birlikte kendisine borcu olanlara genellikle Falcone tarafından gönderilirlerdi. Bu da ya tahsilatlarını ya da son uyarı görmezden gelindiğinde asıl cezayı hatırlatmak için olurdu. Bu çirkin ve pis bir durumdu ve ona borçlu olmaktansa ölmeyi yeğlerdi.

"Ama..."

"Hayır."

Maggie, gözleri yeşil birer alev halinde parlayarak tekrardan ağzını açtı ama o sırada kapıda bir tıklama duyuldu.

Donakaldılar. Bu iyi değildi. Bu saatte iyi bir şey olamazdı. Kapıda bir tıklama daha oldu. "*Polis!*"

2. BÖLÜM

Kahretsin.

Selina bu daireden her olası çıkışı listelemişti. Odanın diğer ucundaki pencereye doğru baktı. Kız kardeşi sıvışabilecek kadar hızlı bir şekilde yangın çıkışına ulaşabilir miydi?

Gerekirse Maggie'yi kucağında taşırdı. Selina vücudunu sarsan acıyla ayağa kalkarken yüzünü ekşitti.

Kapı yeniden sarsıldığı sırada Maggie battaniyeyi bacaklarından sıyırdı. “Ne yapacağız?” dedi soluk soluğa.

Bu Leoparlar’la ilgili bir durumsa...

“Maria Kyle’ı arıyoruz,” dedi polis memuru.

İkisi de rahat birer oh çekti. Şükürler olsun. Geçmişte bunun çaresine bakmışlardı. Hem de birden çok kez.

Saklan, dedi Maggie ağzını kıpırdatarak. Polisler morluklarını görürlerse hiç şüphesiz sorular yöneltmeye başlayacaklardı. Selina başını iki yana salladı. Ancak Maggie ayağa kalktı ve sessiz bir emirle yatak odasını işaret etti.

Kapıda sert bir tıklama daha oldu.

Selina aksayarak kapıya gitti ve dışardakilerin; biri koyu saçlı, diğeri kel ve bıyıklı iki iri kıyım Gotham Polis Teşkilatı memuru olduğunu doğruladıktan sonra yatak odasındaki gardroba yöneldi.

Geçmişte güvenilir bir saklanma yeri idi; küçücük bir boşluk bile gizlenebileceği ya da Maggie'yi gizleyebileceği kadar alan sağlayabiliyordu. Selina dip dibe giysilerin arasından dolaba girdiği sırada Maggie kilitleri çevirerek kapıyı açtı.

Selina kulaklarını zorlayarak kız kardeşinin uykusu sersemi bir portre çizerek sessizce, "Annem bu gece eve gelmedi," dediğini duydu.

Polislerden biri, "İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

Kız kardeşi, "İçeri yabancıları almam yasak," dedi. "Polisleri bile."

Bir duraksama oldu. Sonra bir kadın sesi, "Peki ya sosyal hizmetler görevlisini, Maggie?" diye sordu.

Selina'nın kalbi bir anlığına durdu.

Baktığında dışarda kadın falan yoktu, sosyal hizmetler de nereden çıkmıştı?

Maggie, "Neden? A-annem burada değil," diye kekeledi.

"Biliyoruz," dedi kadın sakın ama nazıkçe olmayan bir ses tonuyla. "Kendisi polis merkezinde."

Selina askıların tıkırtısı eşliğinde hızla gardroptan çıktı; düzgünce katlanmış giysi yığınlarının üzerinden geçerken vücudunun her yanı acıyla inliyordu ve odanın içi şu an korigora ulaşmasını engelleyen bir mayın tarlasına dönüşmüştü.

Selina apar topar, iki polis memurunun ve üzerine bol gelen bir döpiyesle açık tenli ufak tefek bir kadının beklediği açık kapının önünde duran Maggie'nin bulunduğu oturma odasına girdi. Morluklarını dikkatle süzerlerken polislerin gözleri kısılarak ve kadının yüzü kınayan bir ifadeyle gerilerek hepsi ona baktı.

Sosyal hizmetler görevlisinin söylediği tek şey, “Güzel. Senin de burada olmana sevindim,” oldu.

Maggie Selina’nın yanına sokuldu. Polisler ve sosyal hizmetler görevlisi zorla içeri girerek kapıyı arkalarından kapadılar. Sosyal hizmetler görevlisi konuşmayı sürdürürken komşuların büyük ihtimalle duvarların ardından onları dinlediklerini biliyordu. “Bu gece erken saatlerde annenizi merkeze aldık. Kendisi iyi durumda değil.” Daireye bakındı. “Ancak eminim bunu zaten biliyorsunuzdur.”

“Biliyoruz,” dedi Selina duyusuz bir sesle.

“Senin de pek iyi durumda olduğun söylenemez,” diye ekledi kadın.

“Ben iyiyim. Dün merdivenlerden düştüm, o kadar.”

“Sağlam bir düşüş olmalı,” dedi polislerden biri kalın kollarını önünde kavuşturarak. Ağır kemerinden bir tabanca, bir cop ve bir şok tabancası sarkıyordu.

Selina, “Kefaletini ödeyemeyiz,” dedi.

Sosyal hizmetler görevlisi sessiz bir kahkaha atmaya cüret etmişti. “Buraya onun için gelmedik.” Bakışları Maggie’yle onun arasında gidip geldi. “İkinizi götürmeye geldik.”

“Maggie masum,” dedi Selina kız kardeşini geriye doğru iterek.

“Ya sen?” dedi diğer polis memuru dolgun suratındaki kaşları yukarı kalkarak.

Selina onu duymazdan gelerek sosyal hizmetler görevlisinin gözlerinin içine baktı. Mutfak lavabosunun altına bantlanmış kutunun içinde bin dolarlık bir zula vardı. Rüşvet isterlerse...

“İkinizin de başı dertte değil, Selina Kyle,” dedi sosyal hizmetler görevlisi, bürokratik ve kurallara bağlı bir işçi arının vücut bulmuş haliyle. “Ancak ikiniz de reşit olmadığınız ve burada tek başınıza yaşadığınız için” –daireye attığı bakıştan, kadının, kızların yıllardır tek başlarına yaşadıklarını

anladığı belli oluyordu– “ikiniz için de daha iyi birer yaşam alanı bulmamız gerek. Şu an sizi bekleyen evlerde iki tane çok iyi yer var.”

Koruyucu aileler. *Ayrı aileler.*

Oda, sesler, vücudu... hepsi biraz uzak gelmeye başladı.

“Bizim evimiz var,” dedi Maggie alçak sesle. “Biz burada iyiyiz.”

“Devlet öyle düşünmüyor,” dedi solgun teni üzerinde saman sarısı bıyıkları olan polis memuru. “İki küçük kızın tek başlarına bu *binada* yaşaması ha?” Adam mutfığa yöneldi ve mutfak dolaplarını açmaya başladı.

Ahşabın her gıcırtı ve tıkırtısında Selina’nın kalbi yerinden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Adam eğilip musluk dolaplarını açarken ve içlerine bakarken Selina’nın elleri titremeye başladı. Bir bant yırtılma sesi duyuldu ve adam gülerek elinde para kutusuyla doğruldu.

Kutunun kapağını açtı ve içindeki paraya gülümsedi. Tomar halindeki paraları kaldırıp salladı. Ortağı onaylarcasına alçak sesli bir ıslık çaldı. “Ek iş mi yapıyorsun?” diye sordu adam Selina’ya.

Gözlerini üzerinde süzüşünden, adamın, Selina’nın ne tür bir iş yaptığını sandığını anlamıştı. Selina sadece, “Hayır,” demekle yetindi.

Adam o kutunun tam olarak nereye saklanmış olabileceğini biliyordu. Belki de para yerine uyuşturucu bulmayı bekliyordu. Selina’nın parayı saklama konusunda daha dikkatli olması, daha akıllıca bir yer seçmiş olması gerekirdi.

Sosyal hizmetler görevlisi, “Sabıkan var,” dedi.

“Üç yıl önceydi.” Selina’nın sesi şaşırtıcı derecede sakin çıkmıştı.

“Bir suç daha işlersen alacağın cezanın artacağı sınıra gelmişsin zaten,” diye sürdürdü sosyal hizmetler görevlisi.

“Hiçbir yargıç burada kalmanıza izin vermez.” Yatak odasını işaret etti. “Gidip çantalarınızı toplayın. Yanınıza bir iki hafta yetecek kadar eşya alın.”

Maggie başını iki yana salladı. “Ben gitmiyorum.”

Selina, bıyıklı polisin ona gülümseyerek bin doları cebine koymasını izledi. Midesine taş oturmuş gibi hissetti, nabızı vücudunun hırpalanmış her zerresinde atıyordu.

Evinde iki rüşvetçi polis memuru ve bir sevimsiz sosyal hizmetler görevlisi vardı. Bu iyi değildi. Güvenli değildi.

“Maggie,” diye mırıldandı kız kardeşine, “git eşyalarını topla.”

Kız kardeşi yerinden kıpırdamamakta diretti.

Selina, ince kollarını şimdi önünde kavuşturmuş olan kadına döndü. “Kız kardeşimin ciddi bir sağlık sorunu var. İhtiyacı olan şey kirli bir bakım evi değil.”

“Sistemimizdeki koruyucu evlerin hepsine sürekli olarak temizlik ve güvenlik teftişi yapılır. Hangi eve giderse gitsin ihtiyaçları karşılanacaktır.”

Palavraydı. Leoparlar’daki kızlardan, o koruyucu evlerin en iyi ihtimalle hamamböceği kaynadığını duymuştu.

“Maggie’nin özel ihtiyaçlarına gelince,” dedi kadın cümlelerini kısa tutarken sabrı azalarak, “sabıka kaydı olan bir ayla birlikte yaşamak da pek güvenli görünmüyor.”

Maggie, “Hiçbir şey bildiğiniz yok,” diye çıkıştı.

Selina kız kardeşine uyarıcı bir bakış attı. “Git çantalarını topla.”

Maggie, kumral bukleleri zıplayarak başını iki yana salladı. “Gitmiyorum.”

“Saat gece yarısını geçiyor,” dedi ikna etmeye çalışarak. “Haydi sizi güvenli bir yere yerleştirelim.”

“Ben *burada* güvendedim,” dedi Maggie sesi cılızlaşarak.

Bunun üzerine, Maggie'nin sesinin korkudan cılızlaşması karşısında Selina'nın kanı beynine sıçramaya başladı.

Sakin ol. Odaklan. Selina bir kez daha denedi. "Madem saat bu kadar geç, o halde neden burada uyumuyoruz? Bizi sabah gelip alabilirsiniz."

"Geri geldiğimizde şehirden tüymüş olun diye mi?" diye sordu parasını cebine atmamış olan koyu saçlı polis memuru. "Mümkün değil. Eşyalarınızı toplayın. Hemen şimdi."

Bir seçenek yoktu. Tercih şansı yoktu. Bu işi çözmenin bir yolu yoktu.

Selina elini Maggie'nin bir deri bir kemik koluna götürdü. İlaçları. Maggie'nin bütün ilaçlarını yanına alması gerekecekti...

Dokunuşu sanki kız kardeşindeki bir tür dizgini ko-parmıştı.

Maggie hızla fırladı.

Yatak odasına değil, sokak kapısına doğru fırlamıştı.

Bir an için dünya yavaşladı ve büküldü.

Selina'nın gördüğü tek şey, öylesine çelimsiz ve ufak tefek görüntüsüyle kız kardeşinin, saçları arkasından uçuşarak polislerin yanından koşarak geçtiği idi. Gördüğü tek şey, cebinde paralarıyla bıyıklı olan en yakınındaki polisin, kocaman cüssesiyle kız kardeşinin narin koluna uzanarak Maggie'nin üzerine doğru atıldığı idi.

O el Maggie'nin kolunu yakalarken kız kardeşinin hırıltılı iç çekişi ve adamın sıkıca kavrayan eli yüzünden o *acı* içinde nefes alışığı dairenin içini, her yanı doldurdu...

Selina patladı.

Koyu saçlı polis memurundan başladı. Adamın başını yukarı kaldırtmak için bir aparkat hamlesinin ardından bu kez de yere devirmek üzere dirseğini burnuna geçirdi. Adam halıya serilmeden önce kendinden geçmişti. Sosyal hizmetler

görevlisi tiz bir çığlık attı ama Selina, hızla kendisine dönen ve o dolgun eliyle hâlâ Maggie'nin kolunu tutan bıyıklı polisin üzerine atılmıştı bile.

Selina adama saldırdı. Adam Maggie'yi anında bıraktı, iki eliyle birden Selina'yı üzerinden atmaya çabalarken duvara çarpıp sıvayı çatlattılar.

"Seni küçük..." Selina adamın yanından sıvışıp kendisini yakalamak için el yordamıyla uzanan elinden kaçarken tükürüklü sözleri yarım kaldı ve Selina'nın yumruğu adamın yüzüyle buluştu.

Yaraları yırtılıp açılırken ve morlukları sızlarken bedeni acı içinde zonkluyordu.

Maggie'ye güçlkle, *"Kaç,"* diyebildi.

Ancak kız kardeşi donakalmıştı. Dehşet betini benzini attırırken ağzı bir karış açık kalmıştı.

İnce beyaz eller bir kez daha Maggie'nin kolunu sardı. *"O hiçbir yere gitmiyor."*

O eller, o eller ve o soğuk, nefret dolu surat...

Selina kadını sertçe itti.

Öyle ki sosyal hizmetler görevlisi sendeleyerek masaya çarparken sandalyeler etrafa saçıldı.

Maggie çığlık attı ve Selina, yumruklarını kaldırmış ve dizleri bükük bir şekilde hızla döndü.

Yeteri kadar hızlı değildi. Bıyıklı polis ayağa kalkmıştı. Gerilim halindeki acı her yanını etkisi altına almadan önce, adam şok tabancasını doğrudan boynuna geçirdiği sırada o pis bakışlı, kanlı suratıyla sırtımadan önce, Selina'nın kaçmaya yeltenmek için zamanı olmamıştı.

Acı hızla yayıldı, sonra dünya eğildi.

Sonrası boşluk.

Floresan ışıklarının uğultusuyla uyandı.

Dilini ağzının içinde kuru, kalın bir ağırlık olarak hissediyor, başı zonkluyor ve vücudu...

Bir sandalyede oturuyordu. Elleri önündeki metal masaya kelepçelenmişti.

İfade odası.

Selina etrafa bakınırken sessizce inledi. Küçük bir yerdi. Ne tek taraflı bir ayna cam. Ne konuşmacılar, ne kameralar, ne başka bir şey.

Sağlam olup olmadıklarını görmek için masaya bağlı kelepçelere asıldı.

Sağlamdılar.

Maggie...

Metal kapı tıslayarak açıldı ve Selina kendini olacaklara hazırladı.

İçeri giren, o ucuz döpiyesli sarışın sosyal hizmetler görevlisi değildi. Kendisine gereğinden biraz daha uzun bakan polis de değildi.

Onlar yerine simsiyah saçlı ve altın bal rengi teniyle uzun boylu, zayıf bir kadın içeri girdi.

Selina, beyaz pantolon ceket takımının yüksek kalite olduğunu bilecek kadar Falcone'nin işbirliği yapmaktan hoşlandığı çeşit çeşit iş adamlarını görmüştü. Mika'yla yaptığı işlerden de, kadının boynundaki ve kulaklarındaki o sade, şık altın mücevherlerin gerçek ve pahalı olduğunu biliyordu. Manikürlü tırnakları, çok şık katlar halinde kesilmiş ipek gibi saçları, kıpkırmızıya boyanmış dolgun dudakları; hepsi de *para* diye bağırıyordu.

Bu kişi sosyal hizmetler görevlisi falan değildi.

Kadın masaya ve önündeki boş sandalyeye yaklaşıırken kırmızı tırnaklarıyla elindeki kalın bir dosyanın üzerine vurdu. *Selina'nın dosyası.*

Bu iyi değildi.

"Maggie nerede?" Sözcükler ağzından fısıltı gibi kulak tırmalayıcı bir ses halinde çıkıyordu. Su... biraz suya ihtiyacı vardı. Bir de aspirine.

"Adım Talia."

"Maggie nerede dedim."

Hâlâ boynundan ve omurgasından aşağı sızı yayan şok tabancası morluğu yüzünden başını dik tutmak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

"*Senin* adınsa Selina Kyle ve on yedi yaşındasın. On sekiz olmana üç hafta var." Masanın karşısındaki metal sandalyeye geçerken diliyle çıkardığı cık sesinin ardından o kabarık dosyayı açtı ve sayfaları çevirmeye başladı. Masa, Selina'nın, kadının incelediği şeyin ne olduğunu görmesine imkân tanımayacak kadar uzundu. "Böylesine genç yaşta birine göre etkileyici miktarda olaya imza attığın kuşkusuz." *Sayfa çevirme, tıslama sesi.* "Yasadışı bahis, darp, hırsızlık."

İçinde bir utanç ve gurur çatışması yaşıyordu. Maggie suçlarının salt gerçeğini duyacak olursa diye utanç duyuyordu. Selina, kız kardeşinin yüzünde göreceği ifadeye dayanamayacağını biliyordu. Bunu *yapmış*, elinden gelen en iyi şekilde mücadele etmiş ve kız kardeşine de elinden gelenin en iyisini sağlamış olduğu içinse gurur duyuyordu.

Ancak Selina, "Son ikisiyle ilgili asla hüküm giymedim," diye yanıtlarken ses tonundaki soğukkanlılığı ve bıkkınlığı korumayı başardı.

"Yok ama suçlamalar burada yazılı," diye karşılık verdi Talia kırmızı tırnağıyla kâğıdın üzerine vurarak. "Birkaç gün

içinde iki polis memuru ve bir devlet görevlisine ağır darp suçundan hüküm *giyeceksin.*"

Selina inik kaşları altından kadına bakmakla yetindi. Bu odadan, bu karakoldan çıkmanın bir yolu yoktu. Çıkmayı başarsa bile Maggie'yi bulması gerekecekti. Bu da polislerin ilk durağı olurdu.

Talia bembeyaz dişlerini göstererek hafifçe gülümsedi. "O morluklar polis darbı sonucunda mı oldu?"

Selina yanıt vermedi.

Talia yeniden sayfaları çevirerek bir şeylere daha göz gezdirdi. "Yoksa o morlukların ve yaralı parmakların sebebi Carmine Falcone için dövüşmüş olman mı?"

Sessizlik. Leoparlar konuşmazlardı. Selina buraya düştüğü ilk iki sefer konuşmamıştı. Şimdi de konuşacak değildi.

"Gotham'da on sekiz yaşına girmene üç hafta kalmış olması ne demek biliyor musun?" Talia kollarını metal masanın üzerine yaslayarak öne doğru eğildi. Konuşmasında hafif bir aksan, yuvarlanan bir mırıltı vardı.

"Bir tahminde bulunayım mı?"

Yine o belli belirsiz gülümseme. "Hâkim seni çocuk olarak yargılsa şanslısın demek. Ne olursa olsun yine de sonun parmaklıklar olacak. Asıl soru şu; gireceğin yer çocuk hapisanesi mi, yoksa ablalar kulübü mü olacak?"

"Maggie nerede dedim."

Soru kanında gürlüyordu. Bir çığlıktı, çırpınan bir talepti.

Talia sandalyesinde arkasına yaslandı ve ataşlı bir dosyayı Selina'ya doğru uzattı. "Kız kardeşin bir bakım evinde. Doğu Yaka Çiftliği'nde."

Aman Tanrım. Yaşadıkları apartman çöp kutusuysa, çiftlik şehir çöplüğüydü. Oradaki çetelere Falcone bile bulaşmazdı.

Selina bağlı ellerini Talia'nın kendisine doğru ittiği dosyaya götürdü; üzerinde pis, daracık bir yatak odasının fotoğrafı

vardı. Maggie'nin yeni yatak odası. Parmaklarını kıvrarak kâğıdı çevirdi.

"O evi kim işletiyordur Tanrı bilir," dedi Talia, Selina'nın dosyasının geri kalan sayfalarını çevirerek.

"Sabıka kaydına birinci sınıf bir pislige saldırıyı da ekleyebilsinler diye damarıma basmaya mı çalışıyorsun?"

Selina üzerine bir kez daha düşünmeden soru alçak sesli bir homurtu halinde ağzından çıkmıştı bir kere.

Talia hafif, tatlı bir sesle kahkaha attı. "Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun? Ellerin kelepçeliyken?"

Yanıt olarak belli belirsiz bir klik sesi duyuldu.

Selina boştaki bileğini çevirerek düzleştirdiği ataşı metal masanın üzerine bıraktı. Ataşı avucuna saklarken dikkati başka yöne çekmek için el ustalığıyla Maggie'nin kaldığı bakım evi fotoğrafını ters çevirmişti. Sonra kelepçeyi açmak için bu ataşı kullanarak dikkatlice doğru açığı denk getirdi. Pratik yapmak ve kilit mekanizmasının nasıl çalıştığını öğrenmek için birkaç yıl önce bir çift kelepçe satın almıştı. Tam da bu tarz bir durum için.

Talia bu kez daha geniş bir tebessümle yeniden gülümsemi ve memnun bir şekilde mırıldandı. "Zeki kız." Çenesiyle Selina'nın boştaki elini işaret etti. "Onu geri takmanı öneririm. Polis bu tarz şeylere nasıl sinirlenebileceğini bilirsin."

Dediğini yaptı. Diğer kelepçenin kilidini açsa ve karışındaki kadının suratını yumruklasa bile bu odadan veya karakoldan çıkmanın bir yolu olmadığını biliyordu.

Selina bileğindeki kelepçenin kilidini geri taktı. Gerekirse yeniden çıkarabilecek kadar gevşek bıraktı.

Talia siyah saçlarını atarak yana eğdiği başıyla her hareketini izliyordu. "Sana bir teklifim var, Selina Kyle."

Selina bekledi.

Talia dosyasını kapadı. “Senin gibi genç kadınlara yönelik bir meslek okulu işletiyorum. Yani fiziksel anlamda yetenekli genç kadınlara, evet.” Başıyla kelepçeleri, yüzündeki morlukları işaret etti. “Ancak en önemlisi, *akıllı* olanlara.” Elini dosyanın üzerine koydu. “Tüm not bilgilerin elimde. Sınav sonuçların da öyle. O minik kedi arkadaşlarının sınıfıta birinci olduğundan ve tüm eyalet sınavlarından yüksek puanlar aldığından haberleri var mı?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Leoparlar’ın bundan da haberleri olmaması için elinden geleni yapmıştı. Dışarı belli ettiği yeteneği, ringde kırbaç ve jimnastikte iyi olmakla sınırlıydı. Selina hafifçe öne doğru eğildi. “Sınavlarda yüksek puan almakla dövüş kazanılmıyor.”

Bu kez alçak sesli ve şehvetli bir kahkaha daha attı. “Biliyor musun; sık devamsızlığın bu yıl mezun olmanı engellemese, önünde birden çok burs seçeneği bile olabilirdi.”

Maggie’ye bakması gerekirken üniversite söz konusu değildi.

“Ancak benim bu okulum,” dedi Talia tırnağını kırmızı uzun bir pençe gibi dosyanın üzerinde gezdirerek. “Yeni bir başlangıç ve çocuk ıslahevinden ya da hapishaneden daha uygun bir yer olacaktır.”

Burada geçirdiği her dakika Maggie o iğrenç evde kir ve pislik soluyordu.

“Sen sormadan ben söyleyeyim, işin bityeniği şu; okulum İtalya’nın Dolomit Dağları’nda ve Maggie gelemmez.”

Selina gözlerini kırptırarak kadının söylediklerini idrak etmeye çalıştı. İtalya’da bir okul. Maggie yok.

“Benimle gelirsen,” diye devam etti Talia, “bu sabıka kaydın,” dosyanın üzerine hafifçe vurdu, “yok olur. Sonsuza kadar.”

Selina dikkatle dosyaya baktı, sonra bakışlarını Talia'nın güzel yüzüne çevirdi. Bu teklifler önemli karşılıkları olmadan gelmezdi.

"Sabıka kaydı umurumda değil," dedi Selina. "Maggie'nin o evden çıkmasını istiyorum."

Talia tek şaşkınlık belirtisi olarak gözlerini kırptırdı.

"Kız kardeşimin tek aileli bir koruyucu eve yerleştirilmesini istiyorum. Onu evlat edinmeye gönüllü iyi insanların olduğu bir eve. Lüks bir banliyöde; çetelerin, şiddetin, uyuşturucunun olmadığı bir yere."

Sessizlik.

Selina alçak sesle, "Ayrıca annemin Maggie'ye bir daha asla dokunamayacağından emin olmanı istiyorum," diye ekledi.

Tepelerindeki ışıklar uğuldadı. Talia'nın eli dosyanın kaba yüzeyi üzerinde gezindikten sonra ellerini kucağına kaydırdı. "Talepte bulunacak bir konumda değilsin."

Selina gözlerini kadının koyu renk bakışlarından ayırmaksızın sandalyesinde geriye yaslandı. "İnsan kaçakçılığı kulübünde yer almamı bu kadar çok istiyorsan bunu yaparsın."

Talia kahkahaya boğuldu. Sesinden eğlenmediği anlaşılıyordu.

Selina omuzlarını çevirdi ve bekledi.

Talia bir kez daha güldükten sonra saçlarını tek omzunun üzerine attı. "Halledeceğim."

Selina şaşkınlığını belli etmedi.

"Bir durum daha var," dedi Talia masadan kalkarken.

Elbette vardı. Selina her nefesini kontrollü bir şekilde alıyordu.

"Bu gece yola çıkıyoruz," dedi Talia. "Veda etme şansın olmayacak."

Selina bir an için kadının söylediklerini, ışıkların uğultusunu ya da kasılarak kapıya yöneldiği sırada bej topuklu-

lularının tıkırtısını duymadı. Duyduğu tek şey o lanet olası *Atlıkarınca* şarkısıydı.

Kadın boğuk bir sesle, “Kelepçeleri çıkarın,” derken Selina’nın kulaklarında hâlâ o şarkı vardı.

Özel havaalanının pisti boştu.

İndirilmiş basamaklarından neredeyse gözalıcı ahşap iç döşemesi görünen, motoru çalışır durumdaki ve pistin hemen dışında duran gösterişli beyaz jet hariç.

Selina’nın az önce indiği Aston Martin’le tam bir uyum içindeydi. Talia uzun adımlarla uçağa doğru yürümeye başlamıştı bile.

Selina bileklerini ovuşturarak kadının peşinden yürürken solda kalan ıslıl ıslıl şehir silüetine baktı. Doğudaki ufuk çizgisi aydınlanmaya başlıyor, şafak söküyordu.

Bedeni acıyordu. Sadece et ve kemik değil, ona dair her şey acıyordu.

Selina bu düşünceyi bir kenara iterek dikkatle Gotham’a baktı. Işık ve gölge.

Yüzüne serin bir rüzgâr vurarak saçlarını uçuştururken Talia özel uçağın basamaklarını tırmanmaya başlamadan hemen önce kadına yetişti. Bir uçuş görevlisi, ellerinde köpüklü iki şampanya kadehi olan bir tepsiyle basamakların tepesinde bekliyordu.

Talia tek eliyle merdiven korkuluğunu tutarken ve pahalı topuklusunu ilk basamağa atarken Selina, “Bu senin uçağın mı?” diye sordu.

“Öyle.”

O halde bu okul... Selina bir kez daha şehrin ufuk çizgisine, Maggie’nin sokaklardan ağaçlara, açık havaya ve banliyönün sessizliğine doğru götürülüyor olması için dua ettiği noktaya baktı.

Talia'nın peşi sıra uçağın –özel uçağın– dar basamaklarını çıkarken yutkundu.

“Sen Wayne’lerden biri falan mısın?” Wayne ailesi bir sürü hayır işi yapardı ve asi genç kadınlara yönelik havalı bir İtalyan okulu da onları aşacak bir şeye benzemiyordu.

Talia küçük bir kahkaha attı ve son basamağa ulaşır uçuş görevlisinden şampanya kadehini alırken başını çevirme zahmetinde bile bulunmadan, “Hayır,” dedi. “Soyadım al Ghül.”

İKİ YIL SONRA

3. BÖLÜM

O bir hayaletti.

Selina jetin basamaklarının tepesinde durmuş, özel havaalanının hangarlarına vuran göz kamaştırıcı öğle güneşine gözlerini kısarak bakarken ve burnuna Gotham'ın buram buram ağustos sonu leş kokusu gelirken kendine bu küçük gerçeği anımsattı.

En azından geçen iki yıl içinde bu değişmemişti. Ancak Selina'ya gelince...

İnerken basamaklara değdikçe hoş bir sesle tıkırdayan on santim uzunluğundaki bej topukluları ondaki değişimlerin sadece bir başlangıcıydı. Diğer değişimler; uzun altın sarısı saçları, manikürlü tırnakları ve bronz teniydi. Bir de inişten otuz dakika önce uçuş görevlisi tarafından buhar ütüsü yapılmış kusursuz özel dikim krem rengi keten takımı vardı. Tehditkâr olmayan, kaygısız bir varlık göstergesi.

İki yıl önce yaralı ve hırpalanmış halde bu uçağın basamaklarını tırmanan o kızıdan geriye eser kalmamıştı. Kız

kardeşinin güvende olması için, sağlığı için ne gerekiyorsa yapmak için –artık düzgün bir evde yaşayan Maggie'ye şimdi iyi bir şekilde bakılıyordu– dişiyle tırnağıyla çabalayan o kızıdan geriye eser kalmamıştı.

O kızıdan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Suikastçılar Birliği'nin kaynakları sayesinde, Gotham'a attığı ilk adımlar gerçekten kolay olmuştu. Görevini yerine getirmesi için yolunu önceden açmışlardı. Birlik bu şehirdeki diğer tüm suç örgütlerinden daha büyük ve daha ölümcüldü. Neredeyse bir efsaneydi. Hiçkimseye ve hiçbir şeye hesap vermezlerdi, doğal afetten farkları yoktu. Hedefleri maddi kazanç sağlamaktan çok daha büyüktü. Birlik güç ticareti yapardı. Ülkeleri değiştirebilecek, dünyayı değiştirebilecek türden bir güç. Akıllı suçlular onların önünden çekilirdi. Daha akıllılarıysa boyun eğdi.

Selina hafif bir titremenin sardığı parmaklarını esneterek yavaş, canlandırıcı bir nefes aldı. Korkuya, şüpheye, tereddüde yer yoktu. Üzerinde kendisini izleyen bunca göz varken olmazdı.

Fotoğrafçılar, yakındaki bir tel örgünün ardından çekim yapıyorlardı.

Selina gerginliğin her zerresini bir kenara itip takımının en üst parçası olan yüzünün yarısını örten geniş kenarlı siyah şapkasıyla onlardan tarafa şehvetli, sinsi bir bakış attı. Fotoğrafçılara daha da büyük bir iyilik yaparak merdivenlerden inerken ve kendisini bekleyen siyah sedandan tarafa yönelirken güneş gözlüğünü çıkardı.

Sırf bu cehennem çukuru şehre, hem cehennem hem de evi olan bu yere sonunda geri dönmüş olduğu için onlara el salladı ve Gotham semalarını aydınlatacak kadar beyaz ve parlak bir tebessümle gülümsedi.

Çat, deklanşör, çat.

Acaba Avrupa'da uzun bir süre kaldıktan sonra şehre gelen sosyetik sima Holly Vanderhees'le ilgili isimsiz ihbarı sorgulamak o fotoğrafçıların akıllarına gelmiş miydi? Yoksa az önce Gotham'a iniş yapan bu kişinin *kim* olduğunu sorarak aptal görünmekten mi korkuyorlardı?

Selina'nın, bilgisayar sistemlerinden sızdırdığı bilgi kısa ama ayrıntılıydı. Ailesinin her alanda yatırımları vardı. Aileden kendisine miras kalmıştı. Ebeveynleri: Ölü. Kardeş: Yok. Servet: Milyarlar.

Selina sedanın yanma varlığında şoför kendisine kapıyı tuttu. Teşekkür mahiyetinde bir baş hareketi ve küçük bir selamla göz teması kurma dürtüsünü yok saymak için yıllarca eğitim alması gerekmişti.

Adam kendini tanıtmaya cüret etmedi. Hiçbir şey yapmadı. Kişi değil, gereç olmak için iyi bir eğitim almıştı.

Şimdi bile, eğitildiği ve kendisine öğretilen onca şeyden sonra bile bu, midenin kasılmasına neden oluyordu.

Bir yalan. Bu tamamen bir yalan. Doğu Yaka bana hayat verdi, beni büyüttü. Arabaya binerken sözcükler dilinin ucundaydı. *Bu tamamen bir yalan.*

Ancak ona tek kelime etmesine gerek yoktu: *Holly'nin* henüz belirsiz bir süreliğine kiraladığı Eski Gotham çatı katının adresi adamda zaten vardı. Gala sezonunu muhtemelen burada geçireceğini bildirdiğinde emlakçı kendisine bir ömür yetecek komisyon karşısında az kalsın bayılacaktı.

Arka koltuğa geçtiğinde arabanın yumuşacık deri döşemesiyle karşılandı ve ağdalı, parlak bacaklarının tamamen içerde olduğundan, Birkin el çantasını yanındaki koltuğa bıraktığından emin olduktan sonra şoför kapıyı sessizce kapadı. Hava sıcaklığı yirmi bir derecedeydi, yanında alçakta duran tepside iki şişe soğuk su vardı, ön yolcu koltuğunun

arkasına bir akıllı tablet iliştirilmişti ve altındaki file göze limon kokulu küçük yüz havlusu paketleri konmuştu.

Onları kullanacak değildi. İnişten önce özenle yaptığı makyajı neden mahvetsindi ki? Yokmuş gibi görünen fondöten, güvercin grisi mat far ve göz kalemi ile alev püsküren cüretkâr dudaklar.

Bunu yaparken ellerindeki hafif titremeyi kabullenmemekte ısrar etmiş; göz kalemi ve rujunu kusursuzca sürebilecek kadar titremesi geçene dek ellerini birçok kez silmek zorunda kalmıştı.

Bir görevden önce gergin olmanın hiçbir faydası olmazdı. Kendisine öğretilen her nefes tekniğini denemiş olmasına rağmen bunu kendine defalarca hatırlattı.

Şoför araca bindi ve onun istediği radyo istasyonunu açtı: Klasik. Gotham Operası'nın müstakbel hamisi olarak en azından buna ilgisi varmış gibi görünmesi gerekiyordu.

Birçok şey gibi görünmesi gerekiyordu çünkü şoförün konuşacağından şüphe yoktu. Tıpkı uçaktaki uçuş görevlilerin de konuşacağından şüphe olmadığı gibi. Para neredeyse her şeyi satın alırdı ama sessizliğin asla garantisi yoktu. Gotham'da sadakat, piyasadaki herhangi bir hisse senedi gibi hızla alınıp satılırdı.

Böyle bir yerde sadakatten söz edilemezdi. Geçen birkaç yıl içinde bunu da öğrenmişti.

Ağır kapılar geçmeleri için açılırken araç özel hava alanından dışarı çıktı. Selina elini yanındaki Birkin'in ipeksi pürüzsüzlüğü üzerinde gezdirdi. Çanta, ayakkabılar, giysiler, mücevherler, hepsi hileli sembollerdi. Kelimenin tam anlamıyla öyleydi. Aynı zamanda bunlar birer pasaport, Gotham sokaklarında kıt kanaat geçinenlere tepeden bakan sosyetenin kapılarını açan sihirli biletlerdi.

İtalya'da geçirdiği sürede akıl hocası ve kişisel eğitmeni Nyssa al Ghul bir keresinde ona, *Doğa dengeden ibarettir, diye mırlamıştı. Bir taraf ağır basarsa doğa daima kendini dengelemenin bir yolunu bulacaktır.*

Gotham'da uzun, çok uzun bir süredir zenginler ve yozlaşmışlar ağır basmıştı. O bunu yeniden düzeltmek için eve gelmişti.

Araba iç içe sokaklarda ilerledikten sonra Gotham Nehri'nden geçip onları şehir merkezine götürecek otobana çıktı. Brown Köprüsü'nün üzerinde hızla ilerlerken, Gotham'ın, bulutsuz yaz gününü mızrak gibi delip geçen pırıl pırıl yüksek katlı binalarla dolu güney ucu, önünde boylu boyunca uzanıyordu. Hepsinin tepesindeyse Wayne Kulesi yükseliyordu. Şehrin her sakini bu binayı muhtemelen ezbere çizebilirdi. Kartpostalların iddiasına göre bu bir hoş geldin sembolüydü.

O kule hiçbir şeyin sembolü değildi.

Buradaki işi bittiğinde tüm dünya da bunu görecekti.

Köprü'nün çelik kirişlerindeki aralıklardan Gotham Nehri'nin bulanık mavi sularına baktı. Buradaki işi bittiğinde burada kaç ceset yüzecekti?

Gotham düşmeye hazırды. Gereken tek şey biraz teşvikti.

Kendini beğenmiş Batman'in şu an burada olmaması ne şanslı bir zamanlamaydı; haftalardır ortalarda yoktu. Diğer birkaç tanesiyle birlikte Batwing, onun yokluğundan faydalanmanın yollarını arayan ayakta kımı dalgasını zor zapt ediyordu.

Alçak sesle alaycı bir kahkaha attı. Bu kahraman bozuntuları kendilerine ne gülünç isimler takıyorlardı.

Selina bakışlarını nehirden çekti ve her saniye daha da yaklaşan ıslıl ıslıl metropole; ufku kirleten, Doğu Yaka'nın daha karanlık, daha alçak binalarına çevirdi.

Evine. Ya da bir zamanlar evi olan yere. Burayı uzun zamandır evi olarak görmemişti. Şu an onun için ev diye bir yer varsa bile neresi olduğu üzerine düşünmemekte direniyordu.

Suikastçılar Birliği'nin acımasız eğitimi ona bir sürü şey öğretmişti. Sokaklarda büyümüş o çaresiz kızı öldürüp Dolomit Dağları'nda bir uçurumun dibine bırakmıştı. Nyssa'nın ve diğerlerinin, nasıl dize getireceğini, nasıl cezalandıracağını öğrettiği adamların kanlarıyla birlikte o kızın içini de boşaltmıştı.

İnsanları nasıl konuşturacağı konusunda özellikle kanlı bir gösterinin ardından Nyssa ona, *İmparatorlukları dize getireceksin*, diye yemin etmişti. Bu, hemen sonrasında bağırsakları dışarı çıkana kadar kusarken verilmiş bir sözdü.

Hayır, artık *ev* diye bir şey yoktu. Ancak buna değerci. Buraya, tüm bunlara, eğitime, ağza alınmaz bedeline değdiğinden emin olmak için gelmişti. Başarısız olmayacaktı. Bu en hayati görevde başarısız olmayacaktı.

Selina arabanın yastıklı koltuğuna yaslanırken yatıştırıcı bir soluk vererek ışıllı şehri seyretti.

Sonunda, nihayet, yüzünde küçük bir tebessüm belirdi.

Gotham yazın son günlerinin tadını çıkarabilirdi.

4. BÖLÜM

Kâbus hep aynıydı.

Göz kamaştırıcı güneş, ciğerlerini boğarcasına kuru bir sıcak ve ufuk çizgisi boyunca uzanan kumlu bir düzlük.

Ardından gürültü. Çılgılık. Kum ve metal patlaması.

Kan ve kaos. Silah sesi.

Uzakta bir dünya. Başka bir dünya, başka bir hayat. Başka bir cehennem.

Çünkü Luke Fox için cehennem ateş demek değildi. Cehennem demek, sabah kantinde beraber güldüğü arkadaşlarının öğle yemeğinde ceset torbalarına sarılmış olmasıydı.

Gecelerce: Bu rüya, bu an.

Gotham'a dönmesinin üzerinden bir yıl geçmişti ve Luke hâlâ önceki kendinden kopamıyordu.

Artık o kişi eskiden her kimse. Kevların onu korumadığı noktadan kaburgasıyla birlikte kendisi de paramparça olan o kişi her kimse. Sanki etkisiz hale getirmeleri için üzerlerine gönderildiklerinde, düşmanlar, havayı yarıp et-

rafa şarapneller saçarak önde yavaş seyir halindeki tankın altında patlayan el yapımı patlayıcıyla tam olarak nereye saldıracaklarını biliyorlardı.

Şarapneller onun ve askerlerinin arasından geçmişti.

Buna değmiş miydi? O zorlu eğitime ve Deniz Piyadeleri'nde geçen üç yılına değmiş miydi? Bir fark yaratmış mıydı?

Bunlar defalarca kendi kendine sorduğu sorulardı. Her adımında, her nefesinde karşısına çıkan; onu her gece Gotham sokaklarına sürükleyen sorulardı.

Luke bir nefes verdi; ay ışığı pencerelerden içeri süzülürken kaslı göğsü kalkıp iniyor ve kaburgaları boyunca uzanan pürüzlü çizgiye, siyah teni üzerindeki çıplak yara izine vuruyordu. Bakışlarıyla gökyüzünü taradı; çatı katı dairesi Gotham şehir merkezine bakan engelsiz bir seyir sunuyordu.

Geceyi aydınlatan herhangi bir yarasa biçimli mühür yoktu.

Luke hayal kırıklığı yaşıyıp yaşamadığı konusunda kararsızdı.

Yatağının başucundaki saate baktı. Sakin bir gece devriyesinin ardından sessizce dairesine geri döneli sadece iki saat olmuştu. Görünen o ki ağustos sıcaklığı yüzünden Gotham'ın en belalıları bile evden çıkmamaya karar vermişlerdi.

Luke, her zamanki tiplerin sokaklarda dehşet saçmak yerine klimalı bir sinema aramayı seçtiklerini hayal ederek alaycı bir sesle güldü.

Hiç olmazsa mizah anlayışını kaybetmemiş sayılırdı.

Bruce Wayne'de o da yoktu. Varsa bile Luke'un ondan eğitim aldığı aylar boyunca hiç belli etmemişti.

Bu, Luke'un babasının fikriydi. Geçen yaz, ailesinin her yıl yazlık evlerinde düzenledikleri Dört Temmuz havai fişek barbekü partisinden hemen sonra. O olaydan sonra.

Kendisini bildi bileli her yaz yapıldığı üzere hava fişekler evlerinin önündeki sahilin üzerinde patlarken Luke, arka bahçede toplanan kalabalığın arasında duruyordu. Ancak önceki yazların aksine, o baştaki hava fişekler karanlık gökyüzünde çiçek gibi açıp patladığı sırada Luke'un vücudu cihazlarından biri gibi programlanmışçasına tamamen kontrolden çıkmıştı. Nefes alamıyor, her yanını ele geçiren safi dehşeti dizginleyemiyordu. Bir şey tarafından itilircesine sanki zemin onu yutacakmış gibi, yine o kana bulanmış çöldeymiş gibi hissediyordu ve kâbusu yeniden başa sarmıştı.

Ciddi anlamda ilk panik atağı. Hem de ailesinin düzenlediği partinin tam ortasında.

Bu yaşanırken Bruce yanında duruyordu. Belirtileri anında fark etmiş ve Luke'un babasına dikkat çekmeden oğlunun eve girmesine eşlik ederken yardım etmesi için haber vermişti.

Nihayet nefes alabildiğinde, hayat yeniden yavaşça eski haline döndüğünde ve çöl bir kez daha yok olduğunda her şey ağzından döküldü: Onları, ekibini kurtaramamıştı. Onlara, o gün veya hayatında herhangi bir gün bir fark yaratıp yaratmadığı konusunda hiçbir fikri olmadığını söylemişti. Babası ve Bruce, gidecek başka bir yerleri yokmuş gibi yanında oturup sadece dinlemişlerdi.

Sonraki teşhis: Travma sonrası stres bozukluğu. Tam o gece havai fişeklerin gürültü ve patlamasıyla, yanıp sönen ışıklarla tetiklenmişti.

Ardından gelen tedavi: Haftada bir grup terapisi ve üç günde bir özel seans. Bu iyiydi, güzeldi. Gerekliydi. *Hayatiydi*.

Ancak babasının önerisi olan tedavi sadece o, Bruce ve Luke arasında kalmıştı. Bir hafta sonra Wayne Malikâne-si'nin altındaki gizli bir salonu ziyaret etmişti. Luke bir fark yaratmak istiyorsa, Bruce bu konuda bir şey yapabileceğini söylemişti.

Luke o zamandan beri, on üç ayda birçok şey öğrenmişti: Kendisi hakkında, peşini bırakmayan şey hakkında ve Wayne Malikânesi'nde yaşayan adam hakkında.

Luke uyumaktan vazgeçerek bacaklarını yataktan sarkıttı ve sessizce balkona çıktı. Sabahın dördünde bile hava sıcaktı ve tenini yapış yapış sarıyordu. Siren seslerini; onu yataktan, çatı katı dairesinden çıkaracak ve artık uyku tutmayacağını bildiği şafak sökmeden önceki şu son birkaç saatte yapılacak herhangi bir şey duymayı bekleyerek bakışlarıyla tekrar şehri taradı.

Boğucu sıcak ve sessizlik dışında hiçbir şey yoktu. Yıldızlar bile küçük ve soluk görünüyorlardı, aile bireyleri kadar iyi tanıdığı takımyıldızlar ısı perdesi altında bulanıktı. İsimleri bilinçli bir düşünceden ziyade içgüdüyle aklından hızla geçti: Çalgı, Yay, Herkül...

Luke elini kısa saçlarına götürdü. Yan taraflarını biraz uzatmıştı ama yine de askeri kesimdi.

Sol tarafta bir hareketlilik gözüne ilişti.

Bedeni rahat bir dövüş pozisyonu alırken vücudunun her zerresi alarmdaydı.

Otuz kat yüksekte olmak, yaratıcı suçluların, Gotham'ın en zenginlerinden birinin hazinelerini yağmalamak üzere buraya gelmelerine engel değildi.

Balkonunun köşesinde altın rengi bir ışıltı vardı.

Hayır, bu onun balkonu değildi; en üst katı paylaştığı ve onun durduğu noktadan köşesi görünen çatı katı balkonunun kenarıydı. O altın ışıltının kaynağına, uçları hafif dalgalı uzun sarı saçlar eşlik ediyordu.

Burada sadece iki daire vardı; diğeri aylardır boş duruyordu. Ta ki düne kadar, diye hatırladı. Daire sosyeteden birine kiralanmıştı; sonradan bir sorun çıkma ihtimaline

karşı akşam araştırdığında dedikodu siteleri aileden kalma bir servet sahibi olduğunu söylüyordu: Holly Vanderhees.

Luke güçlkle görebildiği o lüks sarı saçların sahibini biraz daha görebilmek için boynunu uzatarak balkon korkuluğu üzerinden baktı.

Bir komşusunun olması rahatsız ediciydi.

Sırf boş durması için yan daireyi satın almalıydı.

Aptalca bir hataydı. Acemice bir hataydı.

Şimdi daireye girip çıkarken dikkatli olması gerekecekti. Meraklı biriye tuhaf saatlerde giriş çıkışını açıklamak zorunda kalabilirdi. Özellikle de dedikoducu biriye. Sosyetik tipler genelde öyle olurlardı. Onlara karşı ciddi anlamda saygı duyuyordu. Sossyete mensuplarının birbirlerini sözleri ve dedikodularıyla, isyancıların mermiler ve el yapımı patlayıcılarla yaptıklarından çok daha etkili bir şekilde alaşağı ettiklerini görmüştü.

Yeni komşusu, dairesinin etrafını saran balkondan geçerek gözden kayboldu. Sanki balkonda geziniyordu.

Yeni bir şehirde ilk gecesi idi. Belki onu da uyku tutmamıştı.

Bir an, acaba paylaştıkları küçük koridorun karşısına geçip kapısını çalsa, kendini tanıtma mı diye düşündü.

Ancak bir hatanın daha altından kalkamazdı. Bağ kurmak soruları da beraberinde getirirdi. Holly Vanderhees yanında kimin oturduğunu bilmezse, onu hiç görmez ya da duymazsa çok daha iyiydi. Bilinmemek daha kolaydı.

Bruce'un bunu –aynı anda hem dünyanın tanıdığını sandığı adam hem de Gotham'ın güvenliği için mücadele eden biri olmayı– nasıl başardığını bilmiyordu. Luke eğitimleri boyunca sormuştu ama Bruce sessiz kalmıştı.

Bu, Bruce'un ona öğretmediği birkaç şeyden biriydi.

Eğitime başlamadan önce Luke'un dövüş ve zekice, işe yarar şeyler yaratma konusunda epey bir bilgisi vardı. Hatta Deniz Piyadeleri'ne katılmadan önce bile zekâsını keskinleştirmeye olduğu kadar bedenini bilemeye de meraklıydı.

Annesi gülerek ona sıklıkla, *Nadir bulunur bir birliktelik*, derdi. *Zekâ ve yakışıklılık*. Luke hep geçiştirerek ona gülerdi. Ancak zekâ kısmı resmi olarak doğruydu. Liseyi bitirmeden önce bir dâhi olduğu anlaşılmıştı. Denizaşırı görevdeyken bu fazlasıyla işine yaramıştı.

Dünyanın, *onun* milyoner bir playboy olduğuna inandığı son zamanlarda bunun pek işe yaramadığı kesindi. Sirketteki Uygulamalı Bilimler departmanında rahat bir işe konmuş, Wayne Şirketler Grubu CEO'su Lucius Fox'un oğlu.

İşinin ona sağladığı asıl avantaj, Luke'un Wayne Kulesi'ne girip yerin yedi kat altındaki gizli bölmeye inmesini ve Gotham'ın en belalılarını yakalamasını sağlayan kostümü, donanımı ve çeşitli cihazlarıyla uğraşmasını mümkün kılmasıydı. Luke bazen Bruce'un donanımında bile değişiklikler yapardı çünkü meslektaşları yeni bir güncellemeye daima hazır olurdu. Teknolojiye olan ilgileri sayesinde aralarında bir bağ kurulmuştu.

Solgun gri ışık doğudaki ufuk çizgisinden süzölmeye başladı. Bu gece bir boks maçı daha vardı. Birkaç saat sonraki geç kahvaltılarında annesine kesinlikle bundan söz etmeyecekti.

Her mahta ömrümden ömür yiyorsun, diye yakmıştı Luke ile babasına.

Babası genelde onu savunarak *Zaten yarı profesyonel*, derdi çünkü denizaşırı göreve gitmeden önce Luke'un yıllarca yaptığı boksun onu her zaman sakinleştirdiğini, kafasını topladığını bilirdi. Geri döndüğünden beri devam eden, bitmek bilmez tedavisinin bir parçası olarak bir yıldır da kaldığı yerden devam ediyordu.

Ancak babasının dediği gibi, sadece yarı profesyonel olarak. Gotham'ın bir sosyetik simasına yaraşır şekilde.

Ne var ki kaybetmezdi. Hem de hiç.

Tek bir dövüşü bile kaybetmemişti.

Ona ne kadar çok söylemek istese de annesinin bilmediği, bilemeyeceği şey; Luke ile babasının, dövüşlerin ona sadece denge sağlamakla kalmayıp aynı zamanda gece faaliyetleri sırasında oluşabilecek yaraları açıklamasında da yardımcı olmasıydı. Yani asıl işi sırasında.

Batwing.

Bu adı kendisi bulmuştu; kısmen Bruce'la eğitimi şerefine ama en çok da kostümünün en sevdiği kısmına bir gönderme olarak. Bu, üzerinde en çok çalıştığı ve serserileri keyifle şaşkınlığa uğrattığı kısımdı. Uzun mesafelerde uçmasını sağlayan açılır kapanır bir çift kanat gibisi yoktu. Böylelikle suçluları altlarına iştetiyordu.

Sessizce binaya girmeden önce çatıya kolaylıkla iniş yapmasını da sağlıyordu. Yeni komşusuyla bu artık çok daha zor olacaktı.

Luke kaşlarını çatarak Holly'nin balkonuna baktıktan sonra içeri girip kapıyı sıkıca örttüğünde klimanın soğuşunu teninde hemen buz gibi hissetti.

Kendisini ona olabildiğince sıkıcı göstermenin bir yolunu bulacaktı.

Luke giyinme odasına girdiğinde ışıklar kendiliğinden yandı. Bir boy aynasının olduğu ahşap panele baktı. Gizli bir dokunmatik yüzey, arkasında saklı çeşitli mekanize kostümler, silahlar ve cihazlarla tıka basa dolu fazladan bir dolabı daha açardı.

Ancak o jimnastik şortuna ve eski bir Deniz Piyadeleri tişörtüne uzanıp yıpranmış spor ayakkabılarını ayağına geçirdikten sonra uzun adımlarla odadan çıktı. Bir kat aşağıda

7/24 açık tam donanımlı bir spor salonu vardı. Gecenin, günün (ya da sabahın dört buçuğu ne olarak sayılıyorsa) bu saatinde boş olurdu.

Luke çıkarken aynadaki yansıması gözüne ilişti. Teni hâlâ terden parlıyordu, avurtları biraz çöküktü. Annesi kahvaltıda endişelenecekti; gözünden hiçbir şey kaçmayacak kadar keskin bir zekâyâ sahipti. Özellikle de gözlerindeki o boş, donuk ifadeden kurtulmazsa endişeleneceğinden hiç şüphe yoktu.

Üzerinden bir yıl geçmişti ve o ifade hâlâ olduğu gibi duruyordu.

Bu şehri harabeye dönmekten kurtarmak, evlerine ve arkalarında bıraktıkları ailelerine –tabutları dışında– geri dönmemiş iyi insanları onurlandırmak adına nihayet kayda-değer *bir şeyler* yapabilmesi için sivil hayata uyum sağlamaya ve travma sonrası stres bozukluğunun üstesinden gelmeye çalışmakla geçen bir yıl.

Luke floresan ışıklarının uğultusuyla spor salonunun kapısından geçerken aletlerin üzerindeki televizyon ekranlarının hepsi çeşitli haber kanallarına ayarlanmıştı. Onlar bile içi boş, doldurma hikâyelerle doluydu çünkü hayatın gerçekleri reklam çekmiyordu. İzleyen Amerikalılarsa, gezegenin çoğunun içinde yaşadığı yoksullukla, çaresizlikle, çirkinlikle yüzleştiklerinde fazlasıyla büyük evlerinin ve savurgan yaşam tarzlarının doğruluğunun sorgulanmasını istemiyorlardı.

Kendi kahrolası şehirlerindeki Doğu Yaka'ya yeterince uzun süre bakmaya bile katlanamıyorlardı.

Annesi bunun farkındaydı. Her gün bununla mücadele ediyordu. Luke, annesinin balo elbiselerinin ve özel dikim döpiyeslerinin de başka bir tür zırh olduğunu düşünüyordu; onun da, özellikle toplumun üst tabakasındaki siyahi bir kadın olarak, dünyanın adaletsizliklerine karşı mücadele

için kuşandığı maskeleri olduğunu düşünüyordu. Keşke annesine bunu söyleyebilseydi. Her gece verdikleri mücadele farklı olsa da, onun izinden yürümekten şeref duyduğunu annesine açıklayabilseydi. Annesi mücadelesini o cazibesi ve ince zekâsıyla Gotham'ın en zenginlerini kendi yardım kuruluşlarına katkıda bulunmaya ikna ettiği galalarda ve toplantı odalarında veriyordu. Luke ise ringdeki o dövüşler dışındaki mücadelesini, yalnızca birkaç kişinin cesaret edebildiği yerlerde veriyordu.

Luke kendine, spor salonuna giren herkesi görebileceği bir koşu bandı seçti –Bruce'tan öğrendiği bir başka ders: Daima gözünü dört aç– ve banda çıkıp tercih ettiği hız ve eğimi ayarladı. Bedeni bir araçtı. Bir silah. Tıpkı denizaşırı görevdeyken savaştığı gibi.

Luke koşmaya başladığında, ter bir kez daha vücudundan süzülürken ve ciğerleri geniş göğsünün içinde yanarken bile... bunu hissedemiyordu.

Kendisini.

Derisi, kemikleri ona her gece kuşandığı o ileri teknoloji kostümü kadar uzak geliyordu.

Güneş Gotham'ın üzerinde yükselmeye başlarken pencereler şehir semasının eşsiz bir görüntüsünü sunuyordu.

Yeni bir gün daha.

Bugünü anlamlı kılacaktı. Eve dönememiş arkadaşları için, bu şehirde yaşayan insanlar için... Bugünü anlamlı kılacaktı.

5. BÖLÜM

Antik Dönem Müzesi'ne ağır bir sessizlik hâkimdi.

Gecenin en karanlık saatlerinde mermer odalara işleyen sessizlik, geniş binanın dışındaki boğucu sıcak kadar hissedilir derecedeydi. Sessizliği bölen tek şey ara sıra klimadan yükselen fısıltı halindeki ses ya da ayakta uyuyan güvenliğin anahtarlarından gelen şıkırtıydı.

Selina'dan gelmediği kesindi. Kaskı sürekli iç içe geçmiş alarm sensörlerini tarayarak devasa binanın kanatları ve koridorları boyunca sessizce ilerlerken Selina'nın siyah botları beyaz zeminde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Bu bir bulmacaydı ve o kadar da zekice bir bulmaca olduğu söylenemezdi.

Kaskının tarayıcısı Selina'ya, verdiği ayrıntılar doğrultusunda, sürekli bir bilgi akışı sağlıyordu. Kaskın kulakları, fazlasıyla büyük gözleri vardı. Suikastçılar Birliği'nin tüm müritlerine verdiği standart kasklardan –bunlara Ölüm Maskeleri deniyordu– birini almış ve değiştirmişti.

Ona, *Yavru kedi*, diye sataşırlardı. *Kedicik*. Hem müritler hem suikastçılar eğitim seanslarında, yemek salonunda ve yürürken bunu fısıldar, tıslar ve homurdanırlardı. Kollarındaki beneklere tek bir bakış bu sataşmaların başlaması için yeterliydi. İlk başlarda kendisi yerine yumrukları konuşmuştu ancak bu ona sadece Nyssa'nın horgörüsünü kazandırmıştı. *Kontrol hayatı öneme sahiptir. Kontrol her şeydir.*

Selina bunun üzerine sataşmaların, nefret edilen lakabın kontrolünü ele almıştı.

Bunu, tapınağın fen laboratuvarlarının derinliklerinde gecenin en sessiz saatlerinde Ölüm Maskesi üzerinde oynamalar yapıp değiştirirken yapıyordu. Birkaç kez elektrik şoku yemiş ve kabloları keserken parmaklarını da kesmişti ama Selina bir gün derse değiştirilmiş kaskını giyerek geldiğinde nihayet Nyssa'nın nadir görülür onaylayan gülümsemesini kazanmıştı. Kedi kulakları biçiminde ses alıcılar. İri gözler. Siyah tırmanış eldivenlerinin uçlarındaki hançer gibi keskin pençeleri.

Ondan sonra sataşmalar son bulmuştu.

Özellikle de Nyssa ve Talia'nın en acımasız suikastçılarından ve eğitmenlerinden biri olan Tigris'in gövdesinin yanını parçaladığı zaman.

Bunun üzerine Nyssa resmi olarak kırbacıyla çalışmasına izin vermeye başlamıştı.

Selina, tepeden tırnağa siyahlar içinde, nefesleri neredeyse hiç hızlanmadan meşhur Mısır Kanadı'nın girişi önünde durdu ve labirent biçimindeki titrek lazer ışıklarını taradı.

Bu tam bir klişeydi: Çıplak göze neredeyse görünmeyen lazer ağı.

Kaskı olmasa onları ortaya çıkarmak için bir spreye başvurabilirdi. Bu daha da büyük bir klişeydi.

Yine de kaskının çeşitli tuzak haritasına ve önerilen rotalara rağmen Selina kendini lazerleri incelerken; açılırları, iniş alanını ve olası felaketleri ölçerken buldu.

Eski eser sadece on beş metre ötesinde sergileniyordu. Kemerli mermer koridorun tam karşısına baktı. Küçük bronz kedi heykeli geceleyin bile nefes kesici bir rölyefte aydınlatılmıştı. Bu, savaşçıların kedi başlı tanrıçası; çocukların ve kedilerin koruyucusu Bastet'e hürmeten yapılmış bir heykeldi.

En fazla bir şampuan şişesi büyüklüğündeki üç bin iki yüz yaşındaki heykelde tek bir kusur yoktu. Tasmasına işlenmiş değerli taşlarla birlikte bu kusursuzluğu onu neredeyse paha biçilmez kılıyordu.

Neredeyse paha biçilmez. Aslında biri onun için bir fiyat biçmişti.

Selina'nın kaskı altından gülümsemesine ve işe koyulmasına yol açan bir fiyat.

Selina ağırlığını sol bacağına vererek sağ bacağını kaldırdı ve titrek sensör ışıkları arasındaki en geniş aralıktan yavaşça geçti.

Denge kilit noktaydı. Jimnastikte en iyi olduğu ve en sevdiği etap atlamaydı. Nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Takım arkadaşlarının çoğu bundan nefret eder, korkarlardı. Selina bazen, dengelerini bozan zehrin o korku olabileceğinden şüphelenirdi.

Selina vücudunun geri kalanını da sensörler arasındaki o ilk boşluktan yavaşça geçirdi ve küçük bir ada şeklindeki açıklığa indi. Kırbacını bu soygun için üzerine sıkıca sarmış; hareket ederken sol kalçasındaki yerinden düşmemesi için üç kez kontrol etmişti.

Güvenlik on dakika daha bu kanada uğramayacaktı. Bu süre onun için yeterliydi. Özellikle de güvenliği rahat on beş dakika oyalayacak sahte bir telefon numarasından gönderilen

basit bir *Bilgisayar Hatası: Tedarikçiyle İletişim Kurun* mesajıyla kamera sinyallerini kilitledikten sonra fazlasıyla yeterdi.

Bir sonraki sensör ışığının üzerinde kolaylıkla bir köprü kurduğu sırada eldivenli elleri mermer zeminle buluşurken dünya bir an tepetaklak döndü. Bacaklarını yerden itip karın kaslarıyla ayaklarını havaya kaldırarak yumuşacık bir iniş yaptı.

Bir dans. Bu hareketler, keyif almayı öğrendiği bir dans gibiydi.

Tıpkı üç gün önce Gotham Müzesi'nden o elması çalarken keyif aldığı gibi. Aynı şekilde, ondan beş gün önce bir mağazadan o mücevher koleksiyonunu çalarken de. Minik danslar, minik sınavlar.

Bu gece de sınavın başka bir adımı olacaktı. Daha büyük bir adım.

Önceki iki soygun... hayal kırıklığıydı.

Elbette ihtiyacı olanı çalıp kaçmıştı. Ancak zorluk çıkaran, meydan okuyan kimse olmamıştı. Kimse peşine düşmemişti.

Selina alçak bir lazer ışınının altından sıvışarak sessizce mermer zemine kaydı.

Bu gece farklı olacaktı.

Önünde daha karmaşık bir sensör ağına açılan daha geniş bir alan uzanıyordu. Koridorun ortasındaki heykelin cam vitrini önündeki son engel.

Dikkatli birkaç eğilme ve dalma hareketiyle bu engeli aşabilirdi.

Ancak eğlencesi neredeydi?

Hayatının büyük bir bölümünü eğlenceden yoksun geçirmişti. Eğlenceyi ancak nadir anlarda bulmuştu. O zaman bile korku ve dehşetin gölgesi altında kalmıştı. Ancak bu gece...

İsteddiği şeyleri almayı öğrenmişti. Buna eğlence de dahildi.

Selina kırbacın güvende olduğunu bir kez daha kontrol ederek derin bir nefes aldı ve öne doğru atıldı.

Hamleleri kas hafızasından, hesaplamaları zekice ve kesindi. Olağanüstüydü.

Düz perendeyi takip eden bir ters takla, ardından yüksek atlama ve hemen arkasından son alarm sensörü üzerinden doğruca vitrin camının önüne kusursuzca geçişini sağlayan bir salto.

Selina kaskı altından sesli bir şekilde soluyarak Bastet heykeline sırttı.

Eski bronz parçanın da sırtarak ona karşılık verdiğine yemin edebilirdi. Sanki, *Haydi. Al*, diyordu.

Selina da öyle yaptı.

Siyah eldiveninden güçlendirilmiş çelik bir pençe uzandı. Kusursuzca bilenmişti. Kalın camda bir daire açmaya tamamen hazırды.

Tek avucuyla cam paneli yakalarken, diğer eli yavaşça vitrinin içine uzanıp heykeli sardı.

Tam da planladığı gibi alarmlar çalmaya başladı.

Selina polis gelmeden önce gitmişti.

Ancak işi bitmemişti.

Yanındaki çantaya koyduğu Bastet heykeliyle yüksek bir binanın çatısı kenarına diz çöküp tüfeğinin nişan dürbünü odağını ayarladı.

İnsanlar üzerinde ateşli silah kullanmazdı. Asla.

Nyssa'nın, bunu nasıl kullanacağını öğretmesine ses çıkarmamıştı ama konuyla ilgili düşüncelerini de kendisine saklamıştı. Bunların nasıl tahrip edici ve yıkıcı etkiler yaratmak amacıyla kullanıldığına, Doğu Yaka'dakilerin hayatlarına nasıl acı ve keder getirdiğine şahit olduğundan asla söz etmemişti.

O yüzden Nyssa'nın burada olmaması iyi bir şeydi. Ayrıca Selina'nın cephaneliğinde daha bir sürü başka silahı olması da iyi bir şeydi.

Ancak bu görev için...

Selina saniyeleri geriye doğru saydı. Bunun olacağını biliyordu.

Tüfeğiyle on bir katlı polis merkezinin tepesini hedef alırken parmağı tetiğin üzerinde hafifçe kıpırdadı. Hesaplarına göre bu şehirdeki en önemli binaydı. Polis merkezi çatısının kapısı ardına kadar açıldı ve iki adam hızla dışarı çıktı.

Selina aradıkları objeye yaklaşmalarına izin verdi. Dev bir projektör.

Projektörü açmalarına ve ışık huzmesinin bir bulut kümesi üzerindeki karanlık yarasa simgesiyle gökyüzünü delip geçmesine izin verdi. Bir saniye daha sakinliğin tadını çıkarmalarına müsaade ettikten sonra ateş etti.

Tüfeğin geri tepmesi omzunda bir yumruk etkisi yarattı ama susturucu sayesinde mermi sesi bir fısıltıdan ibaretti. Parçalanan cam ve metalin gürültüsü ve iki polis memurunun bağırışlarıysa değildi.

Selina, dikkatli planlamasıyla ve nişan dürbününün gece görüşü merminin kusursuzca yol almasına izin vererek hemen sonrasında bir el daha ateş etti.

Mermi merdiven girişinin tuğla duvarına gömülmeden önce sol alt tarafındaki parlak güç kaynağı parçalandı.

Bu kez hızla ondan tarafa dönen adamlardan daha fazla bağırış ve küfür sesi duyuldu.

Ancak Selina tüfeğinin emniyetini kapatmış, silahı omzuna almış ve gecenin içinde bir gölge gibi sessizce merdivenlere yönelmişti bile.

Bu kez peşinden geleceklerdi.

Bu kez oyun oynamak isteyeceklerini umuyordu.

6 . B Ö L Ü M

Luke sabahın üçünde cep telefonunda Alfred'in adını görünce şaşırmıştı.

Şaşkınlığının asıl sebebi, Bruce acil bir durum olursa diye uşağının numarasını Luke'a vermiş olmasına rağmen daha önce birbirlerini hiç aramamış olmalarıydı. Bu acil durumlar Bruce'un bir daha eve dönmeyecek olmasını veya dikkat çekmeden kendisini bir yerden aldırma gereksinimini kapsıyordu. Neyse ki Luke'un şimdiye kadar herhangi bir arama yapması gerekmemişti ama Alfred arıyorsa....

Gelen arama, arayan adamın kendisi kadar kibar ama kararlıydı.

"Selam, Alfred," dedi Luke anında uyanıp yatakta doğrularak.

"İyi akşamlar, Bay Fox," dedi hattın diğer ucundaki donuk, İngiliz aksanlı ses.

Luke ayaklarını serin ahşap zemine indirdi. "Bruce iyi mi?" En iyisi doğrudan konuya girmekti. Hiç olmazsa

Alfred de havadan sudan konuşma konusunda onun kadar isteksizdi.

“Evet. Görevi sorunsuz ilerliyor.”

Uşağın bundan fazlasını söylemeyeceğini biliyordu. Luke uygun bir karşılık bulmaya çalışarak yatak odasının pencere-lerinin ötesindeki şehir semasını taradı. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Uzun bir sessizlik oldu. Luke hafifçe yüzünü ekşitti. Ancak Alfred, “Komiser Gordon, şehir civarında uçan Bat’lerden *biriyle* görüşmesi gerektiğini söylemek için bilindik kanallardan bir mesaj yolladı.”

Luke bu ifadenin Gordon’a mı, yoksa Alfred’e mi ait olduğunu soracak kadar aptal değildi. “Endişelenecek bir durum mu?”

“Komiser acil bir mesele olduğunu belirtti.”

Kulağa hoş gelmiyordu. Gordon ve Batcave arasında tam da bu tarz durumlar için özel bir hat bulunurdu. Bruce, neyin peşinde olduğunu Luke’a bile söylemeyecek kadar gizli bir görevde olduğu için Alfred’in gelen kutusuna yönlendirilmiş bir hat.

Vedalaşmaları de selamlaşmaları kadar hızlıydı ve telefon görüşmesi nihayet sonlandığında Luke kendini rahatlamış bir halde buldu.

Şimdiye kadar sakın bir gece olmuştu. Fazla sakın. Hatta yatağa bile erken gitmişti. Geceyi annesinin sürekli baş göz etmeye çalıştığı kadınlardan biriyle randevuda doldurmadığı kesindi. Hayır, hiç kimseyle randevuya çıkmıyordu. Hâlâ önceden olduğu kişiye dönüşmeye çalışırken olmazdı; Batwing olmanın getirdiği sorumluluklar varken olmazdı. Kimliğiyle ilgili gerçek ifşa olursa kendisiyle ilişkisi olan herkes için oluşturacağı tehdidin yanı sıra bir de kaçınılmaz sorular olacaktı.

Beş dakika sonra kostümünün rahatlatıcı ağırlığını kuşanmış ve tepede gök gürültülü bir fırtına koparken Gotham sokakları boyunca süzölmüştü.

Şimdiyse, Gordon'un loş ofisinin fayans zeminine sular damlatırken orta yaşlı komiser, koyu kestane bıyığı seğirerek çatık kaşlarla ona baktı. Gölgelemin arasından belirdiğini gördüğüne hiç şaşırmamıştı. "Gelmen iyi oldu."

Luke, yüzü maskesi altında gizlenmiş bir halde bekledi. Loş ışık, zırhının mavimsi gümüşü üzerinde dans ederken göğsündeki yarasa sembolü belli belirsiz parlıyordu.

Üzerindeki kostüm canlı bir biçimde uğulduyor ve yaşadığını belli edercesine hafif bir ses çıkarıyordu; kostümün her zerresi Luke tarafından o laboratuvarı yapılmış, istediği şekilde tasarlanmış ve değiştirilerek eğilip bükölmüştü. Kostüm Gotham'ın en belalıları için gizli sürprizlerle doluydu.

Gordon, kahverengi gözleri kalın çerçeveli gözlüğü ardında kısılarak sonunda, "Diğeri nerede?" dedi. "Onu bir süredir görmüyorum."

Luke, kostümü hafifçe tıkırdayarak masaya yaklaştı. Babasının tedarik ettiğı bu metali tavsiye eden Bruce olmuştu. "Gizli bir operasyonda." Gordon'a, bu operasyona ilişkin pek bir bilgisi olmadığını söylemeye gerek yoktu.

"Demek öyle"

Luke sabırsızlığının tek belirtisi olarak başını yana eğdi. Evet, Bruce ve Luke, Gordon'la birlikte çalışıyordu. Aralarında polisin, onların enseledikleri suçluları içeri atacağını ve ihtiyaç olduğunda destek sağlayacaklarını garanti eden bir anlaşmaları vardı. Ancak polise cevap vermezlerdi. Luke Gotham Polis Teşkilatı'yla çalışması gerektiğinde hâlâ tedirgin oluyordu. Polis merkezinin çatı girişinden içeri geçerken gördüğü şey de bunu destekliyordu. Tam dikkat çekmeden koridorları arkasında bırakacağı sırada bekleme alanının he-

men dışındaki koridorda bulunan bir banka kelepçelenmiş en fazla on beş yaşındaki siyahi çocuğu görmüştü. Giysileri zayıf bedenine yapışmış çocuk sırlısklamdı. Yüzünde dikkatle takınılmış boş bir ifade vardı ama ayağını fayans zemine vurması kuşkusuz her yanını saran gerginliğini ortaya koyuyordu. Luke'un, hemen ardından gölgeli bir oyuga girdiği sırada duyduklarını düşününce gerilmekte haklıydı.

Onu hangi suçtan yakaladınız? diye sordu yanından geçen bir polis memuru.

Hiç kuşkusuz çocuğu enseleyen polis, Luke'un kendisinden neredeyse yarım metre ötedeki varlığından habersiz, kanlı canlı yüzündeki teri silerek yanıtlamıştı. *Esrar bulundurmaktan.*

Suçüstü mü? diye sormuştu ilk polis duraksayarak.

Suratı kanlı canlı olan polis pis pis sırtmıştı. *Fark eder mi?*

Soru üzerine, polisin sözleri üzerine, sinirden Luke'un kulakları uğuldamıştı.

Ailesi küçük yaşta ona hayatın her zaman adil olmadığını; zenginliklerine rağmen polislerle iletişimde nasıl çok ayrı bir tavır sergilemesi gerektiğini açıklamışlardı. Bunun onun iyiliği için olduğunu, polislerin bazen onunla ilgili olmasa da bir şekilde onu –ona benzeyen çocukları– etkileyen fikirleri olacağını söylemişlerdi.

Tıpkı banktaki çocuk gibi. Luke oğlana gizlice bir bakış daha atarken, o çocuğa da aynısı mı öğretildi diye merak etti.

Luke koridorun gölgeleri arasından sıyrıldı ve oğlanın oturduğu yere gitti.

Artık neredeyse koridorun sonundaki polisler durdular. Onu görünce küfrettiler. Ne Bruce ne de o, polis merkezinin içinde varlıklarını belli etmezlerdi. Asla.

O polis memurları, kostümünün altındaki ten rengini bilseler ne derlerdi acaba? Parmaklıklar ardındaki adamların

kaçının ona benzedikleri Luke'un dikkatinden kaçmamıştı fakat gerçek suçluların –Gotham'ı gerçekten tehdit edenlerin– ona hiç benzemediklerini biliyordu.

Luke, damarlarında gezinen öfkeyle hırçın kalp atışlarını sakinleştirdikten sonra çocuğa, *İyi misin?* dedi.

Çocuk yavaşça başını kaldırdı. Luke'u tepeden tırnağa süzerken kot pantolonundan yere sular akarak hafifçe titremeye başladı ama bir şey demedi.

Bunun üzerine Luke, özellikle polislerin öylece bakakalıp yaklaşmaya cesaret edememeleri karşısında bir dost olduğunu belli ederek tekrar sordu: *İyi misin, kardeşim?*

Oğlan yine bir şey demedi. Ancak soruyu idrak ederken gözleri kocaman açıldı. Fincan tabağı kadar kocaman. Luke onu belli belirsiz bir baş hareketiyle selamladı.

Koridorun sonundaki polislere döndü. *Bu çocuğa bir battaniye getirin. Sırlıslılam olmuş.*

Polisler ona bakarken gözlerini kırptırdılar, suratı kanlı canlı olanın beti benzi atmıştı. Sonra koşarak uzaklaştı. Luke, adam elinde battaniyeyle geri dönene ve battaniye oğlanın omuzlarına sarılana kadar bekledi.

Luke, yanından koşarak geçtiği sırada adamın rozetine –adına ve kimlik numarasına– baktı. Luke nihayet koridordan çıktığı sırada, aynı zamanda kolejdeki eski arkadaşlarından da olan şehrin en iyi avukatlarından birinin numarasını tuşladı. Kız hiç soru sormadan sadece yirmi dakika içinde polis merkezinde olacağına söz verdi.

Luke Gordon'a, "Neden bu gece sinyali kullanmadın?" diye sorduğunda hâlâ karşılaşmanın etkisinden kurtulmaya ve sakinleşmeye çalışıyordu.

"Çünkü çalışmıyor."

Gordon bunu göremese de Luke gözlerini kırptırdı. "Açıkla."

Gordon keskin bakışlarını Luke'un üzerinde gezdirirken biraz kaskatı kesildi.

Kostümünün içinde nasıl göründüğünü bilecek kadar uzun bir süre lanet aynası önünde dikilmişti: İnsandan çok bir makineye benziyordu. Özellikle de göğsündeki yarasa sembolüyle aynı soluklukta parlayan mavi göz lensleriyle. Altında insan olduğuna dair hiçbir belirti yoktu, tıpkı tercih ettiği gibi. Kim olduğunu, kimi sevdiğini tahmin etmenin bir yolu yoktu. Düşmanlarına karşıysa *Jaws efekti*'ne karar kılmıştı: Yüzeyin altında gizlenen şeyi *görmemek*, zihninin en kötüsünü hayal etmesine izin vermek, çok daha kan dondurucuydu.

Gordon masasının üzerine metal bir tepsi koydu. Bir nesne tepsinin sınırları içinde yuvarlanıp tısladı: Bir mermi.

"Bunu bu gece biri ateşledi. Tam sana sinyal göndereceğimiz sırada."

Luke eski, kâğıtlarla kaplı masaya yaklaştı ve mermiyi aldı. "Benim karışmamı istemedikleri suç neydi?"

Gordon'un çenesi kasıldı. "Olayla bağlantıları olduğundan emin değiliz ama bu gece Antik Dönem Müzesi'ne bir vurgun yapıldı. Birileri, 1,3 milyon dolar değerindeki bir Mısır kedi heykelini çaldı. Alarmlar devreye girdikten sonra beş dakika içinde olay yerine geldiğimizde hiçbir ize rastlamayınca sinyali yakmaya çıktık. Sonra bir anda keskin nişancı tarzı iki el ateş edildi. Biri ışığa, diğeri güç kaynağına."

Luke mermiyi Gordon'un masasındaki ışığa tuttu. "Bu soygunun, geçen hafta yarım milyonluk mücevheri çalan her kimse onunla bağlantılı olduğuna bahse girerim. Aynı şekilde Gotham Müzesi'nden on karatlık elması çalanla da." Mermiyi parmakları arasında yuvarladı. "Ancak o iki soygun herhangi bir alarmı tetiklemeden yapıldı."

Gordon gözlüğünü çıkardı ve eğri kravatına sildi. "Yani?"

Luke sol kolundaki bir paneli açarak kostümünün komut konsolunu açığa çıkardı. Birkaç komut girdikten sonra gözlerindeki lensler hareket ederek avucundaki mermiyi büyüttü ve düzensizlikleri ile boyutlarına ilişkin bilgi verdi. “Yani,” diye devam etti, “bu gece alarmları tetiklediler. Sonra da aramız için arkalarında bir kart bıraktılar.” Mermiyi iki parmağı arasında kaldırdı. “Kendileri yapmış. Kimliksiz. Gösterişli.” Mermiyi belli belirsiz bir tınlamayla tepsiye bıraktı. “Her zamanki tayfanınkilerden çok daha şık bir silah tarafından ateşlenmiş.”

Gordon gözlüğünü geri taktı. “Büyük çetelerin kullandığı mühimmatların hiçbirisiyle eşleşmiyor. Harley Quinn atış konusunda beceriklidir, keskin nişancı gibi hedef alır. Ancak bu tarz bir mühimmata erişimi yok.” Luke başıyla onayladı ve Gordon kafa yormayı sürdürdü: “Poison Ivy geleneksel ateşli silahları kullanmaz ve Riddler’den da aylardır ses çıkmadı.” Adam başını kaşdı. “Şehirde yeni biri mi var dersin?”

Luke boş polis ofisinin yağmur lekeli pencerelerine doğru baktı. Öyle olduğunu düşünüyordu. “Bir mücevher ve sanat eseri hırsız. İlk iki suç güpegündüz işlendi. Bu geceki soygunla sanki...” Mermiyi yeniden alarak elinde tarttı.

“Kendilerince hızlı kavrayamadığımızı ve oyunu bizim lehimize çevirmek için basitleştirdiklerini söylüyorlar,” diye tamamladı Gordon.

Luke alaycı bir sesle güldü. “Evet.”

Bu... ilginçti. Soygunların raporlarını görmüştü. Zarar gören olmamıştı. Sadece korkunç pahalılıkta şeyler çalınmıştı. Sinyali vurmuşlarsa, hangi uyuyan ejderhayı dürttüklerini çok iyi biliyorlar demekti.

Daha doğrusu uyuyan yarasaları, diye düşündü.

“Bunu alabilir miyim?” Luke mermiyi gösterdi.

Gordon gözlüğünü düzeltti. “Tabii. Biz incelemelerimizi yaptık. Sende kalsın.” Sessizce kovarcasına çenesiyle kapıyı gösterdi. Luke bu emir karşısında sinirlense de öfkesini dizginledi. “Ayrıca,” diye ekledi Gordon elini kırışmış kahverengi saçlarına götürerek, “Gotham Polis Teşkilatı’nın dikkatini çekmeye çalıştıklarından o kadar emin değilim.”

Kesinlikle.

Beyninin toz tutmuş, uzun zamandır uykuda olan kısımları ateşlenmeye başladı. Denizaşırı görevdeyken balistik uzmanıydı ve bu mermi, bu yeni hırsız...

Mermi sanki, *Gel beni bul*, diyordu.

Belki havadaki şimşekten, belki ağustos sonu sıcağındandı ama Luke bu daveti kabul etmeye niyetliydi.

Selina oyma meşeden kapı kasasına yaslanmış, antikacının, önündeki kâğıt destesine yeni bir hesap daha karalamasını izliyordu.

Adam yirmi dakikadır Bastet heykelini inceliyordu; süslü ofisinin altın ışıkları, heykelin üzerindeki inceleme lambasının projektörü dışında loştu. Bu süre boyunca, tepeden tırnağa siyahlar içinde, Ölüm Maskesi ve eşofmanının önüne indirdiği kapüşonuyla gizlenmiş yüzüyle adamın ofisinin kapısından ayrılmamıştı.

Adam onu arka kapıdan içeri aldığı anda, *Ne drama*, demişti.

Selina sessizliğin gücünü tercih ederek ve bulunması gerekebilecek herhangi bir tehdiye karşı yanından sarkan kırıbaşıyla tek kelime etmemişti. Şehrin karanlık bölgelerinde çok sayıda antika pazarı olsa da bu antika satıcısını bulmak biraz zor olmuştu. Doğrudan Antik Dönem Müzesi’nden alınmış bir heykel tabii ki bambaşka bir konuydu ama araştırmasını yapmıştı. Bu adamın, heykeli ortadan yok edip yerine parayı bırakmanın bir yolunu bulacağını biliyordu.

Adam sonunda gözündeki büyüteci çıkardı, lateks eldivenlerini sıyırdı ve elini dazlak, solgun başına götürdü. “Bu kesinlikle gerçek.”

Selina kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bekledi.

Adamın koyu renk, boncuk gibi gözleri kısıldı. “Bunu satacak olursam iz kaybettirme konusunda ciddi sıkıntı yaşayacağımın farkındasıdır. Bu tarz bir ketumluk pahalıya patlar.”

“Aklındaki fiyatı söyle.” Kaskın ses dönüştürücü özelliğine rağmen kısık ve kulak tırmalayıcı bir sesle konuşuyordu. Tiyatroyu seven kız kardeşi olabilirdi ama Selina da bu son birkaç yılda kendince üç beş numara öğrenmişti.

Adam tekrar heykele baktı, sonra ona döndü. “Dokuz yüz bin.”

“Bu ondan çok daha fazla eder.”

“Sana söyledim: Ketumluğun bir bedeli olur. Düzenlenmesi gereken sahte aidiyet belgeleri, alıcıya sevkiyat için özel yöntemler var... Bunlar da eklenecek.”

Selina istifini bozmadı. “Bir milyon iki yüz bin alırım.”

Adam yeşil deri sandalyesinde doğruldu. “Böyle bir çalıntı parçaya *elini süreceksin* başka bir antika satıcısı bulamayacak kadar zor durumda olduğundan dokuz yüz bini alacaksın. Özellikle de bu parça böylesine alenen çalınmışken.” Soygunu *onun* yapıp yapmadığını değerlendirircesine bir bakış daha attı.

Ona hiçbir ipucu vermedi. Sadece ayaklarını mavi Aubusson kilim üzerinde biraz daha birbirinden ayırdı ve sakince karşılık verdi: “Mısır hükümeti antik eser pazarının üzerine gideceğinden yakında bir daha böyle bir parça bulmakta zorlanacak olan sensin.”

Adam parmaklarını birbirine kenetledi ve ahşap antika masanın üzerine koydu. “Bir milyon.”

Adamın gözlerinin içine baktı. “Bir milyon iki yüz.”
 “Bir milyon, alacağın en iyi fiyat bu.”

Selina adım seslerini yutan kalın kilimin üzerinde yürüyerek sinsice masaya yöneldi. Heykeli kadife kılıfına sardı ve yanında getirdiği ince ahşap kutunun içine yerleştirdi. “Bakalım İngiltere’deki antikacılar bu konuda aynı fikirdeler miymiş.”

Hızla döndü ve uzun adımlarla ofis kapısına ilerlerken sessizce geri saymaya başladı.

Beş. Dört.

Kemerli kapı eşiğine yaklaştı. *Üç. İki...*

Bir adımını eşikten dışarı attı.

“Bekle.”

Adamın dükkânından ayrılmadan önce paranın denizaşırı banka hesabına aktarıldığından emin oldu.

Bu, sahip olmayı hayal edeceğinden çok daha yüklü bir miktardı. Bu kadar çok parası olacağı *aklının ucundan* bile geçmemişti. Ancak yine de yeterli değildi, ustalıkla kurduğu onca plan için yeterli değildi.

Selina hemen o soğuk, temiz çatı katı dairesine gitmedi.

Ayaklarında birer mıknaatıs varmışçasına sessiz ve yağmurun ıslattığı sokaklarda gölgelerin altından ilerledi. Zor olmamıştı: Varoşlara yaklaştıkça sokak lambaları azalıyor ve aralarındaki mesafe gitgide uzuyordu.

Sonunda o koyu gölgelerden birinde durdu ve karşısındaki karanlık labirent halindeki binalara baktı.

Doğu Yaka’nın labirent sokaklarına girmenin, o apartmanın önüne kadar gitmenin bir anlamı yoktu.

Zaten orada yaşayan görmeye değer kimse yoktu. Hele ki ziyaret edecek bir yuva, hiç.

Bir an göğsünde bir şey sıkıştı; çok derinlere gömdüğü bir şey.

Şimdi o denizaşırı hesabındaki para sanki ayaklanmış ve omuzlarının üzerine kâbus gibi çökmüştü.

O parayla burada yaşayan onca haneye neler yapıldı. Kaç hayat değişir, kaç hayat kurtulurdu.

Sonra. Sonra hepsine sıra gelecekti. Oyun daha yeni başlıyordu, daha yapacak bir sürü şey vardı.

Selina yine de Doğu Yaka'nın kenarından bir süre daha ayrılmadı.

7. BÖLÜM

Ertesi sabah Luke'un babası telefonu ikinci çalışında açtı.

Günlerden cumaydı, yani bu, Lucius Fox'un şu an ısııl ısııl CEO ofisinin ısııl ısııl masasında oturmuş, kulüpte hızlı bir golf oyunundan önce pazartesi günkü yönetim kurulu toplantısı için notları üzerinde çalıştığı anlamına geliyordu.

Babası telefonu, "Luke," diye açtı.

Luke apartmanının altındaki özel otoparkta yürürken babasının donuk ses tonunu ne zaman duysa yaptığı gibi, muhtemelen her zaman yapacağı gibi gülümsedi. "Günaydın, baba."

Babasının günlük yeşil smoothie'sinden bir yudum aldığı neredeyse duyabiliyordu. Annesi buna, *beyin gıdası*, diyordu. Babasının her gün bir tane içmesi için ısrar ediyordu. Luke'a bir sıkacak alacak kadar ileri giderek onun başlaması için de uğraşmıştı. Luke'un, annesi üç ay önce aldığından bu yana sıkacağı kutusundan bile çıkarmadığını söylemeye ne dili varıyordu ne de buna cesaret edebiliyordu.

Babası, “Seni bugün ofiste görecek miyim?” diye sordu.

“Şimdi geliyorum.” Luke anahtarlığının klik sesiyle kurşuni Porsche 911’inin kilidini açtı. “İşe gömülmeden önce bir iki saatin var mı diye sormak istedim.”

“Yeni bir deney mi?” Babasının deri sandalyesinde doğrulduğunu da gözünde canlandırabiliyordu. Bruce’un, Luke’un babasının CEO olmasını istemesi –fazlasıyla hak edilmiş– bir onurdu ama Lucius asıl tutkusunun daima Uygulamalı Bilimler departmanında yatacağını her halinden belli ediyordu.

Luke telefonunu boş bardak tutacağına koydu, emniyet kemerini taktı ve aramayı arabanın Bluetooth’una aktardı. “Senin adına üzgünüm ama hayır.”

Uzun bir iç çekiş.

Luke araca aragaz vererek geri geri giderken sırtıttı. “Elimde analiz edilmesi gereken bir mermi var. O cihaz hâlâ orada mı?”

“Biraz tozlanmış olabilir ama burada olmalı.”

“Güzel. Acaba...”

“Cihazı yediye göndermeleri için bakım ekibini arıyorum bile.”

Wayne Sanayi Grubu’nda çalışanların yedinci kata girdiklerinde gördükleri şey... Luke babasının onlara yüklü bir ödeme yaptığını biliyordu. Ancak bu şehirde sadakatin satın alındığını da biliyordu, o yüzden yedinci kat büyük oranda boş bir beton odadan ibaretti. Ta ki birkaç tuş, öyle olmadığını ortaya çıkarana kadar.

“Teşekkürler, baba,” dedi Luke garaj rampasından çıkıp üç kilometrelik yolunu muhtemelen bitmek bilmez kılacak bir sabah trafiğine girerken.

Babasının mermi hakkında soru sormasını bekliyordu, onun için sonraki sorusu karşısında şaşırды. “Pazar günü partide olacak mısınız?”

“Ne partisi?”

“İşçi Bayramı partisi.” Babası sessizce ekledi: “Havai fişek olmayacak. Komşular bile patlatmayacaklar. Kasabada yerel yabancı yaşamı desteklemek için bir gürültü yönetmeliği çıkarılmasını sağladım.”

Babasının bu konuyu onun yerine açmış ve konuyla uzun uzadıya ilgilenmiş olmasına ne kadar minnettar olduğunu ifade etmeye sözcükler yetmezdi. O yüzden, “Gelemem. Çalışmam gerek,” derken azımsanamayacak bir suçluluk duygusuna kapıldı.

Babası neyi kastettiğini biliyordu. “Bir geceliğine de mi?”

“Annem bana vicdan azabı yaşatmanı mı söyledi?” Luke, yeşil ışık tekrardan kırmızıya dönerken sola dönüş şeridinde boşa alan bir araca korna çalmamak için kendini zor tuttu. Adının sonunda Fox olması bazı gerçekleri yok etmiyordu. Tıpkı geçen ay hız limitini aşmamış olmasına rağmen bir çift polis tarafından arabayı kenara çekmek zorunda bırakılması gibi.

Porsche’sinin iki yanını saran iki polis memuru hâlâ gözünün önünden gitmiyordu. Ellerini açıkta tutarak içinde yükselen öfke karşısında direksiyonu sıkıca tutarken direksiyondaki dikişlerin avuçlarına nasıl battığını hâlâ hissedebiliyordu. Öfkesini dizginleyerek olabildiğince net bir şekilde konuşurken bedenini sarsan hızlı kalp atışını hâlâ hissedebiliyordu. Yavaşça, çok yavaş bir şekilde cüzdanına ve ruhsatına uzanmıştı.

Ancak polisler o akşamüstü adını ve adresini gördükleri anda gözleri iri iri açılmıştı. Sürücü tarafındaki memur kıpkırmızı kesilmiş, ağzı ince bir çizgi halini aldıktan sonra ağzından çıkan her sözcük ağzına ekşimiş süt tadı verircesine özürler mırıldanmıştı.

Luke'un bedenindeki sarsıntıyı ve ellerini titretecek kadar şiddetle içinde kabaran öfkeyi üzerinden atması birkaç saat sürmüştü. Şimdi bile tüylerini diken diken ediyordu. Üstelik bunu sırf kendisi için de hissetmiyordu.

"Sana kesinlikle vicdan azabı yaşatmaya çalışmıyorum," dedi babası donuk bir sesle, "ama orada olmayacağını *söylemem* gerektiğinde annenin yüzünün tam olarak nasıl üzgün bir ifade alacağını biliyorum ve bundan kaçınmaya çalışıyorum."

Luke derin bir iç çekti. "Gelirdim ama Bruce yokken... gelemem."

"Bruce geçen yıl partiye gelmişti. Sen de öyle. Gotham'a o zaman kim göz kulak olmuştu? Alfred mi?"

Luke direksiyonu iyice sıkı. "Bu seferkine gitmem neden bu kadar önemli?"

Uzun bir sessizlik. "Birkaç genç hanımı davet etmiş olabiliriz."

Luke inledi. "Tanrım, baba. Cidden mi? Yine mi?"

Annesi ve babasını bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyor ve onlara sahip olduğu için kendisini son derece şanslı hissediyordu ama havaalanında ayağını piste bastığı andan itibaren onu baş göz etmeye çalışıyorlardı. Randevuya çıkmama kuralını da sıklıkla işlerine geldiği gibi unutuyorlardı.

Babası kıkırdadı.

Luke yüzünü ekşitti. "Son günlerde bir dizi büyük vurgun oldu. İşçi Bayramı'nın olduğu hafta sonu şehrin yarısı –özellikle de zenginler– sahildeyken soygun için mükemmel bir zaman gibi görünüyor."

"Öyle mi?"

"Pek rahatsız olmuşa benzemiyorsun."

Babası homurdandı. "Bazı kişilerin Arkham'dan salıverilmiş olma olasılığı beni rahatsız eder. Birilerinin birkaç yeri soyması? Diğer alternatiflerdense bunu tercih ederim."

Luke aynı fikirdeydi. O denizaşırı görevdeyken Gotham'da feci şeyler olmuştu. Bruce'un bunların üstesinden nasıl tek başına geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Sana kendimi affettireceğim. Anneme de."

"Önümüzdeki hafta Gotham Müzesi Galası'na giderek."

Luke bir kez daha inledi. "Hepsini planladın, değil mi?"

Babası kakhahayla güldü. "Boşuna CEO olmadım ya."

Luke geniş caddede zar zor altı metre ilerleyebildikten sonra trafik tekrar kilitlendi. "Anneme galaya gideceğimi söylersin."

Böyle bir etkinlik... Aklına aniden bir fikir geldi ve beyni bir fincan kahvenin başarabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde atağa geçti. Ah, böyle bir etkinlikte ilginç *fırsatlar* doğabilirdi.

"Güzel. Annen ve genç hanımlarla orada görüşürsünüz."

Luke kendisini tutamayarak kakhahayla güldü. "Tamam, tamam." Yüzünü ekşiterek trafiğe baktı. "Yirmi dakikaya ofisine uğrarım."

"Bana bir sosisli getirirsin, değil mi?"

Luke'un kaşları havaya kalktı.

Babası, "Bu ıspanaklı smoothie'nin tadı soğuk çöp gibi."

Luke, Wayne Kulesi'ne gelene kadar kıkırdadı.

Mermiyle ilgili hiçbir şey bulamadı. Hiçbir iz yoktu. Hayalet mermi.

İşçi Bayramı hafta sonu sanki suçlular da sahile gitmişler gibi hiçbir şey *-tek bir olay bile-* olmamıştı.

Herkes şehri terk mi etmişti?

Luke aklından bu düşünce geçtiği için kendini bir pislik gibi hissediyordu ama ertesi hafta yeni ütülenmiş smokini ve giysi çantası kanca gibi parmaklarına asılıyken yapmak istediği *son* şey birkaç saat içinde, her yıl düzenlenen Gotham

Müzesi Galası'na gitmekti. Gala sezonunun –en gösterişli ve halka en fazla yayın yapılan– ilk etkinliğiydi.

Ancak hırsız da geçtiğimiz hafta boyunca sessizliğini koruduğundan, orada olmak için, buna değsin diye dua ettiği kendince sebepleri vardı. Ama ortada böylesine cezbedici bir şey varken, belki de bu işleri değiştirirdi. Asansörün kapıları açılıp güneşli çatı katı dairesinin koridoru belirlediği sırada Luke kendi kendine gülümsedi.

Koridordaysa afet gibi bir sarışın yürüyordu.

Gençti –muhtemelen yirmilerinde, kendisinden birkaç yaş küçüktü– ve Luke'u görünce aniden durdu. Luke asansörden inerken kadına yarım bir tebessümle gülümseyecek kadar kendine hâkim oldu ve kolunu uzatarak ona kapıyı tuttu.

Kadının ağzı küçük bir tebessüm halinde kıvrılarak yaklaşmaya kaldığı yerden devam ederken Luke, "Yeni komşu?" diye sordu.

Evet, *afet gibi* demek hafif kalırdı. Üzerindeki spor giysisi uzun, ince bacaklarını hiç de saklamıyordu. Aynı şekilde hafif spor ceketini de beline doğru incelen gövdesini gözler önüne seriyordu. Luke'un önünde durduğunda o yeşil gözlerle dikkatle baktı ve... Vay canına.

"Ben de ne zaman tanışacağız diye merak ediyordum," dedi kadın alçak ve sakın bir sesle. Hiç aksanı yoktu, muhtemelen Avrupa'daki yatılı okullarda okumuştur. İsviçre olduğuna bahse girerdi. Manikürlü bronz elini avucu yere bakar vaziyette uzattı, annesi ve Gotham'ın diğer şık hanımlarını da bunu yaparken görmüştü. Sanki elini öpmesi beklenmedik bir durum olmazmış gibi. "Holly Vanderhees."

Ancak elini hızla toka etmeyi seçtiğinde avucundaki hafif nasırlarla karşılaşmayı beklemiyordu. Muhtemelen CrossFit yapıyordu. Ceketinin uzun kollarına rağmen kollarının güçlü, biçimli görüntüsünü seçebiliyordu. Genellikle hanımların

yüzlerini kızartan ya da onları kıkırdatmaya başlayan küçük bir gülümsemeyle, “Kim olduğunuzu biliyorum,” dedi.

Kadınsa başını yana eğmekle yetindi ve dolgun altın saçları da beraberinde eğildi. “O halde sanırım avantaj sizde.” Ne bir kıkırdama, ne de yüzünde gözle görünür bir kızarıklık. Erkekleri idare etmeye –ya da *onların* yüzlerini kızartmaya– alışkın bir kadın. Enteresan.

Bunun üzerine B planına geçti: Çapkın bir sırıtış. “Luke Fox.” Asansör ya inilmesini ya da binilmesini istercesine aralıksız bir şekilde ses çıkarmaya başladı.

“Bırakabilirsiniz,” dedi kadın. Ses tonundan belliydi, bu kesinlikle emir vermeye ve emirlerine uyulmasına alışkın bir kadındı. Kesinlikle aileden servet sahibi biri. Belki Eski Dünya’dan kalma bir unvanı bile vardı.

Luke asansör kapılarını bırakınca kapılar kayarak örtüldü. “Selam vermeye gelmediğim için üzgünüm.” Vurgulamak için giysi çantasını kaldırdı. “Yoğun bir yazdı.”

Holly o muhteşem yeşil gözleriyle ona bir bakış attı. “Bu geceki müze galasına mı katılıyorsunuz?”

Sadece iş amaçlı, diyesi geldi ama Luke elbise çantasına dokundu. “Hazırlanmak için eve gelmiştim.”

Kadın sarı saçlarından daha koyu tondaki tek kaşını kaldırdı. “Hazırlanmak için üç saate mi ihtiyacınız var?”

Luke kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. “Diyelim ki öyle?”

“Birkaç yüz maskesi getirip bunu bir partiye dönüştürün derim.”

Luke bu kez kıkırdadı. “Siz öyle mi yapacaksınız?”

Onaylarcasına bir baş hareketi. “Yeni gelen biri için tavsiyeniz var mı?”

Bir sürü vardı. Gala çevrelerine asla bulaşmamakla başlayabilirdi. Ancak muhtemelen bu tarz şeyler için doğmuş ve

yetiştirilmişti. Kendine karşı dürüst olması gerekirse biraz hayal kırıklığıydı.

“Jaclyn Brooksfeld geldikten sonra deniz ürünleri barından uzak durun,” dedi Luke. “Karidesleri tek tek alır ve sonra sevmediklerini geri koyar.”

Holly boğuk bir sesle kahkaha attı. “İğrenç.” Omzunun üzerinden Luke’un kapısına doğru baktı. “Orada yalnız mı yaşıyorsunuz?”

“Annemle babam banliyöde kendi evlerinde yaşıyorlar.”

“Annenizle babanız mı? Siz şehirdeyken yanınıza bir bebek bakıcısı tuttular mı?”

Luke gözlerini devirdi. “Komik.”

Holly, Luke’un tüm vücuduna dalga dalga yayılan o alçak sesli kahkahasını attı, sonra asansör düğmesine basmak için yanından uzandı.

Luke, “Sizin anne ve babanız nerede yaşıyor?” diye sordu. *Hâlâ üniversitede olacak kadar genç görünüyorsun.*

Kadın kaskatı kesilince yanlış soruyu sorduğunu anladı. “Yıllar önce vefat ettiler.”

Luke yüzünü ekşitti. “Affedersiniz,” dedi. “Kaybınız için çok üzgünüm.”

Bunu hayal edemiyordu. Yaşadığı onca şeye rağmen o kaybı asla atlatamazdı.

Holly yükselen asansör kat numaralarına baktı. “Teşekkür ederim.”

Ağır ve tuhaf bir sessizlik çöktü. Bunun üzerine Luke kendini, “Daha sonra galaya gitmek için bir araca ihtiyacınız var mı?” diye sorarken buldu.

“Hayır, teşekkür ederim.” Yine o gülümseme. “Kendi aracım var.”

Luke gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Normalde evet derlerdi. Normalde kendileri *ona* sorarlardı. “Sizi Gotham’a getiren şey nedir?”

Holly herhangi bir bozukluk var mı diye manikürlü tırnaklarını inceledi. Yüzündeki şey, Luke’un kolejden galalara ve geç kahvaltılara kadar binlerce kez gördüğü bir sıkılmışlık ifadesiydi. “Avrupa sıkıcı olmaya başladı.”

Ancak çok fazla parası ve yapacak çok az şeyi olan biri böyle bir şey söylerdi. Hiç aç kalmamış ya da korkmamış ya da dünyanın geri kalanının nasıl yaşadığını düşünme zahmetinde bulunmamış biri.

Ya da buna yardım etmek için ne yapabileceğini düşünme zahmetinde bulunmamış biri.

Luke çok başarılı olma şansına sahip bir ortamda yetişmiş olabilirdi ama annesi ve babası için öyle olmamıştı. Bunların hiçbirini asla kendisine verilmiş bir hak olarak görmemesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Batwing olarak çalışmak, Deniz Piyadeleri’nde yer almak o farkındalığı ve minnettarlığı daha da güçlendirmişti. Holly’nin bundan yoksun oluşunuysa daha da görünür kılmıştı.

İçinde bir kıvılcım vardıysa da sönmüştü.

Kendisini haksız çıkarmasını umarak gergin bir şekilde, “Sizi eğlendirecek bir işiniz yok mu?” diye sordu.

Yine o sıkılmış ifade. “Niye çalışmakla uğraşayım ki?”

Luke duyacağını duymuş, göreceğini görmüştü. Onun gibilerle yüzlerce kez tanışmıştı. Onlarla büyümüştü. Niye çalışmakla uğraşındı ki? Hazır para eline verilirken ve bununla övünme hakkı kazanılmışken niye bir hayır kurumunda gönüllü olmakla uğraşındı ki? Bağışlar iyilikten çok vergi amaçlarına hizmet ediyordu. O düşünce tarzını o kadar çok duymuştu ki. Holly de onlardan farklı değildi.

Luke vedalaşma işareti olarak smokinini kaldırdı. “Eh, umarım sizi eğlendiririz. Kapısına doğru yönelerek koridorda uzun adımlarla ilerledi.

Kadının dönüp onu izlediğini görmekten çok hissetti.

Asansör kapıları açıldığı ve Luke anahtarını kilide geçirdiği sırada Holly, “Görüşürüz, Luke Fox,” dedi.

Luke kadının sesindeki söz verircesine ifadeyi duydu ve artık Gotham’da bu kapıdan içeri girmesine tenezzül edeceği son kadın olduğunu söyleyip söylememek arasında kaldı.

Ancak bunun, o tarz birini herhangi bir hakarete uğramaktan daha fazla gıcık edeceğini bildiğinden onu duymazdan gelmeyi tercih etti.

Asansörün kapıları örtülürken omzunun üzerinden ona bir bakış attı.

Ancak o, bulduğu bozukluk her neyse kaşlarını çatarak yeniden tırnaklarını incelemeye dönmüştü bile.

Bir hayal kırıklığı ve zaman kaybı.

Göz kamaştırıcı ama şımarık.

8. BÖLÜM

Kibirli ve çekiciliğinin farkında.

Selina, Luke Fox'u bu şekilde tanımlamaya karar vermişti.

Onu kandırmak; ağzından çıkan acınası, şımarık sözlere inandırmak üzücü derecede kolay olmuştu. O da geri kalanı gibiydi; görmek istediği neyse onu görüyordu.

İsteddiği şeyin ne olduğunu iki saniyede anlamıştı: *Onu* eğlendirecek biri.

Ah, *Avrupa sıkıcı olmaya başladı* ve *Niye çalışayım ki?* yorumlarıyla nasıl bir izlenim yarattığını biliyordu. Onun nefret ettiği, muhtemelen yeni bir komşuyu ilgi çekici bula-cak kadar delicesine kaçmaya çalıştığı tiplere oynadığını biliyordu ama... Selina, itiraf etmesi gerekirse, onun *biraz* daha şüpheli olmasını umuyordu. Tırnakların, saçın, aksan-sız konuşmasının sahte olduğunu anlayacak kadar dikkatli olmasını.

Bazen sanki Selina Kyle'dan geriye hiçbir şey kalmamış gibi hissediyordu. Sanki kendisi tamamen gitmiş, bedeniye

bir şekil değiştirenin teninden ibaretmiş gibi hissediyordu. *Holly'nin* teni. Kuşanılmış ve ustalıkla kullanılan bir ten.

Bu boş ve soğuk düşünce aklından çıkmıyordu.

Burada geçirdiği iki hafta boyunca Gotham'ın en zenginlerinin hiçbiri onun bir sahtekâr olduğunu fark etmemişti. Doğru restoranlarda, doğru bağış etkinliklerinde bulunmuş ve davetler peşi sıra akın etmişti. Yabancı para içinde yüzen Holly Vanderhees, sezonun sosyete ismi olma yolunda ilerliyordu.

Acaba o aptallar, katıldığı partilerin aynı zamanda insanların eve gittiklerinde bir zümrüt bileziğini ya da bir Rolex'ini bulamadıkları partiler olduğunu fark edecekler miydi?

Ancak o küçük hırsızlıklar sırf onları huzursuz etmek, birbirlerini sorgulamaya başlamalarını sağlamak içindi.

El çabukluğunun çoğunu bir *Leopar*'ken öğrenmişti.

Ancak Selina o ilk hırsızlığını hâlâ hatırlıyordu. Hâlâ sık sık aklına gelirdi.

Elleri titriyordu.

Öğle güneşinde parktaki bankta otururken ve gelip geçenleri izlerken düşündüğü tek şey buydu: Titreyen ellerinin onu nasıl yakalatacağı, hapse attıracağıydı.

İnsanlar önünden hızla akıp geçiyorlar; o ise yüzleri, giysileri, tavırları arasından seçim yapıyordu. Yaşlılar, çocuklar ve yoksul görünen herkes anında eleniyordu. Mika'ya, kendi yarattığı bu kurallardan bahsetmemişti ama Selina satmaya değer bir şey getirdiği sürece alfanın umurunda olacağını da sanmıyordu. Burada bir yer edinmeyi hak ettiğini kanıtlayacak bir şey.

Selina, sırt çantası bankın üzerinde yanında dururken titreyen ellerini eskimiş gri kapüşonlusunun cebine soktu. Bir saattir bu bankta oturuyordu, küçük şehir parkının üzerindeki

yüksek katlı ofislerindeki hayattan bezdiren işlerine dönmeden önce birkaç dakika temiz hava almak için can atan insanların ögle arası koşuşturmasından hemen önce gelmişti.

Mika ona paradan pay alacağını söylemişti. Ne çalarsa çalsın bir pay alacaktı. Belki payına Maggie'ye doğru düzgün bir akşam yemeği, hatta belki tatlı bile almaya yetecek kadar para düşerdi.

Yüksek meşe ağaçlarının altından takım elbiseli bir adam yaklaştı. Adam, başı telefonuna eğilmiş, parmaklarıyla ek-rana bir şeyler yazarak yoğun park yolundan uzun adımlarla yürürken Selina yerinde doğrulmamak için kendini zor tuttu.

Pahalı görünümlü bir takım elbise. Cilalı ayakkabılar. Arkaya taranmış saçlar. Etrafına karşı tam bir ilgisizlik ya da korkusuzluk.

Gözleriyle adamın pantolonunu taradı. Ön ceplerinde cüzdan olduğuna dair herhangi bir işaret yoktu... takım elbisesinin bir tarafının, attığı her adımda Selina'nın oturduğu yere doğru daha yavaş sallandığını –daha ağır olduğunu– fark etti.

Sırt çantasını tek omzuna asarak kapaklı telefonunu çıkardı ve hızla yürümeye koyulurken parmaklarını telefonunun tuşlarında gezdirmeye başladı.

Doğruca, sertçe, adamın üzerine yürüdü.

Adamın telefonu beton zemine düşerken ve Selina'nın sırt çantası uçup içindeki kalemleri ve yamulmuş defterleri asfalt yola saçılırken adam küfretti. Selina adama çarpıp üzerine tutunurken ah diye inledi.

Adam telefonununundansa onu kurtarmayı seçerek Selina'yı tuttuğunda suçluluk duygusuna kapıldı. Ancak adam, telefonu da arasında bulunan önlerine saçılmış dağınıklığa bakmadan önce Selina'ya üstünkörü bir bakış atmakla yetindi.

Selina'nın kalbi öylesine gürültüyle çarpıyordu ki, "Özür dilerim..." derken adamın onu duymamasına şaşırmıştı.

Selina, dikkatli bir şekilde konumlandığı elini adamın ceketinin iç cebine koymuş olduğu cüzdanıyla birlikte sıyrarak geri çekildi. Adamın, üzerindeki hafiflemeyi; cüzdanı kendi kapüşonlusunun cebine aktardığını fark etmesini bekledi.

Ancak adam aceleyle telefonunu yerden alırken kaşlarını çatmakla meşguldü. Telefonunun ekranının çatladığını fark edince, "Önüne baksana, aptal," diye tersledi.

Pislik. Bir de eski kot pantolonunu, yıpranmış kapüşonlusunu görünce ona küçümsercesine bakışı yok muydu... Cüzdanını kaybetmeyi hak ediyordu.

Selina, fermuarın yarısını bilerek açık bıraktığı çantasının içindekileri toplamaya başlarken şaşkınlıkla adama bakma numarasını sürdürdü. Tekrar, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Adam telefona, dağınıklığa ve ona bakarak başını iki yana salladı ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Selina kısa bir süre adamın gidişini izledikten sonra yere çömeldi. Adamın hafifçe ceketine vurması ve olayı çakması için bekledi.

Ancak parçalanmış telefonuna sinirlenmekle öylesine meşguldü ki cüzdanı umurunda değildi. Selina eşyalarını toplamayı bitirdi, sırt çantasını bu kez iki omzuna birden astı ve parkın öbür ucuna doğru yöneldi. Mika, yanında Ani'yle, orada bekliyordu.

Selina civarda üniformalı birileri ya da devriye araçları var mı diye parka, sokaklara bakındı. Hiçbirini görmedi.

Adamın cüzdanını Mika'ya uzattığında Mika kesin ve onaylarcasına bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Onları hızlıca oradan uzaklaştıracak bir yolda bir şey olmamış gibi yürümeye başladıkları sırada, "Jimnastikçi bir ucube olduğumu sanmıştım," dedi.

Selina bir şey demedi. Üç haftadır Leopardlar'laydı ve ağzını açmaması gerektiğini çoktan öğrenmişti.

Ani sırtına vurarak kıkırdamakla yetindi. "Bir dahaki sefere perende falan atsana."

"Fazla dikkat çeker," diye karşı çıktı Mika.

İkinci Leopar omuz silkmekle yetindi. "Evet ama havalı görünür."

Bir hafta sonra Ani'nin dileği gerçekleşmişti. Alarmları ve kameraları devre dışı bırakmak için bazı dikkatli ve esnek hareketler gerektiren bir elektronik mağazası soymuşlardı. Aralarındaki tek jimnastikçi olarak bu görev Selina'ya düşmüştü.

Gecenin sonunda iki yüz doları alan da Selina olmuştu.

O ilk hırsızlıkların üzerinden beş yılı aşkın zaman geçmişti. Kendi deneme yanılmalarından olduğu kadar Mika ve Ani'den de birçok şey öğrenmişti.

Ancak Birlik'e gittiğinde Nyssa ve Talia ona çok, çok daha fazlasını öğretmişti.

Gotham'ı dize getir.

O süreci, felaketi başlatacak olan hırsızlıklardı. Parası da üzerine muhteşem bir ilaveydi. Bir bakıma bonustu. Tamamı ona aitti.

Bu geceye gelince...

Eski jimnastik hareketleri ve Birlik'te öğrendiklerinin bir karışımı olan egzersizleriyle vücudunu ısıtmak için spor salonuna giderken, Selina, evrenin kendince bir espri anlayışı olduğuna karar verdi. Çünkü bu geceki büyük ödül, daha doğrusu büyük ödülün sahibi karşı koridorunda yaşıyordu.

Daireyi, Gotham'ın en zengin ve en popüler vatandaşlarından birine yakınlığından dolayı seçmişti. Luke Fox'un komşusuyken güvenilirliğini kimse sorgulayamazdı.

Doğu Yaka'dayken, bu şehirdeki çok sayıda siyahi vatandaşın standardın altında muamele gördüğüne sıklıkla şahit olmuştu. Bir yanı, acaba Luke da böyle bir muameleyle karşı

karşıya kalmış mıdır diye merak ediyordu. Ancak gördükleri ve duyduklarına bakılırsa herkes Fox'lara kraliyet ailesiymiş gibi davranıyordu.

Ona göre, Luke, istediği her şeyi almaya alışkın hoş bir oğlandan fazlası değildi. O kasları da muhtemelen sırf aynasına baktığında kendine hayranlık duymak için yapmıştı. Gotham'da, o tiplerden bolca vardı ve artık yaz sona erdiğine ve gala sezonu başladığına göre, sektörün devleri ve vakıf fonu veletleri bu geceden itibaren yazlıklarından şehre döneceklerdi.

Selina, kapıyı görebilmesini sağlayan en sevdiği koşu bandının üzerindeki ekranda konuşan haber muhabirine gülümseyerek spor salonuna girdi. Haberlerde, birkaç saat sonraki galanın beklendiği müzenin kırmızı halısından canlı yayın yapılıyordu.

Luke Fox'un özel koleksiyonu izniyle, bir dosya kâğıdından daha büyük olmayan on milyon dolar değerindeki tablonun müzeye ödünç verildiği gala.

Selina koşu bandına çıkıp gülünç sarı saçlarını ağır bir atkuyruğu biçiminde toplarken pis pis sırıttı.

Onu kaybetmek Luke Fox'a koymazdı.

Selina daha önce Gotham Sanat Müzesi'nde bulunmuştu.

Girişleri, tepe camlarını ve çeşitli pencereler ile karanlıkta kalan civar sokakları incelerken, belli ki bu hafta da o zamanlardan biriydi. Yoldan gelip geçen birine göre, yakındaki binalardan birinin kenarına tünemiş bir gargoyldan ya da civardaki bir ara sokağın koyu gölgesindeki bir kıpırtıdan farksızdı.

Müzeyi gözlemleyeli beş gün oluyordu. Güvenliğin nöbet sıralarını, fiziksel özelliklerini, taşıdıkları silahları not

etmekle geçen beş gün. Bir satranç tahtası üzerinde taşları yerine sürercesine plan yapmakla geçen beş gün.

Diğer Birlik suikastçıları kendilerine destek için teknolojiye, şık cihazlarına güveniyorlardı. Ancak o şeyler arızalanabilirdi. Her ne kadar bu gece kesinlikle onları kullanacak olsa da, gala misafirleri gittiklerinde ve Holly Vanderhees üstüne daha rahat bir şeyler geçirdiğinde Selina bu müzenin her karışını gözü kapalı dolaşabilmek istiyordu.

Plan da soygunun kendisi kadar büyüktü. Hep öyle olmuştu. İçeri girme, alarm, güvenlik, çıkış bulmacasını çözmek... içinde bir şeyleri harekete geçiriyordu. Onca eğitimin ardından şimdi bile işin çoğunu kas hafızası hallediyordu.

Gotham'ın en büyük serbest yatırım fonlarından birinin CEO'sunun, müzenin ihtişamlı, mağaramsı büyüklükteki salonunda onunla vals yapmasına izi verirken içinde hâlâ az da olsa bir heyecan vardı.

Planın ilk adımı: Kendisi şu birkaç saat boyunca tablonun nerede sergilendiğine, tabloyu nasıl koruduklarına bir göz atarken Gotham'ın, Holly'yi burada görmesini ve onun kendilerinden biri olduğuna inanmalarını sağlamak. Söz konusu sanat eseri, eğlence düşkünlerinin, ellerinde şampanyalarıyla yalnız başlarına ve derin düşünceler eşliğinde hayranlıkla bakabilmeleri için ya da onun gibi gülünç bir nedenden, bitişikteki bir salona alınıncaya dek partiden hemen öncesine kadar beklemişlerdi.

Ancak bu gülünç neden, tabloyu sıradan bir şekilde incelemesi için ona yeterince yaklaşmasını daha da kolaylaştırmıştı. Kendisiyle dans eden övüngeç aptalın aklını başından alması biter bitmez yapacağı şey buydu.

Doğu Yaka'da yaşam acımasızdı ama hiç olmazsa oradaki çoğu insan gerçekte. Bu insanların konuşmaları ve şaşaalı zenginlikleriyle yarattıkları göz yanılması ve yalan labi-

rentlerinin hiçbirisi orada yoktu. Evet, orada da buradakiler kadar güvenilir insanlar vardı ama ne olursa olsun Doğu Yakalıları buradaki insanlara yeğlerdi.

CEO onu kendi etrafında döndürdüğünde her taraf canlı bir renk, ışıltı ve mermer cümbüşüne büründü. Müze, iki yanında yükselen merdivenlerini; sessizlik içinde ve gizemle –her karışındaki kutsallıkla– bütün bir alana hâkim asma balkonunu gördüğü ilk seferden çok farklıydı.

Buraya yedinci sınıftaki bir okul gezisinde gelmişti ve sanatın kendisinden çok fısıltı dolu galerilerde duyulmasın diye karnının guruldamamasına odaklanmıştı. Sonraki gelişinde, üstünde bağış yığınları arasından aşırılmış giysiler vardı; fiyatı, Gotham'ın en yoksullarının bir yılda kazandıkları paradan daha fazla eden dore bir kruvaze elbise ile onunla uyumlu bir çift topuklu ayakkabı değil.

O ayakkabılar şimdi hıncahınç dolu alandaki şamdanlar ve tepedeki avizelerin ışıkları altında parlayan nakışlı tül ve ipek elbiseyle birlikte parke zeminde geziniyordu.

“Çocukları Koruyun Galası'na da katılırsınız diye tahmin ediyorum?” CEO, babası olacak yaşta bir adama göre fena sayılmazdı. Ne yazık ki adamla ve hayatıyla ilgili her şey ona itici geliyordu.

Selina kırmızı boyalı dudaklarına zoraki bir tebessüm takındı. “Sizin de gelmeniz koşuluyla.”

Adamın gözlerindeki ilgi dolu ışıltı, salonun karşısından gördüğü ve ardından yanına gelip kendisini dansa kaldırmaya dek sıkça attığı bakışlarla cesaret verdiği zamanki aynı ışıltıydı.

Tiksindirici derecede kolay olmuştu. Gülünç derecede öngörülür.

CEO'nun belini kavradığı eli biraz aşağı doğru kaydı. Gülümsemesini sürdürmek ve adamın elini üzerinden çekip

atmamak için var gücüyle çabaladı. “Ah, orada olacağım, Bayan Vanderhees.”

Güzeldi, zengindi ve gençti. Tam bu adamın tarzı.

Adamın iki yüz bin dolarlık Rolex’ininse daha çok *onun* tarzı olması çok yazıktı.

Kalabalık içinde gözüne o adamı kestirmesi kolay olmuştu. Parmağında alyans yoktu ve mekânın sahibi kendisiymiş gibi ortalıkta dolaşıyordu. Holly’nin son iki haftadır Gotham’ın en iyi restoranlarında ve mağazalarında sıkça boy göstermesi sayesinde adam onun kim olduğunu zaten biliyordu. Dahası: Köklü gelir kaynağı otomatikman aralarında yer bulmasını sağlıyordu.

Talia o ilk derslerinde sözcükleri uzattığı ağır konuşmasıyla, *Zengin erkeklerin sekreterleriyle veya hosteslerle evlenme klişesi artık geride kaldı*, demişti. *Zenginler artık yalnızca zenginlere güveniyor.*

Nyssa ona bıçakları ve disiplini öğretmişti, Talia ise geri kalan her şeyi: Sosyetenin maskelerini, kuralları. Aralarında nasıl göze batmayacağını.

Zengin adamlar artık kendi denkleleriyle evlenmek istiyorlar, diye açıklamıştı Talia. Tanrım, şu hayatta en sevdiği şey kendini konuşurken kendini duymaktı. *Güçlerini pekiştirmek, birleştirmek için başka CEO’larla, kadın vârislerle evlenmek istiyorlar. O yüzden rolünü oynamayı öğrenmek zorundasın.*

Selina öğrenmişti. O eğitim de en az Nyssa’nınki kadar zor olmuştu.

Yerleşkedeki makyaj masasının önüne oturduklarında Talia, *Tırnaklar, saç, cilt, vücut, makyaj. Bunlar ilk belirleyiciler*, demişti. Selina’nın kısa, kaba tırnaklarını incelemişti. *Eğitim sırasında eldiven takacaksın ve bunları uzatacaksın ama çok uzun değil. Aynı şekilde şeytan tırnakları da gidecek.* Ona küçük, içi soluk pembe bir kremle dolu pembe-gümüş

bir pudra kutusu uzatmıştı. *Tırnak bakımın için. Dudakların için de. Bunu sabah akşam sür.*

Onu yüz ve saç için bir dizi krem, jel ve maske izlemişti.

Makyaj hafif ama ustaca yapılmış olmalı. Erkekler için olmasa da hemen farkına varacak ve senden şüphelenecek diğer kadınlar için. Bunun amacı dikkatleri üzerine çekmek değil, kendini vurgulamak. Bu konuda cesur davranacaksan aşırıya kaçmayacaksın. Ya dudaklar ya gözler, ikisinden birini seç.

Bu, Talia'nın üvey kardeşi Nyssa'nın ona gösterdiklerinden farklı türde bir zırhtı. Bir maymuncuk setiyle kilitli odalara girmekten daha farklı bir yöntemdi.

Nyssa ve Talia: Aynı karanlık madalyonun iki yüzü. Biri kan dökmek ve savaşmak için eğitilmişti; diğeri entrika ve strateji için. İkisi birlikte, yanlarına aldıkları genç kadınların eğitimini üstlenerek Birlik'in İtalya'daki karargâhını yönetiyorlardı.

Bu, onların birbirlerine karşı kullandıkları silah ve pasaportları, diye mırlamıştı Talia, Selina'nın yüzüne altın tonlarında bir aydınlatıcı sürerken. O yüzden biz de aynılarını kullanacağız.

Selina, CEO'nun elinin biraz daha aşağı kaymasına izin vermiş ve dudağının bir köşesini hafifçe yukarı doğru kıvrırmıştı. Artık bakışların çoğu onların üzerindeydi. Aralarındaki yeni sosyetik simaya merakla bakıyorlardı. Valsin ritmi sona doğru iyice coşarak yükseldi.

Adamın dikkatinin, elini koyduğu noktaya çevrildiğini biliyordu. Hatta bundan hoşlanıyormuş gibi, uygunsuz doku-nuşunu teşvik edencesine kalçasını hafifçe dışarı bile çıkar-mıştı. Midesi kalkarken bir yandan da öfkeyle kan beynine sığıyordu.

Onlar gibi konuşmayı, yürümeyi, dans etmeyi öğrenecek-sin. Yemek salonunda diğer müritlerle konuşurken, senden,

bir baronla konuşurken tercih edeceğin ifadeleri kullanmanı istiyorum. Derslerine girerken, bir balodaymışsın gibi süzülmeni istiyorum.

Peki ya dans? diye sormuştu Selina.

Talia üç gece sonra onu Venedik'e götürmüştü. Carnevale'deki Büyük Maskeli Balo'ya. Selina yanına, dökümlü sırtı abartılı derecede açık, sade siyah bir gece elbisesi almıştı. Her ihtimale karşı yanına Talia'nın ona verdiği siyah-altın maskesini de almayı ihmal etmemişti.

Ancak Selina bu valsın sonuna yaklaşırken o baloya ait düşüncelerini bir kenara attı. CEO'nun eli daha da aşağı kaydığı sırada Selina'nın eli yavaşça adamın kalın bileğine dokundu.

Bunu yaparken gözlerini adamdan ayırmadı ve geri çekildiği sırada bileğinden saatini sıyırdığını fark ettirmeyecek şuh bakışları ve kırmızı dudaklarıyla adamın dikkatinin dağılmasını sağladı. CEO'ya kısık ve yaramaz bir ses tonuyla, "Umarım o zamana kadar yeniden görüşürüz," dedi.

CEO'yu dans pistinde bırakarak arkasını dönerken dudaklarındaki o küçük çarpık gülümseme sözlerini ve sözlerindeki vaadi vurguluyordu. Selina, adamın ellerinin bedeninde bıraktığı hissi, burnuna yerleşen o misk kokusunu sülebilmeyi diledi.

Burada da en az Doğu Yaka'dakiler kadar adi pislikler vardı. Selina'ya göre buradakilerin tek farkı daha iyi giyimli olmalarıydı.

Bu durum, şu an elbisesinin gizli cebinde bulunan Rolex'i kesinlikle çok daha tatmin edici kılıyordu.

Yüzünde boş bir tebessümle açık mermer bara yaklaşırken adımlarını saydı. Ancak arkasından hiçbir ses yükselmedi, omzunun üzerinden attığı cilveli bakış ise, CEO'nun, yeni

partneriyle dans ederken bile gözünün hâlâ onda olduğunu gösteriyordu.

Şaşırt ve dikkat dağıt. Parktaki ilk hırsızlığından hiçbir farkı yoktu.

Ancak bu çok daha eğlenceliydi.

Selina kendi kendine gülümserken barmene doğru eğildi ve...

"Şampanya. İki kadeh." Sözü, bardaki kalın erkek sesiyle bölündü.

Selina yanında beliren adama göz ucuyla baktı.

Üzerine kalıp gibi oturmuş Deniz Piyadeleri üniformasıyla Luke Fox ona gergin bir tebessümle gülümsedi.

Selina aynı şekilde karşılık verdi. Sırasını kaptıracağını sanıyorsa yanılıyordu. Barmene tatlılıkla, "Üç olsun," dedi. Adam başıyla onaylayıp hızla yanlarından uzaklaştı.

Selina dönerek salonun ortasında vals yapan kalabalığı, resmi yemek sonrasında sohbet eden misafirleri izledi. "Kabuklu deniz ürünlerinden uzak durdum," dedi Luke'a.

Luke koyu renkli tek kaşını kaldırdı. "Akıllıca bir seçim." Bu üç kelime konuşmayı sürdürmeye pek fırsat tanıımıyordu. Hele ki barmen için birkaç banknot bırakıp beyaz eldivenli elleriyle iki flüt kadeh şampanyasını alırken, hiç.

Selina, Rolex şişkinliğinin görünmediğinden emin olmak için, elbisesine ustaca gizlenmiş ceplerine bakmaya cesaret edemeden kendi kadehini aldı. Sadece Rolex değil; bar sırasında çarptığı kadından yürüttüğü Cartier bilezik ve tokalaşırken Selina'ya tepeden bakan cadıdan aldığı Harry Winston yüzük de bu gizli ceplerindeydi.

Selina çenesiyle Luke'un ikinci kadeh şampanyasını işaret etti. "Sevgiliniz için mi?" Güzel. Belki tablosunun gittiği haberini alınca kız arkadaşı onu teselli ederdi.

Luke kadehiyle dans pistinin karşısında, Selina'nın hemen Lucius Fox olduğunu bildiği siyahi bir adam ve yaşlı beyaz bir çiftle sohbet eden ve kendisinden yaşça büyük göz alıcı siyahi bir kadını işaret etti. Hanımların ikisi de mücevherlerle bezeliydi ama Luke'un annesi olduğunu tahmin ettiği kadın, koyu safir balo elbisesiyle güzel bir uyum içindeki mücevherlerini zevkli bir biçimde takmıştı. "Annem için," diye karşılık verdi Luke, kesik ve mesafeli ses tonunu koruyarak. Öne doğru bir adım attı. "Galanın keyfini çıkarın."

Demek ki daha önce yapmış olduğu sıkıcı yaşlı Avrupa yorumu canını sıkıyordu.

Selina kendini tutamayarak, "Komşunuzu dansa kaldırmayacak mısınız?" diye mırladı.

Luke şampanyasından bir yudum aldıktan sonra arkasına döndü. Bahane bulmak için kendine zaman kazandırdığına şüphe yoktu.

Selina takma kirpikleri altından onu izledi ve çarpık bir ifadeyle, "Ancak sanırım böyle havalı bir askerin listesi çoktan dolmuştur," diye ekledi.

Luke, sırtı kaskatı kesilerek, "Dans için başkasına sözüm var," demekle yetindi. "Üzgünüm." Sesi kulağa hiç de öyle gelmiyordu.

Bu o kadar eğlenceliydi ki Selina, "Burada olmaktan ne kadar mutlu görüldüğünüze bakılırsa gelmenize şaşırdım," diye ekledi. Çünkü kalabalığı tararken yüzündeki, kaşları çatık bir ifadeydi.

"Bir hanımefendiye iyilik borcum vardı."

"Elinizde şampanyasını tuttuğunuz hanımefendi." Selina'ya göre, ancak annesine gerçekten tapan bir oğul, onun gönlünü etmek için istemeyerek de olsa buralara kadar gelirdi. Bunu aklının bir köşesine yazdı: Fedakârlık ve sadakat. Belki daha sonra işine yarardı.

Luke, kusursuzca dikilmiş üniforması içindeki geniş omuzlarını silkti. “Bu partiler hoşuma gidiyor.” Bir yalan daha. Çenesindeki gerginliğe bakılırsa ya burada olmaktan *nefret ediyordu* ya da Holly Vanderhees’ten. Uzun adımlarla annesi ve babasının yanına doğru yürümeye başladığı sırada Selina da şampanyasından bir yudum aldı.

Giderayak son iğneleyici lafının tadını çıkarırcasına, “Eğer dans programınızda bir yer açılırsa,” dedi sözcükleri uzatarak, “haberim olsun.”

Luke omzunun üzerinden bir bakış daha attı. Bu kez gözlerinde küçük bir ihtiyat vardı.

Selina ona, *Servet avcısı*, demek istedi. *Şu an söylememek için kendini zor tuttuğun sözcük bu. Ayrıca paralı başka bir kimsenin peşinde koşan paralı birine servet avcısı denir mi diye de merak ediyorsun.*

Kendisine bir kez daha yönelttiği gergin gülümsemeden anladığı kadarıyla Luke bir sonuca varmıştı: Ondan uzak durmayı ve Holly’yi kaçınılacak biri olarak görmeyi içeren bir sonuç.

Harika. Selina’nın ihtiyacı olan son şey meraklı bir komşuydu.

Yakın zamanda bir kap şeker istemeye kapısını çalacağını hiç sanmıyordu.

Bir görev daha tamamlanmış ve yolundaki pürüzler biraz daha azalmıştı.

Selina şampanyasından bir yudum daha aldı ve bakışlarıyla süslü kalabalığı taradı. Luke’un ilgisini çektiğine göre ona nasıl yaklaşımları gerektiği konusunda tartışarak köpekbalıkları gibi etrafında dolaşan erkekleri fark etti.

İnsanlar neyi görmek istiyorlarsa onu görecekler, demişti Talia ona. *Onlara bir hayal sun. O hayale dönüş. Sen gittikten*

sonra bile, zaferini elde ettiğinde bile, asla bunu anlamalarına izin verme.

Selina şımarık zengin görünümlü genç bir adamın ona yaklaşmaya karar vermesini izledi. Adama o küçük gülümsemesini attı, şampanyasını bitirdi ve arkasındaki bara bıraktı.

Çenesini kibirli bir şekilde kaldırarak ağır adımlarla yanına yaklaşan genç adam onu pek cezbetmemişti. Ancak loş ışıktaki smokinin kolunun hemen altında parlayan Piaget saati... ah, işte o güzeldi.

Zengin erkekler ve saatleri. Talia'nın, ona öğrettiği şeylerden bir başkası. Talia'ya bunu nasıl öğrendiğini, bunu ona kimin öğrettiğini hiç sormamıştı. Talia da anlatmaya hiç yanaşmamıştı.

Selina bu sayede kadınların kuşandıkları statü sembollerini, erkeklerinse birbirlerine krallar kadar zengin olduklarını ilan etmek için kullandıkları sembolleri öğrenmişti.

Ancak adamın bileğindeki yirmi bin dolarlık saat, onu bu müzede bekleyen on milyon dolarlık tabloyla kıyaslandığında bir hiçti.

Luke Fox'un sabaha kadar kesinlikle çok daha fazla şampanyaya ihtiyacı olacaktı.

Luke içinde bulunduğu sohbete güçlkle odaklanabiliyordu. Herhangi bir alarm sinyaline kulak kabartarak odayı taramaya devam ediyordu. Hiçbir şey yoktu.

Üniversiteden iki arkadaşı –şimdi kendi yatırım fonlarının başına geçen Elise ve Mark– televizyonda izlenecek en kötü realite şovların değerleri üzerine tartışıyorlardı. Konuşmaları ne zaman absürtleşmeye başlasa Luke, genelde yaptığı gibi, sesi bastırırdı. Bu hem Elise hem de Mark'ın gurur duydukları ve keyif aldıkları bir yetenektir.

Ancak yarım kulakla onların sataşmalarını dinlemek, babasının, annesiyle birlikte onayladıkları genç hanımlardan hiç olmazsa *biriyle* karşılaşması umuduyla annesine şampanya alması için Luke'u hiç de kurnazca olmayan bir biçimde bara göndermesinden daha iyiydi.

En azından bu sayede, midesinin asla kaldırmadığı ve bir türlü alışamadığı yiyip bitiren bakışlarıyla ona bir et parçasıymış gibi bakan yaşça büyük birkaç kadından kaçmayı başarmıştı.

Buna rağmen, daha önce hiç bu kadar hızlı içki sipariş ettiğini hatırlamıyordu. Onda da, barda Holly'yle yan yana düşmüştü.

Daha önce o şerefsiz CEO'yla dans ettiğini görmüştü. Birbirlerini tam bulmuşlardı.

Annesine şampanyasını vermiş, sonra büyüme çağlarında her okul partisi ve etkinliğinde yaptığı gibi pencerenin önünde duran arkadaşlarının yanına sıvışmıştı.

Ayrılmaz, küçük ekipleri. Yedinci sınıftan beri tanıdığı Mark, Elise'e yıllardır gizliden gizliye âşıktı ama Luke için muhtemelen en iyi arkadaş demeye en yakın kişi olan Elise'in bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Luke yaklaşırken açık tenli, koyu saçlı Elise ona gülümsemi ama Mark'la atışmasına ara vermedi.

Ancak Mark, ara sıra elini sarı saçlarına götürerek dikkati dağılması dışında önündeki Elise hariç balo salonundaki başka kimsenin farkında değil gibiydi.

Ancak Mark nihayet başını Luke'a çevirdiğinde o dikkati dağıldı. "Bu gece sessizsin, adamım." Elise'e bakarkenki ifadesinden farklı olarak delici bir yoğunlukla bakan kahverengi gözlerini Luke'a diktiğinde yüzünde kaşları çatık bir ifade belirdi. "Her şey yolunda mı?"

Elise, kadehi üzerinden Luke'u izleyerek şampanyasından yudumladı. Mark genellikle aklındakileri doğrudan dile getirirken, Elise ne zaman gözlemleyeceğini, ne zaman sözcükler kadar etkili olan sessizliğini kuşanacağını bilirdi.

Birkaç saniye geçtikten sonra Luke'a, "Bay Bartleby on birinci sınıfta Edebiyat dersinde dönem ödevi olarak aşk soneleri bestelememiz gerektiğini söylediği zamanki gibi bakıyorsun," dedi. Luke dâhi olabilirdi ancak kesinlikle bir şair değildi.

Mark başını geri atarak kahkahayla güldü. Luke, "Hayatımda aldığım en kötü nottu," diye itiraf ederken Elise'e, konuyu değiştirdiği için minnettar bir bakış atarak gülümsedi. Acıması bir Ceksi. "Bence ödevi duyurduğunda yüzümde beliren ifade *yüzünden* bilerek notumu düşürmüştü."

"Hem senin hem de benim," dedi Mark dirseğiyle onu dürterek. "Ama ben hâlâ C'den daha yüksek bir not hak ettiğimi düşünüyorum. Şiirim efsaneydi."

"İkiniz de aldığınız notları hak ettiniz," diye karşı çıktı Elise. "Sen *donut* aşkın üzerine yazdığın şiirinle," dedi çenesiyle Mark'ı göstererek. Sonra Luke'u işaret etti. "Sen de sone *yazmama* aşkınla ilgili yazdığın soneyle."

Luke ve Mark gözlerini devirdi. "Haksızlığa uğradık," dedi Mark. Elise elbette ödevden yüksek not almıştı.

Luke arkadaşlarına şöyle bir baktı. Deniz Piyadeleri'ne katılacağını açıkladığında sadece Mark ve Elise onu samimiyetle desteklemişti. Luke Sarmaşık Ligi üniversitelerinden birine gidip aynı yaşamı sürmektense *başka bir şey* yapmak istemişti. Ülkesine hizmet etmek istemişti. Diğer arkadaşları anlıyormuş gibi davrandıklarında, kötü bir seçim yaptığını düşündüklerini anladığında bile Elise ve Mark onu desteklemişlerdi. Luke denizaşırı görevdeyken ikisi de ona yazmış ve görüntülü sohbet etmişlerdi.

Geri döndüğünün ertesi günü ikisi de yanındaydı. Mark, Luke'un kaburgalarındaki henüz kapanmamış yarayı gördüğünde ağlamıştı. Elise telefonunu çıkarmış ve fizik tedavi yöntemlerini araştırmaya başlamıştı.

Ona TSSB'siyle ilgili hiç soru sormamışlardı ama haberleri vardı. Luke bundan utanç duymamasına rağmen konuyu açmayı ona bırakmalarına; bu konunun şimdilik büyük ölçüde arkadaşlık dinamiklerinin dışında kalmasına ve görünürde her şeyin eskisi gibi olmasına minnettardı.

"Her şey yolunda," dedi Luke, Elise'in tartan bakışlarıyla göz göze gelerek. Elise, Luke'un sözlerindeki dürüstlüğü okurcasına başıyla hafifçe onayladı. Luke sırtarak Mark'a baktı. "Sezonun ilk galası ve sıkıntıdan öleceğim."

Elise hakarete uğramışçasına, altın bilezikleri ve yüzükleri ışıldayarak elini göğsüne götürdü. "Yani en iyi on *realite şov* ayrılıklarıyla ilgili bu çok entelektüel tartışmamızın seni eğlendirmeye yetmediğini mi söylüyorsun?"

Mark ikisine de kaşlarını çatarak baksa da yüzündeki eğlenmiş ifadeyi gizleyemiyordu.

Luke, "İkiniz her *etkinlikte* olsanız o kadar kötü olmazdı," dediğinde ikisi de yüzlerindeki keyifli ifadeyi gizleyemediler.

"Karşılığında ne kadar para verirsiniz verin bir yılda bunların üçünden fazlasına gitmem için beni ikna edemezsiniz," dedi Mark. Elise aynı fikirde olduğunu belirten bir şeyler mırıldandı. "Bağış yapmaya sonuna kadar varım ama parti düzenlenmesi şart mı? Annemle babam artık gitmiyorlar bile." Nasırlı eliyle etraflarını saran gösterişli salonu gösterdi. Mark'ın oldum olası denizciliğe ilgisi vardı, hâlâ haftada en az bir kez tekneyle Sprang Nehri'ne açılırdı. "Bu yaz artık *benim* gitmem gerektiğini, kendilerinin sıralarını savdıklarını ve aileyi temsil etme sırasının bende olduğunu

söylediler.” Mark’ın, *Aynı şekilde sosyeteye uğraşma sırasının da*, diye eklemesine gerek yoktu.

Luke ve Elise acıyan bakışlarla yüzlerini ekşiterek ona baktı. Elise’in annesi ve babası da burada değildi ama bunun nedeni, Venezuela’daki bir balıkçılık imparatorluğunun vârisi olan annesinin bir iş seyahatine gitme gerekliliği idi. Ancak Marvez ailesi ülke sınırları içinde olsa, yıllar içinde iyi dost oldukları Luke’un anne ve babasının yanında bu etkinliklerin hepsine katılırdı.

“Zavallı bebek,” dedi Elise, Mark’ın geniş omzuna hafifçe vurarak. “Giyinip kuşanıp başka insanların içkileriyle kafa çekmek ne zor bir hayat.”

Luke kıkırdayarak, “Beleş yemek yiyip şık bir hediye çantasıyla eve dönmek,” diye katıldı Elise’e, “ne zor bir hayat.”

Mark onlara el hareketi çekti. Elise ve Luke da aynı şekilde karşılık verdi.

Bir grup yaşlı kadın arkalarından geçerken şaşkınlıkla sesli bir tepki verdi. Mark kadehini kaldırarak onları selamlamakla yetindi.

Dehşet içindeki kadınlar geçene kadar bekledikten sonra kahkahalara boğulmamak için kendilerini zor tuttular.

“Hiç değişmeyecek,” dedi Elise, ıslıl ıslıl koyu renk gözleriyle kadınların gidişini izlerken.

Ancak Luke, Mark’ı yine dikkatle kendisine bakarken yakaladı. Luke her ne kadar Elise’i daha yakın arkadaşı olarak görse de o ilk haftalarda fizik tedavide sıkça yanında olan ve Luke ne zaman yanında birini istese TSSB terapisinde ona eşlik eden Mark olmuştu. Teklif hep açıktı: Luke’un yalnız olmak istemediği zor günlerinde, Mark’a bir alo demesi yeterliydi.

“Ama iyisin, değil mi?” diye sordu Mark bir kez daha.

“Öyle olduğunu söylüyorsa öyledir,” diye karşılık verdi Elise. Mark bakışlarını Luke’tan ayırmayı reddederek Elise’i duymazdan geldi.

Birbirlerini hep kollamışlardı ama eve döndüğünden bu yana Mark ve Elise koruyuculuk seviyesini başka bir boyuta taşımıştı. Bu durum Luke’un içini ısıtıyor, didişmelerini katlanır kılıyordu. “İyiyim,” dedi Luke arkadaşlarına. “Gerçekten iyiyim.”

Mark bu kez ikna olmuş gibiydi ve Elise’le, en sevdikleri şovun yeni sezonunda hangi realite şov yarışmacılarının muhtemelen tartışacaklarıyla ilgili ağız dalaşına kaldığı yerden devam etti. Luke gülümseyerek biraz daha dinledikten sonra ikinci şampanya kadehini kafaya dikti. Bu son kadehiydi.

Bu gece ayık olması gerekiyordu. Geçtiğimiz haftalarda birkaç küçük hırsızlık yaşanmıştı. Hepsi de ziyafet ve partilerde herkesin gözü önünde değerli eşyalarını kaybeden Gotham elit kesiminin başına gelen hırsızlıklardı.

Luke şehrin en yeni hırsızının burada olduğuna, karşı konulmaz büyüklükteki sezonun ilk galasında aralarında olduğuna, mirası üzerine bahse girmeye hazırdı.

Öyle olması için dua ediyordu. Aksi halde bu, bir sonraki galaya da gitmesi gerekeceği anlamına geliyordu. Tarzını gözlemlmek, katılanların yüzlerini ve isimlerini kaydedebilmek için bir sonrakine daha.

Tuzağı kurmuştu. Hırsızın, hazırladığı bu tuzağa düşmesi an meselesiydi.

9. BÖLÜM

Selina, gala sırasında tablonun yanında sadece beş dakikasını riske atmıştı.

Güzel bir akaryakıt şirketi yöneticisinin kolunda, karşı duvara asılı sıradan bir meyve kâsesi tablosunun bulunduğu uzun koridora girmişti. Tablonun etrafına güvenlik çemberi kurulmuş, birkaç adım ötesineyse kimsenin fotoğraf çekmesi ya da fazla yaklaşmaması için bezgin görünümlü bir güvenlik görevlisi dikilmişti.

Yönetici gerçekten de sanatla ilgili bir iki şey biliyordu ve sanatçının kullandığı çeşitli teknikleri peş peşe sıralamıştı. Selina detayları incelemiş gibi öne doğru eğilerek başıyla onaylarken o sırada aslında küçük tablonun boyutunu ve ağırlığını ölçüyordu.

Kalbi delicesine çarpıyordu ama belki bir iki gün sonra tabloyu yeniden incelemek için geri gelebileceklerini çıkartmadan kadına teklif etmeyi başarmıştı. Kadınsa güvenlik

görevlisine dönmüş ve bu tablonun ne kadar süre daha sergide olacağını sormuştu.

Sadece hafta sonu boyunca, hanımefendi.

Bu, Selina'nın bu gece harekete geçmesi gerektiğini doğruluyordu.

Gecenin sonuna doğru tuvalete yöneldiği sırada kaşları çatık Luke Fox da dahil birkaç kişinin onu tehlikeli bir biçimde sallanırken gördüklerinden emin olmuştu. Tuvalette girdikten sonraysa bir daha –en azından dore elbisesi içinde– dışarı çıkmamıştı.

Yorgun ve bir an önce eve dönmeye istekli güvenlik görevlileri gitmeden önce tuvaletleri hızlıca kontrol etmişler, hiçbirisi de Selina'nın bir tuvalet kabini tepesinde beklediği *yukarıya* bakma zahmetinde bulunmamıştı.

Ancak sessizlik çöktüğünde ve geri kalan birkaç güvenlik görevlisine iyice sıkılmaları için yeterince zaman tanıdığında Selina tuvaletten sıvışmıştı.

Birlik kostümü ve onunla uyumlu kaskının bulunduğu çantasını tuvalet malzemeleri dolabına saklama kısmı en zor, en riskliydi.

Bunu önceki gün ziyaret saatleri sırasında yapmıştı; eşyaları büyük bir el çantasıyla içeri sokmuş, gala salonuna en yakın tuvalet boşalana ve dolap kapağının kilidini açmayı başarana kadar orada beklemişti. Hem kaskı hem de kostümü dev bir tuvalet kâğıdı kolisinin dibine gömmüş, onu da *başka bir* malzeme kolisinin altına koymuş –herhalde yirmi dört saat içinde *hepsini* kurcalayacak değillerdi– ve, kadim tanrılardan hangisi izliyorsa, temizlik görevlilerinin çantayı bulmaması için dua etmişti.

Bulmamışlardı. Selina, artık bir mezar kadar sessiz ve karanlık müzede çeşitli galerilerin gölgeleri arasından sessizce ilerlerken gerginlik her hareketinde damarlarına yayılıyordu.

Kadim heykeller izlemeyi sürdürürken kaskındaki alıcıların kaptığı sesleri filtreledi: Beş galeri ötedeki bir güvenlik görevlisinin öksürüğü, Mısır salonunun ortasında çağılayan bir havuz, kuş pençelerinin sisli cam tavanı eşeleme sesi.

Kaskına yerleşik gözlüğün cam panelleri ona mükemmel bir gece görüşü sağlıyor, her tarafı yeşile ve sarıya boyuyordu. Sanat ve gölgelerden başka bir şey görünmüyordu. Bu tabloların hepsi birbirinden değerliydi ama içlerinden bir tanesini çalmak, iletmeyi istediği *mesaj* için yeterli değildi.

Ama önce: Güvenlik sistemi.

Binanın ayrıntılı planına erişmek için müzenin internet ağma yasak yoldan giriş yapmış ve planı en ince ayrıntısına kadar ezberlemişti. Bodrumda, tüm sistemi kontrol eden bir merkezi oda olduğunu biliyordu. E-posta sunucularında bulunduğu bir hatırlatma sayesinde, geceleri, hepsinin elinin altında birer alarm düğmesi bulunan iki güvenlik görevlisi tarafından korunduğunu da biliyordu.

Fazla riskliyd. Ayrıca güvenlik sisteminin tamamını kapatmak, müzenin başka kısmındaki bir güvenlik görevlisinin, küçük kırmızı ışıkların eksikliğini fark etme riskini artırdı.

Böylece kendi ağını seçmişti. Alarm kablolarının bina içinde nerelerden geçtiğini ve birilerinin erişebileceği dikkatlice gizlenmiş merkezleri bulmak için ayrıntılı planı iyice inceledi.

Çözülmesi gereken, kalbini güm güm çarptıran zekice bir bulmaca daha.

Selina en yakındaki kilitli duvar paneline doğru adımlarını sayarak müzenin koridorlarında sessizce ilerliyordu. Bu gece rahat bir yarım milyonluk hasılat yapmıştı. Ancak tablodan alacağı o on milyon yok mu, işte asıl vurgun o olacaktı.

Selina etrafındaki koridorları tarayarak duvara gömülü haldeki neredeyse görünmez bir panelin önünde durdu. Ga-

lada buradan geçtiği sırada her adımı ve bakışını kullanarak kilidi görebilmek için burayı daha önce iki kez incelemişti.

Selina belindeki alet kemeri bölmesine bastı; burası çeşitli maymuncuk ve akıllıca, işe yarar şeylere açılan küçük bir gözdü. İçlerinden birini seçti, etrafındaki koridora bakındı ve maymuncuğu kilide geçirdi.

Aptallar paneli burada bırakmışlardı. Öte yandan bu durum işini kolaylaştırmıştı.

Panel bir tık sesiyle açılarak ardındaki şalter ve kablo ağını gözler önüne serdi. Kask bunları tarayarak devredışı bırakacağı kabloyu filtrelemesi için gereken veriyi sağladı.

Kabloyu kesmek yoktu. Bu, bütün sistemi tetiklerdi.

Ancak alarmların yönünü değiştirirse... Selina kemerinden bir alet daha çıkardı: Bir ucunda USB, diğer ucunda daha küçük bir bağlantı noktası olan bir kablo. İkincisini kaskının dibindeki küçük girişe taktı, sonra USB ucunu güvenlik paneline soktu.

Veriler anında sıralanmaya başladı. Güvenlik görüntüleri, yollar... Ölüm Maskesi hepsini tarayıp ayıkladı ve önündeki birkaç koridor için sahte bir veri zinciri yaratmaya başladı. Böylelikle Selina tetik ışınlarını geçerek giriş yaptığında eski veri zinciri kameraların video görüntüleriyle birlikte ana bilgisayarda dönmeye devam edecekti.

İşi bittiğinde kabloyu çıkardı ve paneli kapadı.

İleride bir güvenlik görevlisi vardı. Koridorun sonundaki açık kapının hemen solunda duruyordu. Önceki iki gece de onu görmüştü. Adam yarı uykuluydu, saatte en az iki kere uyukluyordu.

Kırbacının sesi onu uyandırırdı.

Selina pençeli parmaklarını esneterek sessizce koridora yaklaştı.

Onu öldürmeyecek, etkisiz hale getirecekti. Adamın bu işle bir alakası yoktu. Bir baş ağrısından daha kötüsünü hak etmiyordu.

Küçük, kendini hazırlayan bir nefes alarak köşeye yaklaştı. Fırtına öncesi iç çekiş.

Selina ölüm sessizliği içinde, hemen yarım metre solunda duruyor olacağını bildiği güvenlik görevlisine doğru konum alarak hızla köşeyi döndü.

Ancak parmakları boşa çıktı.

Adam çoktan yere devrilmişti. Baygındı. Üniformasının yakasındaki parlak bir tür yeşil toz dışında hiçbir yaralanma belirtisi yoktu.

Selina dizlerini kırarak ve sol kalçasındaki kırbacına uzanarak hızla dönerken gözlüğü odayı taradı...

Karanlık bir köşeden alçak sesli bir kadın kahkahası duyuldu. Fox'un tablosunun olması gerektiği köşeden.

"Biliyor musun," dedi yabancı cam tavandan içeri sızan ay ışığına doğru bir adım atarak, "bir kadın olacağını umuyordum."

Selina tamamen doğruldu ve galerinin diğer tarafında dikilen genç kadına doğru yavaşça ilerlerken pençelerini açık tutmayı sürdürdü.

Kadının kızıl saçları loş ışıktaki kan kırmızısı, teniyse ay gibi soluk görünüyordu. Sayısız cepli yeşil bir tulumun üzerinden gülümseyen güzel bir surat. Gençti, Selina kadar. On dokuz, yirmi yaşlarındaydı.

"Memnuniyet verdiğime sevindim," dedi Selina, Birlik'in standart ses dönüştürücüsü sayesinde kulak tırmalayıcı ve çarpık bir sesle. Başıyla, yabancıнын önünde dikildiği küçük tabloyu işaret etti. "Ancak sanırım o bana ait."

"Teknik olarak," dedi yabancı canlı zümrüt yeşili gözleri keyifle ısıldayarak birkaç adım arkasındaki tabloyu işaret

ederken, “Luke Fox’a ait.” Elleri koyu yeşil eldivenlerle kaplıydı. Hayır, *sarmaşıklarla*. Bunlar, parmaklarının her yanına sımsıkı sarılı ince sarmaşıklardı. *Organik, canlı organizma*, diye bilgi verdi Selina’nın kaskı.

Etkileyiciydi.

Kadın başını yana eğdiğinde ağır bir perde halindeki kıvılcık saçları narin omzuna döküldü. Her yanı küçük beyaz çiçeklerle sarılı gibiydi. “Ve teknik olarak buraya ilk gelen bendim.”

“Buraya ilk gelen sendin,” dedi Selina kırıbancını çekip mermer zemine dökülmesine izin vererek, “çünkü ben o sırada alarmı devredışı bırakmakla meşguldüm. O benim.” Doğu Yaka’daki günlerinden beri Mika’nın kuralını uygulayarak o ses tonunu hiç kullanmamıştı.

Yabancı alaycı bir sesle güldü; saçındaki çiçeklerin bazıları *kapandı*. Sanki onlar da canlıydı. “Diğer böceklerin kendi rezervlerini oluşturmalarını bekleyip sonra onları alan bir bokböceği türü olduğunu biliyor musun? Aslında hayvanlar âleminde bu hep yaşanan bir durum. Buna kleptoparazitizm deniyor.”

Yabancı göremiyor olmasına rağmen Selina gülümsedi. “Sen Poison Ivy’sin.”

Üzerindeki canlı bitkilerle, yabancıнын başka biri olmasına imkân yoktu.

Selina söylentileri duymuş ve okumuştı: Bitki-kökenli silahlar ve zehirler üzerine uzmanlaşmış çılgın biliminsanı. Söylentilere göre herhangi bir suç örgütüne bağlı değildi ve bir gruba ait olmayı kesinlikle reddetmiş, ne şekilde olursa olsun sadece gezegeni kurtarmayı kendine amaç edinmişti. Daha tuhaf başka hikâyeler, Ivy’nin bir bitkiye dönüştüğünü iddia ediyordu.

Belki de gerçekte, efsaneden o kadar da uzak sayılmazdı.

Ivy'nin bileğindeki yapraklar, saldırıya hazır küçük yılanlarmış gibi kıvrılmaya başladılar. "Peki ya sen?"

Hem Leoparlar'da hem de Birlik'te çoklu rakip karşısında savunmanın üstesinden gelmişti. Selina şimdi de doğruca o tabloyu hedef alarak parke zeminin üzerinde sinsice doluşmaya başladı. Diğer kadının geri adım atıp atmayacağı, tabloya doğrudan erişmesine fırsat tanıyıp tanımayacağını anlamaya çalışıyordu. "Seni ilgilendirmez."

Selina, Ivy'nin üç metre yakınına geldikten sonra genç kadın tablodan ve Selina'nın kırbacının erişeceği mesafeden birkaç adım uzaklaştı.

Ivy yine de çenesini kaldırarak ters bir biçimde, "O tabloyu alacağım, teşekkür ederim," dedi.

Cesur kadındı. Selina tablodan bir metre uzakta durarak kıs kıs güldü. "Yağmur ormanlarını koruyun saçmalığına para toplamak için."

Ivy'nin ağzı yerine *başka* bir şeydenmiş gibi gelen alçak bir tıslama duyuldu. Selina'nın kaskı bir tarama daha yaptıktan sonra aynı açıklama belirdi: *Canlı organizma*. Ivy, "Bu geceki o galada ne kadar para vardı biliyor musun?" diye sordu. "Peki ne için? Bu müze için mi? Bu ölü, cansız *şeyler* için mi?" Ivy, kıpırdayan yapraklarla etrafındakileri işaret etti.

"Çok üzücü," dedi Selina, tam olarak nasıl bir yarattığı –daha doğrusu bitkiyi– kışkırttığını bilerek. "Korkunç." Tıpkı daha önceki gibi alarm sisteminden ayrı, duvarla bütünleşik duran meyve kâsesi tablosunu inceledi. Dokunduğu an bas bas bağırmaya başlayacaktı. Selina pençelerini geri çekti ama kırbacını sol elinde sıkıca tutmaya devam ediyordu. Güvenlik görevlilerinin programına göre üç kaçış yolu planlamıştı. Ancak Ivy buna bir değişken daha eklemişti.

Selina, Ivy'den tarafa bakmadan, "O *balodaki ilaçlamacı* kostümünü Cadılar Bayramı dükkânından mı aldın?" diye sordu.

Ivy kıkırdayarak Selina'nın dikkatini sol tarafına çekti. Selina'nın Birlik savaş-kostümünü, kaskındaki alıcıları ve gece görüşü lenslerini incelerken Ivy'nin başı yukarı aşağı sallandı. "Evet ama şimdi keşke o seksi kedi kostümünü es geçmeseymişim diyorum."

Selina'nın ağzının iki yanı yukarı doğru kıpırdadı.

Kargaşanın ilk kuralı: Eşlik edecek ilginç birini bul.

Selina tablonun tam önünde dururken bile Ivy tabloya erişme mesafesinden uzaklaşmıyordu. "Çetelerden veya patronlardan biriyle işbirliği içinde misin?"

"Kimseye hesap vermem."

Ivy onaylarcasına mırıldandı. "Gotham'a neden geldin?"

"Meraktan."

"O tarz şeylerin sonu senin türün için genellikle kötü olmuyor mu?"

Selina bir kahkaha attı ama maskesi sesi yuttu. Fazla zaman yoktu. Geçen her saniye bir risk, potansiyel bir felaketti. Buna rağmen, "İşler sakın gidiyor, paraysa kolay lokma," dedi.

Ivy tablonun solundaki yerinden çekilip Selina'nın yanına yaklaşarak tablonun tam karşısına geçti.

Selina, Ivy'nin her nefesini izleyerek arkasındaki elinin pençelerini çıkardı. "O kaskla bir siborga benziyorsun."

Selina yeniden kahkaha atmamak için dudağını ısırıldı.

Ivy yeşil kaplı bir parmağıyla tabloyu gösterdi. "Anlaşma şu: Yarı yarıya bölüşeceğiz."

"Yüzde doksana yüzde on. Sıkı çalışmamdan beslenip bir milyon koparacağına şükret."

Ivy başını iki yana sallarken ay ışığının vurduğu kızıl saçlarındaki o çiçeklerin bir kısmı yeniden açtı. “Yüzde altmışa yüzde kırk.”

“Yüzde seksen beşe yüzde on beş, zamanımı boşa harcamayı kes.”

Ivy ağzını açtı. Ardından yaygara başladı.

Selina’nın Ölüm Maskesi, müze güvenlik görevlilerinin yaklaşmasına ne kadar zaman kaldığına dair bir analiz sundu: Bir dakika.

“Alarmları devredışı bıraktın sanıyordum,” diye tısladı Ivy, ellerine sarılı yapraklar şimdi kollarından yukarı doğru dolanırken.

Selina kaskı içinde kaşlarını çatarak kırbacını sağ eline geçirdi. “Bırakmıştım.”

O halde bekleyen başka biri vardı. Bu soygunu bekleyen biri. Ağzı kururken damarlarında şimşek gibi bir şey çaktı.

“Yüzde yetmiş beşe yüzde yirmi beş, son teklifim,” dedi Selina kırbacı omzunun üzerinden atıp tabloya doğru atılırken. Küçük çerçeveyi duvardan çekip asırlık tabloyu dikkatlice sarmalamak için alet kemerine iliştirdiği katlanmış çantadan bir kanvas parçası çıkarırken alarmlar bas bas bağıırıyordu. Çıkarken mahvedecekse lanet olası şeyi çalmanın hiçbir anlamı yoktu.

Selina tabloyu çantasının içine, etrafına yerleştirdiği desteklerin arasına koydu. Bu tabloyu seçmesinin bir başka nedeni de buydu: Kolaylıkla taşınacak kadar küçük olması. Lenslerine ani bir hareket takıldı. Ötedeki koridorlardan değil, önündeki Ivy’den geliyordu. Selina eğilmek için başını tam zamanında kaldırmıştı ki...

Gerek yoktu.

Ivy, en yakın kemerli geçide doğru altın kenarlı mor bir çiçek atarken kıs kıs güldü; çiçeğin büyüklüğü bir beyzbol

topu kadardı. Ortasından dalga dalga soluk yeşil bir duman yükseldi.

“İyiymiş,” dedi Selina ona.

Ivy'nin sırttan ağzı beyaz bir kesik gibi görünüyordu. “Umarım o maskenin bir gaz filtreleme sistemi vardır.”

Vardı. Selina sadece köşedeki küçük personel kapısını işaret etmekle yetindi. Ivy'nin girişi sayesinde kilitsiz olduğuna şüphe yoktu. “Konuştuğun gibi koşarsan buradan tek parça halinde kurtuluruz.”

Ivy, personel harici girmenin yasak olduğu kapıdan tarafa dönüp hızla fırlarken karşılık verme zahmetine girmede.

Selina, bir yanında sallanan çanta, bir elinde kırbaça peşinden koşarken dönüp arkasına baktı. Tam o sırada güvenlik görevlileri çiçekten sızan sporlar arasından öksürerek ilerliyorlardı.

Çok kısa bir süreliğine kapıda oyalandı. Onu, kostümünü ve tablonun önceden asılı olduğu yerdeki boşluğu görecekleri kadar bir süre. Selina tam eğilerek selam verdiği sırada güvenlik görevlileri, Ivy'nin, laboratuvarında muhtemelen özel olarak yaptığı bitki bileşiminden çıkan yeşil dumanı soludular ve parke zemine devrildiler.

Selina hızla kapıdan geçip Ivy'nin peşinden personel geçiş labirentine daldığı sırada bunun şık ve etkili bir hareket olduğunu itiraf etti.

Nyssa ve Talia'nın onaylayacakları bir hareket.

Siren sesleri geceyi bölse de Selina'nın kostümü ihtiyacı olan istihbaratı ona sağlıyordu: Konsolosluklar ve servet sahiplerinin rezidanslarıyla dolu civardaki sessiz, sosyetik bir semte kaçtıkları sırada siren sesleri onların peşinden değil, müzeye doğru ilerliyordu. Her binaya yerleştirilmiş güvenlik kameraları

ve her girişe dikilmiş güvenlik görevlileri düşünüldüğünde burası aklı başında bir suçlunun kaçacağı son yerdi.

O yüzden çatı katlarından ilerlemeye devam ediyorlardı.

Ivy, yangın çıkışını kullanarak müzenin arkasındaki binaya tırmanmakta hiç zorlanmamıştı; ayrıca görünen o ki, binalar arasındaki boşluklardan hiç tereddütsüz atlayarak Selina'nın hızına uyum sağlarken kardiyo ya da yükseklikle ilgili de hiçbir sorunu yoktu.

Özellikle geniş bir boşluk belirmeden önce üç blok ilerlemişlerdi. Bu, sıçramayı nasıl gerçekleştirecekleri konusunda dikkatlice düşünmeye değer genişlikte bir boşluktu. Selina, ciğerleri neredeyse hiç zorlanmadan hafifçe soluyarak yavaşladı. Işıl ışıl gözleriyle Ivy'nin nefes alıp verişiyse daha sıktı.

Selina boşluğu ve arkalarında yanıp sönen mavi kırmızı ışıklarla gece semasını aydınlatarak müzeye gelen polis arabalarını inceledi. Işıklar Ivy'nin saçlarını koyu kırmızı ve mor tonlara boyuyor, ipeksi tutamları soğuk gece esintisinde yüzünden geriye doğru dalgalanıyordu. Sanki saçlarının güvenliğine sığınmışçasına küçük çiçeklerden geriye eser kalmamıştı. Ivy boşluğa bakarak nefes nefese, "Çok uzak," diye gözlemde bulundu. "Oluktan aşağı ineceğiz."

Bu çok zaman alırdı ve onları olmaları gereken yerden çok uzaklaştırmış olurdu. Bunun üzerine Selina başını iki yana salladı ve ani bir hareketle kostümündeki pençeleri çıkardı.

Ivy çekinerek geriye doğru bir adım attı. Sol eli, içinden kıvrık pembe taçyapraklar fışkıran tulumundaki bir cebe uzandı. O çiçeğin tam olarak ne yapabileceğini öğrenmek Selina'nın umurunda değildi.

Pençeleriyle boşluğu işaret etti. "Tırmanmak için," dedi ve parmak uçlarını kıpırdattı.

Kendisini ve yöntemlerini açıklamak zorunda olması tuhaftı. Selina açıklama gerektiren bir şeye, birine dönüşmesinin tuhaf olduğunu fark etti.

Bir hayalet. O unvanı, o görünümü kazanmak için her şeyden vazgeçmişti. Bunun onu diğerlerinden ne kadar ayırabileceğini, *öteki* yarısına dönüşebileceğini fark etmemişti.

Ancak Ivy elini, cebinde tuttuğu botanik sürprizden indirerek gözlerini kırıştırdı. "O kadar mesafeyi atlayarak geçemezsin."

"Daha beterlerini geçim." Yalan değildi. Selina aşmak ve güvenli bir iniş yapmak için gereken hızı ve mesafeyi hesaplayarak çatıda geri çekildi.

Jimnastikte atlama için yaptığı onca uzun koşunun başka türlü bir eğitimde işe yarayacağı hiç aklına gelmemişti. Birlik'e girinceye kadar.

Selina çatının en uzak kenarında durdu ve Ivy'ye baktı. "Gelmek istiyorsan ayak uydurmayı öğrensen iyi olur."

Ardından kas hafızasının ve kemiklerine, nefesine işleyen eğitimin devreye girmesiyle çatının kenarına doğru hızla koşmaya başladı.

Selina koşarak yanından geçtiği sırada Ivy, "Gösterişçi," diye homurdandı.

Kolları uyum içinde, bacakları mesafeyi hızla geçerken bedeni sıçrayış için hazırlandı.

Uçurumu aşacaksınız.

Soğuk, heyecansız bir emir.

Selina, Nyssa al Ghul ile iki granit dağı arasındaki uçuruma bakmıştı. Etraflarındaki Dolomit Dağları'nın amansız tepeleri, eğitmeni kadar hissiz bir biçimde onları izliyordu. Diğer beş müridin tereddüt eder gibi bir hali vardı.

Nyssa bronz, yara izli elini kaldırıp uçurumun karşısındaki dar kaya çıkıntısını –ve bir yolu– işaret etti. "Eve giden

yol oradan geçiyor. Arkanızdaki yol kapalı." Yüzünde, ablası Talia'nın gösterişli, cilveli sırtışlarının tam zıttı sert, acımasız bir tebessüm vardı. "Ya uçurumu aşar ya da burada yaşarsınız."

Ya da aşağıda bir yerlerde ölürsünüz.

Selina'nın, kahvaltıda yedikleri midesinde altüst olurken avuçları terledi. Hepsi de Birlik'in siyah savaş kostümleri içindeki diğer müritler aradaki boşluğu, açığı, rüzgârı tartmaya başladılar.

Diğer kızlar hakkında olabildiğince çok şey öğrenmişti: Hareketlerini, reflekslerini, boylarını, kilolarını ve favori silahlarını.

Gerçek ayrıntıları, önemli olanları... Hiçbiri nereden geldikleriyle ve öncesinde Talia al Ghul'un, kapılarını çalmasına sebep olacak nasıl bir hayat sürdükleriyle ilgili bilgiler paylaşmazdı.

Selina'nın tek bildiği, dünyanın dört bir yanından geldikleriyd. Görünüşe bakılırsa oğlanlar başka bir yerde eğitim görmüşlerdi. Yanında duran mürit, Anaya ise Hindistan'dan gelmişti. Her ne kadar Selina dağların derinliklerindeki geniş, lüks yerleşkeye gelmeden iki ay önceden beri burada olsa da kız Selina'dan bile az konuşuyordu.

Selina'nın burada, varsa eğer, dosta en yakın gördüğü kişi Anaya'ydı. Yemek salonunda Selina'nın yanına oturan ya da derslerde onunla eşleşen tek kişi oydu. Sesli bir soru ya da davet olmaksızın, sadece sessiz ve istikrarlı varlığıyla. Bu, diğer müritlerin çoğunlukla ikisinden birinin üstüne gitmeden önce bir kez daha düşünmelerine neden oluyordu.

"Güneş battığında," diye sürdürdü Nyssa aksanlı İngilizcesiyle, "hava sıcaklığı dondurucu seviyelere düşecek. O zamana kadar burada olmak gibi bir planım yok." Ancak siz olacaksınız, diye eklemesine gerek yoktu.

Sonrasında Nyssa, siyah saçları sıkı bir örgü halinde yüzünden geriye doğru bağlanmış, ince bedeni kayalık zemin

üzerinde uçarcasına bir hızla koşmaya başladı. Talia'nınki gibi güzel bir yüzü yoktu. Talia'nınki mükemmel bir biçimde mermerden oyulmuş gibiyken Nyssa'nınki sanki granitten oyulmuştu.

Tıpkı etraflarındaki granit tepeler gibi, Nyssa'nın adımları da o soğuk acımasızlığının ardında herhangi bir duygu belirtisi göstermeksizin hiç durmamacasına ilerliyordu. Uçurum kenarına doğru fırlarken yüzündeki ifade aynıydı ve sıçradı.

Ne bir halat, ne bir ekipman. Buz gibi bir irade dışında hiçbir şey.

Doğu Avrupa'dan bir mürit bir Slav dilinde küfretti. Sırpça olabilirdi. Dünya dillerini tanımak: Başka bir eğitim.

Nyssa, vücuduyla mükemmel bir yay çizerek boşlukta süzüldü. Al Ghül üvey kardeşin sahip olduğu tek güzellik, hareketlerindeki kesinlik.

Bunu kolay bir şeymiş gibi gösteriyordu. Taş çıtırtısı eşliğinde iniş yaparak pürüzsüz bir taklanın ardından ayağa kalktı.

Nyssa iri bir kaya parçasına yaslanıp –savaş kostümü inişten tozlanmış bir halde– kollarını kavuşturarak beklerken, Selina, ağzının yarım bir tebessümle kıvrılmasına engel olamadı. Diğer rakiplere bakmadı; ilk kim deneyecek, bunu yapmak aptallık olur ya da Nyssa'nın zerre kadar saygısını kazanmasını sağlar mı, yoksa son deneyen korkak mı addedilir ya da diğerlerinin hatalarını inceleyip ders çıkaracağı için akıllılık mı etmiş olur diye sessiz bir savaşa girişmedi.

Döndü, tam olarak Nyssa'nın koşmaya başladığı noktaya geri yürüdü. Kendine fazladan birkaç adımlık mesafe daha tanıdı. Nyssa'nın belli belirsiz ayak izlerini, sıçramanın açısını inceledi. Anaya da yanında aynısını yaptı.

Bir nevi dostu olan kız diğer kızların duyamayacakları kadar alçak sesle, "Koştuğumuzda bizi korkutmaya çalışabilirler," diye mırıldandı.

Haklıydı. Bunu bağırarak, hatta belki yollarını keserek bile yapabilirlerdi. Bunun için kimse de onları cezalandırmazdı. Hatta Nyssa muhtemelen onları ödüllendirirdi. Nyssa, bunun da eğitimin bir parçası olduğunu, gardlarını düşürmemelerini söylerdi. Hepsı de Birlik'in görevini yerine getirmesi için araçlardı, o kadar. Onları sahaya göndermeden önce çürükleri ayıklamak daha iyiydi.

Doğal seleksiyon. Biyoloji en sevdiği derslerden biriydi. Görünüşe bakılırsa Birlik, Darwinizmi başka bir seviyeye taşımıştı.

Nyssa hâlâ kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuş bir şekilde bekliyordu. Birinin harekete geçmesi gerekiyordu.

Selina aralarındaki mesafeye rağmen kadının gözlerinin onunkilere dikildiğine yemin edebilirdi. Bakışlarında bir meydan okuma ve bir davet vardı.

Leoparlar'la birlikte, yanlarında televizyonlar ve diğer çalıntı eşyalarla çatıdan çatıya sıçramış, koşmuştu. O zamanlar düşüş mesafesi yüz değil, on metreydi. Ancak ölüm riskinin şimdikinden eksik kalır yanı yoktu. Bir ay önce arkasında bıraktığı Leoparlar'ı düşündüğünden miydi bilmiyordu ama Selina, Anaya'ya, "Sen şimdi git. Ben senin için önlerini keserim," diye fısıldadı.

Anaya'nın uzun siyah saçları tepelerde uğuldayan şiddetli rüzgârda savrulurken, yoğun kahverengi gözleri tedbirli bir şekilde parladı. Bu bir güven testiydi.

Selina sakin ve sabit bir biçimde kızın gözlerinin içine bakmakla yetindi. Dört mürit hafifçe gülümseyerek yaklaştırmaya başladıkları sırada, "Şimdi," diye tekrarladı.

Evet, onları korkutmaya, sendeletmeye çalışacaklardı.

Anaya onaylarcasına, belli belirsiz bir baş hareketiyle derin bir nefes aldı ve hızla koşmaya başladı.

İlk harekete geçen sarışın mürit olmuştu. Yerden, dikkat çekmeyecek kadar küçük bir taş aldı ve kolu geriye doğru

kalktığı sırada Selina başka bir taş alıp ona doğru fırlattı. Taş doğruca sarışının koluna çarparak parmaklarını açılmaya ve Anaya'yı hedef alan taşı düşürmeye zorladı.

Anaya o dar yolda son sürat ilerliyordu. Sıradaki hamle Sırp müritindi. Yana savrulması, hızını kesmesi için Anaya'nın önüne fırladı.

Anaya henüz hamlenin farkına varmadan Selina harekete geçti.

Selina kızın ayağına bastığı sırada Sırp mürit acı dolu bir iniltiyle bağırdı. Müritin vücudu, ayağını tutup Selina'nın hazırda bekleyen dirseğine geçirecekmiş gibi yere doğru eğildi.

Bunu daha önce dövüş ringlerinde binlerce kez yapmıştı. Onu da hep bir sonraki hamlesi izlerdi: Sırp müridin kolunu kilitledi ve ringdeki birer halatmışçasına, yaklaşan diğer iki müride doğru fırlatarak üçünü birden geriye doğru sendeletti.

Selina beklemedi. Hızla dönüp koşarken toparlanmalarına fırsat tanımadı.

Anaya dağ havasında süzülürken esinti onu sağa doğru itti.

Ancak kıl payı da olsa iniş yaptı ve yüzeyi eşeleyerek Nyssa'nın ona bakmaya bile yeltenmediği kayalık çıkıntısına ulaştı.

Nyssa ona bakmıyordu çünkü müritler Selina'nın planını fark edip intikam almak için toparlandıkları sırada uçuşuma doğru uzanan dar yolda yıldırım gibi fırlayan Selina'yı izliyordu. O atlayışı yapmak için Anaya'nınki kadar alanı yoktu. Saldırı yüzünden atlamak için altı metresi kalmıştı.

Ancak Selina, uçuşum onu çağırırken kayalığın çıkıntısına doğru hızla koşmaya devam etti.

Başının yan tarafında acı yağmuru halinde şiddetli bir sancı hissetti. Bir adım tökezledi ama taşlar arkasından yağmaya devam ederken koşmayı sürdürdü. Diğer müritlerin nereden geldikleri umrunda değildi ama Selina nerede doğduğunu, nerede yetiştiğini biliyordu.

Acaba diğerleri, Nyssa, acının onun için ikinci sırada geldiğini biliyorlar mıdır diye merak etti. Acı eski bir dosttu. O dövüşlerden, Leoparlar'dan uzun zaman önce annesi sayesinde tanıştığı bir dost.

O yüzden başına aldığı darbe onu durdurmadı. O tür bir acı onu asla durdurmamıştı.

Selina rüzgârı da hesaba katarak kendini biraz fazla soldan boşluğa bırakarak uçuşunun kenarından atlarken duyduğu tek şey havanın çılgılığı ve sertçe nefes alıp veriyordu; hissettiği tek şey ise acı soğuk ve yüzünün yanından süzülen kanın sıcaklığıydı.

Karşı taraftaki çıkıntı çok uzaktı. Her şeye rağmen çok uzaktı.

Yarısı karada, yarısı boşlukta, yamacın ucuna çarparken vücudundaki tüm sinirler çılgılık çılgılığa uyandı. Yerçekimi onu aşağı doğru çekiyordu.

Anaya hızla ona doğru fırladı ama Nyssa kolunu tutarak kızın önünü kesti.

Selina'nın tırnakları kırıldı ve kayalığa saplarken acıyla çılgılık attı.

Ancak Nyssa'nın yardım etmeyi reddederken, doğa ağzına bal çalıyordu.

Elleriyle asılmasını sağlayacak ve düşmesini engelleyecek bir çıkıntı buldu.

Düşmesini engelleyecek kadar küçük bir çıkıntı.

Selina, kolları titreyerek ve başı zonklayarak kendini yukarı kaldırırken Nyssa ona yardım etmek için hiçbir hamlede bulunmadı.

Selina ayağını sonunda sağlam zemine bastığında ve çıkıntından Nyssa'ya doğru soluk soluğa emeklediği sırada şakağından gri taşın üzerine kan damlarken başını kaldırıp eğitimine baktı.

Nyssa bir ona bir Anaya'ya baktı.

Ve Nyssa, Anaya'yı uçuurumun kenarından aşıağı iterken Selina hiçbir şey yapamadı.

Anaya çığılık atmadı. Sadece sessizlik vardı. Ardından granit tepelerin üzerinde yankılanan bir gürültü.

Selina kıpırdayamadı. Nyssa'ya, buz gibi koyu renk gözlerine bakmak dışında hiçbir şey yapamadı.

Nyssa hiçbir açıklama yapmadı.

Hiçbir şey.

Selina, pençeleri taşı kavrayarak bir binadan diğetine atladı. Metal arkalarından gıcırdadı ve kıvılcımlar çıkardı.

Ancak o, bedeninin metal çatı üzerinde çıkardığı gürültüyü duymadı. Anaya'nın uçuurum zemininde çıkardığı pat sesini ve çatırtıyı duydu. Polis sirenleriyse Dolomit Dağları'nda esen uğultulu rüzgârdan biraz daha sesliydi.

Ayağa kalktı ve Ivy'nin, başı yana eğik bir biçimde izlediğı noktaya doğru arkasına baktı. "Bir kedi için fena sayılmaz," diye seslendi Ivy.

Selina pençelerindeki tozu silkmekle yetindi.

Birlik yerleşmesine döndükten sonra pençelerini eldivenlerine eklemiş ve başına aldığı darbeyi hekime göstermişti. Tam bir uyuşukluk ve sessizlik içindeki başı hâlâ zonklayarak doğruca laboratuvara inmiş, odadaki çeşitli bıçak ve metal-lerden araklamıştı. Kalanlarıysa müritlerin oyalanmaları için geride bırakmıştı.

Selina bulabildiğı en sert çeliğı seçmiş ve çalışmaya başlamıştı.

Selina, her yanını saran gerginliğı dizginleyerek Ivy'ye işaret etti. "Başını aşağıda tut, kollarını da olabildiğince sıkı."

Ancak Ivy, yüzünde beliren şaşkınlık ve korkuyla bir adım geri çekildi. Selina, eli kırbacına uzanarak hızla döndü.

Arkasındaki çatının kapı eşiğine yaslanmış halde, gölgelerin arasına gizlenmişti...

Selina maskesinin altından gülümsedi.

Ivy karşı taraftan, "Tablo sende kalsın," diye seslendi. Selina'nın arkasında bekleyen adamı işaret etti. "Onunla baş ederken iyi şanslar... kedi kadın."

Sonrasında Ivy, binanın içinden aşağı ineceği kapıya doğru koşarak gözden kayboldu.

Selina'nın Ölüm Maskesi önündeki adamı süzdü.

Bir doksan boyunda. Seksi ya da en azından mavimsi gri metal kostümü öyleydi.

Geniş göğsündeysen karanlıkta parlayan bir amblem vardı...

Bir yarasa.

Selina selamlarcasına başını eğdi. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum, Batwing."

10. BÖLÜM

Luke karşısında duran kadını gözlemledi.

Tepeden tırnağa ileri teknoloji bir malzemedен siyah bir kostümle kuşanmıştı. Kendine güvenen, atletik, yetenekli.

Bir de başındaki kaskıyla...

Gerçekten kedi gibiydi. Siyah kaskındaki kulaklar, iri lensler, o muhteşem atlayışın ardından geri çektiği pençeler... Ona doğru yaklaşırkenki adımlarında bile kedilere özgü bir zarafet vardı.

Ancak kırbaç acı vaat ediyordu.

İyi eğitim almıştı. Bunu o atlayışından, Posion Ivy'yle birlikte müzenin güvenlik görevlilerinden kaçarken gördüklerinden anlamıştı. *Bu* onu tedirgin eden bir eşleşmeydi. Karşısındaki bu yabancı gözü pekti. Korkusuzdu. Luke duvardan sıyrılıp öne doğru yaklaştığında ve aralarında belki üç metrelik bir mesafe kalınca durduklarında kadın tamamen telaşsız görünüyordu.

Peşine düştüğü hırsız.

“Tabloyu geri ver.” Luke sağ kalçasının üzerinde duran küçük çantayı işaret etti.

“‘Lütfen,’ de,” diye mırıldandı, başındaki kask, sesini alçaltıp kulak tırmalayıcı bir tona dönüştürerek.

Luke’un kostümü onu ayrıntılarla ilgili bilgilendirdi: *Kadının* kostümü sürprizlerle doluydu. Ancak malzemenin kendisi taramayı engelleyecek şekilde görünmez bir kostüm-müşçesine gizlenmişti.

Yalnızca kırbaç, gözün görebildiği, hiçbir şeyle donatılmamış doğal malzemelerden yapılmıştı.

Özel silahı olduğuna şüphe yoktu. Gotham’ın suç örgütleriyle bir bağı olduğuna dair de kesinlikle hiçbir işaret yoktu. Luke ayaklarını biraz aralayarak ağırlığını daha iyi ortaladıktan sonra, “Adın ne?” diye sordu.

Kadının başı biraz yana eğildi. Sessizliğini bozmadı.

“Belli ki sen benimkini biliyorsun,” dedi sözlerine hafif bir çekicilik ekleyerek. “Benim de seninkini bilmem gerekir.”

Kadın zayıftı ama altında demir gibi sert bir kas kütlesi olduğunu gösteren bir sağlamlıkla duruyordu. Atlayışını o pençeler hariç, kostümünden hiçbir yardım almadan yapmıştı.

Metali parçalayan pençeler. Tanrım.

Sözcükleri uzatarak, “Haydi Ivy’nin küçük takma adını kullanalım,” derken Luke kadının sesindeki kahkahayı duyduğuna yemin edebilirdi. “Gotham’daki tüm iyi suçluların birer lakabı var. Karışıma bunu da ekleyelim.” Kırbacı rüzgârda sallanarak manikürünü incelercesine dikkatle pençelerine baktı. “Catwoman. Kulağa hoş geliyor.”

“Tabloyu geri ver.”

Yanındaki çantaya hafifçe vurdu. “*Batwing* nereden esti? *Batman* çoktan kapıldığı için mi bunu seçtin?”

“İkisinden biri olacak. Ya sen...”

"Tabloyu hemen şimdi geri vereceğim ya da sen onubenden alacaksın, öyle mi?" Diliyle cıklarcasına bir ses duyuldu. "İriyarı, sert bir adamın bir kadını fiziksel şiddetle tehdit etmesi yanlış değil mi?"

Yok artık. "Sanırım o soruyu sorma hakkını tabloyu aldığı anda kaybettin."

"Karnımızı da mı doyurmayalım?"

"Başka bir meslek bul."

Luke'a doğru yavaşça birkaç adım yaklaştı. Bu kesinlikle Gotham'ın en kötülerinden birçoğunun cesaret edemediği kadar yakın bir mesafeydi. Kırbacı göze alabilse o çantayı kapmak için hamle yapacak kadar yakın bir mesafe.

O da bunu tam olarak bu yüzden yapıyordu. Sataşıyordu.

"Dikkat çekmek istemiyorsan," diye gözlemledi sakince, "o göğsündeki gece lambası pek yardımcı olmuyor."

Luke kaskın içinde yükselen bir sesle dişlerini gıcırdattı. "Bu bir sembol."

Her sözcükte çatının alanını, kadının hareket biçimini ve o çantanın içindeki tablonun ağırlığını hesaplayarak kadını tartıyordu.

"Ve sembollerin gücü vardır," dedi kadın ezberden söylercesine. "Siz kendini beğenmiş iyilik budalalarının ne kadar sıkıcı olabildiğini unutmuşum."

Luke ondan geriye sayarak yavaşça nefes verdi. Öfke. Bruce, öfkesinin onu yokuşa sürüklediğini söylemişti. Çözümü kontroldü.

Ancak Bruce burada değildi.

Kadın boş elini uzatıp bir pençesinin ucunu Luke'un göğsündeki parlayan yarasa sembolünün ortasına dokundurduğunda Luke öne atıldı.

Daha doğrusu yeltendi.

Kadını hızla kendi etrafında döndürüp onu aşağıdaki binaya açılan kapının tuğla ön cephesine sabitlemek için kolunu hedef aldı. Ancak kolu olması gereken yerde değildi.

Hızlıydı. Çok hızlıydı. Bacağını iterken kolu ve kırbacıyla dikkat dağıtmıştı.

Her taraf sallandı.

Luke çatıya çarptı ama hemen doğruldu.

Kafasında ve gecenin içinde metalin metale çarpma sesi yankılandı.

O pençelerin şimdi geri çekilmesiyle yüzünün tam ortasına art arda iki hamle geldi. Başı hızla geri çekildi ve yumruklardan birini geri püskürttükten sonra Luke'un ona yapmaya yeltendiği hamleyi kadın ona karşı kullandı. Uzattığı kolunu tuttu, kilitledi ve Luke'u yere *çarptı*.

Kostümü darbenin etkisini büyük ölçüde azalttıysa da gecenin bu şekilde, kışının üzerine yapılmış bir halde son bulacağını tahmin etmemişti.

Kostümü ona kadının tekniği ve gözlemlediği kadarıyla hesaplı hamlelerinin hızlı bir analizini gönderirken Luke hızla ayağa fırladı.

Ancak kadın gitmişti.

Hayır, gitmemişti. Çatının köşesine geçmişti. Şimdi de *kamerayı* andıran bir şeyi bir direktan çıkarıyordu.

Buna cesaret edemezdi. Bu karşılaşmayı kaydetmeye *cesaret etmiş* olamazdı.

Ancak bu yabancı, Catwoman, çatının kenarından atarken onu selamlarcasına kamerayı kaldırdı.

Luke, egosu bedeninden daha fazla incinmiş halde kameraya doğru atıldığında kadın gözden kaybolmuştu.

Ancak ertesi gün, video görüntüsünün kaybolmadığını kanıtladı.

* * *

Uzun adımlarla spor salonuna girdiğinde ve girişte düzgünce katlanmış gazete yığınlarına göz gezdirirken, Luke, baş sayfadaki fotoğrafın üzerinde bas bas bağırarak manşete kaşlarını çatarak baktı.

Yarasa Gidince Meydan Kediye Kalır

İşte oradaydı, daha doğrusu Batwing oradaydı. İtiraf etmesi gerekirse fotoğraf mükemmeldi. Muhtemelen kendi çektiği görüntülerden bir kare yakalamıştı.

Fotoğraf onu düşerken; Catwoman'ıysa, onu yere devirdiği sırada zafer elde eden bir kraliçe olarak gösteriyordu.

Luke gazeteyi hızla kapıp spor salonundaki boş su bardakları ve ıslak mendillerin yanına attı.

Bu iyi olmamıştı. Hem de hiç iyi olmamıştı.

Kadın fotoğrafları tam olarak Gotham'daki diğer suçlulara bu mesajı vermesi için sızdırmıştı.

Luke, fotoğrafları kimin gönderdiğini sormak için gazeteyi aramanın boşuna olacağını biliyordu. Anonim bir ihbar hatları vardı. Dün gece turnayı gözünden vurdukları da apaçık ortadaydı. Kaynaklarını ifşa edebilecek olsalar bile etmelerine imkân yoktu.

Luke koşu bandına çıkıp cihazı doğrudan koşu hızına ayarladı.

Onu bir an önce kontrol altına almalıydı.

Bunu da Gotham yeraltı dünyası harekete geçmeye başlamadan önce yapmalıydı.

11. BÖLÜM

Selina'nın isimden yana bir şikâyeti yoktu: Catwoman.

Baş sayfayı ona ayırdıklarına bakılırsa gazete de buna bayılmıştı.

İki gece sonra, özellikle Fox vârisinin tabloyu nasıl çaldırdığıyla ilgili küçük söylenti, onu hâlâ gülümsetiyordu. Belki daha sonra bu kaybıyla nasıl başa çıktığını görmek için komşusunun dairesine uğradı.

Tabii ki işini hallettikten sonra. Devasa kuyumcu mağazasının güvenlik sistemini, aynı video görüntülerini döngü halinde oynatacak şekilde hacklemeyi neredeyse bitirmişti.

Keşke eski sosyal hizmetler çalışanı dostları onu şimdi görebilselerdi: Gotham Risk Altındaki Gençlik Programı'nın iyiliği için farklı türde bir poster kızı.

Minik tel makaslarının dikkatli birkaç kesimi sayesinde alarmların etkisiz hale geldiği, bir şehir bloğunun yarısını kaplayan devasa, çok katlı bir mağazanın arkasındaki küçük

güvenlik ofisinde dururken Selina'nın yüzündeki gülümseme yok oldu.

Bozuk bir sistem, olan buydu. Hep öyle olmuştu. Maggie, Talia'nın o gece verdiği nakit veya torpil her neyse onun sayesinde bu sistemden kurtulmuştu. Bu şansa sahip olmayan kim bilir daha kaç çocuk vardı.

Çok. Hem de çok. Bu şehirdeki varsıllar mücevherleriyle hava atarken ve o varoşlara tam tepeden bakan çatı katı dairelerine kapanırken; Maggie gibi çocuklar aç karınla okula gidiyor, ikinci el giysiler giyiyor ve içten içe kimsenin onlara yardıma gelmeyeceğini biliyorlardı.

Değiştirebileceğin şeyler bunlar, demişti Talia ona her müritle haftalık olarak birebir yaptığı derslerinden birinde. Tersine çevirmek için geri döneceğin şeyler.

O da aynen öyle yapmıştı.

Selina karanlık mağazanın kemerli tavanlarından sarkan kristal avizelerin altındaki ışıltılı gri zeminde sessizce yürürken ve bir kat aşağıdaki oldukça sade yeraltı mezarlarına inerken hiçbir sorun yoktu.

Birbiriyle bağlantılı koridorlar arasından geçerken tek yapması gereken ağır, aşınmış metal kapıların izini takip etmekte.

Ancak metal kapıların sonuncusundan geçip kasanın bulunduğu küçük odaya girerken planı zihninde oluşturmuş olması bile onu kasanın gerçek *büyüklüğüne* hazırlamamıştı. Odadaki tek şeyin büyüklüğüne.

Selina iki eli de belinde, karşısında bir bulmaca gibi duran betonun sapasağlam duvarına gömülü kilitli kasayı inceledi.

Kasa sanki ardında kıvrılmış uyuyan devasa bir ejderha varmışçasına, *Denesene*, diye fısıldıyordu. *Buna cesaretin var mı bakalım.*

Daha önce damarlarında dolaşan belli belirsiz mırıltı şimdi tam gaz bir elektrik akımına dönüşmüştü.

Mağaza, yerleşim planlarını ve faturalarını her türlü veri tabanından uzak tutma konusunda müzeden daha akıllıca davranmıştı. Holly Vanderhees tabii ki bu mağazayı sadece önceki gün öğleden sonra ziyaret etmişti ama kasayla ilgili bir sürü soru sormak okları doğruca kendisine çevirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Bu da soyguna tercih ettiğinden daha körlemesine girişmesi anlamına geliyordu ama heyecanın bir parçası da buydu, içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalıştığı bu an. Zekâsıyla onları alt etme anı. Tıpkı Doğu Yaka'daki o başlangıç yıllarında yaptığı gibi.

Selina elinden sarkan boş bir spor çantasıyla karşısındaki kasayı, içine yerleştirildiği sağlam beton duvarı inceledi.

“Sana bir iyilik yapıp kedili espri yapmayacağım,” dedi Ivy arkadan sözcükleri uzatarak.

Selina Ölüm Maskesi altından tek kaşını kaldırdı. “Beni takip mi ediyorsun?”

Ivy geçen geceki kılığıyla ona yaklaşırken pis pis sırıttı. “Yüzde yirmi beşlik payımı istiyorum.”

“Tablo pazara çıktığında payına düşeni alacaksın,” dedi Selina metal rakibine geri dönerek. “Bir iki haftası var.”

Ivy kasayı incelemek için Selina'nın yanına gelerek, “Sabah gazetesinde iyi boy göstermişsin,” dedi. “Kendi reklamını yapacak bir tipe benzemiyordun.”

Selina kasayla arasındaki boşluğu kapatarak eldivenli elini kapının pürüzsüz metal yüzeyinde gezdirdi. Taşlama çelikti. En az on beş santim kalınlığındaydı. “Uсталıkla kullanılması gereken silahlardan biri de medya,” diye mırıldandı. Anonim bir e-posta hesabı Batwing'in dümdüz yere serildiği ve aynı anda paha biçilmez bir tabloyu çaldığı görüntüsünü gönderdiğinde hiç soru sormamışlardı.

Ivy homurdandı. “Batwing’in küçük düşmesi de eminim hoş bir yan etki olmuştur.”

Kaskı varken kadın bunu göremese de Selina, Ivy’ye yandan bir bakış attı. “Öyle oldu.”

Selina önemli olanın, bunun *diğer* suçlulara vereceği mesaj –davet– olduğunu söylemedi. Bunun yerine soğuk bir şekilde, “Burada tam olarak ne arıyorsun?” diye sordu.

Kumaşa değil, gerçek anlamda *sarmaşık yapraklarına* sarılıymış gibi görünen Ivy eldivenli eliyle hafifçe kasanın taşılama metaline vurdu. “İşbirliği yapmak istiyorum.”

“Ben tek çalışırım.” Selina küçük çantasını yere bıraktı, eğilip açtı ve içinden minicik bir elektromanyetik darbe cihazı çıkardı. Bunu Birlik’in laboratuvarlarından birinde kendisi yapmış, yanında taşıyabilecek kadar küçük tasarlamıştı.

Ancak daha önce hiç sahada test etmemişti.

Ivy, eldiveninden çıkan küçük pembe bir çiçeğe benzer şeyi inceleyerek kasanın yanındaki duvara yaslandı. İlginçti. “Düşünsene: Takım oluruz, kazançları bölüşürüz ve Gotham’ın en iyisiyle kapışırız.”

“Gotham’ın en iyilerinden birini gördüğünde kaçmıştın.” Selina siyah dikdörtgen darbe cihazını kasa kapısına yerleştirdi.

“Onu benzeteceğini nereden bilecektim?”

“O halde kostümü senin bitkilerinin kimyasallarını filtreliyor demek.”

“Yoluna çıkmamaya dikkat ediyorum diyelim.” Ivy eliyle geçiştirdi. “Sen yine de... Beraber başarabileceklerimizi bir düşün.”

“Benim kazancım ne?”

“Arkanı kollayacak biri olacak. Daha büyük vurgunlar yapıp daha çok kazanabiliriz.”

“Ağaçları kurtarma amaçlı çevreci terör planlarına kaynak sağlamak için.”

“Çok geç olmadan, bu gezegen bir çöle dönüşmeden yıkıma bir *son vermeye* yardım etmek için. Hem eyaletimizde *hem de* federal hükümette çalışan insanların ezici bir çoğunluğunun iklim değişikliğine şaka gözüyle baktıklarını biliyor musun?”

“Sen de onlara saldırmanın bunu değiştireceğini düşünüyorsun, öyle mi?”

“Ortalıkta olmazlarsa derneklerin ödeneklerini kesmek ve boru hatları açmak için oy kullanamazlar.”

Selina kaşlarını çatarak Ivy'ye baktı. “Ya da onlardan birer kahraman yaratmış olursun.”

Ivy'nin çiçekleri titreşti, ağzı ince bir çizgi halini aldı. “Dünya'ya belki de geri dönüşü olmayacak zararlar verdiler çoktan. Bazı ekosistemler tümünden yok oldu. Kim onlar için mücadele ediyor? Kim onlar için adalet sağlayacak?”

Aynısı Doğu Yaka'daki insanlar, özellikle çocuklar için de söylenebilirdi.

Selina düşünür gibi yaptı. “Benim senin yanında olup bundan fayda sağlamamdan çok, sanki senin benim yanımda olman *sana* daha fazla fayda sağlıyor.”

Birden öfkelenildi. “Sana doğru düzgün bir teklifte bulunuyorum. Güvenlik görevlilerini indirmek yerine ortama gaz salmak yeterliyken bu soygunlardaki riski azaltmış olursun.”

“O zaman ne diye kendime bir gaz bombası almakla yetinmeyeyim?” Selina elektromanyetik darbe cihazından geri çekildi.

“Benim özel karışımımı dükkânlarda satmıyorlar da ondan, tatlım.”

“Öyle mi?”

Ivy ellerini kaplayan yapraklara bakıp gülümsedi ve yapraklar belli belirsiz bir hareketle bileklerinden yukarı doğru uzanmaya başladılar.

Selina gözlerini kırptırdı. Bir kere. İki kere.

“Zehirlerim organik bileşenlerdir,” diye açıkladı Ivy. “Hepsi de bitki kökenli, hibrit ve silahlaştırılmış; hepsi de bendenizin eseri bileşenler.” Cebinden pembe bir orkideye benzer bir şey çıkardı. “Benden bir işaretle bu güzellik seni doğruca uykuya daldırır.”

Vay canına. Selina sesindeki şaşkınlığı bastırmak için biraz bekledi. “Kulağıma gelen söylentilere göre süslü çiçeklere ihtiyacın yokmuş. O zehirleri tek başına da salgılayabiliyormuşsun.”

Ivy, çiçeği bir kez daha gizlerken kısa bir süreliğine sessiz kaldı.

Sonra her gözeneğinden sızıyormuşçasına solgun zümrüt rengi bir duman süzölmeye başladı. Duman kıvrılarak havaya yükseldi ve Selina’nın etrafına dolandı. “Bir arkadaş çiçekler atmanın havalı bir dokunuş olabileceğini düşünmüştü,” dedi Ivy o yeşil pus ikisinin arasında dönerken. “Ancak ben ara sıra eski yönteme başvurmayı seviyorum.”

Selina küfredmemek için kendini dizginledi. Ivy bunu nasıl yapmıştı, neden yapmıştı, şimdi bu soruları sormanın ne yeri ne de zamanıydı. “O halde görünüşe göre senin yanındayken bu kaskı hiç çıkaramayacağım. Hiç de ideal bir iş ilişkisi sayılmaz.”

Sessizlik. Ivy’nin dumanı belirlediği gibi hızla yok oldu.

Selina Ölüm Maskesi’nin altından gülümsedi ve kadın, “Daha önce hiç Gotham’ı dize getirecek kadın ikili olmadı. Tüm patronlar erkek,” diye devam ederken biraz daha çabalamasına izin verdi.

“Muhitlerine adım attığımız an bizi öldürmek isteyeceklermiş gibi söyledin.”

“Batwing’i hezimete uğrattın.” Yapraklar Ivy’nin bileklerinden tekrar ellerine inerek eldiven gibi sımsıkı sardı. “Durup bir daha düşünebilirler.”

Parmakları cihazın üzerindeki tuşlarda gezinirken Selina tekrar düşünür gibi yaptı. Yavaşça, “Peki,” dediğinde Ivy sıırttı. “Ancak birini daha istiyorum.”

Ivy’nin koyu kıızıl kaşları kalktı.

“Harley Quinn’i istiyorum.” Selina düğmeye bastı ve alçak sesli elektronik bir uğultu kostümüne rağmen kulaklarında yankılanarak dalga dalga odaya yayıldı. Kostümünün metali inledi.

Ivy’nin solgun yüzü daha da beyazlaştı. “Neden?”

Selina kumanda kutusunu yere bıraktı ve uzun adımlarla şimdi aralık duran kasa kapısının yanına gitti. “Çünkü o olmadan fazla dayanamayız.”

Ivy’nin canlı eldivenleri üzerindeki çiçekler yine hızla kapandı. “Harley... dengesiz olabiliyor.”

Selina’nın kasa kapısını çekip açmasıyla birlikte içindeki para yığınları açığa çıktı. Güzel. “Taktikler söz konusu olduğunda Harley sadece cesur olmakla kalmıyor, aynı zamanda ateşli silahlar ve patlayıcılar konusunda da becerikli.”

“Biliyorum,” dedi Ivy sessizce.

Selina kadının sesindeki o yumuşaklığı beklemiyormuş gibi davrandı. “Ancak Harley’nin başka bir getirisi de ilişki geçmişi.”

Ivy’nin gözleri birer buz parçasına döndü. “Joker’i kast ediyorsun.”

Selina para yığınlarını açık duran çantasının içine doldurmaya başladı ve masumca, “Başkası da mı var?” diye sordu.

“Hayır.” Ivy gergin bir biçimde, “Ancak o Arkham’da müebbet hapiste,” diye ekledi.

“En meşhur ahbablarıyla birlikte.”

Selina para yığınlarını çantaya doldurmaya devam ederken Ivy hızla yanına fırladı. “Joker’le uğraşmayı düşünüyorsan aklını kaçırmışsın.”

“Harley’yle uğraşacağım. Ayrıca Joker’in sağ kolu olma unvanı” –Ivy’nin yüzünde yine o soğuk öfke dalgası belirmiş ve ellerindeki yaprakları belki de canını acıtacak derecede sıkıştırmıştı– “bu şehirdeki diğer tüm suçluları yolumuza taş koymadan önce bir kez daha düşünmeye itecek. Küçük saçmalıklarına harcayacak ne zamanım var, ne de niyetim.”

Ivy gözlerini kırıştırdı. Ancak bir yandan da para yığınlarını Selina’nın çantasına doldurmaya yardım etmeye başladı. Kısa bir süre sonra, “Harley her zaman biraz anarşi yaratmaya hazırdır,” dedi.

“O halde onu bizzat tanıyorsun?” Sıradan, ölçülü bir soruydu. Aynı zamanda tümüye yalan. İkisini de araştırmıştı; sıkıntılı ilişkilerini, geçmişlerini. Arkadaştan öteydiler ama sırf o da değil. İlişkilerinin ayrıntıları –kimin arkadaşlıktan fazlasını istediği, kimin istemediği ve Harley’nin Joker’le eski ilişkisinin bunda rol oynayıp oynamadığı– belirsizliğini koruyordu.

Bunun, ikisinin de alenen paylaştıkları bir bilgi olduğundan şüpheliydi. Duygusal olarak nereden vuracağını, neyi kendi çıkarına kullanacağını bilmek de cephaneliğindeki bir başka silahtı. Özellikle de söz konusu, ihtiyacı olan takımı bir araya getirmekse. Harley, Joker’le olan geçmişine rağmen artık tek başına çalışıyordu. Aynı şekilde Ivy de. Tam da ihtiyacı olan türde suçlular.

Bağımsız, korkusuz. Birlik’in onları neden hâlâ yanlarına almadığını bir türlü anlamıyordu.

“Seni ilgilendirmmez,” diye homurdandı Ivy. Tam da Selina’nın tahmin ettiği gibi. Ivy kaşlarını çatarak devam etti. “Batman, Batwing ve tüm o diğer iyilik delileri, Gotham suçlularının yarısını parmaklıkların ardına attığından beri Harley huzursuz.” Buna Joker de dahildi. “Ancak onu ayartıcı bir şey olmazsa küçük suç şebekemize katılmayacaktır.”

Selina bunu biliyordu. Öyle olmasını bekliyordu. Selina son tomarı da çantaya sıkıştırdıktan sonra fermuarı kapadı. Ivy’ye sessiz bir teklifle başka bir çanta uzattı, onun payını doldurması içindi. “Ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunacağım.”

Ivy kendi çantasını doldurmaya başladı. “Teklif derken?”

Selina çantayı omzuna asarak çantanın ağırlığına göre dengesini ayarladı. “Joker’i Arkham’dan çıkaracağım.”

Ivy’nin yüzü yeşilimsi bir solukluğa büründü ve Selina bunun kısmen bitki kökenli olmasıyla bir alakası olduğundan kuşkuluydu. “Bu imkânsız.”

“Bazılarına sorsan Batwing’i rezil etmek de imkânsızdı.”

Ivy paraları çantaya tıktı. “Joker’in parmaklıklar arkasında kalması *gerek*.” Selina, Ivy’nin ellerinin hafifçe titrediğine yemin edebilirdi. “Onun anarşi tarzı hiç...” Saçlarını dalgalandırarak başını iki yana salladı. “Benim hoşuma giden ya da istediğim türden bir anarşi değil.”

“Yoksa ağaçları umursamıyor mu?”

Ivy öfkeyle ona baktı. “O kötü bir adam.”

“İnsanlar bizim için de öyle düşünüyorlar.”

Sertçe bir baş sallaması daha. “Ben gezegene *yardım etmek* istiyorum. O ise...” Paraları çantasına doldurmaya kaldığı yerden devam etti. “Onun için bir sınır yok. O ruhsuz biri.”

“Üstünlük taslamatı kes çünkü kazanacağımız milyonlardan pay almak istiyorsan üçüncü üye olarak sadece Har-

ley'yi kabul edeceğimi anlamalısın.” Selina söylediklerini vurgulamak için para yüklü çantayı şöyle bir salladı.

Ivy bir süre dikkatle ona baktı. “Sen nereden *çıktın* böyle?”

Üç kilometre kuzeydeki bir semtten. Ancak Selina sadece omuzlarını silkti ve, “Bazıları da senin için aynısını sorabilir. On dokuz yaşında –daha geçen yıl– üniversiteden mezun oldun. Botanik, zehirler ve biyokimya mühendisliği alanında bir deha,” dedi.

Bunları duyan Ivy'nin yüzünde gururdan eser yoktu. Keza utanç da yoktu. Yüzündeki tek şey ihtiyattı.

Bunun üzerine Selina, “Neden eğitimine devam etmeye karar verdin?” diye sordu.

Ivy çantasını doldurdu, fermuarını çekti ve uzun adımlarla yürüdü. “Gitmemi imkânsız kılan bazı şeyler oldu.”

Buz gibi, mesafeli ses tonu soruya yer bırakmıyordu.

Selina kasadan dışarı çıkıp herhangi bir alarm sesi veya polis belirtisine karşı kulak kabarttı. Hiçbir şey yoktu. Dikkatle, “Sahi bilimle nasıl tanıştın?” diye sordu.

Tereddütlü bir duraksama daha. Ancak sonra Ivy kasadan çıkarken, “Annem bir biliminsanıydı,” dedi. “Babam da öyle. İkisi de bir ilaç firmasından büyük birer iş ve kabarık maaş teklifleri almadan önce. Görünüşe bakılırsa onların bilim aşkı da geri kalanı gibi sığmış.”

Zengin, duygusal olarak mesafeli ebeveynler... Çocukları nasıl Ivy gibi tutkulu biri olmuştu?

Selina, sırtında ağır bir para çantası, yanında Ivy'yle birlikte sessizce merdivenleri tırmandı. “Kariyerlerini değiştirmeden önce ne tür bilimle uğraşıyorlardı?”

“Bitki rejenerasyonu. Laboratuvarda tanışmışlar. Bu yüzden bana laboratuvar bebeği derledi.” Hafif bir gülümseme. “İlaç şirketlerinin, bunun kokusunu almaları an meselesiydi.

Çalışmalarını en yüksek teklif verene sattılar ve bir kez olsun arkalarına dönüp bakmadılar. Ne bilime, ne de bana.”

Selina’nın aklına da bu tür bilimle ilgilenilecek birkaç ülke geliyordu. “Üzgünüm.” Zalimceydi. Ona zerkedilen eğitim ne olursa olsun, bunun Ivy için ne kadar zor olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Ivy, geçmişinin ağırlığını bir şekilde silebilirmiş gibi omuz silkti. “Onlar her şeyi bırakıp gittikten sonra beni teyzem büyüttü sayılır. İstedğim tüm fen dersleri için beni teşvik etti. Ancak üniversite bile bir noktadan sonra sıkıcı olmaya başladı.” Ne söyleyeceğine, ne kadarını söyleyeceğine karar vermeye çalışırcasına küçük bir duraksama oldu. Selina ona karar vermesi için zaman tanıyarak sessizliğini korudu. Ivy bir çiçek çıkardı –bu kez sarı bir çiçek– ve onu inceledi. “Üniversitedeki son dönemimde insanların bitkilerle bağlantısına ilişkin daha... radikal bir deneyde bir biliminsanıyla çalışmak için dersine kaydoldum.”

Selina’nın içine, konunun nereye gittiğiyle ilgili korkunç bir his doğdu.

Ivy çiçeği cebine soktu. “Görünüşe göre denek *benmişim*.” Yeşil gözleri buz kesildi. “İnsan-bitki melezleri olasılığını araştırmak için.”

“Ne oldu?” Selina’nın sorusu tek nefeste çıktı.

Ivy’nin gülümsemesi biraz gaddarlaştı. “Ben oldum. Eki-bin başındaki biliminsanları, vücuduma *bilimsel çalışmaları* uyguladıklarında benim gibi birinin *tam olarak* neler yapabileceğini öğrendiler. İlk ve son başarılı deneyleri.” Ivy ellerindeki yaprakları inceledi. “Çok geçmeden fark ettim ki tüm korkunçluğuna rağmen, belki bunun olmasının bir sebebi vardı. Belki gezegenimize yardım etmem için bu... güçleri” –sözcüğü söylerken düşündü– “kullanabileyim diye

olmuştu. Şu anki yıkım sürecini tersine döndürmeye çalışmam için."

Selina şimdi karşısında gördüğü aynadan çekinmedi. Alınıp başka bir şeye –daha kötü bir şeye– dönüştürülmüş iki zeki kadın.

Ancak bunu Ivy'ye söylemeyecekti. Henüz değil. Selina bunun yerine, "Yani suç hayatı çağırdı," dedi.

"*Hayat* çağırdı," diye karşı çıktı Ivy, içeri sıvışmak için kullandığı arka kapıya doğru Selina'yı takip ederek. "On dokuz yaşındaydım ve daha önce hiç partiye gitmemiş, hoşlandığım bir kıızı öpmemiş ve *hiçbir şey* yapmamıştım. Bunların hepsini benden çalmışlardı."

Anlıyordu. Çok iyi anlıyordu. Selina alaycı bir şekilde, "Şimdi hepsini yapıyor musun?" diye sordu.

Ivy'nin gülümsemesini görmekten ziyade duydu. "Kız öpme kısmını yaptığım kesin."

Selina sıırttı. "Öncelikler."

Devasa mağazanın arkasındaki ara sokağa, iki ucu da neredeyse sessiz çarşının göbeğindeki caddeye adım atarken metal kapıyı sessizce kapadılar.

Ivy kapalı kapıya bakarak tek kaşını kaldırdı. "Kartvizit bırakacak mısın, yoksa ben mi bırakayım?"

Selina eldivenindeki pençelerini çıkardı.

Tek yanıtı, arka kapıdaki metalin üzerindeki kulak tırmalayıcı ses ve iki tırnak izi oldu. Pençe izleri.

Ivy, Selina'nın eserini inceledi. "Basit ama etkili."

Selina pençelerini içeri soktu. Ara sokaktaki hareket, kaskının uyarı sistemini tetikleyince hızla döndü.

Sarkık bir kolinin arkasından gece karanlığında parlayan gözler, sessiz adımlar ve dik bir kuyruk belirdi. Ivy, Selina'nın görüş açısını takip etti ve alaycı bir sesle güldü. "Akrobalarından biri mi?"

Selina kaskının altından gülümsedi ve küçük sokak kedisi, gri tüyleri gölgelerin arasına karışarak yaklaşırken çömeldi. Selina eldivenli ellerinden birini uzatınca kedi, bıyıklarını kıpırdatarak elini kokladı.

Ivy'nin sorusunu duymazdan gelerek kediye, "Çok zayıfsın, dostum," dedi ve kedinin küçük çenesinin altını kaşdı.

"Bu anı fotoğraflamam gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi Ivy.

Kedi yüzünü yana çevirdi ve Selina'nın eli narin omurgası boyunca gezinirken dokunuşu karşısında kamburunu çıkardı. "Hayvanları sevdiğini sanıyordum."

"Severim," dedi Ivy. "Ancak *senin* sevmeni beklemiyordum."

Kedi, gördüğü ilgi karşısında memnun kalarak ara sokağın derinliklerine doğru seğırtti. "Hep bir evcil hayvanım olsun istemiştım. Hiç olmadı."

"Neden?"

Buna cevap veremezdi. Beraberinde o kadar çok –gereğinden fazla– açıklama gerektirirken cevaplayamazdı. Müttefiklerle bile olsa gizlilik olmazsa olmazdı: Bir diğer silah. "Çok yer değiştirdim. Bir tane edinecek kadar yerleşik bir hayatım yoktu."

Tamamen yalan sayılmazdı. O yıllarda işi başından aşkındı ve Maggie her ne kadar eve bir kedi almaları için yalvarsa da evcil hayvan, doyurulması gereken başka bir boğaz demekti. Buna veteriner harcamaları da eklenecekti. Evcil hayvan sahibi olmak sorumlu bir davranış değildi. Hâlâ da öyleydi.

"Gitmemiz gerek," dedi Selina tepedeki karanlık göğü tarayarak. "Alarmları etkisiz hale getirdim ama bizi gören birileri olabilir."

Ivy başparmağıyla omzunun üzerinden ara sokağı işaret etti. "Ben bu tarafa gidiyorum."

Selina yalan söyleyerek çenesiyle aksi yönü işaret etti. “Ben de şu tarafa.”

Ivy tek bir baş hareketiyle onayladı. “Seninle nasıl iletişim kuracağım?”

“İki gecedir peşimdesin. Beni bulmakta sorun yaşıyor gibi bir halin yok.”

Ivy bir kahkaha daha attı. “Sıradaki hedefini haber vermek için bana bu numaradan ulaşırsın.” Tulum ceplerinin birinden bir kâğıt çıkardı. “Bu kullan at telefonlardan ama birkaç gün daha açık olacak.”

Selina, eldivenleri çizerek kâğıdı aldı. “Harley’yi gruba dahil et. Yoksa boşuna gelme.”

Ivy, adımları uzaklaşarak gölgelerin arasında gözden kayboluncaya kadar Selina yerinden kıpırdamadı.

Önünde uzun bir gece vardı. Daha yeni başlıyordu.

12. BÖLÜM

Luke kendini uykusuz bir geceye daha hazırlayarak yatağında oturmuş, birazdan onu ısıracakmış gibi telefonuna bakıyordu.

Bruce: *Orada her şey yolunda mı?*

Manşeti görmüştü. Bruce çok önemli bir görevde olabilirdi ama şehriyle –onların şehriyle– ilgili gelişmeleri yakından takip etmiyor olmasına imkân yoktu.

Luke telefonu şarjdan çekerek kendine doğru kaydırdı ve cevap yazdı: *Endişelenecek bir şey yok.*

Bu gece kendini büyük miktarda paranın ve mücevherlerin çalındığı bir mücevher mağazası kapısındaki iki çizige bakarken bulduğundan bahsetmeyi, işine öyle geldiğinden unuttu. Daha az değerli parçalardan birkaçı dışında mağaza silip süpürülmüştü. Keskin gözlü biriydi.

Ya da iri lensli.

Hiç olmazsa kimse zarar görmemişti. Ancak deliye dönmüş mağaza sahibi pençe izlerini görünce birilerinin

Catwoman'ı neden hâlâ dizginlemediğiyle ilgili bağırıp çağırmaya başlamıştı.

Bruce'un mesaj balonu belirdi. *Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.*

Luke bunu yapmayacaktı. Sırf Bruce bir görevde olduğu için değil, aynı zamanda bunu kendi başına halletmek istediği için.

Cevap yazdı: *Tamamdır.*

Luke, görevin nasıl gittiğini sorup sormamak arasında kaldı ama Bruce'la ikisi hiç havadan sudan konuşmazlardı. Gotham'ın önde gelenleri olarak katılmak zorunda oldukları çeşitli galalarda birlikte bir şeyler içmelerine rağmen, hiç beraber maç izleyen türde arkadaşlar olmamışlardı.

Luke bazen ikisi de yaşlı adamlarmış gibi hissediyordu. Yorgun, bezgin, yıpranmış yaşlı adamlar.

Bunun üzerine Luke telefonunu bıraktı, şarja geri taktı ve ışığı kapadı.

Catwoman'ın çaldığı sanat eseri sigortalıydı fakat kadın sadece onun hazırladığı tuzağa düşmemekle kalmamış, aynı zamanda bunu herkesin gözü önünde yapmıştı... Luke dişlerini sıktı.

Onu kapana kıştırmanın başka bir yolunu bulacak ve o kaskın altında kimin olduğunu öğrenecekti.

Selina iki elinde gülle gibi ağır alışveriş çantalarıyla, yapacak dişe dokunur hiçbir işi olmayan biri gibi giyinmiş halde sabah on bir sularında telaşla dairesinden çıktı. Çantaların içine istiflenmiş ayakkabı kutuları bir yığın para ve mücevherle dolu olduğundan bankadaki kiralık kasasına gidene kadar yolda yırtılmasınlar diye dua ediyordu.

Karşısındaki kapı açıldı. Selina hemen arkasına dönüp eve *girişirmiş* gibi yapıp yapmama arasında kararsız kaldığı sırada Luke Fox belirdi.

Hemen Holly kişiliğine bürünerek saçlarını omzunun üzerinden geri attı. Üzerine oturan beyaz polo yaka tişörtü ve kusursuz gri spor pantolonuyla paranın verdiği sade şıklığın vücut bulmuş haliydi. Güneş gözlüğü gözlerini örtüyordu ama çantalara dikkatle bakarken gözlüğünü nazıkçe başının tepesine kaldırdı. “Eve mi girişirdunuz?”

Sesinde duyduğu şey, onunla beraber asansöre binmekten kurtulmak için bir umut tınısı mıydı?

Selina ona yapmacık bir tebessümle gülümsedi. “Çıkıyorum,” diye açıkladı, kutuların üzerindeki pelür kâğıtlarının hışırtısıyla çantaları kaldırarak. “İade etmem ve değiştirmem gereken birkaç şey var.”

Selina’ya, taşıması gereken birkaç şey değil, *çok* şey olduğunu ima eden bir bakış attı. Ancak her zamanki centilmenliğiyle, “Çantalarınızı arabanıza kadar taşıyabilir miyim?” dedi.

Evet diyecek gibi oldu çünkü Holly hiç şüphesiz öyle derdi ama herkesin iddia ettiği gibi zeki biriye çantaların ağırlığı birkaç çift ayakkabıyla örtüşmüyordu. “Ben hallederim, teşekkürler.” Çantaları ağırlık kaldırır gibi yüklendi. “İyi çalıştırıyor.”

Luke hafif bir gülümsemenin ardından uzun adımlarla asansöre yöneldi ve sessizce asansör düğmesine bastı.

Selina dikkat çekmeyen bir hızda arkasından yürüdü. “Yarınki, Arıları Koruyun Galası’na gidiyor musunuz?” Katılım ücreti, tabağı on bin dolardan başlıyordu.

Asansör hızla yukarı çıkarken Luke ona yandan bir bakış attı. “Olabilir.”

Ah, adam ondan *gerçekten* hoşlanmıyordu. Selina ona Holly Gülüşü adını verdiği ifadeyle gülümsedi: Cilveli, uya-

nık, bencil. “Peki sizi dansa kaldırmak istersem beni yine geri mi çevireceksiniz?”

“Olabilir.”

“Bildığınız tek sözcük bu mu? *Olabilir?*”

Luke’un doğrudan ona çevrilen bakışları Selina’nınki-lerle buluşurken uzatarak, “Olabilir,” dediği sırada gözlerinde neredeyse muzip bir ifade vardı.

Belki de Selina’nın düşündüğü kadar kibirli biri değildi. Selina kendini tutamayarak sessizce güldü. Çantaların ağırlığından parmakları uyuşmaya başlıyordu. Selina, kapılar açılıp da asansöre binerlerken ding sesini duyduğuna sevinmişti. Çantaları yavaşça bırakarak –hızla bıraksa pat diye ses çıkaracağından emin olduğu gürültüden kaçınmak için– korkuluğa yaslandı.

“Tablonuzun çalındığını duydum,” dedi dayanamayarak. “Üzüldüm.”

Luke ellerini ceplerine koydu. “Sorun değil. Bu şehirde her gün insanların başlarına daha beterleri geliyor.”

Selina gözlerini kırpıştırmamak için kendini zor tuttu. Beklediği yanıt kesinlikle bu değildi.

“Kara Kuvvetleri’ndeydiniz, değil mi?” Sırf ikisini eşit zeminde buluşturmak için boş, anlamsız bir soruydu.

Luke’un sırtının kaskatı kesildiğine bakılırsa çok yanlış bir soruydu. Hassas bir konuydu demek.

Ancak Luke, “Deniz Piyadeleri,” dedi.

Selina kirpiklerini kırpıştırdı. “İkisi arasında bir fark var mı?”

Luke’un çenesi kasıldı. “Evet. Var.” Selina öyle olduğunu biliyordu ve bir yanı Holly olmanın boş, aptal ağırlığı altında kıvrandı.

Zemin kata vardıklarında Luke centilmenliğe doyamayıp asansör kapılarını tutarken Selina hızla dışarı çıkıp şoförünün

hafta sonu için bırakmış olduğu siyah Mercedes'ine yöneldi. Anahtarının klik sesiyle bagaj açıldı ve el değmemiş içini gözler önüne serdi.

Luke ise onun arabasının yanındaki gri Porsche'sine yöneldi. Kapıyı açarken, sanki içine işleyen görgü kuralları birden dizginini çekmişçesine durdu. "İyi alışverişler," dedi kısaca.

Selina manikürlü bir elini salladı. "Size de yapacağınız şey her neyse onda iyi eğlenceler."

Luke arabasına bindi. "Ailemle geç kahvaltı. Bir pazar geleneği."

Bir şaşkınlık daha: Bunu derken kulağa hiç de angaryaymış gibi gelmiyordu.

Bir anlığına Luke'a, onu seven ve onu görmek isteyen bir anne babası olduğu için şanslı –farkında olduğundan daha şanslı– olduğunu söyleyip söylememek arasında kaldı.

Sırf umursayan bir anne babaya *sahip olduğu* için kesin gözbebeği olan arabasının yan tarafını anahtarla kazılamakla kazımamak arasında kaldı.

Selina annesini bir kez olsun arama zahmetinde bulunmamıştı. Bilmek istemiyordu. Birlik'in kaynakları yoluyla bile annesinin ne yaptığını, nerede olduğunu, hayatta olup olmadığını dahi öğrenmek istemiyordu.

Babasıysa tam bir çıkmazdı. Bazen acaba bir kızı olduğunu biliyor mudur diye merak ederdi. Biliyorsa bile umurunda olur muydu ki?

En azından Maggie banliyödeki yeni evinde güvendeydi, bakılıyordu. Ancak tüm bunlar, Selina'nın Gotham'a yapmaya geldiği şeyler, kız kardeşinin yanına hiçbir şekilde yaklaşmaması gerektiği anlamına geliyordu.

Yine de bu her şeyi kolaylaştırmıyordu.

Acınası. Böyle şeyler düşündüğü için kesinlikle acınası durumdaydı. Hâlâ göğsünün derinlerinde dolaşan o sessiz, belirsiz sızı yüzünden; onu Birlik eldivenlerini takıp o pençeleri çıkarıp etrafı parçalamaya başlamak istemeye sürükleyen o öfke yüzünden acınası durumdaydı.

Luke arabayı çalıştırdı ve garajın içi arabanın kükreyen gürültüsüyle doldu. Ses, Selina'nın kafasının içindeki bağır-tılar kadar korkunçtu.

Selina kendi arabasının ön koltuğuna geçtiği sırada yüz ifadesindeki belirsizliği korurken Luke'un onu beklediğini, oyalandığını gördü.

Selina'nın güvenli bir şekilde garajdan çıktığından emin olmak için onun çıkmasını beklediğini sonradan fark etti.

Biraz kibirli bir zengin çocuk olabilirdi ama yine de bir centilmendi. Yine boş bir hareketle manikürlü parmaklarını ona doğru salladıktan sonra arabasını park yerinden geri geri çıkarmaya başladı. Dikkatliydi, tıpkı araba sürmeye alışkın olmayan zengin bir kadının aracı manevra yaptırabileceği şekilde.

Kaslarının ona yapması için bas bas bağırdığı zarif ve hızlı manevranın aksine. İtalyan yollarının ölümcül S virajlarındaki direksiyon dersleri, Selina'nın Birlik'teki eğitiminin en eğlenceli kısımlarından biriydi.

Selina garajdan ağır aksak çıkarken Luke da sonunda Porsche'sini çalıştırıp peşinden çıktı. Aracın sabırsızlığını zor zaptedebiliyormuşçasına Selina'nın arkasından geliyordu.

Selina yoğun, güneşli yola uzanan rampayı çıkarken onunkine değmesi için aracını geriye doğru salıp salmamak arasında kaldı ama bu, parayı bankaya götürmekte gecikmesi *ve* muhtemelen bagajını açması gerekeceği anlamına gelirdi.

O yüzden Luke sola saparken Selina sağa döndü ve yan aynasından bir köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izledi.

Onunla ilgili bir şeyler yapması gerekebilirdi. Dairesinin *kullanılamaz* hale gelmesini sağlamak gibi. Çünkü etrafta sürekli soru soran birinin olması, bu kişi özellikle de eğitilmiş bir deniz piyadesiyse, hoş değildi.

Bunu sonra düşünecekti.

O gece Coventry semtinin ara sokağı sessizdi. Güvenliydi.

Selina bundan emin olmak için erken gelmişti. Ivy'yle iletişim kurmak, ona yeri ve saati –başka bir şeyi değil– bildirmek için bugün kendine bir kullan at telefon almıştı.

Gotham yine karışıyordu. Zenginler huzursuzdu, yeraltı dünyasıysa dikkat kesilmişti.

Bu iki hafta boyunca her soygunla onlara, *Bakın. Bakın ne kadar da kolay*, diye mırlamıştı. *Siz tırsıp kaçarken bakın ben nasıl başarıyorum.*

Planı yola giriyordu. İsteddiği kadar, gerektiği kadar hızla olmasa da yola giriyordu. Talia olsa gurur duyardı. Hatta belki Nyssa bile. İkisi de bunu kendilerine özgü o sessiz, soğuk şekilde ifade ederlerdi.

Selina sık sık, acaba iki kız kardeş o şekilde mi doğdular, yoksa sıcaklığa ve insanlığa dair tüm izleri zamanla mı yitirdiler diye merak ederdi.

Ara sokakta adım sesleri duyuldu.

Selina'nın kaskı yaklaşan kişinin kim olduğunu taradı ve hiçbir şey bulamadı.

Karanlığın içinden sıyrılan kadın figürünü görebiliyordu ama kostümün her zamanki veri akışı ona daha fazla bilgi verirdi: Kalp atışı, boy, silahlar. Hiçbir şey yoktu.

Selina anladı. Kadın daha tamamen ara sokağın loş ışığına çıkmadan, bunun Harley ya da Ivy olmadığını anladı.

Bu bir hayaletti.

Suikastçılar Birliği'nin karanlık merkezinden onu öldürmesi için gönderilmiş bir *ghül*.

13. BÖLÜM

Shrike.

Selina suikastçıyı görmeyeli aylar oluyordu. Nyssa ve Talia, Shrike'ı bir görev için Tokyo'ya göndermişler, Selina ise bunu küçük bir lütuf olarak görmüştü.

Siyahlar ve kendi Ölüm Maskesi'ni kuşanmış ince kemikli, güzel kadın sinsice gölgelerin arasından çıkarken Selina sebebini hatırladı.

Kadın ateşli silah taşımıyordu. Hayır, bu Shrike'ın tercih ettiği bir öldürme yöntemi değildi. Shrike acı çektirmekten zevk alırdı. Bu ona keyif verirdi. İki elinde de hançer tutan bir sadist.

Nyssa'nın en meşhur suikastçılarından birinin, hedeflerinin işini bitirmekten keyif aldığı yöntem buydu: Yavaşça, derinlemesine kesmek ve parçalara ayırmak.

Selina daha önce birkaç kez Shrike'ın hedef talimi olma, yerleşkenin karanlık bir koridorunda köşeye sıkıştırılma ve Shrike kulağına, *Pençelerin şimdi nerede, kedicik?* diye hırlar-

ken suikastçının sağ elindeki bıçağın gırtlığındaki baskısını hissetme şerefine erişmişti.

Shrike yaklaşık altı metre ötede durdu. Selina güm güm atan kalbine söz dinletmeye çalışarak ve başaramayarak bileklerindeki ani hareketle pençelerini çıkardı. Shrike'in delicesine atan her kalp atışını hissedebildiğini biliyordu.

Shrike'in savaş kostümü çeşit çeşit hançerin sığabileceği şekilde düzenlenmişti. Ölüm Maskesi kaskı kemik beyazı fırça vuruşlarıyla boyanmıştı. Yakından bakıldığında hiçbir şeye benzemezken Selina'nın durduğu noktadan bir kafatasının surat kısmını oluşturunuyordu.

Selina nefes alıp verişini sakinleştirdi. Ara sokağın her tarafını inceledi: Tuğla duvarları, sağındaki çöp konteynerini, çöp yığınlarını, kapıları ve ışıkları.

Shrike'in burada ne işi olduğuna dair bir açıklama bekledi.

O bıçakların neden çekildiğine.

Shrike hiçbir açıklama yapmadı.

Hançerlerinden birini dosdoğru Selina'ya fırlatırken hiçbir şey demedi.

Selina eğilip yana yuvarlanırken Shrike'm Selina'nın sağa atlamasını bekleyerek üzerine fırlattığı ikinci bıçaktan kaçmıştı. Ancak Shrike, Selina'nın arkasına sıvıştığı çöp konteynerini tahmin etmemişti. Hançer konteynerin yanına çarparak içine gömüldü.

Selina üç saniyede kostümünün arkasına ustalıkla gizlenmiş ikiz palyoşlarını¹ çıkardı. Tüm Birlik kostümlerinde standarttı. Paramparça olmasını istemiyorsa, kırbacı, Shrike'in eğitim seviyesinde biri karşısında hiçbir işe yaramazdı.

Selina hızlı bir iç çekerek çöplüğün arkasından hızla döndüğü sırada üçüncü bir hançerin parıltısını tam zama-

1 Kısa, düz ve iki yanı keskin kılıç (ç.n.)

nında fark etti. Palyoşlarından birini savurmasıyla hançer yana sıçrarken eldivenlerine rağmen etkisini teninde hissetti.

O sırada Shrike, elinde daha uzun iki hançerle yanında bitti. Hançerlerini bir aşağıdan bir yukarıdan sallıyordu.

Selina birini savuşturup diğerini karşıladı.

Shrike ayağını hızla döndürerek Selina'nın dizinin arkasına geçirdi. Selina, Shrike'in sol hançeriyle bağırsaklarının değilmemesi için düşüş ivmesiyle hızla yolundan çekildi.

Yeterince hızlı değildi.

Metalin tiz çığlığıyla Selina başını aniden geri çektiği sırada Shrike'in bıçağından kıl payı kurtulduysa da darbe kaskına isabet etti. Sol lensin camı parçalandı. Bir darbe daha alırsa doğruca içinden geçecekti.

Selina palyoşunu Shrike'in sırtına doğru salladı ama suikastçı bir engerek yılanı gibi hızla arkasını döndü.

Sakin. Korku seni öldürür. Nefes alıp verişini, kalp atışını sakinleştir.

Nyssa'nın dersleri fısıltı halinde kulaklarında yankılanıyordu. Ancak Shrike kılıçlarına peş peşe darbeler savurarak Selina'ya saldırırken soluklanmasına imkân yoktu.

Selina geri çekilmeye zorlanırken Shrike'in onu istediği yere sürüklediğini, işini bitirmek için en iyi noktanın neresi olacağını gözüne kestirmiş olduğunu biliyordu.

Kaskının sol lensi öylesine zarar görmüştü ki o gözündeki görüşün bir değeri yoktu. Şu anki halinin gözü kapalı dövüşmekten bir farkı yoktu.

Shrike o zayıflığı kendi lehine çevirdi. Hamlelerini sol taraftan, Selina'nın kör noktasından savuruyor, sonra diğer tarafa odaklandığını bilerek bu kez sağa yükleniyordu.

Çarpışan çelik sesleri eşliğinde ara sokak boyunca danslarını sürdürdüler. Bu iş uzadıkça kurtulma şansı da giderek

azalıyordu. Oysa Selina evine gelmişti, bu şehre bir şey *yapmaya* gelmişti ve eğer başarısız olursa...

Shrike gardım kırdı.

Uyluğuna gelen sığ bir hançer darbesi Selina'yı yere devirdi.

Dikkat çekeceğini bildiğinden çılgılığını bastırdı. Ancak Selina kostümün koruyucu malzemesinin bile o hançerlere dayanamadığı noktadan ılık ılık sızan kan eşliğinde kirli asfalta düştüğü sırada Shrike öldürücü darbesini indirmeye başladı.

Hançerlerden biri o kırık göz parçasından doğruca altındaki Selina'nın kafatasına çarpmaya hazırdı.

Ara sokakta pat diye bir gürültü koptu.

Ses alıcıları sonuna kadar açık olduğundan neredeyse sağır ediciydi. Sesi gök gürültüsünden daha yüksekti.

Shrike bir saniye önce yüzüne doğru atılıyordu.

Bir saniye sonraysa yerdeydi.

O kafatası kaskı paramparça oldu. Cam parçalarının üzerine kanlar saçıldı.

Yerde, yanında büyük bir balta duruyordu. Mükemmel bir atış.

Kaskın parçaları dağılıp da ardında soluk benizli, siyah saçlı Rus kadın belirdiğinde... Shrike'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Selina başını kaldırıp ara sokağın yanındaki binaya bakarken kaskının lenslerindeki kan lekelerini sildi.

Hortlak gibi beyaz tenli, platin sarısı saçlı bir kadın başka bir devasa baltaya yaslanmış, yanlardan topladığı saçları iki renkli motosiklet ceketinin omzundan sarkarak ona bakıyordu.

Ivy yanında belirdi ve kıyım karşısında yüzünü buruşturdu.

Selina'ya sırtırtırken Harley Quinn yalnızca, "Kedi dalaşı, ha?" demekle yetindi.

* * *

Şehrin bu cehennem çukuru semtinde Harley'nin baltasının gürültüyle metale çarpma sesi birilerinin polisi aramasına ya da meraklı bakışlara yol açmazdı. Selina'nın buluşma için burayı seçmiş olmasının bir nedeni de buydu ama şimdi Shrike'ın soğuyan cesedinden kaldırıma kan sızarken planda değişiklik yapmaları gerekiyordu.

Selina kaskının tek sağlam lensinden baktığında Ivy ile Harley'nin yaklaştıklarını gözledi. Ivy'nin üzerinde her zamanki yeşil tulumu vardı; yakasının açık duran üst düğmelerinin altından bir dövmenin yeşil sarmalları ve girdapları görünüyordu.

Harley, bir ucu mavi siyah, diğer ucu vişne çürüğüne boyalı göğsüne kadar uzanan iki yandan toplu saçlarıyla uzun adımlarla yürüyordu. Saçındaki renkler motosiklet ceketiyile takımdı. Sırtına taktığı baltası her adımında sallanıyor ve göğsündeki bıçak palaskasına çarptıkça çıkardığı ses, Harley'nin siyah postallarının gürültüsünden zor duyuluyordu. Eskimiş siyah kotunun üzerindeki kaslı uyluğuna bir fırlatma bıçağı sarılıydı ve kumaştaki kabarıklığa bakılırsa bir üçüncüsü de ceketinin iç kısmındaydı.

Harley, Ivy'yle birlikte birkaç adım ötede durduklarında tek kaşını kaldırarak, "Arkadaşın mı?" diye sordu. Shrike'ı, yüzüne kazınmış şok ifadesini inceledi.

Hayır. Asla.

Selina yalnızca, "İyi atıştı," demekle yetindi. Maskesinin ses dönüştürücü özelliği için; Shrike'ın karpuz gibi parçalanmış kafasını tekrar tekrar görmekten sesindeki hafif titremeyi gizlediği için minnettardı.

Selina görüntüyü derinlere bastırarak bir kutunun içine itti.

Harley yanında başıboş duran baltayı yerden almadı. Onun yerine Selina'yı dikkatle süzdü. Selina da dikkatle onu incelemiş gibi yaptı. Harley hakkında, kimle muhatap olduğunu bilecek kadar; az önceki hedefini tesadüfen vurmadiğini ve bu sokaktan muhtemelen Shrike'in ölümünden hiç etkilenmemiş bir şekilde ayrılacağını bilecek kadar şey öğrenmişti.

"Dostum Ivy'nin dediğine göre hizmetlerimden faydalanmak istiyormuşsun?" Harley'nin sesindeki tatlı, neredeyse çocuksu tınıya rağmen safir gözlerindeki ışıltı tam tersini söylüyordu.

O da bu şehrin çok hızlı, çok zor koşullarda büyümeye mecbur bıraktığı kızlardan biriydi. Tek farkı, Harley'nin yolunun Leoparlar'la kesişmemiş olmasıydı. Hayır, onun yolu Joker'le ve onun psikopatlardan oluşan soytarı grubuyla kesişmişti.

Selina üzerindeki kanı görmezden gelerek duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Artık serbest çalıştığınızı duydum. Küçük grubumuzu tamamlaması için üçüncü birine ihtiyacımız var."

Harley bakışlarını bir Ivy'ye, bir Selina'ya çevirdi; Ivy hâlâ suratını ekşiterek Shrike'in cesedine bakıyordu. "Ne yapmak için?"

Selina eldivenli elindeki parmaklarıyla saydı: "Soygun yapmak, kargaşa çıkarmak, nam salmak... Bir kız başka ne ister?"

Harley siyah uçlu saç tutamını tek omzunun üzerinden attı. "Ivy, Joker'i Arkham'dan çıkarabileceğini söyledi."

O adamın serbest kalma fikri midelerini bulandırıyor ama Selina omuz silkti. "Yani?"

Harley, hemen arkasında iri iri açılmış gözleri ikisi arasında gidip gelen Ivy'yle, iki adım yaklaştı. Harley'nin güvenliği için mi endişe ediyordu, yoksa bu küçük kadronun dağıl-

masından mı? “Onu nasıl çıkaracaksın?” Harley’nin makyajı ten rengine göre fazla hafif, göz kalemi fazla yoğunlu. Onu hasta gibi –ölü gibi– gösteriyordu.

Selina kendini duvardan itti. Geçtiğimiz birkaç yıldır yeterince sorguya maruz kalmıştı. Hatta hayatı boyunca. Şimdi Harley Quinn’in de aynısını yapmasına kesinlikle izin vermeyecekti. “Var mısın, yok musun?”

“Onu nasıl çıkaracaksın?”

Shrike’in cesedi üzerinden geçtiği sırada, Selina yüzünü koruyan bir kaskı olduğu için minnettardı. “Zamanı geldiğinde, Quinn, sana söyleyeceğim.”

Bir tıslama. “Sırf buna dayanarak sana öylece tamam diyeceğimi mi sanıyorsun?”

Ivy araya girdi. “Onu iş üstündeyken gördüm, Harley. Yapabileceğini söylüyorsa yapabilir.” Shrike’a hızlı bir bakış daha attı.

Kızıl saçlarını geriye doğru atarken Ivy’nin elleri hafifçe titriyordu.

Daha demin orada, Harley’nin yanındaydı. Harley’nin öldürücü bir isabetle o baltayı fırlatışını izlemişti.

Ivy boğuk bir sesle, “Kimdi o?” diye sordu.

Selina omzunun üzerinden Shrike’a baktı ve yavaşça yayılan kan gölü karşısında yüzünü buruşturdu. “Bilmiyorum,” dedi yarı yalan söyleyerek. Shrike’in kim olduğunu biliyordu ama önemli olan, *hayati* şeyleri bilmiyordu. Sadece Talia ve Nyssa biliyordu.

Küçük suikastçı gruplarıyla ilgili sırları ve gerçekleri, mücevher gibi kilit altında tutarlardı. Bunlar mücevherlerden daha değerliydi.

Selina ellerini beline koyarak onlarla bir kez daha yüzleşti ve olabildiğince soğukkanlı bir meydan okumayla Harley’ye, “Tatlı eski sevgilin dışarı çıktığında kendine ait yığınla paran

olsun istemiyor musun?” diye sordu. “Ona –kimseye– hesap vermek zorunda olmadığını bilmek istemiyor musun?”

Harley’nin gözleri parladı. “Eski sevgilimle ilgili söyleyeceğin bir şey mi var?”

Selina kaskının altından gözlerini devirdi. “Maddi özgürlüğe sahip olmaktan asla zarar gelmez. Bu yaşam tarzına da şüphesiz benzer şeyler istediğin için baş koydun.”

“Bu *yaşam tarzına* baş koydum, kedicik, çünkü *her anlamda* özgürlük demekti.”

“Bugünlerde anarşi dedikleri bu mu?”

Ivy sıradan bir şekilde aralarına girdi. “Eğlenceli olacak, Harley,” dedi büyüleyici bir sırıtışla. “Senin olmasa bile benim paraya ihtiyacım var. Kurtarabileceğim onca yağmur ormanını bir düşün.”

Harley’nin bakışlarındaki keskinlik Ivy’nin muzip sözleri karşısında biraz yumuşadı. Harley’nin dudakları buna karşılık veren bir gülümsemeyle kıvrıldı ama Selina’ya döndü. “Beni peşinden sürükleyip de sözünden dönecek olursan ona yaptığımı sana da yaparım.” Başıyla Shrike’in cesedini işaret etti. “Sana vaat ettiğim cehennemın yanında cennet sayılır.”

Evet, evet, evet. Selina alaycı bir ses çıkardı. “Peki.” Döndü ve ara sokağın çıkışına doğru yöneldi.

“Bu kadar mı?” diye sordu Harley. “Bizi buraya ne diye sürükledin?”

“Evet,” dedi Selina arkasına bakmadan. “Hedeflerimiz ve buluşma yerleriyle ilgili bilgileri sabahdan bildiririm.” Omzunun üzerinden el salladı. “Üzerinize etkileyici bir şeyler giyip de gelin.”

Harley alçak sesle homurdandı. “Kim olduğunu sanıyor da *benim* şehrim gelmiş...”

Selina ara sokakta yürümeye devam ederken, “Şu an tam olarak benim birkaç gece önceki hislerimi yaşıyorsun,” dedi Ivy alçak sesli bir kahkahayla. “Güven bana; o his geçiyor.”

“Geçen sefer bir dolara tako aldığımızda da aynısını demiştin.”

Selina yürümeyi sürdürürken gülmemek için kendini zor tuttu ama Ivy tutmamıştı. “Onu sana asla unutturamayacağım, değil mi?”

“Asla. Bir verandada örgü ören ufak tefek yaşlı kadınlar olduğumuzda bile.”

Selina sokağın çıkışına geldiğinde sesler mırıltı halini almıştı. Aralarında geçen nazik, sevimli sözler.

Sevgi dolu sözler.

Ivy’nin saçlarında, kayan yıldızlar gibi minik, solgun çiçekler açtı.

Selina bu eğlenceyi bir kenara bırakıp gölgelerin arasında gözden kayboldu.

Ondan hiç haber yoktu. İki saattir buradaydı ve ondan hiç haber yoktu.

Luke bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremiyordu. Nerede olabileceğine dair her türlü alternatifi düşünüyordu ama böylesine büyük bir şehirde her yerde olabilirdi.

Şu ana kadar gecesi yeterince iyi geçmişti. Ona Wayne Sanayi Grubu’ndaki işiyle ilgili soru sormaları dışında sürekli birbiriyle didişen Elise ve Mark’la akşam yemeğine çıkmıştı. Hatta ondan önce birkaç saatliğine boks salonuna bile gitmeyi başarmış ve gelecek vaat eden, biraz terbiyeye ihtiyacı olan orta ağırlık biriyle antrenman yapmıştı.

Salonu, özellikle de bu şehirde risk grubundaki gençlere yönelik sosyal desteğini seviyordu. Annesi buraya kaynak

sağlayan hayır kurumunun yöneticisiydi. Hatta bir iki antrenman için bazen ringe çıktığı bile olurdu.

Bunu yaptığında annesinin gözlerinde beliren sevincin kendisinininkiyle aynı olup olmadığını, gençken doğru düzgün bir eğitim almış olsa ringde kendine bir yer edinebilir miydi diye hep merak ederdi. Luke'taki öfke, odaklanma, onu devamlı iten kanındaki o itici güç. Hepsi annesinden geliyordu.

Antrenman salonunda başka eski askerler de vardı. Biri, onun grup terapi seansına katılan bir ordu komutanıydı. Luke antrenmanlarda asla terapiden bahsetmezdi ve kadın da onunla hızlı bir merhaba ve bir baş selamı dışında pek konuşmazdı ama kolej ve galalar dışında hayatının diğer bölümünden tanıdık yüzler görmek güzeldi. Silahlı kuvvetler her kesimden insanla doluydu. Hâlâ Gotham'ın üst tabakasında ne kadar az çeşitlilik olduğuna alışmaya çalışıyordu.

Denizaşırı görevdeyken emirleri yerine getirmek ve bu ülkeyi korumak amacıyla canlarını dişlerine takarak çalışmakla öylesine meşgullerdi ki kimin nereden geldiği insanın umurunda olmuyordu. Önemli olan, yanındakinin gerektiğinde arkanı kollayıp kollamadığı oluyordu. Bu şehirde hakkında aynısını diyebileceği sadece birkaç kişiyle tanışmıştı.

Annesiyle spor salonunda eski askerler için bir destek programı yapmayı aylardır konuşuyorlardı. Annesi bu işin nasıl yürüyeceği konusunda terapistler, eski askerler, profesyonel boksörlerle görüşmelere; programa nasıl kaynak sağlanacağı konusundaysa yatırımcılar ve hükümet yetkilileriyle toplantılara başlamıştı bile. Elbette ailesinin buna süresiz olarak kaynak sağlayacak durumu vardı ama annesi bundan keyif alıyordu: Haksız kazançlar sağlayan şirketleri, karşılığında toplum için bir şeyler yapmaları için, insanların

bunun bir parçası olmaları ve umursamaları için sıkboğaz etmek hoşuna gidiyordu.

Şafağa saatler kala Gotham Nehri'nin karanlık, ışıltılı şeridinin kenarındaki üç katlı bir binanın tepesinde dururken, Luke, serbest bıraktığı omuzlarını çevirdi. Etrafındaki şehrin ışıltısıyla tam suya arkasını döneceği sırada gözüne bir hareket takıldı.

Aradığı kişi değildi ama... Luke gülümsedi.

“Nehre ceset atmak. Gerçekten orijinal.”

Ceset çürüyen rıhtımdan etrafa sular saçarak nehre düşerken Luke arkalarından sessizce yaklaştığı sırada üç adam hızla arkalarına döndüler.

Luke'un kostümünde bir kamera vardı ve kayıta olduğundan; yüzlerini, buraya geldikleri aracı, hatta şu an nehirde batıp çıkan cesedi bile saptadığından emin oldu.

“O pakete ağırlık yüklemeniz gerekiyordu,” dedi Luke daha da yaklaşarak.

Adamlardan ikisi silahlarını çekip ateş ettiler.

Ses onu anılarına geri sürüklemeye çalıştıysa da Luke, altındaki rıhtımın iniltisiyle yana yuvarlanırken nefes alıp verişine ve bedeninin yer değiştirmesine odaklandı.

Beceriksiz, telaşlı atışlardı. Ateş etmeye devam ederlerken Luke'un kostümü vızıldadı, ardından titredi. Kulakları çınlatan bir ses dalgası yayıldı.

Yayılan ses dalgaları mermileri aniden durdurdu. Adamlar tekrar ateş etti ama mermileri ses dalgalarının gücüne çarparak pat diye tahta zemine düştü. Şarjörlerini saniyeler içinde boşalttılar.

Sonra bir sessizlik.

Ateş etmemiş üçüncü adam nehre atladı. Yüzerek kaçmaya çalışıyordu.

Luke ayağa kalkarken sırttı. Şimdi Glock'larının tetiklerini boşa çeken iki adamı süzdü. Kostümündeki yarasa sembolü daha fazla sürprizi beraberinde getirmeye hazır bir şekilde parladı.

Luke onlara sadece, "Bu gece sahiden sizin geceniz olmayacak," demekle yetindi.

Yirmi dakika sonra Luke yaya üst geçidinin kenarında beklerken Gordon ve adamlarının, sıırıslıkla olan da dahil üç alt sınıf suçluyu götürmelerini izliyordu.

Onları beş dakikada bağlamıştı.

Beş dakikadan az sürmüştü. Katillerin bağlarını çözüp kaçmadıklarından emin olmak için Gotham Polis Teşkilatı'nın gelmesini beklemesi daha uzun sürmüştü.

Gordon sonuncusunu da polis aracına bindirip kapıyı hızla çarpar çarpmaz Luke rahat bir nefes alarak arkasını döndü.

Döndüğünde sözde Catwoman'ı köprünün karşı korkuluklarına yaslanırken buldu.

14. BÖLÜM

Aşağıda aydınlatılmış tren raylarına karanlık gölgesi vuruyordu.

Luke'un kaskının gece görüşüyse başka bir hikâye anlatıyordu. Kırık bir lens, kaskının sol tarafını mahvetmişti. Kan da vardı. Kostümünün gizlilik özelliği Luke'un daha fazla okuma yapmasına izin vermese de; kadının kaskına, göğsüne ve omuzlarına sıçrayan organik maddeyi tanınamamak mümkün değildi.

Buna rağmen sakın, korkusuz görünüyordu.

"Nehre attıkları cesedin sorumlusu sen misin?" Luke'un ses tonu alçak ve sertti. Kadının üzerindeki silahları inceledi: Kostümünün hemen içine yerleştirilmiş belinde iki bıçak. Sol kalçasındaki o kırbaç. Başka hiçbir şey yoktu.

Kadın sessiz bir kahkaha attı. "Hayır. Onlar kimin adamıymış?"

Onu ilgilendirmezdi. "Burada ne işin var?"

“Sıkılmış olabilirsin diye düşündüm, o yüzden gelip bir selam vereyim dedim.”

Luke benzerlik kurmaktan kendini alamadı: Avıyla oynayan bir kedi.

“Kostümünde neden kan var?”

“DNA örneği ister misin?”

Evet. Gotham Polis Teşkilatı’ndan bir terslik olduğuna, birinin vurulduğuna dair bir haber almamıştı. “Buraya böbürlenmeye mi geldin?”

“Sana küçük bir uyarıda bulunmaya geldim.”

Luke kollarını önünde kavuşturma dürtüsüne rağmen silahlarına kolaylıkla erişebileceği şekilde iki yanında tuttu. “Ne konuda?” dedi dişlerini sıkarak.

Kadın çok hareketsizdi. Ancak bir hayvan bu kadar hareketsiz olabilirdi. Eğitimli ve öldürücü güçteki Bruce bile hiç bu tür bir hareketsizlikle durmazdı. Kadın sanki bir gölgenin arasına girip de bir daha hiç çıkmayacakmış gibiydi.

“Gotham’a çok daha büyük oyuncular geliyor.”

Luke sırtından aşağı doğru bir ürperti hissetti. “Bu gece yumruğu geçireni mı diyorsun?” Bunu derken Luke’un kostümü, kırık kaskın görüntüsünü yakınlaştıracak aydınlattı. Kırık camın tam ortasından, bir yanı boydan boya uzun, fena görünümlü bir çizik uzanıyordu. Bunu yapsa yapsa sağlam bir bıçak yapardı. Uyluğundaysa derin olmayan bir kesik vardı; altındaki derinin görünmesine izin vermeyecek kalınlıkta bir kan tabakasıyla kaplıydı.

Hafifçe başıyla onayladı. “Dahası geliyor.”

“Davetin üzerine mi?”

Bir duraksama oldu. “Dahası geliyor,” diye tekrarlardı. “Buradaki suç gruplarından daha beterleri. Daha güçlü ve daha ölümcül amaçları olanlar. Gözünü dört aç.”

“Beni niye uyarıyorsun?” diye sordu.

Yine o hareketsiz dinginliğe büründü. “Çünkü bu şehir onları kaldıramaz.”

“İstediğin zaten bu değil mi?”

Luke’a şöyle bir baktı. Belki de Luke’a öyle gelmişti. “Gotham’da iyi insanlar var. Onları koru.”

Bu onu öylesine şaşırttı ki Luke verecek bir karşılık bulamadı. Gerek de kalmamıştı.

Çünkü hâlâ aşağıdaki rıhtımda park halinde duran polis araçlarından birinin patlamasıyla her taraf gürültü, alev ve çığlıklara boğuldu.

Sonra kendisi de artık kendi bedeninde ve o üst geçidin üzerinde değildi.

Kum, güneş ve kan içindeydi; bir yolun kenarındaydı. Sarsılmıştı, vücudu bas bas bağıırıyordu ama adamları, arkadaşları kadar gürültüyle değil.

Yere çarptığını, nefes alamadığını, kostümünün kontrolden çıktığını ve iç değerlerine ilişkin delicesine veri gönderdiğini hissediyordu: Kalp atış hızı çok yüksek, nefes alıp veriş hızı, kan basıncı hızla artıyor.

Burada olmaz. Burada ve şimdi olmaz.

Birinin *-kadının-* tıslayarak, “Pislik,” dediğini duydu. Başka bir dünyada, başka bir hayatta gibiydi.

Kıpırdaması, ayağa kalkması, ciğerlerine hava çekmesi gerekiyordu.

“Yaralı değilsin.” Sessiz bir gözlem.

Doğrulamak için yaya geçidinin korkuluğuna doğru uzandı. Uzanmaya çalıştı ama başaramadı, elleri öyle şiddetle titriyordu ki kostümü bile engel olamıyordu.

Aylardır böyle bir tepkiyle karşılaşmamıştı ve son karşılaştığındaysa, yanında, oradan uzaklaşmasına yardım eden Bruce vardı ama şimdi...

Görüş açısı tamamen başka bir mat siyah kaskla doldu. Luke onu görmek için başını kaldırdı.

Bu gerçek bir surat değildi. İnsan değildi. Yol kenarına o bombayı koyanlar kadar insan dışıydı...

Lensler yukarı doğru kaskın içine kayarak gölgeli bir çift zümrüt gözü açığa çıkardı. Işıl ışıl. Sabit. İnsan.

"Bir araç infilak etti," diye açıkladı sakince. "Harley Quinn tarafından patlatılan bir düzenek."

O adı biliyordu. Öteki hayatında, yeni hayatında, çölün ötesinde, o adı biliyordu.

"Bu bir mesajdı. Bana gönderilmiş bir mesaj. Araç boştu; polisler yaralanmadı."

Polisler. Harley.

Kadın Luke'un yüzünü, başındaki kaskını inceledi. Kur-naz ve sakın. "TSSB," diye mırıldandı.

Luke bunu kabullenmeyi reddetti. Kadın başkalarına da söylerdi. Bu tür bir bilgi tonlarca para ederdi.

Tut onu. Kadın onu satmadan önce onu *hemen* tutup yakalamalıydı.

Kadın Luke'un başını bıraktı ve hafifçe aksayarak karşı korkuluğa doğru geri çekildi. Gecenin ortasında bir siren sesi ciyakladı.

Kalk. Kalkıp onu yakalaması gerekiyordu.

Bedeni itaat etmiyordu. Kıvrıldığı yerden doğrulup ayağa kalkmayı reddediyordu.

Kadın, uyluğundaki yaraya rağmen zarafetle korkuluğun üzerine çıktı. Doğuştan bir yetenekle birkaç santimlik çeliğin üzerinde dengede durabiliyormuş gibiydi. Kırık lenslerini gözlerinin önüne geri kaydırarak korkuluğun üzerinde durur-ken, "Ölmen bir işime yaramaz. Sırrın bende güvende," dedi.

Luke bedenine söz dinletebilmenin, ciğerlerine dolu dolu bir nefes çekmenin yolunu bulamadan kadın atladı.

Luke'un kalbi durdu. Ta ki tren ilerideki tünele doğru paldır küldür ilerleyerek hızla geçinceye kadar.

Kadını tek başına, karanlık bir siluet halinde trenin tepesinde gördü. Alevler içindeki polis arabasının gümüş trene vuran aydınlığında, kadın, onu izlercesine arkasına baktı.

Tren tünele yaklaşırken kadın rahatlıkla sırtüstü uzandı ve yeraltında gözden kayboldu.

Yeraltı dünyasına geri dönen bir kraliçe.

Gölge ve ışık tepede yanıp sönerken ve girdap gibi dönerken, altındaki tren vagonu toprağın altından çarpan gürültülü bir roket gibiydi.

Selina, elleri başının altında sırtüstü uzanarak tünelin geçip gidişini izliyordu.

Batwing'e söylediklerinde samimiydi. Sırrı onda güven-deydi.

Birlik suikastçıları Gotham'da buluşacaksa, onlara karşı şansı olabilecek diğer tek kişi oydu. Selina görevini tamamlayana kadar onları oyalayabilecek tek kişi.

Neyin peşinde olduklarını –neden ona ait olanda hak iddia edebileceklerini düşündüklerini– biliyordu.

Nyssa ve Talia sıklıkla suikastçılarını birbirlerine düşürür; onlara aynı, rekabet edecekleri görevler verirlerdi. Bunu, onları diken üstünde tutmak; kimin hayatta kalabileceğini görmek için yaparlardı. Şimdiki de o yaptıklarından farksızdı.

Selina, Shrike'm buraya gönderilecek kadar kimi kızdırdığını; Talia ve Nyssa'nın, mücadeleden kimin sağ çıkıp çıkmayacağı konusunda bahse girip girmediklerini merak ediyordu. Genelde yaptıkları bir şeydi.

Ancak Batwing'in TSSB'si ilginçti. Onun için korkunçtu ama bulmacanın ilginç bir parçasıydı.

Gotham'ın yeraltı dünyasıyla uğraşmak illa ki bazı ciddi iç hasarlar bırakırdı ama tepkisinin *böylesine* elden ayaktan kesici olması...

Şahit olduğu şey her neyse, bu oldukça... Selina, söz konusu rakibi bile olsa bunu hayal etmemeye çalıştı.

Harley'nin, küçük havai fişek gösterisinin onda böyle bir tepkiye yol açacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Selina bundan emindi.

Hayır, patlama asıl Selina'ya çekilen dev bir el hareketiydi. Muhtemelen buraya kadar Selina'nın peşinden gelmiş, polisleri görmüş ve Ivy ile ikisine kazık atmasın diye Selina'ya uyarı mahiyetinde arabayı patlatmıştı. Kışkırtılırsa Harley'nin neler yapabileceğine dair küçük bir kanıt.

Serseri bir mayındı. Ancak Selina'nın bir şekilde üstesinden gelebileceği bir serseri mayındı.

Yine de Batwing'i yerde o şekilde, titrerken görmek... Bir an sanki o üstgeçitte değildi. Bir an, ıslıl ıslıl aşağı katta bir vals akıp giderken, mermer-altın bir banyoda cesaretini toplamaya çalışıyordu çünkü birkaç dakika önce yapmış olduğu şey...

Konforlu yatağında felçli yatan yaşlı, kilolu adama dik-katle bakarlarken Talia başını Selina'nın omzuna yaslayarak kulağına, "Bu basit bir hamle," diye mırıldamıştı.

Ne var ki maskeli balosu aşağı katta devam ederken genç kadını buraya, yatak odasına çıkaran kadını izlerken, adamın gözleri dehşetle iyice açılmıştı.

"Ne yapmak istediğini biliyorsun," dedi Talia, buz gibi soğuk eli Selina'nın bileğini sararak. Hançer oradaydı. "Ona bunu ödet."

Selina adama bir seçenek sunmuştu. En azından zihninde sormuştu. Gizli, sessiz bir seçenek: Geçmiş dosyasındaki daha iyi bir adam olup onu buraya davet etmemesi. Bu anın

yaşanmasına engel olmak, bu işten sıyrılmasını sağlamak, canını bağışlayıp Talia'yı onu öldürmenin çok riskli olduğuna ikna etmek için bir seçenek sunmuştu. Selina akla yatkın bahanelerden oluşan bir liste hazırlamış, bir tuvalete sınışıp yangın söndürücüleri devreye sokmak için hazırlanmıştı ama sonra adam onu buraya davet etmişti.

Adam yatak odası kapısını örttüğünde ve Selina duvardaki sanat eserlerini incelemiş gibi yaparken duvara asılı antika aynadan adamın küçük bir şişenin içindekileri şampanya kadehine boşaltmasını izledikten sonra adam kadehi ona uzattığında kaderini kendi belirlemişti.

Bir öpüşmeyle –Selina'yı az kalsın öğürtecek bir öpüşmeyle– ağızındaki ilacı adamın dudaklarına nakletmişti. Adam sonrasında dudaklarını yaladığıdaysa ilaç dolaşım sistemine girmişti. Kan dolaşımına karıştığına da çoktan yatakta, kılmıdayamaz haldeydi.

Hemen ardından yüzünü gizleyen fildişi maskesiyle Talia içeri girmişti. Selina'nın gece karası yarım maskesi hâlâ yerinde duruyordu.

Bir kat aşağıda Venedik'in en zenginleri, Carnevale eğlencesi zirveye tırmanırken ıslıl ıslıl parlıyor ve dans ediyorlardı. Maskeli balo her yıl düzenlenen bir gelenektir. Bu adam tarafından, burada düzenlenen bir gelenektir.

Selina dağlardan buraya yolculuğunda ve Talia'nın ona gösterdiği konuşma ve üslupla bedenini hazırlayarak bu gece için giyinirken adamın dosyasını okumuştur. Artık o tırmalayan arka sokak kızından eser yoktu. Suratsız, soğuk dövüşçüden eser yoktu.

Talia bıçağı ikisi için de tutarak Selina'nın bileğini yukarı kaldırdı. Loş ışık çeliğin üzerinde dans etti. Ateşli silah yoktu, bu ilk görevde yoktu.

Bu ayinde.

İlk cinayet daima bir bıçakla işlenmeli. Yola çıkmadan önce Nyssa ona böyle demişti. Bu şekilde birinin hayatına son verdiğinde bunu hissedebilecekti. Ateşli silahlar fazla gayrişahsi, fazla mesafeliydi. Oysa bıçakla ciddi olmak, yakın olmak zorundaydı.

Talia, Selina'yla birlikte pantomim yaparak kulağına, 'Alış-tırmasını yaptın,' diye fısıldadı. "Şimdi bana öğrendiklerini göster."

Adamın özel korumaları müdahale etmeyecekti. Bu odadan çıkacak acı dolu her haykırışı duymazdan gelecek, uzak duracak şekilde eğitilmişlerdi.

Talia'nın bu hedefi özellikle bunun için seçtiğini biliyordu. Selina'nın peş peşe fotoğraflarını gördüğü kurbanları için. Talia onun için, Toplumun içindeki çürük bir leke, demişti. Yönetim sistemini –nüfuzlarını, paralarını kendilerine kalkan edinen adamları– temizlemek için ayıklanması gereken bir leke.

Talia, Selina'nın elini bıraktı.

Bıçak hâlâ yukarı doğrultulmuş pozisyonunu koruyordu.

Selina kendine o kurbanları hatırlattı. Yüzlerini, cansız bedenlerini. Bu gece kızın her yanından para ve kalite akarken adam muhtemelen onu öldürmeyecekti ama ona bu ilaçlı şampanyayı verecek, istediğini alacak ve kızın bu konuda konuşamayacak kadar utanıp korkacağını öngörecekti. Diğerlerine bu ayrıcalık zırhı sunulmamıştı. Onlar kimsenin özlemeyeceği ya da uğruna savaşmayacağı yitip giden, unutulmuş kimselerdi.

Selina'nın içine soğuk, dalga dalga yayılan bir öfke oturdu. Kırağı gibi çatırdayarak her yanına işledi.

Sistem çürük, demişti Talia. Tedavisi biziz.

Selina hançeri saplarken eli titremedi.

Talia'yla odadan çıktı, koridorda ilerleyip her şeyden bihaber korumaların yanından hızla geçti. Saray yavrusunun arka

kapısına yakın başka bir koridora geçti, sonra en yakındaki tuvalete girdi.

Küçük pencere gece havasına açılıyor, kanal ıslıl ıslıl parlıyor, şehrin her köşesindeki cümbüş aşağıdaki müzikle karışıyordu.

Dizlerinin üzerine çöküp midesindekileri boşaltırken çıkardığı öğürtüler de diğer seslerle karışıyordu.

Talia peşinden gelip sessizce kapıyı örttü. Selina'nın tuvalete üst üste kusmasını izledi.

Talia ona bir tomar kâğıt peçete uzattı. "Kendine ait hiç iz kalmayınca dek temizle ve sifonu çek. Lavabonun altındaki dolapta çamaşır suyu var."

Selina boş ve uyuşuk bir halde denileni yaptı.

Kendisinden geriye hiçbir iz kalmamacasına temizlerken Talia'yla konuşmadı.

Kendisinden geriye kalan son zerresini de tuvaletten Venedik Lagünü'ne boşaltırken tek kelime etmedi.

Altındaki tren bir istasyona doğru yavaşlarken Selina gözlerini kırıştırdı.

Gitme zamanıydı.

Uyluğu acıyla isyan edercesine vagondan, aşağıdaki karanlık tünelin zeminine kayarken bir kez daha bedeninden ayrılmış, uzaktaymış gibi hissetti.

Acaba bu gece Batwing'in gözüne de onunki gibi uyku girmeyecek mi diye merak etti.

15. BÖLÜM

İki gece sonra, Ölüm Maskesi tamir edilmiş ve uyluğundaki sığ yara artık yürümenin acı vermeyeceği kadar iyileşmiş bir halde, on iki katlı Hotel Devon'ın karanlık çatısında dururken, Selina, Ivy ile Harley'yi tepeden tırnağa süzdü.

İkisi ona sırtıarak karşılık verdiler.

Birkaç adım ilerledikten sonra Selina sessizce, "Silahlar nerede?" dedi.

Sırtışları bocalarken hiçbir şey demediler.

"Size getirmenizi söylediğim *silahlar*," diye tekrarladı Selina, "*nerede?*"

İkisi ters ters ona baktılar. Her ne kadar kaskının üzerinden göremeseler de, Selina da ters bakışlarıyla karşılık verdi. Birlik suikastçılarından biri bir işe bu kadar hazırlıksız gelse Nyssa ve Talia kalp krizi geçirirdi. Sonra da derisini kemiklerinden sıyıırırlardı.

Selina, itaatsizlik cezalarının nasıl verildiğini görmüştü. Cezaları, kusursuz tırnaklarını asla kirletmeyen Talia değil,

hatta bu tarz şeylerden zevk alan Nyssa bile değil; Birlik suikastçıları kendi aralarında verirdi. Böylelikle kendileri de aynı şekilde başarısız olurlarsa tam olarak neyle karşılaşacaklarının farkına varmış olurlardı. Kız kardeşlerin tam da vermek isteyecekleri türden bir dersti.

Aşağıda, Gotham Kent Simgelerini Koruyun Galası'nın devam ettiği otele açılan metal kapıya yaslanmış Harley, be-
lindeki kılıfa ve orada asılı duran renkli ikiz küreye hafifçe vurdu. *Gotham Sert Oyuncuları* yazan beyzbol tişörtünün üzerinde göğsüne çaprazlama bağlanmış palaskada, en fazla Noel süsleri boyutunda daha küçükleri de asılıydı. On kat aşağıda çalan müzik grubuyla neredeyse aynı anda başını eğdiğinde iki yandan toplu saçları sallandı. "Bu yetmez mi?"

Selina elinde tuttuğu –onları boğazlamamak için *sıkıca* tuttuğu– sarılı haldeki kırbaça işaret etti. "Size *silah* getirin dedim. Oyuncak değil."

Harley, çatı kapısındaki loş ışık kıpkırmızı ve siyah mini şortuna vurarak öne doğru bir adım attı. File çorapları, uyluklarından başlayıp baldır yüksekliğindeki postallarının içine doğru uzanan dövmelerini saklamakta etkisizdi. Teni, kükreyen bir aslandan kral kelebeğine kadar bir sürü hayvanla kaplıydı. O kürelerden birini başparmağıyla çıkardı. "Bu oyuncakların aşağıdaki kız ve oğlan çocuklarını nasıl *eğlendireceğini* bekle ve gör," dedi, ağzında şeytani bir gülümsemeyle.

Üzerindekiler *bombaydı*. Küçüktüler ve muhtemelen herhangi bir büyük yapıyı yıkacak kadar olmasa da biraz kargaşa yaratmaya yetecek güçteydiler.

Kendilerini ifade etmeye yetecek güçte.

Selina, öfkesi geçerek sırtıttı. "Yanıldığımı kabul ediyorum." Ivy'ye döndü. Zümrüt rengi tulumunun belinde bir alet kemeri asılıydı ve o sarmaşık yaprakları yine ellerini

kaplıyordu. Gövdesinin ortasından, bir güzellik kraliçesinin kuşağı gibi çiçek açmış orkidelerden oluşan daha büyük bir sarmaşık dolanıyordu.

Selina maskesinin altından tek kaşını kaldırdı. “Bu gece sihirli çiçekler yok mu?”

Ivy elini göğsündeki yaprakların üzerinde gezdirdi. “Bu defa onları sergilerim diye düşündüm.”

Zekiceydi. Bir palaska dolusu silah, Harley’nin cephaneliğinin botanik ikizi.

Selina mırıldandı. “Dövülecek başka bir şeyiniz var mı?”

Ivy’nin buna cevap veren sırtıtışı, *şeytaninin* tanımıydı. “Belki.”

“*Belkilerle* çalışmam.”

Ivy, Harley’ye, “Müdür tarafından azarlanıyormuş gibi hissediyorum,” diye mırıldandı.

Harley kıs kıs güldü. Onlar göremeseler de Selina dişlerini sıkı.

“Onları gaza boğsam bütün bu plan daha kolay işlemez mi?” diye sordu Ivy, gövdesindeki yapraklara hafifçe vurarak.

“Hayır.” Selina, Ivy’nin kalçasındaki keseyi inceledi. *Hareket ediyor* gibiydi. “Bunu kimin yaptığını bilmelerini istiyoruz.”

“‘Onlar’ kim?” diye sordu Harley.

“Herkes.” Selina, Ivy’nin yanına gitti. “Nedir o?”

Ivy ona göz kırptı. “Küçük bir deney.”

Harley sırtıttı. “Öldürücü sarmaşıklar.”

Selina tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Ivy keseyi açtı ve içinden girdap halinde dönen yeşil bir kütle çıktı. Yılan gibi kendi etrafını sarıyordu. “Bitkiler bir şeyleri hatırlayabilir, hissedebilirler.”

Selina, bunu en iyi Ivy'nin bilebileceğini düşündü. Hatta bir parça hüzün, sanki o da bunun farkına varmışçasına, Harley'nin bakışlarını yumuşattı.

Ivy'nin, elini keseye daldırıp kenevir benzeri yeşil bir dalm önkolunu –neredeyse şefkatle– sarmasıyla büyü bozuldu.

Vay canına.

“Bunu fideyken yetiştirip bu hale getirdim,” dedi Ivy, canlı bir bilezikmiş gibi önkolundan yukarı doğru kıvrılan yaprağı okşayarak. “Senin kırbacın gibi iş görüyor.” Başıyla, Selina'nın hâlâ elinde tuttuğu kırbacı işaret etti. “Sadece bu sıkılmaktan hoşlanıyor. Sımsıkı.”

Harley, kıvrımlarını takip ederek parmağını yaprağın üzerinde gezdirdi. Selina, hem bitkinin hem de Ivy'nin zevkle ürperdiğine yemin edebilirdi.

Nyssa ve Talia böyle bir silah için neler vermezdi.

“Pekâlâ,” dedi Selina çatı kapısına bakarak. “Planı hatırlıyor musunuz?”

“Evet, anne,” dedi Harley iğneleyici bir şekilde.

Selina onu duymazdan geldi. “Çantalar hazır mı?”

Harley ve Ivy birbiriyle eş spor çantalarını kaldırdılar.

“Herkes hazır mı?”

Ivy'nin palaskasındaki çiçekler onaylarcasına parıldadılar. Ancak Harley spor çantasının içine uzanıp biri kırmızı, diğeri siyah iki kurdele çıkardı. El çabukluğuyla her birini iki yandan toplu saçlarına bağladı.

Selina, “Kurdelelerinin renklerini iç çamaşırına göre mi seçtin?” deyiverdi.

Harley kurdeleleri düzeltirken, “Senin kedi kostümün var,” dedi sözcükleri uzatarak. “Benim de renklerim.”

Ivy kıkırdadı. “Fazla mı detaycısınız, kedicik?”

Selina bunu da duymazdan gelmeyi tercih etti ve kır-bacı omzunun üzerinden salladı. "Cüzdanlardan çok saatlere, çantalardan çok mücevherlere yönelin." Selina yumuşatmak için bileklerini çevirerek çatının kapısını açtı.

Harley'nin gülüşü, kırmızı rujunun altında çarpık bir beyazlık görünümündeydi. "Hanım gibi konuşur, haydut gibi dövüşür."

Daha bu gördüğü bir şey değildi.

Luke, konuşmanın ortasında uyuyakalmak üzereydi. Son birkaç haftadır zorla sürüklendiği diğer tüm partiler içinde müziğiyle, davetlileriyle ve çiçek düzenlemeleriyle şimdiye kadar gittikleri arasında en kötüsüydü. Bir yara izi görür mü diye buradaki her kadının yüzüne dikkatle bakmıştı ama hiçbir şey yoktu. Ne çalıntı bir mücevher ihbarı olmuştu, ne de savaş kostümlü bir kadın.

Kendisine yaklaşan tüm genç kadınlarla dans etmişti; buna, hatırladığı kadar boş olan komşusu Holly de dahildi. Her yanından züppelik akıyordu. Ancak ikinci kez dans teklifini reddetmek bir seçenek değildi. Karşı koridorunda yaşıyordu. *Yıllarını*, evden çıkmadan önce koridorda mı değil mi diye kapı deliğinden bakarak geçirmek istemiyordu. Buna değmezdi.

Belki bu galaya gelmesine de değmemişti. Saatlerdir buradaydı ve Catwoman'dan eser yoktu. Mark ve Elise, Vermont'ta şirketin düzenlediği bir balıkçılık kaçamağındaydı, annesiyle babası da bu geceki etkinliğe gelmemişti.

Geç kahvaltılarında annesine daveti kabul ettiğini söylediğinde annesi gülmüş, gerçek anlamda kahkahalara boğulmuştu. *Mimarların içini bayacakları bir geceye hazır ol*, demişti.

Haklıydı.

Luke suyunu kafaya dikti. Bu yüzden arabayla gelmiş ve içkiden uzak durmuştu, bir de tetikte olmak için. Ancak hiçbir şey gözüne çarpmamasına ve vestiyerdeki büyük spor çantasına sakladığı kostümüne gerek duymamasına rağmen, Porsche'sini valeye ön tarafa park ettirmişti. Hızlı bir kaçış için birebirdi. Catwoman'dan değil de, sosyeteden kaçmak için.

Tıpkı kalabalığın karşısında onu görmüş olan yaşça büyük görünümlü iki kadın gibi.

Luke cam bara doğru dönerek onları görmemiş gibi yapmaya çalıştı. Balo salonu Hotel Devon'm ikinci katındaydı; salonun devasa pencereleri Robinson Park'ın güney kenarına bakıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, küçük bir yanı, salonun ahşap kapıları bir hışımla açıldığında buna sevinmişti.

Kadının orada olmasını bekliyordu. Müzik dururken, insanlar çılgık çılgıca bağırırlarken ya da sessizliğe gömülürlerken savaş kostümü ve kaskıyla, elinde kırbacıyla kasılarak içeri girmesini bekliyordu.

Ancak arkasındaki diğer ikisi...

Kahretsin. *Kahretsin.*

Tek elinde bir spor çantası, diğer kolunun üzerinde *hareket eden* bir tür sarmaşık yaprağıyla gösterişli bir tulum içindeki Poison Ivy. *Çiçek açar* gibi görünen iki elindeki eldivenlerden veya bir palaska gibi kuşanmış olduğu orkide sarmaşığından bahsetmeye gerek yoktu.

Yanıdaysa, küçük bombalardan oluşan bir cephaneliğe benzer, tepeden tırnağa silahlı ve üzerinde sadece file çorap, mini şort ve bir beyzbol tişörtü olan Harley Quinn.

Luke onlarla uğraşma zevkine henüz erişmemişti ama Bruce erişmişti. Harley sahip olduğu keskin zekâ sayesinde Joker'le çalışırken yakalanmaktan ve tutuklanmaktan yırtmıştı.

Bruce, kadının öngörülmez ruh halleri ve keskin nişancılığı konusunda Luke'u uyarmıştı.

Görünüşe bakılırsa kadın Joker'i ve suç ortaklarını daha ilginç bir ortak için terk etmişti. Ivy'ye gelince; Luke, Bruce'un onun zehir cephaneliğiyle ilgili hazırladığı dosyasını okumuştı.

Bu iyiye işaret değildi. Hem de hiç değildi.

Balo salonundaki herkes kaskatı kesildi. Kimse kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

Harley bir kolunu başının üzerine kaldırdı ve sadece gerinirmişcesine o küçük, öldürücü kürelerinden biriyle tavanı işaret ederek, "Partiye hazır mısınız bakalım?" dedi.

Üçlü, kapıların yakınında durdu. Luke grubun önündeki engelleri ve olası zayıatları kafasında ölçüp biçti. Eski bir asker olduğu için Luke Fox olarak müdahale edebilirdi. Müdahale etmesi *beklenirdi* ama kostümü olsa dahasını da yapabilirdi. Daha fazla insanı kurtarabilirdi. Gizlice vestiyere geçip Batwing olarak geri dönmesi beş dakikasını alırdı.

Catwoman bileğini hızla hareket ettirmesiyle kırbaç karşılık verdi. Şiddetli ve tehlikeli bir çat sesi odanın içinde yankılandı.

İnsanlar telaşla mırıldanarak kırbacın menzili dışına çıktılar.

Luke kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. Tanrı'ya şükür annesi ve babası gelmemişti.

"Şöyle yapacağız," dedi Catwoman alçak ve kulak tırmalayıcı bir sesle. "Siz mücevherlerinizi, saatlerinizi, paralarınızı çantaların içine bırakacaksınız. Biz de size zarar vermeyeceğiz."

"Cadılar Bayramı gibi," dedi Harley yanındaki boş çantayı kaldırarak.

Ivy ise üzerinden soluk mor bir duman sızarak en yakındaki adamın yanına gitmekle yetindi. Adamın gözleri donuklaştı, beyaz suratı boş bir ifadeye büründü ve kol saatini Ivy'nin hazırda bekleyen çantasının içine bıraktı. Aynı şekilde cüzdanı ve kol düğmelerini de. Hemen yanındaki kadın da yüzünde aynı boş ifadeyle, transa geçmiş bir şekilde, aynısını yapmaya başladı. Bruce'un dosyası abartmıyordu.

Kalabalık, mücevherlerini ve kişisel eşyalarını ısııl ısııl değerli taşlar ve altın yağmuru halinde çıkarmaya başladığında, Luke, küçük servis kapısına ulaştı. Güvenlik görevlilerinin, muhtemelen Ivy'nin zehir bulutuyla bilinçlerinin kapanarak bayıldıklarına bahse girerdi.

Yanında, hepsi de olanlara sabitlenmiş personel ve misafirlerden oluşan yedi kişilik bir grup duruyordu. Luke dikkat çekmeden onlara işaret etti.

Vücut hareketleriyle, *Dışarı, dışarı, dışarı*, diyordu. Grup, Luke'un sözünü dinleyerek eğilip hızla kapıdan geçmekte hiç zaman kaybetmedi.

Üçlü henüz kimseyi öldürmemişti. Hatta ilgi alanlarına girmeyenleri öldürmeye hiç de istekli görünmüyorlardı.

Hiç olmazsa buna sahiptiler.

Luke küçük grubun peşinden giderek onlara arka merdivenlere doğru yol gösterirken, kendisi de hızla, görevlilerin kırmızı-siyah kablolarla görev başında ellerinin kollarının bağlandığı vestiyere yöneldi. Kablolar Harley Quinn'in renkeriydi. Dört dakika. Dört dakikaya hazır olurlardı.

O zamana kadar kıyamet kopmaması için dua etti.

Kalabalığın içinde dolaşırken Selina'nın çantası giderek ağırlaşıyordu.

Nereye gitse mücevherler ve saatler de beraberinde geliyordu.

Ivy'nin, boğazlarına doladığı canlı kırbaç yüzünden kendilerinden geçen güvenlik görevlileri koridorlardan ayrılamamışlardı.

Harley onları neden öldürmediğini sorduğunda Ivy, *Sadece işlerini yapan insanlar*, demişti. Selina da hak verince Harley onlara göz devirmişti.

Harley, *Muhallebi çocukları*, diye alay etmiş, sonra Ivy'ye dönmüştü. *Onlarla uğraşmamakta diretirsen, iş ciddiye bindiğinde ne yapacaksın? O politikacıların peşine düştüğünde?*

Ivy kaskatı kesilmiş ama hiçbir şey dememişti.

Onun lehine Selina konuşmuştu. *Üstesinden gelecektir. Tıpkı bu galada bizim üstesinden geleceğimiz gibi.*

Harley cıkcıklayarak uzun adımlarla önden yürüyüp gitmişti. Ancak Ivy küçük, minnettar bir baş hareketiyle Selina'yı selamlamıştı.

Selina göğsünde uyanan belli belirsiz sıcaklık hissini, kaskının altında beliren tebessümü duymazdan gelmeye çalışmıştı.

Oysa şimdi, bu balo salonunda dururken... Uzaktan acı acı bağırان şeyler sirenlerdi. Onları buradan çıkartmak zorundaydı.

"Bize bir çıkış müziği lazım," dedi Harley ölüm sessizliğindeki kalabalığa. Karşı duvardaki sahnede hareketsizce duran gruba işaret etti. "Şarkı isteğinde bulunabilir miyim?"

Grup şefi başıyla onaylarken ölü gibi beti benzi atmıştı. Selina çantasını daha yarım saat önce sohbet ettiği yaşlı bir kadının önüne tutarken kıkırdadı. Kadın titrek sesle, *Sonradan görme zenginlerden olmayan birilerini görmek güzel*, demişti.

İçkisini kadının yüzüne fırlatmamak için kendini zor tutmuştu.

Ancak kadının yakut tacına asılıp çantasına atarken, bu, Selina'nın gerektiğinden daha sert davranmasına engel değildi.

Luke Fox ortalıkta görünmüyordu. Belki çoktan ayrılmıştı. Daha önce dans ederlerken sıkıntıdan patlamak üzereymiş gibiydi. Ancak belki de bunun sebebi Holly'nin, üzerinde yarattığı etkiydi.

Önündeki çift, deri döken bir yılan gibi mücevherlerini çıkarırlarken, Harley, grup şefine, "Queen'den *Don't Stop Me Now*," diye emretti.

Ivy, zehirlerini salmaya ve önündekileri tuzağa düşürmeye devam ederken diliyle cıkcıkladı. Önündekiler mücevherlerini hiç korkusuzca uzattılar. "Güzel seçim."

Selina onunla aynı fikirdeydi. Grubun hemen şarkıyı çalmaya başlaması ve piyanistin elleri titrediği için ilk birkaç notayı kaçırmaması ama sonradan şarkıya girmesi karşısında Selina kahkahasını gizledi. Solist bir Freddie Mercury değildi ama eksikliğini tam bir cesaret gösterisiyle telafi etmişti.

Kaskındaki ses alıcıları Selina'ya bir güncelleme verdi: O polis araçlarının buraya gelmesine iki dakika vardı. Muhtemelen bir SWAT timiydi.

Harley, saçları sallanarak müziğin ritmine göre dans ederken, kalabalığın arasında zıplayarak ilerliyordu. Ivy de onunla ilerliyor ve ne zaman biri silahı olmadığını fark edip saldırmayı aklından geçirse üzerindeki sarmaşık yılan gibi kıvrılıyordu.

Selina çantasının fermuarını çekerken onlara, "Oyun zamanı sona erdi," dedi. Onunkini taklit eden iki fermuar sesi daha duyuldu.

Harley gruba, "Bir davul sesi ver," diye emretti.

Davulcu kendisine söyleneni yaptı. Selina yüzünü aşağıdaki caddeye ve ötesindeki parka bakan devasa pencerelere çevirirken, solistin, sözlerle kendinden bir şeyler katarak grubun şarkıyı tamamlaması üzerine daha fazla kendini tutamayarak güldü. Kalabalığa geriye doğru karşı duvarı işaret etti.

Harley renkli toplarından birini doğruca pencereye fırlattı. Bir ışıltı, parlama ve ardından cam binbir parçaya bölünerek zemine yığıldı. Birileri çığlık attı.

Solist durmadan devam ediyordu. Harley ısıklık çalıp o kürelerden birini ona doğru fırlatırken, Selina, müzik grubunun bundan keyif aldığını fark etti. Selina tek eliyle küreyi yakalarken sırtıttı ve küreyi salonun ortasındaki avizeye attı. Belki müzik grubu da bu zengin pisliklerden Selina kadar tiksiniyordu. Avize parçalanarak yere düştüğü sırada o heyecanlı gitar solosunu duraksamaksızın numaradan yapmalarının imkânı yoktu. Harley ve Ivy birkaç adım önünde, Selina koşmaya başlarken yere düşen avize açık pencereye erişimi engelliyordu.

İnsanlar müziğin ve parçalanan cam seslerinin üzerinden çığlık çığlığa bağırlarken, ikisi pencereden dışarı fırladılar.

Selina pencereye ulaştığı sırada ana kapılar tekrar hızla açıldı.

Batwing, kostümünden bir silahı ateşlemek üzere kolunu doğrultmuş bir şekilde baştan yaratılmışçasına parlayarak iki kapının arasında belirdi.

Selina açık pencereden sıçradı ve dönerek düştü. Havada arkasına döndüğünde odanın karşısından Batwing'in bakışlarıyla karşılaştı.

İki eliyle birden ona hareket çekti.

İki kalp atışı süren serbest düşüşü ardından aşağıda tenteye çarptı, sıçradı ve birkaç metre uzaktaki çıkıntılı otel bayrağını yakaladı. Bacaklarını bayrağa sarıp aşağı doğru

kayarak Harley ve Ivy'nin, mücevherlerle dolup taşan çantalarıyla bekledikleri üstü açık arabanın tam içine, sürücü koltuğunun ortasına iniş yaptı.

Batwing pencereye ulaştığı sırada Selina kontağı çevirmiş, debriyaja basmış ve gaz pedalını köklemişti. Selina, Harley ve Ivy, Luke Fox'un Porsche'siyle hızla uzaklaştıkları sırada Batwing'in kükrercesine savurduğu küfür, arkasındaki bazı terbiyeli hanımları bayıltacak cinstendi.

16. BÖLÜM

Fazla ileri gitmişlerdi.

Anahtarı vale tarafından içeride bırakılmış, bütün gece üstü kapalı bir şekilde dışarıda park halinde duran arabası umurunda değidi. İnsanlar düpedüz soyulmuş ve dehşet içindeyken endişeleneceği son şey buydu. Bu insanların, toplumun hangi tabakasından olduklarının ya da değerli eşyalarının yerine yenilerini alıp alamayacak olmalarının bir önemi yoktu. Onun gözetimindeyken bu tarz bir şey olamazdı, *olmayacaktı*.

Luke arkasına dönüp hâlâ salonda panik halindeki donakalmış insanlara ve şimdi suçlu suçlu hızlıca oradan ayrılan müzik grubuna baktı.

Salondakilere, dinleyen herkese, “Bu işin peşindeyim,” dedi.

Öfkeli solgun yüzlü bir kadın, “Elmaslarımı çaldı!” diye bağırdı. “Onları hemen yakala!”

Luke kırık pencereden dışarı fırladığı sırada kendi kendine, bunu Gotham'ın *tamamını* korumak için yaptığını hatırlatarak gözlerini devirmemek için kendini tuttu.

Üçünü de Gotham Polis Teşkilatı merkezine götürecekti. İlk hedefi Catwoman'dı.

Robinson Park'ın boş, kıvrımlı yolunda seyredelerken Selina yüz, yüz yirmi, yüz kırka basarken araba kayarcasına hızlanıyordu.

Güröldeyen kanı, etraflarını saran ılık gece havası gibi tatlı bir şekilde şarkı misali çağılıyordu.

Kural yoktu. Engel yoktu. Onları tutan hiçbir şey yoktu. Selina tadını çıkararak bu hisse sığındı.

Harley kendini inciler ve bileziklerle donatırken ve birkaç tanesini de Ivy'nin başından aşağı dökerken kıkır kıkır gülüyordu.

Arkalarındaki kırmızı ve mavi ışıklar karanlık gökyüzünü aydınlatıyordu. Selina, aracın motoru ağaçların arasında yumuşak bir hırıltı çıkararak gaza biraz daha yüklendi.

Bir virajı döndükleri sırada Ivy, Harley'nin ona doğru kaymasıyla zevkten dört köşe olurken mücevherler ve inciler birbirlerine çarpıyordu. Selina dikiz aynasından, peşlerindeki siren sesleri ve ışıkların ne kadar yakından geldiğine baktı.

Gökyüzünden siyah bir karartı geçti.

Selina diğerlerine, "Arkamızda bir yarasa var," diye seslendi.

Harley ve Ivy susarak arka koltukta döndüler.

Batwing kanatlarını açarak onlara doğru süzülürken küfrederek patlayıcılarla dolu palaskasına davrandı.

Ivy, kalçasındaki o uzun, ölümcül yapraklar şimdi elinden sarkarken, "Yaratıcı," diye mırıldandı.

“Kostümü güçlendirilmiş bir zırh,” diye bağırdı Selina. “Kanatlarına saldırın.” Uzun mesafe uçmasını sağlayan açılır kapanır, mekanik kanatlarına.

Onlara Batwing’i vurmalarını emretmek riskliydi ama kadınlara *onu öldürmemelerini* söylemek bir sürü açıklamayı ve soruyu da beraberinde getirecekti.

Arkasında uzun bir sıra halinde uzanan opera incisiyle, Harley, o gülün suratlı kürelerden birini çıkarıp bir beyzbol atıcısı ustalığıyla ona doğru fırlattı.

Patlayıcı tam az önce durduğu yerde patlarken küreden hızla kaçarak yön değiştirdi.

Eğer bu, TSSB’sinde bir şey tetiklediyse de onu yavaşlatmaya yetmemişti.

Harley bir tane, peşi sıra bir üçüncüsünü daha fırlattı.

Batwing bir kez daha yukarı doğru süzülüp kendisine yöneltilen atışları atlatarak onlara doğru yaklaştı.

Selina aracı sabit bir şekilde sürerken, Ivy omzunun üzerinden, “Hâlâ sarmaşığımın menzili dışında,” diye seslendi. “Frene bir asılsan...”

Batwing kendi silahını ateşlemek üzere kolunu kaldırdı.

Bu, arka lastikleri hedef alan bir çeşit oktu.

Selina direksiyonu kırdı. Harley, kendisini sabit tutması için yaprakları etrafına sarılı olan Ivy’ye çarparken küfretti.

Ok genişledi ve asfaltın üzerinde sekerek sıçradı.

“Bu herifin *ciddi* bir biçimde terbiye edilmesi gerek.” Harley, Ivy’nin yaprak uzantılarından sıyrılmaya çalışırken suratını astı. Batwing lastiklerine bir atış daha yapmaya hazırlanarak kolunu yeniden kaldırdı.

Ivy, yapraklarını gevşeterek Harley’yi kendisinden uzaklaştırdı. “Sanırım haklısın,” diye tısladı Ivy ve kolunu kaldırdı. “Yeterince yaklaştı.”

Selina kesinlikle aynı fikirdeydi.

Selina bir virajı daha dönüp Robinson Park'ta ikiye ayrılan Finger Nehri'nin üzerindeki küçük köprüde süzülürken Ivy'ye, "Atış noktasını senin için ayarlayacağım," diye seslendi. "Yüzünü karşıya dön ve hazır ol." Omzunun üzerinden, "Emniyet kemerlerinizi *takın*," diye emretti.

Batwing başka bir çelik ok fırlatırken Selina direksiyonu sola kırdı. Ivy ve Harley dediğini yapmadan önce sırtıp selamladılar.

Yolun uzun, düz bir kısmına geldiklerinde Selina frene asıldı.

Kostümüne rağmen emniyet kemerinin darbesi içine işledi. Harley arkasından küfretti.

Aniden durduklarında Batwing tepede fırladığı gibi sırtını karşılarına aldılar.

Ivy emniyet kemerini çıkardı ve ön koltuğa atlayarak kolunu arabanın ön camına dayayıp dengesini sağladı. Bir saniyede iki tane uzun yeşil sarmaşığını biri sol, diğeri sağ tarafa olmak üzere gecenin karanlığına fırlattı. Batwing hiç şüphesiz patlayıcı ve gazları bekliyordu. Ancak kendisine fırlatılan canlı bir *şeyi*?

Durmaya ve kendi eksenini etrafında dönmeye çalışarak kanatları açılırken görünüşe bakılırsa şaşırtan taraf Ivy olmuştu. Artık çok geçti.

Ivy'nin iki dalı da hedefi can evinden vurdu.

Batwing'in kostümü hangi dayanıklı malzemeden yapılmışsa, kanatları aynısından yapılmamıştı.

Sarmaşık dalları metalin içinden geçip tereyağından kıl çeker gibi dolanarak Batwing'i yüksek meşe ağaçlarına doğru fırlattı.

Harley, Ivy'nin omzuna vururken sevinç çığlıkları atıp yerinde zıpladı. Ivy ise, eldivenlerinin üzerinde küçük çiçekler açarak sırtıtmakla yetindi.

“Muhteşem,” dedi Selina soluk soluğa omzunun üzerinden bakarak. Kendini, maskesinin altından Ivy’ye sırtıtırken buldu. “Kesinlikle muhteşem.”

Ivy bir baş selamı verdi. Daha doğrusu oturduğu yerden ne kadar yapabiliyorsa o kadar.

Selina sırtıarak debriyaja basıp gazı kökledi ve Porsche, gecenin içinde bir yıldız gibi kaydı.

Porsche’yi bir yol kenarına attılar, sonra metroya binip Doğu Yaka’ya geri döndüler. Selina grafiti kaplı bir yerüstü durağında indiğinde Harley ve Ivy da arkasından indi. Üstü açık arabadan bütün mücevherleri aldıklarından emin olmuşlardı. Şimdi hepsinin kollarındaki çantaların fermuarları kapalı ve ne oldukları belirsizdi.

Üstlerindeki giysiler dışında. Üçlü, vagona bindikleri an insanlar hemen trenden inmişlerdi. Yolcuların onları polise ihbar edip etmemiş olmalarının bir önemi yoktu. Herhangi bir devriye aracı gelemeden gitmiş olurlardı.

Harley telefonuyla öylesine meşguldü ki bunu fark etmemişti bile ve şimdi çelik kırılgan ve banklara çarpmaması için Ivy’nin yol göstermesiyle peronda yürürken de aynıydı. “Şunu *görmeniz* lazım,” dedi, ekran ışığının aydınlattığı soluk makyajıyla. “*Her yerdeyiz.*”

Harley, birinin galada kaydettiği videoyu onlara göstermek için ekranı kaldırdığında Selina istasyonun merdivenlerinde durdu. Video, üçünün silahlı bir şekilde ve gülümseyerek balo salonuna girişini gösteriyordu. Daha doğrusu Harley ve Ivy’ninkini gösteriyordu çünkü görünür olan sadece onların gülüşleriydi.

“Bir de şuna bakın,” dedi Harley başka bir videoyu açmak için telefonunu indirerek.

İşte orada, pencereden aşağı atlıyordu; ağır çekim görüntü Selina'yı, orta parmakları Batwing'e ve galadaki herkese çekilmiş bir halde, havadayken gösteriyordu.

Selina gözlerini kırptırdı. Daha önce kendisini hiç aksiyon halinde görmemişti.

Bir an, jimnastik yarışında o denge kalası üzerindeki perendesini gösteren o eski fotoğraf gözünde canlandı. O zamandan beri ne çok şey değişmişti ve ne kadar az. Onu aşağı çekmekle tehdit eden sessiz yükü bir kenara itti.

Ivy görüntüyü incelerken kalçasıyla Selina'yı dürterek bir kakhaha attı. "Demek kediciğin komik bir tarafı da varmış."

Selina da onu hafifçe dürttü. "Haydi gidelim. Burada güvenlik kameraları var." Başıyla birkaç metre ötede onları gözetleyen bir kamerayı işaret etti.

Harley küçük bir bomba fırlattı.

Hoşça kal, kamera.

Selina kıkırdadı. "Bu da başka bir yöntem tabii."

Kirli basamaklardan aşağıdaki yola çıkarlarken Ivy yanına geldi. "Bir sonraki vurgun ne zaman, hanımlar?"

"Üç gün sonra," dedi Selina.

"Neden yarın değil?" diye sordu Harley, heyecanla gözleri parlayarak.

"O videoların her tarafta yayınlanmasını istiyoruz da ondan." Selina başıyla, Harley'nin hâlâ bir elinde tuttuğu telefonu işaret etti. "Soygunların birbirine karışmasını istemeyiz."

Adımları kaldırımında hızla ilerlerken sessiz, köhne bir caddeye ulaştılar. Ivy, "O zamana kadar göz önünde olmayacağız. Zaten benim de laboratuvarımda yapmam gereken bazı işler vardı," dedi.

"Güzel." Selina durdu. "İnsanları soktuğun şu trans," dedi Ivy'ye. "Neden bizim üzerimizde de kullanmıyorsun."

Harley sonunda telefonunu indirdi. Ivy Selina'nın gözlerinin içine baktı. "Bir, kaskın bunu imkânsız kılıyor. İki..." Ivy omuz silktilti. "Kurallarıma aykırı. Yani, bir kısmına."

"Hangi kısmına?" Selina soruyu sormaktan kendini alamadı.

Ivy eldivenli bir elini gövdesindeki orkidelerden birinin üzerinde gezdirdi. "Müttefiklerine yamuk yapma." Yeşil gözleriyle ıslıl ıslıl ve yoğun bir biçimde yukarı baktı.

Selina başıyla onayladı. Uyarı alınmıştı. Artık gitme zamanıydı.

Kameralara görünmemek için eve uzun, dolambaçlı yoldan gitmesi gerekecekti. "Birkaç gün içinde sıradaki vurgunla ilgili ayrıntıları iletirim."

İki kadın kaşlarını çatarak durdu.

Ivy, "Adın ne senin?" diye sordu.

Artık bir adı olduğundan emin bile değildi.

İsimler nereden, kimden geldiğini gösterirdi. Bu şeyler ondan ya silinmiş ya da geride bıraktığına memnun olduğu şeylerdi.

Soru derinlerine yer etse de sakinlikle, "Catwoman yeterli," dedi.

Harley diliyle cıkcıklandı. "Sırlar, sırlar hiç eğlenceli değil..."

Selina bunu soğukkanlılıkla duymazdan gelerek geçiştirdi. "Üç gün. Hazır olun."

Arkasına döndüğü sırada Harley'nin, kolunu Ivy'nin koluna geçirdiğini gördü. "Senin mekân mı, benimki mi, tatlı şey?"

Ivy'nin yüzü kızardıysa da, "Benimki," dedi. Aralarındaki şeye bir isim koymuyormuş gibi görünmelerine rağmen, demek ki kesinlikle arkadaştan öteydiler.

Selina gölgelerin arasında kaybolurken bir şey göğsünü sıkıştırdı.

Bunun –böyle olabileceği biriyle birlikte olmanın– nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordu.

Gotham için planlamış olduğu bir sürü görkemli kaos ve bozuk düzenini altüst edeceği onca yol varken bunun artık bir önemi yoktu ama her şeye rağmen merak ediyordu... Acaba nasıl olurdu.

17. BÖLÜM

Kaçmışlardı. Ona feyk atmış, sonra da hızla gecenin içine karışmışlardı.

Luke o kadar sinirliydi ki, o gece gözüne uyku girmedi. Ertesi gece de.

Her zamanki kâbuslarındansa herhalde böylesi daha iyidi. Ancak o video kaydının haberlerde dönüp durması hiç yardımcı olmuyordu: Üçünün kasıla kasıla içeri girmesi, Catwoman'ın ona hareket çekerek pencereden aşağı atlaması.

Balo salonundaki koruyamadığı onca korkmuş insanın görüntüsü.

Eksi yedinci katta kostümünün kenarlarında tamir ettiği ikinci delikten kıvılcımlar yükselirken Luke homurdandı.

Üstüne üstlük lanet olası bir hedef gibi kendini önlerine atmıştı.

Sarmaşık yaprakları, onları analiz etmek için laboratuvara getiremeden solup ölmüştü. Ancak *hareket edişleri*, Ivy'nin onları yönetişi... Tanrım. Belki de söylentiler doğruydu: Kadın

tamamen insan *değildi*. Bruce'un Ivy'yle daha önceki kısa karşılaşmalarında bunu doğrulamaya hiç fırsatı olmamıştı ama hakkındaki Batcave dosyasında bu bir olasılık olarak belirtiliyordu.

Luke, kim bilir ne büyük güçlerin o yeteneklere göz dikebileceğini düşünmek bile istemiyordu. O yetenekleri Ivy'nin dönüştüğü şeyden çok daha kötü bir şeye dönüştürmek için heveslenebileceklerini.

Kaynak makinesinin uğultusu üzerinden bir zil sesi duyuldu ve Luke maskesini terli başının üzerine kaydırarak makineyi kapadı. Boş odanın duvarlarına ve tavanına gömülü hoparlörlere, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bayan Vanderhees diye biri burada, sizi görmek istiyor."

Luke yüzünü buruşturdu.

Yönetici asistanı, "On birinci kattaki ofisinizde," diye açıkladı. "Meşgul olduğunuzu belirttim ama bekleyeceğini söyledi."

Luke alçak sesle inledi. Ne istiyordu ki?

"Ona de ki..." Çok meşgul olduğunu söylerse muhtemelen yine gelirdi ya da onu evde aramaya başlardı; bu da ona tuhaf saatlerde denk gelmesine ve sürekli nereye *kaybolduğunu* merak etmeye başlamasına yol açardı.

Luke derin bir iç çekti. "On beş dakikaya yukarıda olacağımı söyle. Teşekkürler." Öylesine ter ve kir içinde kalmıştı ki duş alması gerekiyordu. Bu katta bir banyo vardı, beraberinde -babası bir toplantıya çağırır diye şık bir takım- yedek bir giysi de bulunduruyordu.

"Tabii, Bay Fox."

Luke, omuz kısımları biraz dar duran kömür grisi takım elbisesiyle on iki dakika içinde üst kattaydı. Son birkaç ayda daha fazla kas yapmıştı; bunu terzisine götürmesi gerekecekti.

Uzun adımlarla köşe ofisine girip Holly'yi tertemiz çalışma masasının önündeki sandalyelerden birinde beklerken bulduğunda açık mor gömleğinin manşetlerini düzeltiyordu.

Masasının kenarında yığılı tek evrak yığınının, sıkıcı şirket yazışmaları ve parti davetiyelerinden oluşmasına; masanın üzerininse annesinin, babasının, Mark ve Elise'in, bir de on beş yaşında kazandığı ilk boks zaferi sonrasında çekilmiş kendi fotoğrafı olmasına dikkat etmişti. Diğer her şey, bütün önemli şeyler, eksi yedinci katta kilitliydi.

Masasının etrafından dolaşarak, "Holly," diye selamladı. "Seni görmek güzel."

Görünüşündeki ayrıntıları –önüne çıkan herkesin görünüşündeki ayrıntıları– ayırt etmesi eğitim ve içgüdüleri sayesindeydi: Somon rengi bir ceket, onunla uyumlu bir elbise ve lacivert topuklular. Sıradışı bir şey yoktu.

Onu duraksatan hafif gülümsemesi hariç.

Bunun sebebi, gülümsemesinde daha önce hiç fark etmediği bir keskinlik de olmasıydı. Gözleriye deliciydi.

Gözlerini tarif etmenin tek yolu buydu. Delici ve kurnaz. Çekilmez bir züppe olabilirdi ama içinden bir ses, başta düşündüğü kadar sığ biri olmadığını, belki de kendi çıkarı için öyleymiş gibi davrandığını söylüyordu.

"Bu şerefi neye borçluyum?" diye sordu Luke, cam masasının arkasına geçerek ve aralarındaki bu bariyerden dolayı tuhaf bir memnuniyet duyarak.

O yeşil gözleriyle Luke'u süzdü. "Nasıl olduğunuzu merak ettim. Arabanıza olanları duydum."

Luke'un endişelendiği son şey buydu.

Porsche, yüklemiş olduğu takip sistemi sayesinde bulunmuştu. Güzel bir yaratığın kırık bir kabuğu. Kanıt olarak seve seve Gotham Polis Teşkilatı'na teslim etmişti.

“Ben iyiyim,” dedi eliyle geçiştirerek. Özellikle kostümünün birkaç saatlik daha tamir işi varken yapmak istediği *son* şey bu konuşma olsa da, Luke, Holly’yi bir kez daha inceledi, sandalyenin üzerindeki ellerinin gergin bir şekilde duruşuna baktı. “Siz nasılsınız?” İki gece önce oradaydı.

Hiç şüphesiz vermek zorunda bırakıldığı mücevheri hâlâ hissedebiliyormuşçasına elini köprücük kemiğinde gezdirdi. “Sarsılmış ama iyi.”

Luke, aynı şekilde hâlâ böyle diyen birçok kişi tanıyor. Onun suçuydu. O sarsılmışlık, o korku. Daha hızlı davranmış olsaydı...

Luke, “Sadece birkaç suçluydu, o kadar. Çok geçmeden yakalanacaklardır,” dedi yumuşak bir sesle.

Kadının gözlerinde bir ışıltı oldu. “O silahlar şaka değildi.” Değildi.

“Binamızın güvenliği iyidir,” dedi Luke. Bir yanı, kadın buraya, ona, bir tür güvence vermesi için gelmiş olabilir mi diye merak etti. “Bundan böyle her galada silahlı korumalar olacak.” Hâlâ yardım etmek, rahatlatmak ve korumak isteyen –hiç devredışı bırakmadığı– o yanını bastıramıyordu; suratsız da olsa yüzüne sakın bir tebessüm takınabildiğini umarak gülümsedi. “Yakında tutuklanacaklar. Söz veriyorum.”

Görünüşe bakılırsa kadının duyması gereken tek şey buydu. Başıyla onaylayarak ayağa kalktı. Luke da onunla birlikte kalktı.

Holly’nin dikkati, Luke’un arkasındaki yoğun caddeye kaydı; ofisi her açıdan şehrin nefes kesici manzarasını görüyordu. “Gotham’da hiç arkadaşım yok,” dedi sonunda, Luke’un daha önce hiç duymadığı kadar yumuşak bir ses tonuyla.

Buna şaşırmamıştı. Ancak Luke nazikçe, “Öyle mi?” dedi. Annesi gurur duyardı.

Holly bir saniye daha şehir manzarasını inceledi. “Duyduğuma göre annenizle birlikte, eski askerlere boks öğreterek yardım eden bir hayır projesi başlatıyormuşsunuz.”

Masasındaki kristal saatin her tık sesi duyuluyordu.

Kadın tek omzunu silkti. “Ben de yardım etmek isterim.”

Luke gözlerini kırptırarak ona baktı. Boğazını temizledi. “Çok cömertsiniz.”

“Yok,” diye açıkladı. “Ben... benim demek istediğim...” Daha önce kadını hiç kekelerken duymamıştı. “Demek istediğim, elbette para yardımında bulunacağım.” Yanaklarında gördüğü hafif bir pembelik miydi? “Ancak zaman ayırarak da yardım etmek isterim. Yani gönüllü olarak.”

Luke teklif karşısında afalladı. Karşısında samimi bir duygudan başka bir şey göremiyordu. Bu, onda ilk kez gördüğü bir şeydi. Belki de sosyete zırhı altında bu kişi yatıyordu.

Peki neden şimdi? Neden bu soygunun ardından? Soru yüzüne de yansımış olacaktı ki Holly, “Geçen gece balo salonunda birkaç kişinin gizlice dışarı çıkmasına yardım ettiğinizi, güvenliğini sağladığınızı duydum,” dedi. Luke kadının bunu nereden öğrendiğini, ona kimin söylediğini sormadı. “Fark ettim de... kötü bir başlangıç yapmış olabiliriz.”

Bu, kendisine uzatılmış bir zeytin dalıydı. Luke kendini; kadının, onların dünyasını görmek için, kendini buna karşı savunmak için kullandığı statü sembollerinin altında kimin olduğunu görmeye çalıştığı yeter, diye düşünürken buldu.

Luke veya annesi illa ki onun yapacağı bir şey bulabilirlerdi. Bunun üzerine sözlerini dikkatle seçerek, “Henüz resmiyet kazanmadı, hâlâ plan aşamasında. Ancak sizi haberdar edeceğim.” Ardından sessizce ekledi: “Teşekkürler.”

Holly’nin kaşları bir anlığına, sanki onu görüyormuş –onu gerçekten görüyormuş– gibi çatıldı. Yüzündeki ifade karşısında zihnine, yüreğine işleyen bir şey oldu. Kadın hemen

ardından, gün ışığı sarı saçlarına vurarak başını iki yana salladı. “Tabii. Sonra görüşürüz.”

Yüksek ince topuklularından biri üzerinde döndü ve kapıya yöneldi.

Luke masasının etrafından dolaşıp, “Bu akşam dışardan yemek söyleyeceğim, gelmek ister misin?” diye sorarken bunun ne annesinin görgü kuralı dersleriyle, ne de ara sıra neden geç saatlere kadar eve dönmediğini merak ederse diye normal görünmesi gerektiğiyle bir ilgisi olmadığını farkındaydı.

Holly kapının eşiğinde durdu. Luke, kadının muhtemelen hayatında hiç dışardan yemek söylemediğini fark edince alternatif bir teklifte bulunmak üzere tam ağzını açmıştı ki kadın, “Pizza?” diyerek onu şaşırttı.

Soruda öyle bir umut ve rahatlama vardı ki Luke gülümsedi. “Saat yedide. Ne içmek istiyorsan onu getir.” Luke’ta sadece bira ve viski vardı ve kadının ikisini de içecek türde biri olduğundan şüpheliydi.

Holly, Luke’un daha önce onda gördüklerinden çok farklı bir şekilde sırttı. “Teşekkürler. O zaman görüşürüz.”

Kadının telaşsız ve emin adımlarla yürüyerek çıkışını izlerken, Luke, kapatamayacağı bir kapıyı açmış olabilir mi diye merak etti.

Bu gece suç mahallinde olmadığını gösterecek bir yere ihtiyacı vardı.

Holly Vanderhees’in görülebileceği ve fark edilebileceği bir parti ya da akşam yemeği yoktu. Geçen geceki olaylardan sonra diğer tüm galalar yeni bir bildirim kadar ertelenmişti.

O da arabasını çaldıktan sonra bir yandan nasıl olduğuna bakmak, bir yandan da ona ve dedikoducuların geri kalanına iki gece önce galada olduğunu ve dehşete kapıldığını, çok

korktuğunu vesaire vesaire hatırlatmak için Luke Fox'un ofisine gitmişti.

Selina kesinlikle Holly'nin yardım teklifi üzerine Luke'un samimi ilgisi ve minneti karşısında hazırlıksız yakalanmayı beklemiyordu. Özel dikim takım elbisesi içinde ona baktığında geçen gece gerçekten de insanları o salondan dışarı çıkarmış olduğunu fark etmeyi de.

Banka hesabının ne kadar kabarık olduğunun bununla bir ilgisi yoktu. Eve döndüğünden beri bu ülkenin insanlarına hizmet etmeyi bırakmamıştı.

Kendisi için kesinlikle aynı şeyi söyleyemezdi.

Selina saat yedide kapısını çaldı, kalp atış hızı gereğinden biraz daha yüksekti. Özellikle, üzerinde lacivert dar bir tişört ve kot pantolonla kapıyı açtığı anda kalbi daha hızlı attı.

Luke, daha önce hiç görmediği kadar sıcak bir ifadeyle içeri buyur ederken ona gülümsedi. Selina giysi seçimini pahalı bir yoga pantolonu, bir bluz ve spor ceketten yana kullanmıştı. Spor ama yeterince şık kalitede bir seçimdi.

"Pizza için özel bir tercihin var mı?" diye sordu Luke, cam yemek masasının üzerindeki telefona doğru yönelirken.

Dairesi onunkinden daha hoştu. Daha sıcaktı.

Kapıları ve pencereleri gözden geçirdi. Kendi dairesindekiyle aynı açık plandı: Mutfak, salon ve yemek alanından oluşan devasa bir oda. Hepsi de, etrafı çevreleyen bir balkona açılan yerden tavana kadar pencerelerden oluşuyordu. Yemek alanını geçince sağında, kendisinin aksine, her birinin içinde kendi banyosu bulunan iki misafir yatak odası ve bir ebeveyn yatak odası ile bir tuvaleti içine alan uzun bir koridor vardı. Duvarlar grinin çeşitli tonlarına boyanmıştı, deri ve kromdan oluşan mobilyaları, sıcak görümlü halıları ve hafif kıvrımlı lambalarıyla uyum içindeydi. Şu

an *Riziko*'nun giriş müziğini çalan düz ekran televizyonun altında gazlı bir şömine parlıyordu.

Eğer daire planları birbirinin aksi yönündeyse, o zaman kasa da duvara gömülü gardırobunun içinde olacaktı.

Ondan bir şey çalmak gibi bir planı yoktu.

Karara mermeri ve siyah mutfak dolaplarıyla bezeli açık mutfığa doğru peşinden giderken, "Dairen güzelmiş," dedi. "Ve... şey..." En son pizza yediğinde... en son ne zaman yediğini hatırlayamıyordu. Ancak Gotham'da yaptıkları türden olmadığı kesindi. Hayır, en son yediği, İtalya'daki ince hamurlu pizzaydı, insanı ağlatacak güzellikteydi. Ondan önce en sevdiyiye, Doğu Yaka'daki, dilimini bir dolara satan bir pizzacıydı, düşüncesi bile hâlâ ağzını sulandırırıyordu. Tabii ki bunu ona söyleyecek değildi. "Sade iyidir."

"Yarısını sosis ve pepperonili söylesem sorun olur mu?"

Luke'un numarayla çevirmesini izledi. "Tamamını onlarsız söylersen olur."

Luke ona alaycı, eğlenmiş bir bakış attıktan sonra siparişi verdi. "Yirmi dakika," diye bildirdi.

Selina ellerini ceketinin ceplerine kaydırarak başıyla onayladı.

"İçki getirmemişsin."

"İçkiyle pek aram yok," diye itiraf etti. Ne Selina ne de Holly olarak, gerçekten de içkiyle arası yoktu. İçkinin annesine neler yaptığını görmüştü. Galalarda şampanya, geç kahvaltılardaysa mimoza yudumlamasına rağmen... asla aşırıya kaçmazdı. Kontrolden çıkmayacak şekilde içerdi.

"Öyle olsun," dedi Luke. "Benim de aram yok." Selina, Luke'un hanesine bir puan daha yazıldığını itiraf etmeliydi. Luke devasa buzdolabını açtı ve içindekilere baktı. "Gazlı bir şeyler? Meyve suyu? Su?"

"Su yeterli." Mermer mutfak adasında bir sandalyeye geçip odanın karşı tarafındaki televizyona baktı.

Trebek², "Günümüzde İngiltere'den sonra en fazla Shakespeare oyununun sahne aldığı ülkedir," diye sordu.

Luke su bardağını önüne koyarken Selina, "İtalya nedir?" diye yanıtladı.

Yarışmacı aynı yanıtı verdi. Luke kaşlarını kaldırdı ama bir şey demedi.

Bir diğer soru. "Tapınak Şövalyeleri'nin son Büyük Ustası'dır."

Luke ve Selina bir ağızdan, "Jacques de Molay kimdir?" dediler.

Selina, hiç de yapmacık olmayan bir ifadeyle ona gülümsedi.

"Bir *Riziko* hayranı olacağın aklıma gelmezdi."

"Şık giyinmek bir şeyleri bilemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Luke yanıt veremeden Trebek bir soru daha sordu. "Dünya üzerinde daimi bir doğal nehri ya da gölü olmayan en büyük ülkedir."

Selina, Luke'la aynı anda cevap verdi. "Suudi Arabistan nedir?"

Doğru.

Luke muzipçe güldü. "Kaybeden akşam yemeğini ısmarlar," diye teklifte bulundu, o koyu renk gözlerinde dans eden bir ışıltıyla.

Farklı, diye düşündü Selina. Olduğunu sandığı kibirli zengin çocuktan çok farklıydı. Gerçek bir kahraman olduğuna

---

2 Alex Trebek. Ülkemizde *Riziko* olarak bilinen *Jeopardy!* yarışmasının sunucusu (ç.n.)

dair ne bir gösteriş ne de övünme ihtiyacı. Kibardı, nazikti. Selina onun gibi sayılı erkek tanıdığını fark etti.

Bunun üzerine, Selina, karşı koyamayarak su bardağını onunkine tokuşturdu. “Neye kalkıştığına dair hiçbir fikrin yok,” diye mırıldandı.

Yarışmacıların bile bilemedikleri birkaç soruyu yanıtlayarak berabere kaldılar. Programı neredeyse her izleyişinde aynısı olduğundan bu Luke için şaşırtıcı bir durum değildi ama Holly’nin de genel kültür konusundaki derin bilgisi hoş bir sürpriz olmuştu. Tüm soruları doğru yanıtlamıştı. Pizza geldiğinde Luke kendini yine onu incelerken buldu.

Onunla ilgili fazla mı peşin hükümde bulunmuştu? Ancak o da bıkkın, ruhsuz bir vâris izlenimi verme konusunda çok iyi iş çıkarmıştı. Ancak birkaç saat önce ofisinde gördüğü kişi bu gördüklerinin öncüsüydü.

Suyundan aldığı yudumlar arasında üç pizza dilimini iştahla yerken de o kibar hallerinden eser yoktu. Luke ona zor yetişiyordu.

Riziko bitip *Çarkıfelek* başlarken bahislerine devam ettiler.

Yarışma bitip de yeniden berabere kaldıklarında Selina, Luke’a gülümsüyordu. Gerçek, sessiz bir gülümseme. Bu, basının veya sosyetenin gördüğünden kuşkulu olduğu bir gülümsemeydi. Bu gülümsemesi onu daha genç, daha güzel gösteriyordu.

Holly, yarım saat önce geçtikleri şömine ve televizyon önündeki L koltuktan kalktı. “Akşam yemeği için teşekkürler,” dedi kollarını gererek.

“Kendime birkaç dilim koparabildiğime hâlâ şaşkınım.”

Holly küçük bir kahkaha attı. “Bir dahaki sefere iki tane söyleriz.”

Bir dahaki sefere. Sözcükler bir davet gibi havada asılı kaldı.

Luke onu kapıya kadar geçirirken, kendini, “O halde bir dahaki sefere,” derken buldu.

Kapıyı örttükten sonra Holly’nin kendi dairesine girmesini ve kapıyı arkasından kilitlemesini dinledi.

Birkaç saat sonra kostümünü giyip kendisini bekleyen gecenin içine karışırken yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. Sadece küçük bir gülümseme.

18. BÖLÜM

Harley patlayıcıları kasanın kapısına yerleştirirken, Ivy, bankanın bodrum katına inen yolun ortasından kaşlarını çatarak, “Çabuk,” diye acele ettiriyordu.

“Geliyorum, geliyorum,” diye mırıldandı Harley. “Tek bir yanlış hamlede, bebekler, hapı yutarız.”

Ivy çizmeli ayağını mermer zemine vurdu. “Patlayıcıların nasıl çalıştığını biliyorum.”

“O halde bunu neden *sen* yapmıyorsun?”

“Hiç olmazsa benim sarmaşıklarım betonu senin şu anki hareketlerinden daha hızlı çatlatırdı.”

Selina, bir kulağı üst kattaki karartılmış bankanın seslerinde, şakacı didişmelerini duymazdan gelerek yukarı uzanan merdivenlere yakın bir noktada duruyordu. Alarmlar, merdivenin tepesindeki ağır metal kapıyı tetiklemesin diye devredışı bırakılmıştı. Ivy çiçekleriyle gece bekçisini etkisiz hale getirmişti, şimdiyse... hiçbir şey.

Harley uzun adımlarla Ivy'nin beklediği yere doğru geri yürürken elindeki kamerayı kaldırdı, sonra dikkatle konumlandırmış olduğu bir tripodun üzerine yerleştirdi. Selina diğer ikisine, "Hazır mısınız?" diye sordu.

Harley, ikisi de kameraya gülümsercesine, kolunu Ivy'nin omzuna atmakla yetindi. Selina birkaç adım uzakta durarak kollarını önünde kavuşturdu ve, "Şimdi," dedi. Önünde ve arkasında bir ışık patlaması eşliğinde kasanın kapısı patlayarak açılırken kamera görüntüyü kaybetti.

Aslında küçük bir patlamaydı. Selina'nın elektromanyetik darbe cihazına yakın bir şeydi. Selina sorduğunda Harley gizli bir formül olduğunu söylemiş, sonra da kediler ve meraklarıyla ilgili sataşınca Selina onu tamamen duymazdan gelmişti.

Harley'yi küçük dozlarda çekebiliyordu. Onunla ancak küçük dozlarda uğraşabiliyor, eğlenebiliyordu.

Ivy eldivenli eliyle dumanı dağıtırken, "Sence gazete bu fotoğrafı gerçekten isteyecek mi?" diye sordu.

Selina spor çantasını alıp hâlâ tamamen dağılmamış dumanın içine doğru yürüdü.

"Kim istemez ki?" dedi Harley.

Selina, gece görüşü özelliği devreye girerek loş kasayı taradı. Medyaya Shrike'la ilgili hiçbir haber ulaşmamıştı. Bunun iyi mi, yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildi.

Acaba Nyssa ve Talia'nın bunu duymaları, merak etmeleri ne kadar zaman alacaktı?

Onu test etmek için ne zaman başka birini göndereceklerdi?

"Gazeteler," dedi Selina, bir kiralık kasanın yanma gidip basit kilidi kolaylıkla açtıktan sonra mücevherleri doğruca çantasına atarak, "bunu havada kapacaklar. Hatta, daha da güzeli, Gotham'ın süslü halkı, partilerini bırakıp bankalara

geçtiğimizi sanacak ve galalarına kaldıkları yerden devam edecekler.”

Harley dumanı iterek kaşlarını çattı. “Bir taş daha işime gelir.”

Selina bir kasayı daha açtı ve kıs kıs güldü. “Peki ya bu?”

Elinden pırıl pırıl zümrüt bir kolye sarkıyordu.

Harley’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Selina kolyeyi ona doğru attı. “Kasayı açtığın için.”

Harley kolyeyi kaptı. “Annem buna bayılır,” dedi soluk soluğa.

Annesinden ilk kez bahsediyordu. Her ne kadar sorular işleri yokuşa sürebilecek olsa da, Selina, “İkiniz yakın mısınızdır?” diye sordu.

Harley kolyeyi cebine attı. “Kendisi dünyadaki en sevdiğim insan olur.” Ivy’ye göz kırptı. “Senin dışında, hayatım.” Harley, iki yanda topladığı saçları sallanarak çenesiyle Selina’yı işaret etti. “Sen annenle yakın mısındır?”

Hayır. Asla. Hiçbir zaman. Selina omuzlarını silkti. “Bahsetmeye değmez.”

Gerçekten öyleydi. Harley’nin bakışları yumuşadı ve ifadesi dayanılmaz bir hal aldı.

Ivy balyalarca parayı çantasına doldururken Selina’yı kurtararak araya girdi. “O halde, bundan sonra daha fazla parti basıyoruz, öyle mi?”

Selina, keşke kaskı başında olmasaydı diye düşündü. Böylelikle Ivy’ye minnettar bir bakış atabilirdi ama sadece, “Hayal kırıklığını bu kadar belli etme,” demekle yetindi. Selina evrakları ve sıradan şeyleri geride bırakarak mücevherlere bakınarak bir kasadan ötekine geçiyordu. “Zavallı Batwing bizi nerede arayacağını şaşıracak.”

Ivy mırıldandı. “Onunla ilgili ne biliyoruz? Ondan tamamen kurtulmuş olamayız.”

Selina sesindeki yumuşaklığı korudu. "Zamanı geldiğinde ilgileniriz."

Harley kilitleri açıp değerli eşyaları çantasına tıkmaya kaldığı yerden devam ederken, "Onu iç organlarından bir sokak lambası direğine asmalıyız," diye ekledi. Selina, Harley'nin abarttığını düşünmüyordu.

"Batman'in kim olduğunu bulmak için onu kullanmalıyız," dedi Ivy düşünerek çantasının fermuarını kapatırken. "Birlikte çalışıyorlar. Bize söyleyebilir."

"İşkence mi? Güzel," dedi Harley.

"Onu konuşmaya ikna edebilecek yöntemlerim var," diye açıkladı Ivy hemen. "Su işkencesine *başvurmadan*." Şüphesiz, galada insanlara mücevherlerini verdiren o doğal zehirleri kastediyordu.

Ancak Selina bu konuda daha fazla ileri gitmelerine izin vermeden araya girdi. "O, planlarımızın bir parçası değil. Onu yok sayacağız."

"Neden?" Harley'nin gülümseyişi biraz tehlikeli bir şeye dönüştü.

"Bizim yerimize diğer patronlar ve çetelerle ilgilenecek de ondan. Yolumuza çıkmalarını engelleyecek. Onu ortadan kaldırırsak, her çete ve patronun kanalizasyondan çıkıp Gotham üzerinde hak iddia etmesiyle karşı karşıya kalırız. Ancak o bu dalgayı dizginlemeye devam ederse..." Omuz silktilti. "Biz şehrin değerli eşyalarını süpürürken o da işimizi kolaylaştırmış olur."

Harley çantasının fermuarını kapatırken ikna olmuşa benzemiyordu. Ancak Ivy, "Peki ya sıradaki hedefimizde karşımıza çıkarsa?" dedi.

Selina maskesinin altından gülümsedi. "O zaman oyunumuzu oynamaya devam ederiz: Sıvış ve yok ol."

"İyi de..." diye itiraz etti Ivy.

Selina çantasını omzuna asarken, "İnanın bana," diye araya girdi, "onunla oynayıp delirtmek onu öldürmekten çok daha tatmin edici."

Harley ağzını açtı ama kaskı bas bas bağırmaya başlarken Selina bir elini kaldırdı. "Görünüşe göre bir ziyaretçimiz var."

Adım sesleri duyuldu. Güvenlik görevlileri olmadığı belliydi, şıkırdayan anahtarlar ya da her zamanki sinyaller yoktu.

Ivy kalçalarının üzerindeki kemerden iki tane beyzbol topu büyüklüğünde çiçek çıkarırken altın yaprakları açılarak beklemeye koyuldu.

Kaskı veri akışına devam ederken Selina kırbacını çıkarıp yanında tuttu.

Selina, "Sekiz çift adım, ağır adımlar," diye mırıldandı Harley ve Ivy'ye. "Muhtemelen erkek. Sıra halinde değil, grup olarak geliyorlar. Odaya girmelerine..."

"Bak sen, kedi neler getirmiş," dedi grubun ortasındaki uzun, sıska adam alaycı bir ses tonuyla.

Hepsinin üzerinde, daha iyi günler görmüş lekeli koyu renk giysiler vardı. Suçlulardı. Alt sınıftan bir grup olduklarına kuşku yoktu. Bir bağlantılarının olduğuna dair herhangi bir işaret göremiyordu.

"Kocaman bir eğreliotu," dedi adam odanın içine adım atarak. Ivy'nin çiçekleri daha da açılarak kaskatı kesildi. Harley'ye doğru pis pis baktı. "Ve miadını doldurmuş bir sürtük."

Selina öfkesini dizginleyerek dişlerini sıktı. Eğer Ivy o çiçeklerle birkaçını devirebilirse ve Harley o küçük bombalarını patlatabilirse... şartlar eşitlenirdi.

Harika denemezdi ama Selina geri kalanıyla baş edebilirdi. Gerçi bir çete liderinin adamlarını halletmenin planlarına etkisi olabilirdi.

Hakaretlere rağmen Harley dudak bükerek öne doğru ilerledi. "Gerçekten öyle mi, Ralph? Ne o, birkaç aydır seni görmüyorum diye birdenbire bana ve yeni arkadaşlarıma isimler mi takar oldun?"

Ivy, çiçekleri ve yaprakları hazır bir halde gözlerini adamlara dikmişti. Ancak Harley, Selina'ya hızlı bir bakış atarken mavi gözlerinden ne demek istediği anlaşılıyordu.

Güven bana.

Ne yapması için güvenecekti? Onları öldürtmek için mi? Birkaç dakikaya buradan sıvıştırlardı. Tabii polisler daha önce davranıp buraya damlamazlarsa.

Harley bir adım daha atıp yine Selina'ya baktı. Bakışında yine aynı anlam vardı. *Güven bana.*

Bu, eğitiminin her zerresiyle, her içgüdüleriyle ters düşüyordu.

Kendisi dışında birine en son ne zaman güvendiğini hatırlamıyordu.

Ivy, duyulur duyulmaz bir sesle Selina'yı, "Ona ayak uydur," diye uyardı.

Selina adamları, Harley'nin samimi sırtıtışını tarttı.

Harley bu adamları tanıyordu; şiddetin ya bir işe yarayacağını ya da onlara bela olacağını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Güven bana.

Kesik ve şiddetli kalp atışlarıyla Selina aynen öyle yaptı.

Ralph yine küçümseyerek onlara baktı. "Sen ve arkadaşların hiç ödeme yapmıyorsunuz. Bu da bazılarımızın kanını sıkıyor."

"Öyle bir kelime yok," diye mırıldandı Ivy bıyık altından. Harley arkasından *Kapa çeneni* dercesine bir hareket yaptı.

Harley bir taraftaki saçının ucunu parmağına doladı. "Tatlım, tahsilat için yeterince değerli eşyanın birikmesini bekliyoruz, *anlarsın ya.*"

Ah, yok artık. *Sanki* bu pisliklere parasını, *bu* parayı verecekmiş gibi...

"Patron şimdi istiyor," dedi Ralph. Arkasındaki diğer adamlar öne doğru yaklaştılar. Selina'yı işaret etti. "Onun diz çökmesini istiyor."

Selina'nın eli kırbacından ayrılmadı. Harley ona *Sessiz ol* dercesine bir uyarı bakışı attıktan sonra yine aynı şekilde sırtarak Ralph'e döndü. "O halde neden oraya gitmiyoruz?" Harley çantasına hafifçe vurdu. "Teslimatı elden yapayım."

Ralph düşündü.

"Haydi ama, Ralph," dedi Harley mırıldanarak. "Senin kızla bir geçmişimiz var." Başparmağıyla Selina'yı işaret etti. "Kedicik şehirde yeni sayılır. Kuralları bilmiyor."

Selina dilini tuttu. Kuralları biliyordu. Hatta şimdi kendi kurallarını yazıyordu.

"Çantaları verin gidelim."

"Falcone'ye selamımı iletmen daha iyi olur." Harley dudaklarını sarkıttı.

Falcone.

İsim Selina'da darbe etkisi yarattı.

Bu adamlar. Falcone'nin adamları mıydı?

Yeni olmalıydı çünkü Selina bunların ne yüzlerini ne de isimlerini biliyordu.

Ralph, Harley'ye bir tabanca doğrulttu. Ivy, yaprakları kıvrılarak gerildi.

"Söyle şu ucubeye," dedi Ralph, Ivy'ye doğru homurdanarak, "bitkilerini uzak tutsun."

Harley ona doğru, silaha doğru, yürümeye başladı. "Mallar burada." Çantasını Ralph'in yanındaki adama uzattı. "Gidelim."

Selina hayretle adamların Harley'nin önünden çekilmelerini izledi. Tek işareti sırtında kıvırdığı parmağı oldu. *Peşimden gelin. Çabuk.*

Ağır çantasını omzuna asıp kamera ve tripodlu kaptıktan sonra, yanında Ivy'yle peşinden gittiler.

Merdivenlerden yukarı çıktıkları sırada üzerlerine daha fazla silah doğrultuldu.

Harley, ana koridora uzanan merdivenin başına geldiğinde sırtlarına silahlarını doğrultmuş bir şekilde onları izleyen adamlara dönerken, "Bir suçlu hayatı yaşamanın en kötü tarafı ne, biliyor musunuz?" diye sordu.

Selina, hemen arkasından Ivy'yle yanına vardığında Harley'nin, merdiven kapısının yanındaki kırmızı düğmeye bastığını gördü.

"Kime güveneceğini bilmemek," dedi Harley, on beş santim kalınlığındaki metal kapı çarparak kapanırken.

Adamlar içeri hapsolmuşlardı.

Kapıdaki silah sesleri boğuktu, Harley'nin içeri kapadığı adamların bağırışları uzaktan geliyordu.

"Peki bu, dövüşmekten daha mı iyi oldu?" diye sordu Ivy, onları ve kışkırlarını kurtarmış olan ağır kapıdan ve kırmızı alarm düğmesinden uzaklaşarak. Ellerindeki çiçekler yeniden kapandı ve onları hızla cebine koydu.

"Ralph'ın yanında, hepimizi gebertebilecek bir bomba olduğunu düşünürsek, daha iyi oldu."

"Hayır, bomba yoktu," dedi Selina, onları arka kapıya çıkaracak koridora yönelirken. "Olsa görürdüm." Kaskına vurdu.

"İnan bana, vardı. O giysileri gördün mü? Falcone'nin karaborsadan yürüttüğü ileri teknoloji bir gizleme malzemesi. Tek bir hamlesiyle hepimiz geberirdik. Muhtemelen

şimdi onu bu kapı üzerinde deneyip denememe arasında gidip geliyordur. Acele etmeliyiz.”

Demek ki Falcone'nin cephaneliğinde artık böyle şeyler vardı.

Bu birçok bakımdan kabul edilemezdi.

Yine de Harley onları kurtarmıştı. Selina omzuyla arka kapıyı iterek boş ara sokağa çıktı. Nöbetçi bile yoktu. Falcone'nin daha akıllı adamları işe alması gerekiyordu.

“Teşekkürler, Harley,” dedi Ivy sessizce.

Harley eliyle geçiştirdi. “Yaptığımız şey Falcone'nin kulağına gittiğinde kuduracak.”

Siren sesleri gecenin içinde şimdiden bas bas bağırmaya başlarken Selina ara sokakta sessizce ilerliyordu. Falcone gücünü artırmıştı. Birlik'in küresel ağı ve sonsuz kaynaklarının yanma yaklaşamazdı ama potansiyel olarak yerel bir tehdit olmanın ötesine geçecek kadar büyümüşü. “Falcone'nin icabına bakacağız,” dedi Selina onlardan ziyade kendine. Hemen sonra ekledi:

“Teşekkürler, Harley.”

Harley sadece sırıttı.

19. BÖLÜM

Üç hafta sonra Selina bacağındaki acıdan aksamamaya çalışarak apartmanına giriyordu.

Bu gece Harley'nin küçük donanımlarından biri biraz *fazla* başarılı olmuş ve Selina tam uyluğuna bir beton parçası yemişti. Kostümü şarapnelin tenini delip geçmesine mani olmuş ama muhtemelen kemiğini zedelemişti. Ivy, yaraya baktırması için ısrar etmiş, Harley bunun için özür bile dilemişti.

Ancak Holly Vanderhees aksamazdı ve Selina kapalı otoparktan asansörle yukarı çıkarken, topuklularının, yaralı bacağının her yanını zonklatması karşısında dişlerini sıktı. Apartmana savaş kostümüyle girecek hali yoktu ve ara sokakta kostümünü çıkarıp şu an üzerindeki uzun kollu elbiseyi giymek bir irade çabası gerektirse de bunu başarmıştı.

Asansör lobide durdu ve Selina, asansöre binecek olan her kimse gece saat birde saçını sıırılsıklam eden teri fark etmemesini umarak yüzüne yavan bir gülümseme takındı.

Önce morlukları gördü. Şişmiş gözü ve dudağı. Hiç düşünmeden kendini Luke Fox'a doğru uzanırken buldu.

Gri fermuarlı spor ceketinin koluna durdu. Luke sağlam gözünü kırptırdı, her hareketi acı dolu ve yorgundu, asansöre bindi.

Selina, "Ne oldu?" diye sordu. Onu yaralayan, Gotham'ın aşağılık suçlularından biriyse...

"Bu gece dövüştüm."

"Kim saldırdı?"

Luke, yüzü tamamen dağılmış bir halde asansör kabininin duvarına yaslandı, hiç şüphesiz floresan aydınlatmanın altında daha kötü görünüyordu. "Hayır. Boks. Yarı profesyonel."

Bu kez gözlerini kırptırma sırası Selina'daydı. O halde saldırıya uğramamıştı. "Kim kazandı?"

Alçak sesli, hırıltılı bir kahkaha. "Ben."

Demek ki kasları sırf göstermelik değildi. Giysilerinin altındaki morlukları tahmin etmek istemiyordu. Selina yutkundu. "Neden dövüşüyorsun?" Deli gibi parası vardı ve Selina yıllar önce aklıktan ölmek üzere olmasa *asla* ringe adımını atmazdı.

"İyi geliyor," dedi daha fazla açıklama yapmayı reddederek.

İyi geliyor. Daha önce Deniz Piyadeleri'ndeydi. Hâlâ çözmesi gereken şey her neyse belki dövüşmek buna iyi geliyordu. Bir yanı, acaba Batwing de bir asker olabilir mi diye merak etti. O da suçla benzer bir sebepten mücadele ediyor olabilir miydi?

Asansör, aralarına çöken sessizlikle onların katına ulaştı.

Selina da deniz aşırı göreve gitmişti. Luke bu ülke için mücadele ederken o da bunu nasıl bozacağını öğreniyordu.

Buraya da tam olarak bunun için gelmişti; istikrarı bozmak ve düzeni baltalamak için.

Midesinin ortasına ağır, içi boş bir yumru oturdu ama asansörden indikleri sırada aceleci davranmadı. "Temizlenmene yardım edebilir miyim?"

Luke başını iki yana salladı ama bunu yaparken yüzünü ekşitti. "Ben iyiyim."

Selina onu baştan aşağı süzdü, hırpalanmış bedenini gizleyen eşofman altına, ceketine baktı. "Sana biraz buz getireyim."

Arabasını çalmış, tablosunu çalmış, yüzüne karşı yalan söylemişti... Hiç olmazsa bunu yapabiliirdi. Zengin çocuğu olmasa onun iyi bir adam olduğunu söyleyebilirdi. Türüne az rastlanır bir adam.

Luke, "Teşekkür ederim," dedi.

Luke anahtarlarını çıkarmaya çalışıp da başaramayınca Selina bir an kendini yeniden o kirli, tehlikeli koridorda buldu.

Parmakları kan içinde ve şişmişti. Selina anahtarları yere düşmeden havada yakaladı ve kilide sokup kapıyı, ardından ışıkları açarken de bir şey demedi.

Parmaklarından siyah deri koltuğuna kan bulaştırarak kanepesine çökmeden önce güçlkle, "Buz kalıbı dondurucunun solunda en alt çekmecede," diyebilirdi.

Selina, bacağı her hareketinde isyan ederek buz kalıbını hazırladı ve kanı temizlemek için birkaç kâğıt havlu getirdi. Luke buz kalbını gözüne bastırarak ve Selina deri yüzeyi hafifçe silerken bir şey demeden arkasındaki kirlentlere yaslandı.

Ancak Selina, acıdan bağırmamak için çenesini sıkarak ayağa kalktığı sırada, "Bu kadar geç saatte dışarda ne arıyordun?" diye sordu.

"Randevum vardı," diye yalan söyledi Selina.

Luke duraksadı. "Kiminle?"

Selina, doğru dilbilgisi kullanımına saygı duydu. Kanlı peçeteyi lavabonun altındaki çöpe attı. "İçimden bir ses, adını dediğim an bunu, Wayne Sanayi Grubu'nun verita-

banından sicilini sorgulatmak için kullanacağını söylüyor, o yüzden pas geçiyorum.”

“Bu, bunu yapacak kadar umursadığımı farz etmek anlamına geliyor.”

Peki o zaman.

Selina kapıya yönelirken biraz gergin bir biçimde, “Geçmiş olsun,” dedi.

“Holly...”

Ancak o gitmişti bile. Selina her ne kadar bunu yaptığı için kendinden nefret etse de, sırf peşinden gelip gelmeyeceğini görmek için kendi kapısının önünde gereğinden biraz daha fazla oyalandı.

Gelmemişti.

“Haydi, çocuk güzellik yarışmasını düzenledikleri sahneyi hava uçuralım.”

“*Tanrım, Harley!*”

“Ne? Çocuklar *üzerindeyken* demiyorum herhalde. Ancak o yarışmalar iğrenç.”

Selina buraya nasıl geldiğinden emin değildi. Ivy’yi, yarın başka bir vurgun yapacaklarını haber vermek için aramıştı ama Ivy peki deyip telefonu kapatmak yerine onu takılmak için yanına çağırmıştı.

Ve işte buradaydı. Üzerinde kostümü ve kaskıyla, Ivy’nin, Robinson Park’ın metruk büyük salonunun bitişiğindeki devasa seranın içine kurmuş olduğu bitkilerle dolup taşan laboratuvardaydı.

Burası baştan aşağı rüya gibi bir yerdi: Ağaçlar zeminden yükseliyor, cam tavanın içinden geçiyor ve kalın yaprakları bir çatı görevi görüyordu. İki yanı açmış çiçeklerle sıralı yollar, sarkan sarmaşık yaprakları ve eğreltiotlarından oluşan yoğun çalılıkların ve süzülen arıkların arasından kıvrılıyordu.

Selina önceki hafta Aykırı Neşeli Grup maceralarından birinde serbest bıraktıkları hayvanat bahçesi hayvanlarından bazılarının şimdi karanlıkta gözleri parlayarak ağaçlar ve dev kökler arasında pusuda beklediklerine yemin edebilirdi.

Hava sakin, ılıktı. Pek ferah sayılmazdı. Her tarafta taze toprak kokusu vardı. Rahatsız edici olsa da güzel bir yerdi.

Şu an içinde oturdukları karşı taraftaki taş bir duvarın ardında saklanmış küçük açıklık çim alan belli ki hem laboratuvar hem de evdi; bu kısım seranın tıka basa olmayan nadir bir yeri idi. Ivy ve Harley kadifemsi yosunlardan oluşmuş kanepeye benzer bir şeyin üzerine yayılmış, Selina da dev bir şapkalı mantar olduğuna yemin edebileceği şeyin üzerine ilişmişti.

Ancak en azından canlı mobilyaların hepsi, şu an bir korku filminin oynadığı eski bir televizyon ekranına bakıyordu.

Aklındaki son şey, Ivy'nin elektriği nasıl ürettiği ve kablolu buraya nasıl getirebildiğiydi.

Selina otururken yapabileceği birkaç jimnastik ısınma hareketiyle hâlâ ağrıyan bacağına önünde döndürürken yüzünü ekşiterek, "Yarışmada çocuklar varsa," dedi, "bu riski alamayız."

Harley gözlerini devirdi. "Kaskını çıkarmayacak mısınız?"

"Hayır."

İki kadın birbirlerine baktılar. "Çirkin falan mısınız?" dedi Harley gözleriyle meydan okurcasına.

Selina Dolomit Dağları'nda Harley Quinn gibi tiplerle yeterince uğraşmıştı. Basitçe, "Hayır," diye tekrarladı.

Harley alaycı bir ses çıkardı ama başını yeniden televizyona çevirdi.

Ivy, belki de konuyu değiştirerek, "Katil geldiğinde bu aptallar neden hep *üst kata* kaçarlar?" diye sordu.

Selina kadının göremediği minnettar bir ifadeyle Ivy'ye baktı.

Harley dövmeli, file çoraplı bacaklarını çiçekli çimlere uzattı. "Patlayıcılar konusunda iyi olmadıklarından ve gittikleri her yere yanlarında götürecekleri bir katil bitki ordusu olmadığından olmasın?"

Ivy kıkırdadı ve Harley'nin beyaz boyalı yanağına bir fiske vurdu. "Ukala."

Harley elini savuşturup izlemeye devam etti ama Ivy'nin yeşil gözleri birkaç saniye daha Harley'nin üzerinden ayrılmadı. Bakışlarında şefkat vardı. Bir de hasret.

Ivy, Selina'nın baktığını fark edince ona gergin bir şekilde gülümsedi. Ancak Selina başını öne doğru hafifçe eğmekle yetindi. Sırrı güvendedi. Harley kendince hangi sebepten olursa olsun şu an yaşadıklarından fazlasını istemiyorsa, Ivy'nin bariz bir şekilde farklı hisleri olduğunu söylemek Selina'ya düşmezdi.

Ivy'nin gülümseyişi yerini muzip bir sırıtışa bıraktı. "Bu gerçekten tuhaf. Yani sana sadece Catwoman demek. Adını tahmin edersek, tahminimizin doğru olup olmadığını bize söyler misin?"

"Belki." Selina hayatta akıllarına gelmezdi. Ivy isim tahminlerinde bulunmaya başlayamadan Selina, "Tüm bunları yapman ne kadar sürdü?" diye sordu. Laboratuvarı; etraflarını çevreleyen ormanı; ağaçlar ve çiçekler arasında kırpışan, dış dünya için geç kalmış minik ateşböceklerini gösterdi.

"İki yıl."

"Kışın bile burada mı yaşıyorsun?" Camdaki delikler ve çatlaklarla zor olmalıydı.

Ivy yosun kanepesinin üzerinde kıpırdansa da omuzlarını silkti. "Pek fazla seçeneğim yok. Ayrıca burayı seviyorum. Evim diyebileceğim tek yer."

Selina o hissi iyi bilirdi. Ev gibi *hissettiği*, sadece ona ait bir yeri olduğundan değil. Hayır, eğer bir insana ev denebilirse, onun evi Maggie olmuştu.

Tanıdık, eski bir acı üzerine üşüşmeye başlarken Selina, “Şık bir apartman dairesi ve rahat bir işi olan ikinci bir kişiliğin yok yani?” diye sordu.

Harley, iki yandan topladığı saçları sallanarak Selina’ya uyarırcasına bir bakış attı. “Bu kadar çok soru niye, kedicik?”

Ivy Selina’ya sadece, “Hayır. Ne görüyorsan o,” dedi. Biraz daha yumuşak bir sesle ekledi: “Ayrıca kimliğimi gizleyerek korumam gereken kimsem yok.”

Harley kırmızı ve siyaha boyalı tırnaklarını yosunlu kanepe-
nenin koluna batırdı ama televizyon izlemeye devam etti.

Selina tepkiyi fark etti. Dilinin ucundaki sözleri dizginledi. *Üzerinde böyle bir yük olmasının ne demek olduğunu bilirim. Bu kaska ihtiyaç duymak, onları korumak ne demektir bilirim.*

Harley’nin bunu takdir etmeyeceğinden şüphesi olduğundan; sahte isimle, makyajla, kostümlerle korumaya çalıştığı kişi her kimse bunu ona karşı bir tehdit olarak göreceğinden şüphesi yoktu. Kesinlikle annesiydi. Başka kim olacaktı?

Ivy ona, “En sevdiğin yemek ne?” diye sordu.

Selina gözlerini kırptırdı. “Benim... yok.”

Gerçekten yoktu. Yemeğe erişimi o kadar kısıtlıydı ki, en sevdiğini bulma gibi bir lüksü olmamıştı. Ancak ikisinin de kaşlarını kaldırarak ona bakmaları üzerine, “Sanırım pizza,” dedi.

Sırf diyecek başka bir şeyi olmadığı için, “Sizin ne?” diye sordu.

“Ahududu.”

“Kendisi vegandır,” dedi Harley alaycı bir şekilde fısıldarcasına. “Sakın senin için yemek pişirmesine izin verme.”

Ivy dirseğiyle onu dürttü. “O seitan taco yemeğini sevdiğini söylemiştin.”

“Sahte peynir, sahte ekşi krema ve sahte etle olan mı? Hımm. *Leziz*.”

Selina kıkırdadı. “Bu konuda Harley’ye katılıyorum.”

Ivy ikisine de ortaparmağını gösterdi. Harley ona bir öpücük kondurdu.

Bu kadınlarla, bu egzotik harikalar diyarında oturmak ve öylesine takılmak; hiçbir şey yapmadan konuşmak ve rahatlamak tuhaftı.

Kulağa acınası geliyordu, muhtemelen *acınasıydı* da ama daha önce hiç arkadaşı olmamıştı. Leoparlar sayılmazdı. Onlar sevecen değillerdi; sadakatleri gerçek bir histen kaynaklanmaktan ziyade hayatta kalma mücadelesine ve kurallara dayanıyordu.

Birlik’teyse dostluk gibi şeylerin varlığından söz edilemezdi. Onun yerine sadakatten söz edilirdi: Nyssa’ya, Talia’ya ve davaya olan sadakat. Ne pahasına olursa olsun kendilerini bu dünyaya adalet getirmeye adanmış iki kadına duyulan tutku dolu, derin bir sadakat.

Bunu ona da iyi öğretmişlerdi.

Her şeye rağmen Harley ve Ivy filmin kahramanının aptallığı üzerine didişmeye başladıkları sırada Selina, başka genç kadınlarla, arkadaşlarla ya da her neyse onlarla takılmanın –özellikle hepsi de umursamamaya eşit derecede adanmışken– iyi bir şey olduğuna karar verdi.

Selina, *kendisinin* filmdeki katilden nasıl *kaçacağını* –daha doğrusu filmdeki pislği nasıl yakalayacağını– açıklamak üzere ağzını açtığı sırada buna fırsatı olmadı.

Bir şey eski camları parçalayarak içeri girdi ve televizyon ile aralarındaki yumuşak, sık çimlerin üzerine yuvarlandı.

Selina bunun ne olduğunu bir saniye sonra fark etti.

El bombası. El yapımı. Öldürücü.

Harley çığlık atarken Ivy harekete geçti; o kadar hızlıydı ki Selina'nın, bombanın üzerine atılmayı düşünecek zamanı bile olmamıştı.

Yeşil bir parlama, bir çakma ...

Selina'nın çimlerin arasında bir kök sandığı kalın bir sarmaşık dalı el bombasını kaptığı gibi geldiği yöne geri fırlattı.

Bomba seradan ucu ucuna çıktığı sırada infilak etti.

Cam paramparça olup üstlerine yağarken Selina kendini iki kadının üzerine attı.

Ardından bir sessizlik.

"Kahretsin," dedi Harley, Selina'nın altından soluk soluğa. "*Kahretsin.*"

Harekete geçmeleri gerekiyordu. *Derhal* oradan çıkmaları gerekiyordu.

Hemen ardından ağır bir şey pat diye çimlerin üzerine düştü.

Ivy yeniden öne atıldı ama donakaldı.

Birkaç metre ötedeki bir tuğlanın etrafına yazılı mesaj gayet açıldı.

Bu bir uyarıydı. Bir dahaki sefere daha fazlası olacak. Siz üç kaltağın işi bitti.

Bir uyarı. El bombası bir uyarıydı.

Selina'nın, hâlâ Harley ve Ivy'nin üzerine yayılmış bedeni onunla aynı fikirde değil gibiydi. Sanki bağırmaya devam ediyordu. *Kaçmamız gerek. Hücumla geçmemiz, dışarı çıkmamız gerek.*

Sakinleşmek için bir nefes aldı. Bir tane daha. Görünüşe göre diğer kadınlar da aynısını yapıyorlardı.

"Yaralandınız mı?" diye sordu Selina, kalp atışları ayağa kalkıp üzerindeki camları silkecek kadar durulduğunda. Hiçbiri kostümünü delip geçmemişti ama ikisi...

Ivy'nin kanaması vardı. Selina'nın bedeninin ulaşmadığı çıplak kolları ve bacaklarında uzun kesikler vardı.

Ancak ikisi de, Selina'yı ilk kez görüyormuş gibi şaşkınlıkla ona bakıyorlardı.

"Önümüze atladin," dedi Harley.

Selina'nın tek yanıtı, "Benim üzerimde bu kostüm var," oldu. Ivy'yi işaret etti. "Bunu temizlememiz gerek."

Harley, Ivy'nin üzerindeki kanı ve camı fark ederek doğruldu. Beyaz suratı iyice küle döndü.

Ivy kan sızan yaraları karşısında dişlerini sıkarak söylendi. "Lavabonun yanındaki dolapta bir birkaç merhem ve bandajlar olacak," dedi. "İşe yarar. Onları ben yapmıştım."

Harley harekete geçerek koşar adım Ivy'nin gösterdiği dolaba yöneldi.

Selina karanlığı tarayarak arkalarındaki sera duvarına bakındı. Hiçbir şey yoktu. O küçük bombayı ve çirkin mesajı göndermiş olan her kimse, ondan geriye hiçbir iz yoktu. Harley aceleyle merhem ve bandajların olduğu yere seğırtirken, Selina, "Burası artık tehlikeli," dedi. "Buradan taşınmalısın."

"Yarası temizlenene kadar olmaz," dedi Harley, Ivy'nin solgun bacağındaki uzun kesige bakmak için dizlerinin üzerine çökerken. Selina'nın kaskı ona, yaralarda cam parçası olmadığını söylüyordu. Bu bilgiyi diğerlerine aktardı. Harley merhemi kesğin üzerine sürerken onu duymazdan geldi.

Harley bandajlara uzandığında derisi birleşmeye başlamıştı bile.

Selina gözlerini kırptırdı. "Nasıl..."

"Doğanın her şeye bir yanıtı vardır," dedi Ivy hâlâ titreyerek. Harley, iki yandan topladığı saçları sallanarak istikrarlı, etkili hareketlerle müdahalesine devam etti.

Selina tekrar, "O mesajı herhangi biri göndermiş olabilir," dedi.

"Batwing?" diye sordu Harley başını kaldırıp bakmadan.

"Onun tarzı değil," dedi Selina. Batwing için fazla korkakçaydı. Hayır, Batwing olsa onlarla doğrudan yüzleşir ve hepsini canlı ele geçirip hapse tıkarı. "Öyle olsa polis baskın yapardı. Bu, kendi çöplüklerinde ötmemizden rahatsız serse-rilerin işiydi." Selina, Ivy'nin kurduğu bu güzel laboratuvara, sığınağa göz gezdirdi. "Üzgünüm. Buradan taşınman gerek. Hemen şimdi. Polisler muhtemelen parktaki patlama haberini almıştır. Biri seni buraya kadar takip ettiyse..."

"Onu anladı," diye tersledi Harley. "Konuşmak yerine neden yardım etmiyorsun?"

Selina kaskatı kesildi ama eldivenlerinden çıkardığı camları silkerek uzun adımlarla yosun kanepenin yanına gittikten sonra parmaklarını süt gibi merhem kavanozuna batırıp Ivy'nin kolunun üst tarafına sürdü.

Harley bir bacağı bitirip diğerine geçerken Ivy, "Herhangi biri olabilir," dedi. "Birkaç hafta önce adamlarına yaptıklarımız için Falcone olabilir."

Selina bunu düşündü. "Olabilir. O yüzden intikamımızı alırken, bunu akıllıca yapacağız." Çünkü Ivy'nin gözlerindeki o ışıltı... orada alev alev yanan şey intikamdı. Harley'nin gözlerindeki de. Arkalarındaki çimlerin üzerinde duran nefret mesajı bir neon tabela gibi göze batıyordu.

Ivy bitkilerine ve kurduğu laboratuvarına bakarak, "O halde aklında ne var?" diye sordu. Evi, diye fark etti Selina. Burası gerçekten de Ivy'nin eviydi. Selina'nın içini küçük bir kıskançlık sardı; tuhaf ve soğuk bir kıskançlık.

Çenesiyle Harley'yi işaret etti. "İsim istiyorum. Joker'in aşağılık yordakçılarından üç isim. En azılılarından, kesinlikle parmaklıklar arkasında olanlardan."

Harley'nin gözlerindeki o öldürücü ışık keskinleşti. "Neden?"

Selina, Ivy'nin sağ koluyla ilgilenmek için diğer tarafına geçti. "Bizim de birkaç mesaj göndermemiz gerekiyor da ondan."

"Onları nasıl çıkaracaksın?"

"Onu bana bırak. Sen beton ve çeliği parçalayabilecek patlayıcıları getir yeter."

Selina Ivy'nin sağ koluyla ilgilenmeyi bitirdikten sonra kadının diğer yanındaki eldivenlere uzandı.

"O morluk ne öyle?" Ivy, Selina'nın kolunun altından ucu görünen siyahımsı mor lekeye doğru uzandı.

Selina istifini bozmadan eldivenlerini geçirdi. "Hiç."

Leopar dövmeleeri.

Talia onları lazerle sildirmek istemişti. Selina'nın ona karşı geldiği tek şey buydu. Onu var eden her şeyden, sevdiği her şeyden vazgeçmişti. Ancak dövmeleer... Talia o dövmeleer-in gitmesini istiyorsa onu canlı canlı yüzmesi gerekecekti. Selina da ona aynen böyle demişti.

Talia sadece omuz silkmiş ve o ağır konuşmasıyla, geçmişle olan değersiz bağlarının, Birlik'in davası için gerekeni yapma becerisine ket vuracağını söylemişti.

Talia her şeyi biliyordu.

Ivy, Selina'ya, ona inanmadığını bildiren bir bakış attı ama Harley derin bir iç çekerek iki yanında topladığı saçları sallanarak ayağa fırladı. "Bende kalabilirsin, hayatım. Yanına alacağın en önemli neyin varsa al ve gidelim."

Ivy kendi yarattığı cennete uzun bir bakış attı. Evet, üzücüydü. Bu bitkiler... dostlarıydı. Ailesiydi.

Ancak bir sera, birileri onca taş atarken kesinlikle yaşamaya uygun bir yer değildi.

20. BÖLÜM

Luke arada öküzlük yapabildiğini biliyordu.

Ancak asıl öküzlüğü, dün gece Holly'ye teşekkür etmek yerine aslında demek istemediği şeyler söylediğinde yapmıştı. Ancak üç haftadır Catwoman ve suç ortaklarının peşinden koştuktan bıkmıştı, sinirden kuduruyordu.

Üç haftada altı soygun. Bankalar, kuyumcular... Catwoman ve neşeli suçlu grubu sayesinde Gotham'da para veya değerli eşya kalması hayret vericiydi.

Bir de altüst edilen rıhtımdaki kargo kolilerinde olduğu gibi küçük patlamalar, hayvanat bahçeleri ve sirklerden serbest bırakılan hayvanlar... Saldırılarında ne bir uyum ne bir mantık vardı. Bazıları para, bazılarıysa sadece olay çıkarmak içindi.

Hepsinden de beteri, Gordon, dün geceki boks maçına çıkmadan hemen önce Luke'a; bazı suçluların Catwoman'a bağlılık yemini bile ettiklerini söylemişti. Gazetelere sızdırılan o fotoğraflar, kontrolsüz taşkınlıklarının görüntüleri

yüzündendi. Gazeteler ve adi suçlular ona, yeraltı dünyasının yeni kraliçesi diyorlardı.

O yüzden dövüşe öfkeyle çıkmıştı. Odaklanamamıştı. Kazanmış ama öncesinde fena hırpalanmıştı.

O yüzden Holly içeri girdiğinde, bedeni acı içinde ve sinirleri tepesindeyken, bir de Holly sıradan bir şekilde *randevusundan* bahsedince; kötü tepki vermişti.

Özür dilemek için kalkacaktı ama hırpalanmış bedeni bunu reddetmişti. Gerçek anlamda o kanepeden kalkmayı reddetmişti. O lanet olası şeyin üzerinde uyumuştur. Ertesi sabah uyanıp Holly'nin kapısını çaldığıdaysa açan olmamıştı.

Numarası onda yoktu. Olsa, özür dilemek için değil ama bir buluşma ricasıyla mesaj atabilirdi. O sözleri yüz yüzeyken söylemeyi ona borçluydu.

Ancak saatler gelip geçmiş, gününü, televizyonda hangi futbol maçı varsa onu izleyerek yarı uykulu yarı uyanık geçirmişti. Öğle yemeği vakti sendeleyerek kapısına gitmişti: Kimse yoktu. Akşam yemeği: Yine kimse yoktu.

Luke'u yok sayıyorsa onu suçlayamazdı.

Gece çöktüğünde Luke hâlâ kanepesinde uzanırken futbol maçı bir canlı yayınlı kesilip gece gökyüzünün altındaki Blackgate Cezaevi'nden yükselen dumanları gösterdiği sırada kostümüne nasıl gireceğini düşündü. Ekranın altındaki yazıyı okuyunca bir küfür savurdu ve doğruca yatak odasına fırladı.

Joker'in Yardakçılarından Üçü Cezaevinden Çıkarıldı, Catwoman'dan Şüpheleniliyor

Selina, peşinde Ivy ve Harley'yle birlikte limandaki küçük bara girdi. Hâlâ turuncu tulumları içindeki Joker'in üç yardakçısı da iki adım arkalarından geliyordu.

Karanlık, ahşap kaplamalı mekâna doluşmuş herkes ölüm sessizliğine büründü. Hoparlörlerden bas bas bağırان hırçın rock müzik bile kesildi.

Bankadaki o karşılaşmadan haftalar sonra bu anı beklemiş olmasının bir nedeni vardı. Özellikle bu barı seçmiş olmasının bir nedeni vardı. Buranın; Carmine Falcone gibi insanların, bu şehirdeki patronların *çoğundan* emir alan ve tarafsız bölgede buluşmaya gelen insanların, uğrak yeri olduğunu biliyordu.

Ivy'nin evindeki el bombası Selina'yı biraz daha hızlı davranmaya sevk etmişti.

Polisler buraya gelmezlerdi. Cesaret edemezlerdi; en sahtekârları bile.

Selina etrafa göz gezdirirken Ivy ve Harley dimdik yanında duruyordu: Cilalı meşe zeminler, 1800'lerden kalma süslemeleriyle tavanlar, hem eski hem şimdiki patronların sıra sıra fotoğrafları, panel duvarlara asılı küre şeklinde sarı ışıklar. Bir grup serseri olmalarına rağmen ortamın orijinal karakterini korumak için gerekli bakımı yapmışlardı.

Şimdiyse hepsi, bazısının içkisi havada kalmış halde, onlara bakıyordu.

Selina ortaya, "Kurallar şöyle," dedi.

Pençeleri eldivenlerinden çıkarak loş ışıktaki parıldadı. Kullanılmak için yalvaran kırbacının yanındaki ağırlığını hissetti.

Henüz değil. Henüz değil.

"Önümüzden çekilir ve istendiğinde bize yardım ederseniz, ödülü..." Uzun adımlarla zincirli adamların yanına gitti. Pençelerinin sert bir hamlesiyle kelepçeleri birbiri ardına çözüldü. "Bol olur."

Joker'in yardakçıları bileklerini kıvrarak sırttılar.

Selina, yavaşça en yakınlarında oturan oymalı meşe bardaki adamın yanına giderken toplanan kalabalığa, “Yolumuza çıkmaya karar verirsiniz,” dedi alçak sesle, “bize yamuk yapmaya kalkarsanız, o zaman cezası...” Selina pençesini nazikçe kirli sakallı yanağından aşağı doğru kaydırırken adam kırmızı kadife taburesi üzerinde titredi. Sonra pençelerini diğer yanağında gezdirdi ve yumuşak bir kahkaha attı. “Bol olur.”

Dönüp Harley ve Ivy’ye başıyla işaret etti.

Arkadan biri, “Kaltak,” dedi. Selina gözlerini devirdi.

Ancak o sesi tanıyordu.

Selina duraksadı.

Ortam ölüm sessizliğine gömüldü.

Maskesi, konuşanın kimliğini tespit etti ama bunun için istihbarata ihtiyacı yoktu. Bu, dart tahtasının yanındaki bir masada oturan yaşlı, kilolu İtalyan bir adamdı.

Carmine Falcone.

Tam da görmeye geldiği kişi.

Hâlâ aynı görünüyordu; üzerinde hâlâ aşırı dar özel dikim takım elbisesi, yine aynı geriye doğru taranmış saçlar ve solgun suratında geçmek bilmeyen alaycı bir gülüş vardı. Şahine benzeyen burnunun üzeri patlak kılcal damarlarla kaplıydı. Leoparlar’ın hâlâ onun emrinde olup olmadıklarını merak etti. Acaba Mika özgürlüğünü ilan etmiş miydi?

Selina ağır adımlarla yanına gitti. Ivy, “Şimdi işin bitti, aşağılık,” diye mırıldandı.

Falcone takdir edilesi bir biçimde kılını kıpırdatmadı.

Yapmacık gülümsemesiyle ona sırtıp birasından bir yudum almakla yetindi. Şimdiye kadar kimse onu titretmemişti. *Şimdiye kadar* kimse ona meydan okumamıştı.

Her şeyin bir ilki vardır, diye düşündü Selina.

Başparmağıyla kırbacını çıkarıp savurdu.

Tek bir şaklatmayla Falcone'nin birası elinde paramparça oldu.

İkinci savuruşunda kırbaç boynuna dolandı ve onu masanın üzerine çekerek kementle bağlanmış bir domuz gibi kıvrandırdı.

Adamlarından dördü yan masalardan ayaklanıp silahlarını doğrulttular.

Ancak iki yanlarında dövüşmeye istekli Joker'in yordakçılarıyla beraber kendi cephaneliklerini onlara doğrultan Ivy ve Harley'yle karşı karşıya kaldılar.

Ivy'nin elinde, kan kırmızısı bir çiçek, barın sarı ışıkları altında parlıyordu.

Daha önce Selina'ya gösterdiğinde Ivy, "Banka soygunundan sonra yeni bir model yaptım," demişti. Bunlar yalnızca en yakınlarındakileri değil, *birçok* adamın işini bitirebilecek çiçeklerdi.

Ancak Ivy bununla yetinmemişti. Diğer elinin etrafında başka bir şey daha vardı: O sarmaşık. Uçları amansız dikenlerle doluydu.

Ivy'nin en yakınında duran adam, bileğinin etrafında kıvrılan bitkiyi görünce korkuyla sindi. Harley'nin elindeki, çocuk oyuncağı gibi boyanmış küçük metal top karşısında, önündeki adamlardan birinin beti benzi atmıştı.

Selina kırbacını sıkarak daha da yaklaşıırken, Falcone, şişen boynuna dolanmış kırbaçtan kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Selina pençelerini adamın sırtından aşağı kaydırarak takım elbisesini ve altındaki kareli gömleğini kesti. Kılı, terli bir et tabakasıyla karşılaştı. "Doğu Yaka benim," dedi sessizce.

Hep öyle olmuştu.

Boynundaki kırbaça rağmen, Falcone, Selina'nın pençesi derisini yarıp kanlar süzülerek omurgasından aşağı inerken çığlık attı.

Selina'nın bileğindeki küçük bir hareket kırbacı gevşetti. Falcone titriyor, inliyordu.

Selina ona sadece, "Bunun dilin olmadığına şükret," demekle yetindi.

Ardından uzun adımlarla kapıya yöneldi ve Harley ile Ivy de, silahları hâlâ Falcone ve adamlarına doğrultulmuş bir şekilde, yüzlerinde küçük alaycı sırıtışlarla geri geri yürüdüler.

"Onlara iyi geceler de, Ivy," dedi Selina, iyi eğitilmiş köpekler gibi arkasından gelen Joker'in üç yordakçısıyla kasıla kasıla bar kapısından dışarı çıkarken.

Ivy tatlı ve alçak bir sesle kıkırdadı. "İyi geceler."

Yere düşen yaprakla yumuşak bir ses duyuldu, ılık bir gürültü yükselmeye başladı ve ardından...

Bağırışlar ve uğultular.

Harley ve Ivy kasıla kasıla gecenin içine doğru Selina'nın yanında yürüdükleri sırada bara sessizlik çökmüştü. Uyandıklarında hepsinin başında feci bir ağrı vardı. Baygın oldukları sırada Catwoman'ın onları polise ihbar etmemiş olduğunu fark ettiler.

Selina, Falcone'nin bilinci yerine geldiğinde; özellikle o aşağılamanın ardından saltanatının sona erdiğini anladığında keşke yüzünü görebilseydi diye hayıflandı.

Harley önündeki çatlak kaldırımın üzerinden yarı sekerek atlarken, Ivy ise Selina'nın koluna girdi. "Şimdi ne olacak?"

Selina kuzeydeki ufuk çizgisine doğru baktı. "Diz çökecekler."

Gordon, Luke'un, Poison Ivy'nin güvenlik görevlilerini etkisiz hale getirmek için kullandığı gazdan Harley'nin beton

duvarlara yerleştirmiş olduğu patlayıcılara kadar her şeyi analiz ederek bir saat boyunca Blackgate Cezaevi'nden kaçış mahallini incelemesine yetecek kadar süre emrindeki polis memurlarını bölgeye yaklaştırmadı. Hepsi de Catwoman tarafından organize edilmişti.

Kontrolden çıkmıştı. Tamamen kontrolden çıkmıştı.

Cezaevinde, yanında Gordon'la beraber çıkış yolunda önlerinden geçtiğı sırada mahkûmlar parmaklıklara vuruyorlar, laf atıp sataşıyorlardı. Bazıları Gordon'a tükürdü ama adam bunu görmezden geldi.

"Şimdiye kadar yaptıkları yanlarına kâr kaldı," dedi Gordon gergin bir şekilde. "Şimdiyse sınırları nereye kadar zorlayabileceklerini görmeye çalışıyorlar."

Luke bunun farkındaydı. Ancak Catwoman, Gotham'ın başına daha beterlerinin geleceğı konusunda onu uyarmıştı. Sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. "Bunu yapacak cesareti gösterdiğine göre, bir sonraki durağı Arkham olabilir."

"Kimse o kadar aptal değildir."

"Harley'yle birlikte çalışıyor. Bu gece Joker'in üç suç ortağını hapisten çıkardı. Bunu, Harley'ye hediye olsun diye veya adamdan çıkar sağlamak için Joker'i hapisten çıkarmaya hazırlık amaçlı yapmış olabilir." Bunu düşününce Luke'un kanı dondu.

Gordon başını iki yana salladı ve hapisanenin ana bekleme alanına geçmek için kilitli kapıyı açtı. İçerisi, hepsi de Luke yanlarından geçtiğı sırada onu süzen polislerle dolup taşıyordu. Tepedeki floresan ışığı altında mavi bir şimşek gibi görünen zırhıyla Batwing yürüyerek geçti.

"Bunun olmasına izin veremeyiz," dedi Gordon cezaevi kapısının önünde durarak.

Uzakta, sınırdaki tel örgülerin dışında kameraların flaşları patlıyor, muhabirler onun çıkışını en iyi açıdan yakala-

mak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Luke kostümündeki bir düğmeye basarak kanatlarını uçuşa hazırladı. Yukarı doğru süzülüp uzaklaşmak, muhabirleri ve sorularını atlatmak için en iyi yöntemdi.

“Ben hallederim,” dedi Luke, ağır ana kapıları omzuyla itip açarak. “Güven bana.”

Gordon ikna olmuşa benzemiyordu ama başıyla onayladı.

Luke gecenin içinde üç koşar adım ilerledikten sonra kanatlarını açtı ve gökyüzüne doğru yükseldi.

Bunu o halledecekti, o kadar.

Luke ertesi sabah babasına, “Bir gala organize etmen gerek,” dedi. “Lütfen.”

Lucius Fox, okuduğu belgeyi bir kenara koyarken tek kaşını kaldırdı. “Bilmek isteyeceğim bir şey mi?”

Luke ellerini başına götürdü. “Bunun büyük bir iyilik olduğunun farkındayım. Söz veriyorum –*söz veriyorum*– kimsenin kılına zarar gelmeyecek. Ancak üç gün içinde bir gala düzenlemen gerek. Sirk, hayvanat bahçesi, cezaevi için –Catwoman ve hırsız dostları tarafından zarara uğratılmış kamu hedefleri için– bağış toplamak amacıyla.”

“Sanırım hayır amaçlı açık artırmaya sunulmak üzere pahalı bir parçayı da görücüye çıkaracağız.”

“Kesinlikle.” Luke bir kâğıt yığınının babasına doğru kaydıldı. Bu, Luke’un katıldığı ve Catwoman’ın boy gösterdiği tüm galaların davetli listesinin bir kopyasıydı.

Babası istifini bozmadan listeye bir göz attı. “Annen sivil hayata uyum sağlaman konusunda o kadar endişeleniyor ki bunun uygunsuz bir zaman olduğuna bakmaksızın çok sevinecektir.”

“Üç gün içinde bir parti organize edebilecek biri varsa, bu annemdir.”

“Gerçekten de mucize yaratır.”

Luke ne ilk ne de son kez, içinden, keşke annesi gerçeği bilse diye geçirdi; Batwing’i, Bruce’u. Her şeyi.

Luke kollarını kavuşturmuş, babasının lüks ofisinde bir oraya bir buraya yürüyordu.

“Seni bayağı gıcık ediyor, değil mi?”

Luke, babasının kastettiği kişinin annesi olmadığını biliyordu. Ona doğru uzun bir bakış attı. “Çok ileri gitti.”

Hem de çok.

“Dikkatli ol, Luke. Kendini yem olarak sunmak...” Babası derin bir iç çekti. “Sadece dikkatli ol.”

Luke’un hiç öyle bir niyeti yoktu ama yine de başıyla onayladı.

21. BÖLÜM

Fox Malikânesi ısıll ısıll bir bahçeye dönüştürülmüştü; koridorlar ve balo salonu bembeyaz açmış çiçekler ve mumlarla bezenmiş, köşeler narin huş ağaçlarıyla dolmuş ve kubbe biçimindeki tavan boydan boya krem ipek şeritlerle kaplanmıştı.

Bu, Selina'nın hayatında gördüğü en güzel mekândı. Venedik sarayları bunun yanından geçemezdi. Talia'nın lüks kişisel alanı bile bununla kıyaslanamazdı.

Burada gördükleri yalnızca zenginlik göstergesi değildi, balo salonunda bile her köşeden yuva hissi yayılıyordu. Her oda, öğleden sonrayı bir köşeye kıvrılıp geçirmek isteyeceği yerlerle doluydu. Zevkli, şık ve samimi.

Dev kubbeli alanın bir ucunda bir müzik grubu çalışıyordu, dans pisti dolmuştu bile. Her zamankinden çok daha doluydu ama grup da her zamankinden iyiydi.

Ancak daha da iyisi: Grubun çaldığı uzun, dikdörtgen balo salonunun öbür ucundaki cam vitrinde sergilenen elmas ve safir kolyeydi.

Burası Luke'un evi olmasına rağmen onu aramamıştı bile. Onu, buraya geldiğinde bir kemerli geçidin önünde neredeyse her davetliyi selamlayarak karşılarken görmüştü. Hepsi de, garaj yolu boyunca her iki girişteki ve her kapıda konuşlanmış güvenlikten memnun görünüyorlardı.

Selina bunu bir meydan okuma olarak görmüştü.

On beş milyon dolar. Fox kolyesinin ederi buydu.

Peki onu bunca güvenlik önlemine rağmen almak? Üzerine ek bonusuydu.

Uzun kollu kırmızı bir elbise içindeki Selina balo salonunun ilk göze çarpan detaylarını hızlıca taradıktan sonra Luke'u pas geçip onun yerine annesine selam vermişti. Onu bu eve davet eden kibar, coşkulu kadına –kolyesini çalacağı kadına– gereğinden uzun süre bakmayı kendine yediremedi. Keza, kadının yanındaki, Luke'un yirmi otuz yıl sonraki halinin birebir aynısı olan ve her davetliyi yakın birer dostuymuşçasına karşılayan yakışıklı adama da.

O yüzden selamlaşma faslı kısa sürmüştü ve Luke önündeki davetliyi selamlamayı bitirip onlardan tarafa dönmekten Selina kalabalığa yönelerek kendisi konuşmak yerine kalçalarını konuşturmuştu.

O gecedен beri ne birbirlerini görmüşler ne de konuşmuşlardı ama Luke kapısını iki defa çalmıştı. Selina ise açmak istememişti.

Ne var ki son iki saattir onu izlediğini hissediyordu. Sayısız adamla dans ederken, Gotham'ın çeşitli önde gelen hanımlarıyla yiyip içerken Luke'un gözü hep üzerindeydi. Şimdi de yüzünde cilveli, yavan bir gülümsemeyle ileri yaştaki dev bir holding sahibiyle dans ederken salonun karşısından Luke'un dik bakışlarını hissedebiliyordu.

Epey yaşlı bir adamla sohbetin tam ortasında ydı. Yaşlı adam kafasını ütölüyor gibiydi ve Luke her ne kadar içtenlikle

dinliyor gibi görünse de Selina, Luke'un ondan tarafa attığı bakışı görmezden geldi. Selina haksızlık ediyor olabilirdi, belki biraz duyarsızdı ama...

Ne yaptığının umurunda olmadığıyla ilgili o buz gibi sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Luke özür dilesede, dilemese de bir önemi yoktu.

Selina'nın hatasıydı. Farklı bir tepkiyle karşılaşmayı ummuştu.

Şarkı sona ererken Selina yaşlı adama gülümseyerek partnerinin kollarından sıyrıldı. Henüz bir adım bile atmamışken derin bir ses arkasından, "Araya girmemde sakınca var mı?" diye sordu.

Yaşlı adam sadece etkileyici bir baş selamının ardından geri çekildi.

"Merhaba," dedi Luke biraz daha boğuk bir sesle. Üzerinde Deniz Piyadeleri üniforması vardı, her zamanki gibi havalıydı.

Yanından uzaklaşarak olay yaratmakla sadece oradaki varlığına dikkat çekmiş olurdu. Ortada kolye varken, fark edilmemek için tek şansı burada görünmekti, *göze çarpmak* değil.

"Merhaba," dedi Selina tutması için elini uzatarak.

Luke bir şey demeden elini tuttu ve diğer elini beline kaydırarak onu sıradaki şarkıya kaldırdı.

Tatlı, eski bir caz melodisi balo salonunu doldururken Selina kendini biraz çekti.

Bu şarkı olmazdı. Başka her şarkı olurdu ama bu değil.

Atlıkarınca'daki şarkı değildi ama Selina kim bilir kaç defa Maggie'nin bu şarkıyı çaldığını ve elinden geldiğince sözlerine eşlik ettiğini duymuştu. Kaç defa mutfaklarında kız kardeşiyle birlikte bu şarkıyla dans etmişlerdi.

Elbisesi boğucu bir hal alarak bedeninin kendinden uzaklaştığını hissetti. Her ritim ve nota karnına aldığı bir bıçak darbesiydi. Luke'a bakamıyordu bile, kimseye bakamıyordu.

Selina göğsünde yükselen acıyla mücadele ederken bakışlarını Luke'un omzunun üzerindeki bir noktaya sabitledi.

Luke şarkının ilk kısmı ve nakaratı bittikten sonra, "Caz tutkunu değil miyiz?" diye sordu.

Soru, onu Luke'a bakacak kadar uzun bir süre anılarla dolu sis bulutunun içinden çıkardı. Onlar başka bir hayat önce yaşanmıştı. Başka bir dünyada. Şimdi içinde yaşadığı bu yeni dünya ise... "Aslında caza bayılırım." Gerçek oldu.

"O halde yüzün neden asıldı?"

Selina bunu asla tam olarak açıklayamazdı. "Tanıdığım biri bu şarkıyı çok severdi." Başını iki yana salladı. "Eski anılar." Söyleyebileceği gerçekler bundan ibaretti.

Luke yutkundu. "Geçen geceki berbat davranışım için özür dilerim."

Selina kaskatı kesildi. "Önemli değil."

Luke kaşlarını çattı. "Hayır, önemli. Bir dövüşün ardından asla en iyi halimde olmam, acı ve yorgunluğun üzerine bir de randevundan bahsedince..."

"Ah, yani bana terslenmenin suçlusu benim?"

Yaşça daha büyük bir çift başlarını hızla onlardan tarafa çevirdi. Luke onu biraz uzaklaştırırken alçak ve gergin bir sesle, "Öyle bir şey demedim," dedi.

"Evet, dedin." Selina şaşkın bakışlara sebep olmadan bu dans pistinden bir kaçış rotası bulmaya çalışarak gözlerini kaçırırken dişlerini sıktı.

Luke boğazını temizledi. "Kötü tepki verdim. Söylemeye çalıştığım şey bu."

"Neden umursuyorsun ki?" Sözlere soğuk ve düzdü. Holly'yken takındığı, sözcükleri uzatan hareketli ses tonuyla alakası yoktu.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi Luke dikkatle.

Selina, sesinde herhangi bir canlılık veya neşe olmaksızın tekrar ona baktı. "Benim arkadaşım falan yok."

Luke'un çenesindeki bir kas titredi. "Ben de bunu değiştirmeye çalışıyorum." Selina bir şey demedi. Luke, "Ve senden özür dilemeye çalışıyorum," diye devam etti.

Selina yüzünde sakın soğuk bir maskeyle Luke'un arkasındaki müzik grubunu izlemekle yetindi.

"Holly," dedi Luke.

Selina o isimden nefret ediyordu. O isimden iğrenmeye başlamıştı.

Luke derin bir nefes verdi. "Özür dilerim. Gerçekten." Sözlere kulağa samimi geliyordu.

Selina bakışlarındaki uyanıklığı gizlemeye yeltenmedi. Uyanıklığı ve bitkinliği.

Holly. Luke, *Holly* ile dans ettiğini sanıyordu.

Bir önemi yoktu. Bu şehri dize getirmek için yapması gereken onca şey varken; üzerinde ona baskı kuran görevinin ağırlığı varken bunun bir önemi yoktu. Üzerindeki baskıyı hatırlayamadığı kadar uzun bir süredir hissediyordu.

Luke kısık bir sesle devam etti. "Bazı günler hâlâ oradaymışım gibi hissediyorum. Denizaşırı görevde. Çoğu gece bedenim ve zihnim aradaki farkı idrak edemiyor. Çoğu günse bir yanımda oradaymış gibi hissediyorum." Bununla nereye varacağından emin değilmişçesine yutkundu. "Nasıl yenden normale döneceğimi hâlâ öğreniyorum. Eğer öyle bir şey varsa."

Selina, Luke'un sözlerinin ve dürüstlüğünün içine işlemesine izin verdi.

Yakışıklı yüzüne baktı. "Normal olmak bir tuzak."

Luke şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Şarkı sona ererken Selina, "Seni kafese kapatmasına izin verme," diye fısıldadı.

Davetlilerin sonuncusu iki saat önce şoförleri tarafından evlerine götürülmüşlerdi.

Annesi ve babası ondan yarım saat sonra yatmaya gitmiş, Luke da yorgun numarası yapmıştı.

Ancak saat ikiye geldiğinde, verandaya açılan cam kapılardan içeri giren ay ışığında odanın karşısında ışıldayan kolyeyi izlerken kostümün ışığı kararmış bir şekilde balo salonunun gölgeleri arasında gizlenmeyi sürdürdü.

Bir saatten fazladır bekliyordu. Malikâne çalışanlarının ışıkları söndürmelerini ve bir kısmının evlerine gidip bir kısmının da geniş evdeki kendi odalarına yollanmalarını dinledi.

Catwoman parti sırasında gelmemişti. Bu küçük bir hayal kırıklığıydı.

Belki de artırılmış güvenliği bir meydan okuma değil de, bir intihar olarak görmüştü. Luke güvenlik görevlilerini göndermişti. Kadının bunu gerçekte olduğu şey olarak –bir tuzak olarak– görmesini istemiyordu.

İki on.

İki çeyrek.

Sonra...

O belirlediğinde, Luke, yanındaki heykellerden biriymiş gibi hiç kıpırdamadı.

Kadın çıt çıkarmaksızın verandadan geçip cam kapılardan içeri girdi. O halde evin alarm sistemini etkisiz hale getirmişti. İlginç.

Catwoman, bir gölgeden farksız, parke zeminin üzerinde ilerledi. Her hareketi su gibi ve zarifti. Hesaplı ve kontrollü.

Kaidenin üzerindeki cam vitrinin önünde durdu, içinde ışıldayan kolyeyi inceledi.

Pençeleri çıktı.

Luke'un kasları gerildi, içgüdüleri ona harekete geçmesini söylüyordu.

Yine de kadının pençesiyle kazıyarak camda bir delik açmasını izledi. Bekleyen avucunu hemen altında tutarak diskin yere düşüp parçalanmasına izin vermeden yakalayışını izledi. Ustaca ve hızlı bir çalışmaydı.

Harley ve Ivy görünürde yoktu. Cam kapıların dışındaki taş veranda, ay ışığında çiy tanelerinin parladığı bakımlı çimler ve birkaç saksı şimşir dışında boştu.

Belki de arkadaşlarının bu geceki ganimetten pay almalarını istemiyordu.

Catwoman balo salonuna –bir şeye kulak verircesine– yeniden göz gezdirdi. Ancak Luke, vücudunu ve zırhını tamamen gizleyen sütunun ardında, gölgelerin arasında kalmayı sürdürdü.

Catwoman dikkatini cam vitrine ve içindeki kolyeye geri çevirdi. Eli, az önce açtığı dairenin içine kayd; mücevhere uzanırken pençeleri ışıldıyordu.

Luke nefesini hızla içine çekti. İhtiyacı olan kanıtı yakalamış, kostümünün kamerasına kaydetmişti. Kastın ispatı. Luke atlamaya hazır bir şekilde dizlerini büktü.

Saldırı o kadar hızlı gerçekleşti ki, Luke'un neler olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

O değildi.

Saldıran o değildi.

Siyah bol giysileri içinde gölgelerin arasından atılan narin bir kadın figürüydü. *Yukarıdan*; kubbeli tavanın hemen altını boylu boyunca saran pencerelerden atlamıştı.

Kadın sessizce yere inip Catwoman'ı vitrinin taş kaidesine çarparak geriye doğru sıçratırken, Luke, siyah bir başlık ve ağzını örten şalın altında yarı saklanmış bronz tenli kadının yüzüne baktığı anda kim olduğunu anladı.

Tigris.

Suikastçılar Birliği'nin en meşhur ve en amansız üyelerinden biriydi.

22. BÖLÜM

Bir Birlik üyesi –güçlü bir Birlik üyesi– Gotham’a gelmişti.

Luke, Bruce’un Tigris’le ilgili, tüm Birlik suikastçılarıyla ilgili dosyasını okumuştı.

Kadın dünya çapında sayısız kişiyi öldürmüştü ve çoğu çirkin ölümlerdi.

Gotham’daki suç örgütlerinin hepsinden daha büyük ve çok daha zengin bir örgüt olan Birlik’in mükemmel temsilcisiydi. Neyse ki Birlik henüz bu şehre yayılmaya yeltenmemişti. Tigris’in bunu başlatacak kişi olma düşüncesi karşısında Luke’un kanı dondu.

Catwoman ayağa fırlarken dengesini sağlamak için pençeleriyle ahşap zeminde derin çizikler bırakarak yuvarlandı.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar; görünür tek şey Tigris’in siyah başlığı altındaki gözleriydi.

Catwoman, *Gotham’a çok daha büyük oyuncular geliyor, demişti. Onu uyarmıştı.*

Joker ve suç ortaklarından daha beterleri. Suikastçılar Birliği gibi daha beterleri.

Bunca yıl sonra Birlik gözünü Gotham'a diktiyse...

Annesiyle babası bu evdeydi. Üst katta uyuyorlardı.

Luke'un karar vermek için bir saniyesi vardı: Ya onları panik odasına gitmeleri için uyaracaktı ya da Catwoman ve Tigris'i durdurmak için dövüşe dahil olacaktı.

Henüz kararını veremeden Catwoman hamlesini yaptı. Doğruca Tigris'in üzerine atıldı.

Suikastçı ayaklarını iki yana açarak kendini hazırladı. Catwoman sola doğru bir çalım yaptıktan sonra sağa fırladı. Annesi ve babasının ya da çalışanların etrafa bakınmalarına yol açacak cam kırılmasını engelleyerek verandanın açık kapısından doğruca dışarı fırlamıştı.

Tigris peşine düşmeden önce Catwoman verandanın taş döşemesinde beş metre ilerlemişti.

Luke dışarı koştu ve suikastçı, Catwoman'ın üzerine atıldığı sırada Luke olduğu yerde kaldı.

Her şeyin o anda bitmesi gerekiyordu.

Ancak Catwoman yenilgiye uğramamıştı.

Silahları olmadan siyah bir girdap halinde dövuştüler. Sadece yumrukları, ayakları ve kolları konuşuyordu. İki de üstlerindeki silahlara davranmadılar; Catwoman'ın kırbacı bile el değmeden kalçasında asılı duruyordu.

Hızlıydı. Lanet olası o kadar hızlıydı ki Luke gözleriyle bile zor takip edebiliyordu.

Catwoman'ın savunması bile sinik değildi.

Tigris ayaklarını yerden keseceği sırada Catwoman çevik bir şekilde hamleyi savuşturdu ve yumruğu blokladı. Vur, kaç, blokla, defalarca tekrarlandı.

Luke'un nutku tutulmuştu.

Daha önce *kimsenin* böyle dövüştüğünü görmemişti.

Tigris kaburgalarına acımasız bir yumruk indirdiğinde darbeyi aldı. Sendelemedi. Hareketini sürdürdü. Catwoman'ın attığı yumruklar öldürücüydü, tıpkı Tigris'inkiler gibi ama bu stili daha önce görmüştü. Catwoman nasıl bir eğitim aldıysa boks da bunun bir parçasıydı. Kolaylıkla esneyip kıvrılmasına bakılırsa jimnastik becerisi de az değildi.

Dans edercesine estetik bir biçimde makaslar atıyordu. Ringde öğrendiği ne varsa almış ve modifiye etmişti. İyileştirmişti. Luke teknik ve manevraların altısını tanıdıktan sonra saymayı bırakmıştı.

Catwoman hamleleri peş peşe geri püskürtmeye başladı. Yumruk, direkt vuruş, eğilme, tekme.

Hiçbir şeyden geri durmuyorlardı.

Catwoman'ın saldırıya geçmesiyle Tigris adım adım geri çekilmeye zorlanırken Luke artık kimin kazanacağını biliyordu.

Tigris güzel dönüşüyordu, ete kemiğe bürünmüş bir bıçak gibiydi.

Ancak Catwoman varını yoğunu ortaya koyarak dövüşüyordu. Sanki kaybetme korkusu ölümden değil de başka bir şeydenmiş gibi; onu besleyen, odaklanmasını sağlayan bir şey.

Luke olabilecekleri –bunu sonlandıracak darbeyi– gördü.

Tigris bir yumruk attı; şiddeti, birinin kaburgalarını paramparça edecek derecede bir yumruk. Mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi.

Catwoman, kadının yumruğunun hedeflediği noktaya ineceğini sanmasına izin verdi. Yumruk karnına yaklaştığı sırada hızla döndü.

Bir elini Tigris'in açıktaki koluna kenetledi. Diğer elini arkasına götürdü.

Luke'un bile kulağına gelen bir iniltiyle suikastçıya omzunun üzerinden takla attırdı. Tigris'i verandadan aşağı inen üç basamağın üzerine çarptı.

Taş çatladı; kemiği çatırdadı.

Tigris bir an orada öylece serili kaldı; donakalmıştı. Belki de kırıklar içinde kalmıştı, Luke emin değildi.

Catwoman anında kadının üzerinde bitti. Bu kez bir kılıç da ortaya çıktı.

Belinin arkasındaki gizli bir kılıftan bir palyoş çıkarmıştı. Luke, Catwoman'ın kostümüne yerleşik bir kılıf olduğunu bilmiyordu bile. Yukarı kaldırdığı sırada ay ışığının vurduğu bıçak ışıltılı parladı.

Harekete geçme zamanıydı. Luke kostümün kolundan çelik bir ok fırlattı.

Palyoş aşağı indiği sırada fırlattığı ok palyoşunun ortasıyla buluştu.

Silahı çimlerin üzerine savrulurken Catwoman şaşkınlıkla bağırды. Kaskının lensleri adeta öfkeyle parlayarak hızla Luke'tan tarafa döndü.

Luke, Catwoman *omurgasını* kırdığı için Tigris'in kıpırdamadığını fark ederek yaklaşırken Catwoman, "Yapma," dedi.

Catwoman olduğu yerde kaldı. "Bu seni ilgilendirmez."

Luke sıradaki okunu Catwoman'ın yüzüne doğrulttu. "Onda değerli bilgiler olabilir."

"Olduğundan eminim," dedi Catwoman. "Ancak benim için bir önemi yok."

"Onu, bölgene ayak bastığı için mi öldüreceksin?"

Tigris alçak sesle bir kahkaha attı. "Sen öldün," dedi yoğun bir aksanla.

Catwoman, başı Luke'un bela anlamına geldiğini bildiği bir açıyla eğilerek suikastçıya geri döndü.

Ancak Tigris hem Luke hem de Catwoman'dan hızlı davranarak elini ağzına götürürken hareketiyle acı içinde yüzünü buruşturdu ve...

Zehir.

Catwoman, kapsülü Tigris'in ağzından koparırcasına alacakmış gibi öne atıldı.

Suikastçının göğsü hızla inip kalktı. "Çaldığın şeyin peşinden koşan ölü bir kadınsın." Catwoman'a kahkahayla güldü.

Sonra, hiçbir şey.

Siyah gözleri sabitlendi. Görmüyordu.

Catwoman uzun bir süre öylece Tigris'in bedenine baktı. Artık cansız bir bedendi. Bir ceset.

"Kahretsin," diye soludu.

"Zaten onu öldürmek üzereydin," dedi Luke soğuk bir şekilde, kaskı sesini kalınlaştırarak.

Catwoman, Tigris'in kırık, gevşek bedenini iterek ayağa kalktı ve palyoşunu çimlerin üzerinden aldı. Pürüzsüz bir hareketle bıçak kılıfına geri girdi ve kostümün arkasına gizlendi. "Bir süre yoluma çıkmaması için onu yaralayacaktım."

"Kırık omurga yeterli olmadı mı?"

Kadının yüzünü ekşittiğine yemin edebilirdi. "O bir hataydı."

Luke olanları idrak etmekte zorlanıyordu. Luke basamakların başında, Catwoman ise çimlerin üzerinde dururken aralarında bir ceset vardı.

Catwoman Luke'un *anne babasının* evindeydi, çocukluğunun geçtiği evdeydi. Annesi ve babasıyla futbol oynadıkları, annesinin ona beyzbol topları attığı, piknikler ve partiler düzenledikleri, gölete kadar kaydığı çimlerin üzerindeydi.

O buraya ait değildi. Bu yere ait değildi. Annesi ve babası sadece bir kat yukarıda uyurken...

Annesi ve babası. Annesi malikâne sınırlarında bir cesetle karşılaşacak olursa, bunu *duyarsa* bile, sorular yöneltecekti. Luke'un onu uzak, çok uzak tutmak istediği sorular.

Bu geceki yardımları için onlara borcunu ödeme konusunda korkunç bir yol seçmiş olurdu.

Catwoman elbette bunu bilmiyordu. Karşısında duran adamın, ikidir soyduğu ve üçüncü kez soymaya yeltendiği milyarderin oğlunun ta kendisi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Luke, "Polislerin onu burada bulmamaları için cesedi taşımamız gerek," dedi.

"Bana kelepçe yok mu?" Sinsice, boğuk bir soruydu

"Sana saldırdı, sonra da kendisini öldürdü. Ancak hapse girmek istiyorsan, neden olmasın."

Sessizlik.

"Bunu bir iyilik olarak gör. Ben seni tutuklamayacağım, sen de bana bu cesedi taşımamda yardım edeceksin."

"Neden?"

Luke evi işaret etti. "Çünkü Fox ailesi bu şehirde nadir rastlanan iyilerdendir. Birlik'in, değerli katiliyle ilgili bu civarda bilgi toplamak için dolanmasını riske atmayacağım." Birlik'in buraya gelip ailesini yakalaması düşüncesi midelerini bulandırmaya yetiyordu.

Catwoman, "Çok asilce," diye alay etti ama Tigris'in botlu ayaklarının yanına gitti. Onları kaldırdı. "Ee?"

Luke maskesi altında kararsız kalarak yüzünü buruşturdu. Dövüşten bitkin düşmüş ve elleri doluyken Catwoman kolay bir hedefti ve onu içeri tıkmak için elinde ihtiyaç duyduğu bütün kanıtlar vardı...

Ancak kadın dövüşürken gürültü koparmamış, çatışmayı dışarı taşımıştı. Belki riskleri ve zayıatları sınırlı tutmak içindi. Catwoman bunu Luke'un anne ve babasının iyi insanlar olduğunu bildiği için yapmış olsa da olmasa da, Luke bu yaptığını takdir etti.

Tigris'in baş tarafına yöneldi ve eldivenli elini kadının omuzlarının altına kaydırды. "Mülk sınırlarının hemen ötesinde, yolun kenarında bir ağaçlık var."

Luke'un, Tigris siyah bol giysiler içinde incecik görünürken, aslında bedeninin yoğun bir kas kütlesinden –ağır bir kas kütlesinden– ibaret olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

Tigris'in cesedini iki uçtan kaldırıp çim alandan, resmi bahçelerden, sık çalılıkların arasından ve sonunda mülk sınırından geçirip dışarıdaki ağaçlık alana taşırlarken ikisi de konuşmadı. Luke burayı gözü kapalı da bulabilirdi ama zihinsel bir tür haritadan etrafına bakınırcasına ara sıra durmaya dikkat etti.

Çamlık alanda daha belki dört yüz metre ilerlemişlerdi ki Luke ona, "Burası iyi. Yol fazla uzakta sayılmaz," dedi.

Catwoman, Luke'u şaşırtarak suikastçının ayaklarını nazikçe yere uzattı.

Luke da aynısını yaparken derin bir nefes verdiği sırada etraflarını saran ağaçların arasından dans eden serin gece esintisi, çamları sarhoş bir şekilde dans ediyorlarmışçasına sallarken sesi yuttu.

Catwoman uzun uzun suikastçıya baktı. Luke, polise gizli bir ihbar yapmak için kostümünün kolundaki bir paneli açacak kadar uzun bir süre. İlk iki rakamı tuşladıktan sonra...

Aralarındaki boşluğu yumuşak, fısıltı halinde Arapça sözcükler doldurdu.

Önce Tigris'in hâlâ hayatta olduğunu düşündü.

Ancak sonra inişli çıkışlı, güzel sözleri ayırımsadı, ondan geliyordu. Catwoman'dan.

Arapçası neredeyse mükemmeldi.

Geri döndüğünden beri bu kadar iyi konuşan birini işitmemişti. Hafif bir Amerikan aksam vardı ama kendisi konuştuğunda da aynı aksan seziliyordu.

Elini kolundaki panelden aşağı indirirken bir şey demedi. Aramayı sonlandırdı.

Eldivenli parmaklarıyla Tigris'in açık gözlerini kapatmak için diz çökerek konuşmasını bitirdi.

Catwoman ayağa kalktığında uzun bir süre kadının cesedine baktıktan sonra, "Birlik'te beni eğitmişti," dedi.

Luke'un zihnindeki tüm düşünceler girdap olup uçtu.

Catwoman Birlik'te eğitilmişti, bizzat Tigris tarafından. Bu da demek oluyordu ki...

Catwoman'ın başı yukarı kalktı ve ay ışığı gözlerinin üzerideki lensleri aydınlattı. "Ben bir *ghül*'üm, tıpkı onun gibi. Onun *olduğu* gibi." Suikastçının hissini üzerinden silkermiş gibi eldivenli ellerini esnetti. "Birlik suikastçıları kendilerine böyle derler. Eğitimimiz tamamlandığında son görevimiz gelecekteki kendi mezarımızı kazmak ve son dualarımızı okumaktır. Alacakaranlıktan şafak sökünceye dek kendi kazdığımız mezarların içinde yatarız. Sonrasında topraktan çıktığımızdaysa... artık birer *ghül* olmuşuzdur. Birer hayalet."

Luke kaçının topraktaki o boşlukları doldurmak üzere mezarlıklarına geri dönebildiklerini sormadı.

Catwoman yalnızca yetenekli bir mücevher hırsız değil. Eğitimli bir katildi.

Suikastçılar Birliği'nden çıkma bir katil.

"Dua," diye sürdürdü ona değil de kendi kendine konuşurcasına. "Bu onun nihai ayıniydi. Her hayaletin hakkı olan bir ayın."

"Yine de bu gece onu öldürmek istemedin."

Oysa Tigris buraya *onu* –çaldığı bir şey için– öldürmeye gelmişti.

Sessizlik.

Luke, "Birlik'teysen neden Harley ve Ivy'yle çalışıyorsun?" diye sordu.

Catwoman ne yanıt vereceğine karar veremezcesine dikkatle ona baktı. "Terk ettim."

Luke kadının sözlerini idrak etmek için birkaç saniye bekledi. "Kimse Birlik'i terk etmez."

"Ben ettim."

Suikastçı o yüzden peşindeydi. "Neden?"

"Nyssa ve Talia al Ghül hep babalarının izinden gitmeye çalışıyor." Eko-terörist bir manyaktı, Ivy'nin gezegeni kurtarma, bitkiler ve hayvanlarla bir arada yaşama tutkusu onda yoktu. Hayır, adam, insan hayatına dair *her şeyin* dünya üzerinden silinmesini istiyordu. Catwoman omuz silkti. "Artık oranın bana uygun olmadığını fark ettim."

Önceki haftaki uyarısından da anlaşılacağı gibi; ya Nyssa ve Talia'nın gündeminin bir parçası olarak ya da kadını Luke'tan önce yakalamak için daha kötülerinin yolda olduğunu söylemişti. "Sen de terk ettin," dedi.

Başıyla hafifçe onayladı.

Luke kadının yüzünü görmek istiyordu. Kiminle konuştuğunu; bu gece kara bir rüzgâr gibi dövüşen, Birlik'i terk etmeye cesaret eden, Birlik'e meydan okumaya cesaret eden kişinin kim olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Neden Ivy ve Harley'yle çalıştığıma gelince..." Omuz silkti. "Artık Birlik'in bir parçası olmadığıma göre Gotham'da kendimi ispatlamak için paraya ihtiyacım var."

Luke dişlerini sıkarak gözlerini kırpmıştı. Doğru ya. *Şu mesele*.

"Ayrılırken Nyssa'dan değerli bir şey çaldım," diye sürdürdü. Luke'un kulaklarında Tigris'in uyarısı yankılandı.

“Potansiyel alıcılar için seçenekleri değerlendiriyorum. Ancak onu satana kadar bütçem kısıtlı.”

“Bir iş bulmaya ne dersin?”

Catwoman sessizce bir kakhaha attı. “Ne kadar da naıfsın.”

Luke kaskatı kesildi. Ancak üzerine atlamak yerine kolunu kaldırdı ve nihayet Gotham Polis Teşkilatı’nın numarasını tuşladı. Tam o konumda bir ceset bulunduğuna dair kısa bir açıklama yaptı, telefonu kapadı ve Catwoman’a, “Kaçmayı aklından bile geçirme,” diye homurdandı.

Çünkü onu tutuklayacaktı. Hemen şimdi. Luke kostümündeki bir düğmeye bastı ve teknik özelliği, kovalamaya hazır bir şekilde devreye girdi. Bat-kelepçeleri klik sesiyle kemerinden ayrıldı.

Küçük bir kakhaha daha. “Ah, hiç sanmıyorum.”

Luke’un kostümü, kadının yanındaki diğer ikisini tespit etti. Tam o sırada –iki elinde birer tane– o küçük sirk topu patlayıcılarla ve yüzünü kaplayan bir gaz maskesiyle Harley Quinn belirdi. Ivy ise gövdesini saran dallardan bir orkide kopardı. Çiçekten dalga dalga dumanlar yayıldı. Bu, Luke’u bayıltmak için değil, kaçıışlarını perdelemek içindi.

“Selam, yakışıklı,” dedi Ivy sözcükleri uzatarak. Harley sırtıttı.

Catwoman’ın parmak uçlarında bir şey parıldadı.

Kolye. Fox kolyesi.

Tigris onu vitrine ikinci çarpışında yürütmüş olmalıydı. Luke’un bile fark edemeyeceği kadar hızlıydı.

Elmaslar ay ışıığında mavi bir alev gibi parlıyorlardı. Catwoman, “Bunun için teşekkürler,” dedi ve geriye doğru bir adım attı.

Luke gergin bir şekilde, “Güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgiye göre kolye taklit.”

Önceki gece bir replikasını yaptırmıştı. Kübik bir zirkon ve boyanmış pirinç.

Toplam değeri: Birkaç yüz dolar.

Catwoman alçak sesli bir kahkaha attı ve kahkahasının yankısı birbirinin aynı iki gürültüyle karıştı. Motosikletler. Birkaç metre ileride yola park edilmişlerdi. Catwoman yeniden dumanın içinde kayboldu. "Ah, biliyorum."

Ardından kayboldu.

Luke dumanın içine dalıp ağaçların arasından hızla geçtikten sonra sessiz yola ulaştı.

Catwoman, Harley Quinn'in motoru arkasında hızla geceye karışmıştı. Luke'un, kanatlarıyla bile yakalayamayacağı kadar hızlıydı.

Onu zapt etmesi gerekirdi. Tigris'e kelepçeleyp polisler gelinceye dek beklemesi gerekirdi. Yapması gereken buydu... Aklının ucundan bile geçmemişti.

Vicdanlı bir Birlik suikastçısı.

Birlik'in uğruna öldüreceği ve Gotham yeraltı dünyasının ise satın almak için sıraya gireceği bir şeyi satmak için buradaydı.

Luke'un midesi bulanıyordu. Ancak o halde bile kadının nasıl dövuştüğünü hatırladı. O alçak sesli kahkahasını. Luke'la konuşurkenki o dürüst, soğukkanlı açıklığını.

Sonra Luke'un içinde yükselen, kemiklerinin üzerindeki tenini sımsıkı saran o sıcaklığı. Dövüşün, adrenalinin sonradan gelen etkisini. Üstelik tek bir yumruk bile atmamış; kadın dövüşürken orada öylece durup bakmış olmasına rağmen. Güzel, zarif ve tamamen yasak bölge.

Başı beladaydı. Hem de çok büyük bir belada.

23. BÖLÜM

Selina bir buçuk aydır kaçıyordu.

Nyssa'dan para çalmıştı. Birlik için bir göreve gitmeden dakikalar önce Nyssa'nın ofisindeki kasayı açmış ve doğruca ana kapıdan geçerek yerleşkeden çıkmıştı.

Bunu kimin yaptığını anlamaları ne kadar sürmüştü, bilmiyordu. Parçaları birleştiren muhtemelen Talia olmuştu. Ancak şimdiye kadar, Selina'nın kendisine emredildiği gibi trenle Yunanistan'a değil; hesaptaki paranın hepsini çekip yeni ve şık bir banka hesabı açarak Holly Vanderhees'e dönüştüğü İsviçre'ye gittiğini anlamış olmalıydılar.

Saç, tırnaklar, giysiler. Ayakkabılar, çantalar, mücevherler. Arabalar, rezidanslar, özel uçak. Sonuncusu elbette kiralıktı ama hepsi -yarattığı kimlik- Nyssa'nın kan parasıyla satın alınmıştı. Tek pişmanlığı Talia'nınkini de almaya zamanının yetmemiş olmasıydı.

Selina'nın beraberinde getirdiği şey, onun bedeli... Buna değmişti. Kesinlikle değmişti.

"Yani bu geceki onca zahmet," dedi Harley, gecenin içinde hızla uzaklaşırlarken motosikletin gürültüsü üzerinden bağırarak, "bir *taklit* için miydi?"

Selina bunun bir tuzak olduğunu biliyordu. Luke Fox ve aptal özürlerinin, ailesinin kullanıldığını bilip bilmediği konusundaysa hiçbir fikri yoktu. Umurunda değildi.

Ancak Batwing'in Fox ailesini önemsiyor olması ilginçti. O bilgiyi, daha sonra üzerinde düşünmek üzere bir kenara not etti.

Batwing başlıbaşına bir sorundu. Daha çok Selina ondan hoşlandığı için. O kostümün içini doldurduğuna şüphe yoktu ama o... o sadece adamdan hoşlanıyordu. Ne pahasına olursa olsun, bu şehirdeki masumları korumak için gösterdiği o sonu gelmez çabasından ve bunu yapmak için kendi sıkıntılarıyla savaşmasından. Bu da demek oluyordu ki, adam, Selina'nın uğruna çabaladığı her şey için kesinlikle öldürücü bir etkiye sahipti.

Selina her ne kadar Batwing'in de ona karşı ilgisini fark etmiş ve bunu kesinlikle kendi lehine kullanabilecek olsa da...

"Bir meydan okudu," dedi Selina. "Bunu yanıtsız bırakamazdık." Bu yüzden Ivy ve Harley'yi yanına almamıştı. Sahte bir kolye için uğraşmak risk almaya değmezdi. Onlar da Selina'yı karşılamak için burada, yakınlarda beklemişlerdi.

Tigris'in ortaya çıkması beklenmedik bir durumdu.

Ah, Nyssa ve Talia deliye dönmüş, öfkeden köpürüyor olmalıydı. Şimdi bir de Shrike ve Tigris'in ölümüyle...

"*Kalk ayağa, seni zavallı solucan.*" Tigris'in alev alev yanan kara gözleri, başlığının altından zar zor görünüyordu. "Düşmanlarımızın soluklanmamıza izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Burada, yerleşkede, hep biz ve bizim gibi sözcükler kullanılırdı. Acımasızlığa, rekabete rağmen eğitmenlerin konuşma

tarzlarında hep bir onlara karşı biz zihniyeti vardı; hepsi de dahil etme, telkin etme amaçlıydı.

Biz. Bizim. Bizlerin.

Selina eğitim merkezinin matları üzerinde, yanındaki di-kişten güçlükle nefes alarak odaklandı. Hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı ve ayağa kalktı.

“Çok yavaş,” diye tısladı Tigris ve Selina’nın üzerine atıldı.

Kollarını kaldırıp dizlerini çekecek kadar zamanı vardı. Yuvarlanarak Tigris’in önünden çekilecek kadar zamanı vardı ama onu tekrar yere seren şiddetli tekmeden kaçacak zamanı olmamıştı. Aynı şekilde boğazına aldığı, ciğerlerindeki havayı tamamen boşaltan ve onu temelli yere seren ve kıvrandıran darbeden de.

“Zavallı.” Tigris o zaman ona kahkahalarla gülmüştü. Kahkahalarla gülmüş ve yürüyüp gitmişti.

Selina o zamandan beri ondan nefret ederdi. Diğer bazı müritlerin kalkıp gidemediklerini veya bir daha hiç nefes alamadıklarını gördüğünde ondan daha da nefret etmişti.

Nyssa ve Talia, Tigris’i bunun için –eğitim sırasında müritleri öldürdüğü için– hiç cezalandırmamıştı. Nyssa bunu yalnızca doğal seçilim olarak adlandırmıştı. Talia ise Tigris’in siyah saçlarını okşamakla yetinmişti.

Selina, Tigris’in boğazını parçalamayı kaç kez hayal ettiğini hatırlamıyordu.

Bu gece Tigris’in, onu öldürürken tadını çıkaracağını biliyordu. Neyse ki onu başarısızlığa sürükleyen kendine güveni olmuştu. Selina’nın yeteneğini sergilemesine, Selina’nın kazanmak istemesine hazırlıklı değildi ve bu da, suikastçiyi savunmaya geçmek zorunda olduğunu, Selina’nın Birlik’te gizlice fazladan eğitimlere girdiğini ve her karşılaşmalarında Tigris’i dikkatle incelediğini fark edince öfkeden kudurmuştu.

Ancak Selina onu o basamaklara çarptığında omurgasını kazara kırmıştı...

Selina'nın içindeki o karanlık, parçalanmış yanı da bundan zevk almıştı: O darbeden, yaptıklarının bedelini ödemesinden, hepsinden.

Selina arkasından yas tutmadı. O duayı okumuştü çünkü... Çünküsünü bilmiyordu. Belki aptalca bir düşünceyle, ölen kendisi olsa birinin de onun için aynısını yapmasını isterdi. En azından var olduğunu, *Selina Kyle*'ın var olduğunu belli edecek bir şey yapmasını isterdi.

Ancak Selina bunun üzerine düşünmek, içindeki kan bulaşmış parçalar üzerine gereğinden fazla kafa yormak istemiyordu.

"Fırsatımız varken onu öldürmemiz gerekirdi," diye söylendi Harley. "O her kimse, ikisinin birbirini öldürdüğü süsü vermemiz gerekirdi." Bir duraksama oldu. "*Kimdi* o kadın?"

"Bir patronun dostu," dedi Selina kısmen yalan söyleyerek. Tigris'in, Nyssa ve Talia'nın sözünden çıkmadığı doğrudu

Ivy motosikletin motor gürültüsü üzerinden seslendi. "O halde onu kesinlikle öldürmeliydik."

Selina karşılık vermedi. İkisini geride tutmak, Batwing'i öldürme fırsatını yakalamalarına izin vermemek yeterince zor olmuştu. Birlik etrafı kuşatıyorsa bir kahramana ihtiyaçları olduğunu anlamıyorlardı. *Selina*'nın -Birlik'i olabildiğince uzakta tutması için- Batwing'e ihtiyacı vardı.

Zaman kısıtlıydı. Selina'nın zamanı kısıtlıydı.

Nyssa ve Talia'nın kendilerinden olanları nasıl avladığını biliyordu. Selina geçmişte bunu yapmalarına yardım etmişti.

Önce elebaşı: Shrike.

Sonra yetenek sınaması: Tigris.

Bir sonraki adım...

Bir sonraki adıma kadar fazla zaman kalmamıştı.

Bununla yüzleşmesi içinse bir orduya ihtiyacı olacaktı.

Selina, uzaktaki şehir ışıklarının parıltısından zar zor görünen yıldızlara baktı.

Orduların paraya ihtiyacı olurdu. Bir de bolca korkuya.

“Neden soğukta bu çatıda oturduğumuzu biri bana hatırlatabilir mi?” Selina’nın yanında otururken ve aşağıdaki ara sokağa dikkatle bakarken Ivy’nin nefesi buhar halinde ağızından yayılıyordu. Yaz nihayet yerini sonbahar serinliğine bırakıyordu. Sonunda şiddetli sıcaklara veda etmek için küçük bir lütuftu.

“Birkaç dakika içinde serserilerden birileriyle küçük bir sohbete girdiğimde beni kollamana ihtiyacım olduğu için.”

Ivy, önlerindeki kiremitlerin üzerinde parlayan renk renk çiçeklerini düzenleyerek esnemekle yetindi. Küçük sarmaşık dostu cebinin sıcaklığında duruyordu. “Bitkiler soğuğu sevmez.”

“Teknik olarak hâlâ bir insan olduğuna göre bunun bir geçerliliği yok.”

“Bazı günler,” diye itiraf etti Ivy, “öyle hissetmiyorum.”

Selina’nın bu hissi ne kadar iyi anladığı konusunda Ivy’nin hiçbir fikri yoktu. Ancak bunu dile getirmek çok fazla soruya kapı açardı.

O yüzden Selina, Ivy sorduğunda beklerken oyalanmak için olduğunu söyleyerek yanında getirdiği gazeteyi aldı.

Ivy’nin sık sık müdahale etmek ya da bir yanıtı doldurmak için Selina’nın kalemini kapmak için üzerine eğildiği bulmacayı tamamlamıştı bile.

Selina gazeteyi alıp uluslararası başlıkların arasında gezindi. Çatının karşısından meraklı bir *miyav* sesi yükseldi ve Ivy küçük, hoşnut bir ses çıkardı. Selina gazeteyi indirek sessizce yanlarına yaklaşan küçük gri kediye gülümsedi.

Selina, bacakları arasından geçtiği sırada ona sürtünürken kediye, "Gizli takipçi," dedi.

Ivy uzanarak kedinin sırtını okşadı. "Ortalıkta serbestçe dolaşan evcilleşmiş kedilerin her yıl milyarlarca kuş ve memelinin ölümünden sorumlu olduğunu biliyor muydun? Buradaki küçük tüy yumağımız tam bir avcı."

Selina kedinin tüylü çenesini kaşıyarak gülümsedi. "Korkudan titriyorum."

Ivy kaşlarını çatarak kediye baktı. "Kuşlar da öyle."

Kedi sanki o da kaşlarını çatıncasına gözlerini kırptırarak Ivy'ye baktıktan sonra hızla karanlığın içine doğru gözden kayboldu.

Selina gazeteyi tekrar eline alıp sayfalarını çevirirken kıs kıs güldü.

Ivy sırtıttı. "Ciddi ve düşüncelere dalmış gibi davranıyorsun ama o maskenin altında sürekli gülümsediğini biliyorum."

Selina gazetenin sarkan sayfasını düzelterek onu geçiştirdi. Sıkılmaya başlarken derin bir iç çekerek bilim köşesinde durdu ve ön sayfadaki yazıya hafifçe vurdu. "Sence bunlar sadece bir hokus pokustan mı ibaret?"

Ivy yazıya hızlıca bir göz gezdirerek yazıya doğru uzandı. "Ley hatları mı?"

Selina aşağıdaki ara sokağa bakarak omuz silkti. Ortalık temizdi. "'Çevre yolları gibi dünyanın üzerinden geçen doğal yollarla meydana gelmiş enerji hatları.' Bana uydurma gibi geldi."

Ivy gazeteyi kendine doğru çekti. "Ah, gerçek, orası kesin. Bu konuda testler yaptılar. Enerjinin bir bölümü o kadar güçlü ki, bir tepenin başında ley hattına denk gelersen ve arabayı boşa alırsan araba kendiliğinde yokuş yukarı çıkabiliyor."

"Onda bir hile vardır."

Ivy gazetenin üzerinden kaşlarını çatarak Selina'ya baktı. "Bu bilim köşesi. Burada, senin dediğin gibi *hokus pokus* yayınlanmazlar." Ivy kendi içinde hesaplaşırçasına bir an durdu. Selina bu sırada hiç sesini çıkarmadı. Sonunda Ivy daha çok kendi kendini onaylarcasına başını salladı ve, "Gotham'ın dışında bir ley hattı var," dedi.

Selina sayfanın geri kalanını hızla göz gezdirdi. "Yazıda öyle bir şey geçmiyor."

"Çünkü orada olduğunu kimse bilmiyor. Demek istediğim, bilim topluluğunda olan biz biliyoruz ama basına ötmeyiz. Kötü niyetli şirketlerden birinin muhtemelen ley hatlarını mahvetmenin bir yolunu bulacağından eminim."

"Muhtemelen." Selina gazeteyi düzgünce katladı ve kenara koydu. "Arabayla oraya gitmek ister misin? Araba hilesini yerinde görmeye?"

Ivy düşündü, sonra çenesiyle aşağıdaki sokağı işaret etti. "Peki ya onlar?"

İki kişi nihayet sokağa girdiğinde Selina alaycı bir şekilde güldü. "Bu uzun sürmez."

Çatının tuğla duvarına atıldı ve su borusundan doğruca Carmine Falcone'nin orta seviye iki adamının önüne çıktı.

Ivy'nin zehirleri çatının kenarından süzülerek adamları bayıltırken Selina sırtıyordu.

İkisinin, Selina'nın onları uyarmak için lütfettiği şeyi patronlarına uçurmaları an meselesiydi: Birlik, Catwoman'ın Gotham yeraltı dünyasına satmaya geldiği şeyi çalmaya geliyordu. Bir diğer uyarısı da, Birlik'in, ayrılmadan önce şehri yerle bir edeceğiydi. Ne işbirliğiyle ne de parayla ilgileniyorlardı.

Çünkü Selina'nın satacağı şey o kadar değerliydi. Birlik onu geri almak ve yanlış ellere geçmesini önlemek amacıyla yakında Gotham'daki tüm serserilerin ve suçluların şehri

kasıp kavuracak bir kıyıda telef olması için elinden geleni yapacaktı.

Eğer yeraltı dünyası buna hazırlanmazsa, saldırıya karşılık vermeye hazırlıklı olmazsa, sıradan aşağılık suçlular olmaktan vazgeçmezlerse...

Gotham düşecekti ama burnunu sokan bu yabancılara değil.

Selina'nın eline düşecekti.

"Bu arabanın çalıntı olduğunu varsayıyorum." Ivy kaşlarını çatarak Range Rover'ın siyah deri iç döşemesine baktı. Derinin tenine değmesine tahammül edemiyormuşçasına ucuna ilişmişti.

"Öyle," dedi Selina alçak sesle. Kaskını çıkarıp yerine, saçlarının siyah kalın bir kapüşonlu altında gizlendiği ve yüzünün alt kısmını açıkta bırakan oniks bir yarım maske takmıştı. Selina, kaskı arka koltukta, arabadan indiğinde Ivy şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey dememişti. Ancak görünüşe göre sessizlik sona ermek üzereydi.

"Deri sektörünün her gün ne tür kötülükler yaptığını biliyor musun? Katliamlarını?"

"Sen de o yüzden vegan oldun," dedi Selina.

Ivy şehrin bulanık bir şekilde gözlerinin önünden geçip gidişini izledi. "Buna gülmeyecek misin?"

"Bu senin hayatın. Yemek konusundaki seçimlerin benim seçimlerimi etkilemez."

Ivy dikkatle ona baktı. "Maskeye gerçekten ihtiyacın var mı?"

Selina alaycı bir sesle güldü. "Minik adımlar."

Ivy önündeki karanlık yola bakarak omuz silkti. Ley hattı şehrin kırk dakika batısındaydı ve tek şeritli yolun etrafında ne bir ağaç ne de etrafını çevreleyen herhangi bir şey vardı.

Sadece düz, çorak bir arazi. "Burası eskiden ormanmış." Ivy farların aydınlattığı çim alanı işaret etti. "1900'lerin başında Gotham'ın genişlemesi için kesilmiş."

"Tekrar büyümemiş mi?"

"Belli ki hayır."

Selina kaşlarını çattı. "Şehrin yeni ağaçlar dikmesi gerekirdi."

"O zamanlar kimsenin umrunda değildi. Şimdi de değil."

Selina düşündü. "Burayı yeniden ağaçlandırmanın maliyeti nedir ki?"

"Çok. Üstelik yeniden ne ekilirse ekilsin tekrar çıkması çok zaman alır."

Sesinde öylesine bir hüznün, öylesine bir razı oluş vardı ki. "Belki kazancımızın bir kısmını buna ayırabiliriz." Daha fazla yeşil alandan zarar gelmezdi. Hem de hiç.

Ivy uzun uzun ona baktı, Selina'ysa cevap vermesi için ona zaman tanırken karşıdan karşıya geçecek bir geyik veya herhangi bir yabani hayvana karşı tetikte, dikkatini yoldan ayırmıyordu.

Ivy biraz yumuşak bir sesle, "Pek arkadaşım olmadı," dedi.

Selina dikkatini vermesi gerektiği için yola minnettardı.

"Riskli olsa da, bu küçük üçlü grubumuz..." Ivy'nin sesi yumuşaklığını korudu. "Yıllardır yaşamadığım kadar eğlen-
celi." Yutkundu. "Okul öylesine hızlı gelip geçti ki hiç normal biri gibi yaşama fırsatım olmadı. Anlarsın işte; partilere gitmedim veya yaşıtlarımla takılmadım."

"Kırk beş yaşında da olabilirim." Selina çoğu zaman öyle hissediyordu. Büyürken toplum tarafından *normal* addedilecek bir şey yapmadığı kesindi.

Ancak Maggie'ye elinden geldiğince o normalliği sağlama çalışmıştı. Maggie'yi mutlu etmek çoğunlukla sıradan

bir ergen deneyimi yaşayamamış olmanın eksikliğini telafi etmişti.

“Kırk beş yaşında değilsin,” dedi Ivy kıs kıs gülererek. “Buradan bakınca hiç öyle görünmüyor. Ayrıca öyleymiş gibi de konuşmuyorsun.”

Selina küçük bir kahkaha attı. “Harley süslü konuşma tarzımdan şikâyet ediyor.”

“Her zamanki Harley.”

Selina dikkatle, “İkinizin arasında ne var? Hikâyeniz ne?” diye sordu.

Haftalardır bunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Selina, arabanın karanlık iç döşemesinde bile Ivy’nin yüzüne yayılan kırmızılığı gördüğüne yemin edebilirdi. “Takılıyorduk. Harley, bütün o okul meselelerinden sonra ve buna başlamadan –yani Posion Ivy olmadan– önce tanıştığım ilk insanlardan biriydi. Sonra fena kapıldım.”

“Peki Harley?”

Omuz silkti. “Sanırım Harley için, onu rahat bırakmayan düşüncelerden kaçması için bir avantajım.” Ivy ellerini yukarı kaldırdığında yapraklar çıplak tenini ortaya çıkardı. “Biri gerçek anlamda *zehirli*ken birlikte olmak zor.”

Selina, Ivy’nin geçmişindeki dehşetlere rağmen dönüştüğü kişi karşısında hâlâ şaşırarak, “Zehirlerini kontrol edebildiğini sanıyordum,” dedi.

Ivy, yaprakların ellerini yeniden örtmesine izin verdi. “Edebiliyorum. Ancak bazen, kontrolümü kaybedersem ten teması bir risk haline geliyor.”

Öyle olmak, öyle bir endişeyle yaşamak inanılmaz yalnız hissettiriyor olmalıydı.

Belki de o biliminsanlarının ona yaptığı şey en affedilmez şeylerden biriydi.

Ivy kendi sözlerini geçiştirircesine elini salladı. "Zaten bir önemi de yok. Harley aramızdaki şeye asla bir isim koymak istemedi. Joker'den sonra özgür olmak istediğini söyledi ama bunu gerçekten birine bağlanmak istemediği için mi, yoksa Joker'in, onunla çıkacak herhangi birinden öç alacağından endişelendiği için mi yapıyor bilmiyorum."

Asilce. "Joker'in, onun eski sevgilisi olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ancak Harley'nin onu henüz tamamen aklından çıkarabildiğinden emin değilim. Joker onun içindeki parçalanmış, benim ulaşamadığım bir yanına sesleniyor." Ivy'nin gözleri parıldadı.

İyi bir dosttu, Ivy gerçekten iyi bir dosttu. "Harley, Joker'den daha iyi birini hak ediyor." *Senin gibi birini*, diye ekledi Selina içinden.

Ivy parmaklarını koltuğun kolçağına vururken, elleri boyunca uzanan yapraklar hareket ediyordu. "O bir canavar. Bir canavardan da beter. Onunla hiç karşılaştın mı bilmiyorum ama o..." Ivy yüzünü ovuşturdu.

"Ne kadar korkunç biri olduğunu anlamaya yetecek kadarını duydum." Bu düşünce karşısında omurgasını bir ürperti sardı.

"*Canavar*. O bir *canavar*," dedi Ivy ısrarla.

"Harley onunla olmak istiyor, öyle mi?" Selina engel olamadan soru ağzından kaçırıldı.

Son birkaç haftadır Harley ve Ivy'yle birlikte çalıştıktan sonra bu onu hâlâ hayrete düşürüyordu. Ivy zeki, eğlenceli ve içtendi. Evet, geçmişi acı doluydu; evet, suçluydu ve kesinlikle biraz fanatikti ama... Selina anlamıyordu. Harley neden Joker'e koşmayı seçti ki? Özellikle Ivy'yle birlikte olabilecekken.

"Son bir yıldır her gün Harley'ye bunu sormak istiyorum," dedi Ivy boğuk bir sesle.

"Neden sormuyorsun?" Selina bunu yalnızca müttefiklerini daha iyi tanımak için sorduğu konusunda kendini ikna etmeye çalışırken bile kendi kendine, bunun onu ilgilendirmeyeceğini hatırlattı.

"Çünkü onunla ilgili Harley'yle zıt düşersem sadece onu kendimden uzaklaştırmış olurum ve hayatından tamamen çıkmak yerine yanında olup ona göz kulak olmayı tercih ederim." Ivy'nin gülüşü sessizdi, kederliydi. "Bu acınası, biliyorum."

"Hayır, değil," dedi Selina ve bunu derken samimiydi. "Sevdiği için insan kendini böyle seçimler yaparken buluyor. İkilemde yaşamak. Hiç de acınası değil."

Tanrı biliyordu ya, bunu çok yapmıştı. Bundan pişman değildi. Yine olsa yine yapardı.

Ivy pencereden dışarı baktı. "Harley'nin bundan haberi olduğundan bile emin değilim: Hâlâ böyle hissettiğimden. Onunla daha fazlasını, bizim için daha fazlasını istediğimden. Bu konuları gizleme konusunda fark ettiğinden iyidir."

Selina, Harley'nin, Ivy'nin hislerine aynı şekilde karşılık verdiğine dair hiçbir belirti göstermediğini söylemekten imtina etti. O kadar gaddar değildi.

Ivy, "Lütfen ona bir şey söyleme," dedi birden.

"Söylemem." Selina, gözlerini yoldan ayırmaya cesaret edecek kadar bir süre dikkatle Ivy'ye baktı. Sessizce, "Benim de daha önce hiç arkadaşım olmadı. Bu tarz bir şey yapmak mı?" diye itiraf etti. Eliyle arabayı, ley hattına doğru yaptıkları otomobil gezintisini gösterdi. "Daha önce hiç yapmadım."

"Neden?"

Selina yalan söylemekle söylememek arasında kararsız kaldı. Yalan söylemek istiyordu. Ancak... "Çünkü ilgilenmem gereken önemli bir şey vardı. Bunu yapmaksızın tüm zama-

nımı ve enerjimi alıyordu. Arkadaşlar, karşılayamayacağım bir lükstü.”

Ivy'nin boğazı inip kalktı. “Peki, ilgilenmen gereken o şeye ne oldu?”

Selina direksiyonu karanlığa doğru kırdı. “Bir fedakârlıkta bulundum ve sonra bir daha ilgilenmeme gerek kalmadı.”

Ivy, önlerinde karanlık deniz içindeki bir buzdağı gibi yükselen metruk fabrikayı işaret ederek Selina'ya nerede duracağını söyledi. Yaklaşırlarken Range Rover toprak bir servis yolundan deponun kaldırımıyla yoluna çıktı.

“Buraya beni öldürmeye mi getirdin?” diye sordu Selina arabayı park ederken.

Ivy kahkahayla güldü. “Bunu yapmak isteseydim, şimdiye kadar yapmaz mıydım?” Kapıyı açtı, gecenin içine adımını attı, Selina'ysa arkasından geldi.

Gece havası serindi, gökyüzündeki yıldızlar daha netti. Sakin, sessiz ve güvenli.

Ivy havayı yutarcasına içine çekti. “Nasıl taze bir tadı olduğunu unutmuşum.”

“Ben de,” diye mırıldandı Selina. Sessizlik içinde gökyüzünün ışıltısına baktılar.

Gözüne bir hareket takıldı ve Selina, Ivy'ye baktığı sırada çenesini yukarı doğru kaldırdığını ve ay ışığının yüzünü aydınlattığını gördü. Ellerindeki yapraklar boyunca, kızıl saçlarının arasından, yıldızlar açılırcasına beyaz çiçekler açmaya başladı. Taç yaprakları içten aydınlatılırcasına neredeyse parlıyorlardı.

Ivy'nin bakışları Selina'ya, Selina'nın bir karış açık kaldığının farkında olduğu ağzına doğru çevrildi. “*Dönüşümümün* yan etkilerinin hepsi korkunç ya da öldürücü değil.”

Saçlarında, kaşının üzerinde bir taç halini alıncaya dek daha fazla çiçek açtı.

“Güzelmış,” diye fısıldadı Selina.

Ivy kocaman ve içten bir şekilde gülümsedi. “Teşekkürler.”

Öylesine bir minnetle konuşuyordu ki Selina, en son ne zaman birinin böyle bir şey söylediğini merak etti.

Düşünce karşısında Selina’nın göğsü sıkıştı. O sıkışma hissini bir kenara iterek boğazını temizledi ve sordu: “Şu ley hattı, hani nerede? Fabrikanın altında mı? Daha belirgin olacağını sanmıştım.”

Çiçekler kapanıp yeniden saçlarının arasında gözden kaybolurken Ivy başıyla onayladı. “İnsanlar onların ne olduklarını, neden var olduklarını bile bilmeden tarih boyunca ley hatlarına çekilmişlerdir. Var oluşlarında bilimsel bir neden yok, aynı şekilde eski insanların, o hatların yerlerini nasıl *bildikleri* konusunda da. Tek bildiğimiz, dünyadaki anıtlarının birçoğunun bu hatlar üzerine inşa edilmiş olduğu; en ünlülerinden biri de Stonehenge. Bazı hatlarda, üzerindeki taşlarda bu enerjiyi hissedebilirsin.”

“Bir şey hissedemiyorum.”

Ivy uzun adımlarla çorak arazideki ahşap-çelik depoya doğru yürürken gelmesi için işaret etti. Selina, yaklaşırlarken her ayrıntıyı aklına not etti. Bir katlı bina, çoğu kırık görünen yüksek pencereler, sarkık teneke bir çatı. Cepheleri oluşturan tahta çıtalar ya kırılmış ya da yer yer sökülmişti ve binaya uzanan çakıllı yolu çoğunlukla otlar bürümüştü. Uzun, çok uzun zamandır buraya uğrayan olmamıştı.

“Tepemize yıkılabilir,” diye uyardı Ivy, binanın yanından uzanan küçük antrenin önünde durdukları sırada. Çelik kapıdaki cam pencere kir içindeydi. “O yüzden içeri girme ama hat yaklaşık... buradan geçiyor.” Ayaklarının altındaki

çimlerde bir noktayı gösterdi, ay ışığı çimlerin arasındaki cam kırıklarına vuruyordu. "Hissediyor musun?"

Selina, Ivy'nin gösterdiği noktada durdu. Hâlâ bir şey yoktu. "Sanırım bu konuda sana güvenmem gerekecek." Arabayı işaret etti. "Görünüşe göre üzerinde deneme yapacağımız bir yokuş yok."

"Biliyorum. Sadece bir süreliğine şehirden uzaklaşmak istedim."

"Bunu tahmin etmeliydim." Selina dudağını ısırırdı. "Yani şimdiye kadar ley hattının gücünden kimse faydalanmadı mı? Burada veya başka bir yerde?"

Ivy, kızıl saçları etrafında ipekten bir nehir gibi salınarak başını iki yana salladı. "Hayır. Neden?"

Selina çimlerin ve döküntülerin arasındaki düz yolu takip ederek ley hattında yürüdü. "Hiç Lazarus Çukuru diye bir şey duydun mu?"

Küçük bir sessizlik oldu. Kadın, yaprakları da merak edencesine bileklerinin etrafında kıvrılarak sorarken Selina omzunun üzerinden ona baktı. "Hayır, neymiş?"

Selina adımlarıyla hattın içinden ilerlemeyi sürdürdü. "Dünyada sadece birkaç düzine kadar var. Yenilenebilir güçlerle doğal bir biçimde oluşan havuzlar. Hepsi de ley hatlarının üzerindedir."

"Hiç duymamıştım."

"Çünkü sahipleri duymayı istemezler."

"Daha önce benimle *hokus pokus* diye dalga geçen sen değil miydin?"

Selina omuz silkti. "Efsaneye göre bir Lazarus Çukuru yaşlanmayı ve hastalıkları uzak tutabilir. Hatta insanı ölümden bile döndürebilir."

"Sahiplerinin onları saklama nedeni de bu. Aynı şekilde ismini de."

Selina tek ayağı üzerinde –dikey eksen de denge kalasında defalarca yapmış olduğu gibi– dönerken başıyla onayladı ve Ivy'ye doğru geri yürüdü. “Ancak bir kez kullanılırsa Çukur'un güçleri sonsuza dek tükenmiş oluyor. Yani tek atımlık cephaneleri var.”

“Bu kadar gizlilerse *sen* nereden biliyorsun?”

Selina durdu. “Eğitildiğim yerde...” Ivy, sözcüğün ima ettiğı şey karşısında gerildi. *Eğitilmek*. Sırf bu sözcükten bile Selina'nın ne olduğunu, Falcone veya Joker'den daha ölümcül güçler için çalıştığını anladı. “Yeraltı mezarlarında bir Lazarus Çukuru vardı. Gece gündüz koruma altındaydı. İlk kez, öğretmenlerin bu konudaki fısıldaşmalarını duyduklarını iddia eden diğer öğrencilerden duymuştum.”

Kesinlikle Nyssa'dan veya Talia'dan değil.

Ivy kollarını kavuşturdu. “Zenginler ve güçlülerin böyle doğal bir mucizeyi ve lütfu kendilerine saklamak istemelerine şaşırmıyorum.”

Selina ayaklarının altındaki zemini dikkatle inceledi. “Ben de öyle.”

Ivy, “Ley hatlarını biliyorsan neden bilmiyormuş gibi davrandın?” diye sordu.

“Pek bilmiyordum, sadece söylentiler. Ayrıca bilim meraklısı olan sensin,” dedi. “Daha fazlasını biliyor musun diye merak ettim.” Selina ayak ucuyla toprağı dürttü. Görünürde hiç enerji hissi yoktu, en azından botlarının kalın tabanlarından bir şey hissedilmiyordu. “Ayrıca bir geceliğine şehirden uzaklaşmak istemiş de olabilirim.” Harley, boş zamanında her ne yapıyorsa onu yapmak için uzaklaştığında olduğu gibi.

Ivy, çiçeklerinden birkaçı yeniden açarak gülümsedi. “Bir dahaki sefere sadece takılmak istediğini söyleyebilirsin.”

Selina bir kahkaha attı. “Fark ettim.”

24. BÖLÜM

Luke annesi ve babasına gala için defalarca teşekkür etmiş, sonrasındaki kırık cam içinse özür dilemişti.

Annesine, *Yalnızca eve gitmeyi unutan sarhoş bir eğlence düşkünü*, demişti. Annesi ona hiç ikna olmadığını belli eden bir bakış attıysa da hiçbir şey sormamıştı.

Ancak Luke, annesi ve babasına Provence'taki şatolarına gitmeleri için ısrar ettiğinde babasının soru sormasına gerek kalmamıştı.

Babasının söylediği tek şey, özel jetlerinin yakıt deposunu doldurduktan sonra öğlene kadar gitmiş olacaklarıydı. Babasının bunu annesine nasıl açıkladığını Luke hâlâ bilmiyordu. Ancak Luke evden ayrılmadan önce babası ona sıkıca sarılmıştı. Acaba babası bunu bir daha yapamayacağından mı endişeleniyordu diye merak etti. Acaba bombalı saldırıdan sonra Luke bir sahra hastanesine kaldırıldığında gecenin bir yarısı gelen telefonu mu hatırlamıştı?

Birkaç saat sonra annesiyle babası Atlas Okyanusu üzerinden uçuyorlardı.

Bu üç gün önceydi. O günden beri, Luke, zamanını Bruce'un malikânesine –teknik olarak Wayne Malikânesi'nin altına– kapanarak ve Birlik'le ilgili tüm dosyaları okuyarak geçirmişti.

Tigris: Ölü. Sisteme bu bilgiyi kendisi girmişti. Ardından Catwoman'a dair bir iz bulmak için Bruce'un arşivlerini derinlemesine incelemişti.

Luke hiçbir şey bulamadı. Tek kelime bile. Kadın buraya gelene kadar Catwoman adıyla anılmamıştı. Ya Birlik'te adından söz ettiremeyecek kadar gençti ya da dünyaya salmak için beklerlerken Nyssa ve Talia onu sır gibi saklamıştı.

Ta ki bunun yerine kadın kendisi ortaya çıkıncaya kadar.

Gotham'ın yeraltı dünyasına satacağı şey her neyse Luke bunun olmasına izin veremezdi. Kadının ahlak anlayışındaki belirsizliğe –bir kadını öldürmeye hazırlanırken hemen ardından son duasını okuması– rağmen planını gerçekleştireceğinden kuşkusu yoktu. Bu süreçte de Gotham'ı tehlikeye atmış olacaktı.

Atar mıydı? O gece nihayet dairesine geri döndüğünde hâlâ bunu düşünüyordu. Kadın onu Gotham'ı, buradaki iyi insanları Birlik'ten *koruması* için uyarmıştı.

Hiç mantıklı değildi.

Zaman kısıtlıydı. Yarın gece, polislerin bu şehre hizmetini onurlandıracak bir Gotham Polis Teşkilatı etkinliği vardı. Bütün önemli polisler, siyasetçiler ve bağışçılar orada olacaktı. Bu onun en sevdiği hedef tarzıydı. İçinde mesaj barındıran türden bir hedef.

Luke'un onu yakalamak, bu deliliğe bir son vermek için bu fırsatı kaçırmaya niyeti yoktu.

Ek güvenlik için Gordon'u zaten uyarmıştı: Silahlı korumalar, bomba köpekleri, metal dedektörler, yan binaların çatılarındaki keskin nişancılar. Her açı hesaba katılmıştı.

Luke dairesine döndüğünde buzdolabını açtı ve kaşlarını çatarak içi boş dolaba baktı. Tabii ya, yemek. Evde hiç yemek yoktu. Son birkaç gündür Alfred'in merhametinde yaşıyordu; yaşlı adam ona sandviç, çay ve kek ya da kurabiye getiriyordu.

Ancak Alfred'in ilgisi bundan öteydi. Alfred ve Bruce arasındaki güven seviyesi milyonda bir görülen cinstendi. Kolaylıkla bulunacak ya da kurulacak türden değildi. Ancak Bruce bunun için Luke'un hayal edemeyeceği kadar büyük, çok büyük bir bedel ödemişti. Annesi ve babasının ölümü ardından hâlâ Bruce'un peşini bırakmayan bir bedel.

Luke buzdolabını kapadı, kapağın örtülme sesi az kalsın koridorun ucundaki asansörün sinyalini bastırıyordu.

Bu da demek oluyordu ki...

Acınası. Kapı deliğine koşup Holly'nin dairesine yaklaşmasını izlerken kendisinin gerçekten acınası halde olduğuna karar verdi. Holly'nin ellerinde yine alışveriş poşetleri vardı. Ağır poşetler.

Holly'yi annesiyle babasının evindeki partiden beri görmemişti. O tuhaf, gergin konuşmalarından beri. Ancak yine de normaldi. *Kadın* da öncesine kıyasla normaldi.

Luke'un dişlerini gıcırdatmasına yol açan, suikastçılarla dövüşüp yoluna devam eden o soğukkanlı, yüzünü bile görmediği ama alçak sesli kahkahasıyla Luke'un aklından çıkmayan kadınla alakası yoktu.

Normaldi. Normal onun ihtiyacı olan, *istediği* şeydi. Holly, bunun bir kafes olduğu konusunda onu uyarmış olsa da Luke'un umurunda değildi.

Luke birden kapıyı açtı.

Holly, anahtarları kilidin üzerinde, gözleri iri iri açılmış bir halde hızla döndü.

Luke hafifçe geri sindi. Belki de kapıyı açarken fazla hevesli davranmıştı.

Biraz fazla hevesli.

Bir kolunu kapı çerçevesine yasladı. "Merhaba."

Sakin. Çok sakın.

Holly gözlerini Luke'un üzerinde gezdirerek kapısını açtığı anda ve poşetleri içeri bıraktığında bedeni gevşedi. Poşetler ağır bir gürültüyle yere çarptılar. "Sana da merhaba."

Pek samimi bir selamlama sayılmazdı. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen Bruce tarzında bir selamlamaydı.

"Alışveriş nasıldı?" Luke'un zihni boş bir delikten ibaretti ve bir soru bulmak için, ona mantıklı herhangi bir şey söylemek için çırpınıyordu.

Holly kaşlarını kaldırdı. "Kışkırtıcı."

Luke çıplak ayakla yere vurdu. "Yemek yedin mi?"

Bir duraksama. Omuzlarında hafif bir gerginlik. "Hayır," dedi temkinli bir şekilde.

Luke, "Pizza?" diye sorarken çok çaresiz görünmemeye çalıştı.

Holly düşündü. Arkasındaki poşetlere baktı, sonra ona döndü. "Üstümü değiştirmem için bana beş dakika ver." Luke rahatlamayla vücudunun salınma isteğine engel oldu. "Ayrıca bu defa iki tane söyle," diye ekledi hafif bir gülümsemeyle.

Catwoman'ın alçak, tutkulu sesi hâlâ kafasının içinde mırıldanırken bile Holly'nin dudaklarındaki o gerçek tebesüm her şeyi silmeye yetti.

Kırk dakika sonra kanepenin üzerinde birbirleriyle belli bir mesafede otururlarken Luke ağrıyan karnına hafifçe vurarak Holly'ye, "Kıpırdamıyorum," diye inledi. Yanan şöminenin

üzerindeki televizyonun ışığı titreşirken dairesinin ortamı son zamanlarda hatırladığından daha sıcaktı.

Holly pedikürlü ayaklarını deri pufa uzattı. "Yemek komasına girecekmişim gibi hissediyorum."

Luke ona gülümseyerek kanal rehberinde gezindi. "Film izlemek ister misin?"

Alelade bir şekilde, öylesine ortaya atılmış bir soruydu. Başka zaman, başka bir yerde sormuş olsa randevu yerine geçebilecek bir soru.

Holly tekrar duraksadı. Luke kendini reddedilmeye hazırlamıştı ki, kadın, "Tabii," dedi.

Luke gözleriyle onu süzdü. "İyi davranıyorsun."

"Aksini mi tercih ederdin?"

"Hayır, ben sadece ailemin evindeki galadan sonra aramızın nasıl olduğundan emin değilim."

Holly bir şey demek için ağzını açtı ama kanepenin üzerinde aralarında duran telefonu çaldı ve Holly'nin gözleri aşağı çevrildi.

Telefonunun ekranında büyük harflerle *Bruce Wayne* yazıyordu. Tanrım.

Luke, Holly'ye özür dilercesine bir bakış attıktan sonra hızla yatak odasına geçti ve kapıyı örttü.

Arama sesli mesaja düşmeden hemen önce Luke telefonu açtı. "Selam, dostum."

Telefonun öteki ucunda Bruce'un kaşlarını çatıldığını neredeyse hissedebiliyordu. "Sana da selam."

Luke giysi odasına girip oradaki kapıyı da örttü. Her ihtimale karşı. "N'aber?"

Ağır, uzun bir duraksama daha. "Neler oluyor orada?"

İşte sonunda gelmişti. Son haftalarda beklediği telefon.

"Her şey kontrolüm altında."

"Hiç öyle görünmüyor."

Luke dişlerini sıktı. "Sana hizmet etmiyorum."

"Olabilir ama Gotham halkına hizmet ediyorsun."

"Her şey kontrolüm altında," diye tekrarladı.

"Üç kadının Gotham'ı altüst etmesine kontrol altında mı diyorsun? Poison Ivy: Çoğunlukla zararsızdır. Çevreci bir fanatik olsa da zararsızdır." Luke, Bruce'un tik atar gibi parmaklarını saydığını duyduğuna yemin edebilirdi. "Harley Quinn: O kadar zararsız sayılmaz ama eski erkek arkadaşı Arkham'a gittiğinden beri sessizdi. Yani gördüğüm kadarıyla elebaşı bu yeni gelen Catwoman ya da her ne diyorsan o."

"Biliyorum."

"İçeri tıkman gereken o," diye devam etti Bruce.

"Biliyorum," diye bağırdı Luke.

Bruce'un duraksamalarından biri daha. "Geri gelmem gerek."

"Hayır," diye homurdandı Luke. "Gelmemelisin. Bir, her şey kontrolüm altında; *iki*, ilgilenmen gereken bir görevin var." Bruce'un Luke'a hâlâ bahsetmediği bir görev.

Luke biraz suçluluk duydu. Sadece biraz. Durumun kötüleşmesi bir yana, Bruce'u Catwoman'la karşı karşıya görme düşüncesi bile midesinde hafif bir burulma hissi yarattı. Bruce'un, görev olsun ya da olmasın, yakında eve gelmesini istemeyeceği kadar bir burulma hissi.

Bruce gergin bir biçimde iç çekti. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Luke, Bruce'a, onun emrinde olmadığını hatırlatıp hatırlatmama arasında kaldı ama sadece, "Elbette, dostum," demekle yetindi. Bruce vedalaşmadan telefonu kapadı.

Luke, giysi odasının gömülü meşe raflarına bakarak iç çekti. Hayır, Bruce'un emrinde çalışmıyordu. Asla öyle olmamıştı ve asla da olmayacaktı. Ancak bu şehre, güvenliğini sağlamayı borçluydu.

Luke toparlanmak için biraz bekleyerek uzun bir soluk verdikten sonra oturma odasına geri döndü. "Kusura bakma," dedi telefonu sehpanın üzerine koyup tekrar kanepeye geçerek.

Holly bakımlı kaşlarından tekini kaldırdı. "Arkadaşın mı?" "Patronum, yani... evet."

"Babanın CEO olduğunu sanıyordum."

"Öyle ama şirket Wayne ailesine ait."

"Sanırım sen ve Bruce Wayne de Zengin Çocuklar Kulübü'nün resmi üyesi oluyorsunuz."

"Sen değil misin?"

Holly gözlerini kırıştıtararak ona baktı. "Erkekler için durum farklı."

Kırlentlere yaslandı. "Tabii, tabii. Bunu diyen de bana Avrupa'nın *sıkıcı* olduğunu söyleyen kız."

Holly gözlerini devirdi. "Biraz kasıntı."

"O zaman buraya neden geldin?"

Holly'nin yüzündeki keyifli ifade soldu. Sessizleşti. O yeşil gözleri tekrar temkinli ve mesafeli bir hal aldı.

Luke mümkün olduğunca sıradan bir şekilde, "Kötü bir ayrılık falan mı?" diye sorarken sözleri kulağa aptalca geliyor mudur diye merak etti.

Holly yutkundu. "Öyle de denebilir. Ben... yeni bir başlangıç istedim."

Ellerini başının arkasına koydu. "Bunu yapmana sevindim."

"Az önce bana *hoş* bir şey mi söyledin?"

Luke güldü. "Çok bilmiş." Uzaktan kumandayla televizyonu işaret etti. "Bir film seç. Hangisi olursa."

Hem bir meydan okuma hem de cesaret gösterisiydi. Bunun üzerine Holly'nin yeşil gözleri ışıldadı. "Pekâlâ. *Atlıkarınca*."

"Müzikal olan mı?"

"Biliyor musun?"

“Birkaç yıl önce Broadway’de yeni uyarlamasını görmüş-tüm.” Omuz silkti. “O zaman, *Atlıkarınca*.”

“Hayır, hayır, *senin* istediğin bir şey izleyelim...”

“Ben blöfünü görünce vazgeçiyorsun demek?”

Holly kollarını kavuşturdu. Luke yayını değiştirip filmi bulurken güldü. Ancak giriş müziği başladığı sırada, Holly’nin gülümsediğini gördüğüne yemin edebilirdi.

Kum, kan ve çığlıklar.

Şarapnel derinlere dalıp parçalayan pençelere dönüşürken bedeni alev alevdi. Kollar, bacaklar yağıyor, kanlar fışkırıyordu ve onlar ölürlerken, etrafında ölürlerken, dünya yerle bir olurken ve kulakları bir şey duymazken elinden bir şey gelmiyordu ve biliyordu: asla eve dönüşü olmayacaktı, annesini ya da babasını bir daha asla görmeyecekti, bir daha evine dönemeyecekti.

“Luke.”

Burada ölecekti; kendisine, ailesine, dünyaya bir şeyler kanıtlamaya geldiği bu yerde ölecekti. Şımarık çocuğun teki olmadığını ispatlamak, içindeki bir boşluğu doldurmak uğruna. Şimdiyse sayısız delikler içindeydi, kan kaybediyordu..

“*Luke!*”

Durduramıyordu. Kanamayı, ölmeyi. Acı içinde çığlıklar atan arkadaşlarına yardım etmek için yerinden kıpırdayamıyordu. Hiç çığlık atmayan, hareketsizce duran arkadaşlarına da öyle.

“*LUKE!*”

Bağırış onu kendine doğru çekiyordu ama kendine getiren acı oldu.

Yüzü acıyordu, gözlerini kırptırdı, kırptırdı ve mavi bir loşluğun içinde nerede olduğunu kavramaya çalışarak kesin bir nefes aldı.

"Gotham'daki dairendesin," dedi sakın bir kadın sesi. "Yaşıyorsun."

Luke silkelendi; ne titremelere engel olabiliyordu, ne utancından yüzünün alev alev yanmasına, ne de içinde yükselen mide bulantısına.

Koştı. Banyoya değil, balkona koştu.

Temiz hava. Temiz havaya ihtiyacı vardı.

Kapıya vardığında güçlü, ince bir çift el tişörtünden yakaladı ve çekerek onu durdurdu. "Luke..."

"Temiz hava," dedi.

Aynı eller çekmeyi bıraktı ama üzerinden ayrılmadı. Ellerden biri Luke'un beline dolandı.

Holly.

Holly Vanderhees.

Luke'u korkuluğa kadar götürdü. Kollarını korkuluğa yaslamasına yardım etti, toparlanıp kendine gelirken başını serin rüzgâra tutarak aşağıya bakıyordu.

"Uyuyakalmış olmalısın." Tabii ya. Film bittikten sonra yayını kabloluya geçirip haberleri açmıştı, Holly de izlemek için kalmıştı ve Luke öylesine huzurlu ve rahattı ki.

"Sana ne getireyim?" Holly'nin sesi alçak, sabit bir mırıltı halinde çıkıyordu. Tanıdıktı. O ses tonu. O sakın ses tonu.

"Ben iyiyim," dedi Luke boğuk bir sesle. Çığlık atmış olmalıydı. "Bu sadece..." Terapistin ona öğrettiği şekilde nefesine odaklanarak ciğerlerini dolduran bir nefes daha çekti. "Eve döndüğümünden beri olan bir şey."

Holly öylesine sessizdi ki Luke ona baktı.

Gördüğü şey o beklediği acıma duygusu değildi. Korku da değildi.

Sadece... şaşkınlık. Adını koyamadığı başka bir şey daha vardı.

Ancak birkaç kez gözünü kırpmasıyla geçmişti. Holly çıplak parmaklarıyla Luke'un alnındaki teri sildi. Diğer şakağına da aynısını yaptı. Sonra yanağına. Öteki yanağına.

Gözyaşları.

Holly sessizce, "Anlıyorum," dedi. "Annem... istismarcıydı."

Kâbuslar, dehşet Luke'un zihninden girdap halinde çıktı. "Üzgünüm."

Annesi ölmüştü, diye hatırlattı Luke kendi kendine, sırf kadının peşine düşüp onu hapse tıkma fikrini kafasından atmak için.

"Benim de hafızamdan silinmiyor. Eve içkili veya kafası güzel geldiği zamanlar. Bazen her ikisi de. Bağırışları... hâlâ kulağымda. Peşi sıra olacakları bildiğim için dehşet içinde titrediğim anlar hâlâ hatırımda."

İstismar toplumun her kesiminde olan bir şeydi. En yüksek tabakasında bile. Holly'nin yaşadıklarını duyunca bunu anımsamak midasını kaldırdı.

"Bir keresinde kolumu kırmıştı. On yaşındaydım. Çok saçma bir klişedir ama hastaneye, bir ağaca tırmanırken düştüğümü söyledim."

Holly'nin, o kırık kemiği hâlâ hissedebiliyormuşçasına dokunduğu koluna bakarken Luke'un içi burkuldu.

"Baban?" Ebeveynlerinin ikisi de ölmüştü; bunu sormakla tehlikeli bir alana giriş yapıyordu ama...

"Hiç yanımızda olmadı. Haberi bile yoktu." Luke dikkatle ona baktı ve Holly bakışlarını kaçırmadı. "O kâbusları görmenin," dedi sessizce, "nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Luke, Holly'ye ve sesine odaklanırken kalp atışı nihayet yavaşlayarak, nefesi düzene girerek yutkundü. "İkimiz de atlattık," dedi boğuk bir sesle. "İkimiz de kurtulmayı başardık."

Gözlerinde yine adını koyamadığı o duygu pırıltısı vardı. “Öyle,” diye yanıtladı Holly, kolu onunkine değerek. Öylesine acı, öylesine çirkinlik görmüş o kol.

Luke birbirine değen kollarına baktı. Luke’un yüzünden gözyaşlarını öylesine nazikçe silen parmaklarına. Luke kıvırdığı parmağını Holly’nin çenesinin altına götürerek başını kaldırıp ona bakan gözleriyle karşılaştı.

Luke civardaki binalardan, aşağıdaki caddeden onları kimin izliyor olabileceğine aldırış etmediğini ayımsadı. Sahiden de hiç umurunda değildi; uzandı ve onu öptü.

Daha doğrusu öpmeye yeltendi.

Holly geri çekildi.

Holly kendini geri çekerken Luke’un midesine bir yumru oturdu ve yüzünde aniden bir sıcaklık hissetti.

Holly kötü bir ayrılık geçirdiğini söylemişti. Geçen gece o şarkıda dans ederlerken yüzünü buruşturmasından, Holly’nin, kalbini kıran kişi her kimse onu hâlâ unutamadığını anlamıştı. “Özür dilerim,” dedi Holly.

“Özür dilemene gerek yok.” Onun seçimiydi, onu öpmek isteyip istememesi her zaman için onu seçimi olacaktı. “Sorun değil.”

O yeşil gözleri hızla ona çevrildi. “İhtiyacın olan şey ben değilim, Luke.”

“Neye ihtiyacım olduğunu bildiğini sanma.” Kendini tutamadan sözcükler öylece ağzından çıkıvermişti.

Holly yutkunarak balkondan geri çekildi. Yanakları kırmıştı.

Luke, “Bu seni korkutuyor mu?” diye sorarken sesi boğuktu. *Kontrol edemediğim bu kâbus?*

“Hayır, asla.” Holly’nin sesinde öyle bir dürüstlük vardı ki, bir yanı ona inanmasını söylüyordu. Gerisingeri balkon

kapılarına doğru yürümeye devam etti. “Karmaşık bir hayatım var. Sen iyi bir adamsın, Luke.”

Bunu öyle bir söyleyişi vardı ki... “Başın belada falan mı?” Luke ona yardım etmenin bir yolunu bulurdu; Batwing bir yolunu bulabilirdi.

“Karmaşık bir hayatım var,” diye tekrarladı. “Vaatlerde bulunmak haksızlık olur.”

Luke bununla ne demek istediğini anlayamadan gitmişti. Holly gitmişti.

Luke, Gotham’ın en kötülerinden birkaçıyla dövüşmek için, onları durdurmak üzere *bir şeyler* yapmak için can atıyordu.

Bunu ertesi gün uyandığı an anlamıştı. Aynı şekilde o geceki Gotham Polis Teşkilatı etkinliği için smokinini giydiğinde, partiye geldiğinde ve dans ederken de.

Bekliyordu, onu bekliyordu. Aradığı dövüşü ona verebilecek kişiyi.

Onu Tigris’le dövüşürken görmüştü. Elinde ne varsa ona karşı kullansa da onun yıkılmayacağını biliyordu. Bu gece bu *son bulacaktı*. Artık dalga geçmek, onu sinirlendirmesine izin vermek yoktu. Bu gece iki *dostuyla* beraber gelecek olursa kendilerini buradan kelepçelerle çıkarken bulacaklardı.

Luke elindeki işe odaklanmak ve Holly’ye bakmamak için elinden geleni yaptı. Gece boyunca yanma gelecekmiş gibi bakıp duran, deniz köpüğü yeşili içindeki güzel Holly.

Luke, bunu yapmasına izin vermeyecek kadar yakınlaşmamaya ve sürekli bir dans eşi olmasına özen gösteriyordu.

Pislik yaptığının farkındaydı. Elise olsa bu yaptığına *toy koca çocuk saçmalığı* derdi ama umrunda değildi.

Komşusunu öpmeyi –ya da öpememeyi– kafasına takmaktan daha önemli işleri vardı.

O yüzden Gordon kadeh kaldırmak için sahneye çıktığı sırada Luke da elinde şampanyayla kalabalığın içinde diki-liyordu. Catwoman'ın, Harley'nin ve Ivy'nin saldırısı *şimdi* olacaktı. Herkes seyrederken ve kameralar kayıttayken.

Ancak smokinli ve kahverengi saçlarını geriye doğru yapıştırmış Gordon, Gotham Polis Teşkilatı'nın bu şehrin halkıyla süregelen bağ kurma çabaları hakkındaki ve yorulmak nedir bilmeksizin burayı daha güvenli bir yer haline getirmek için çalışan üniformalı kadın ve erkekleri selamladığı konuşmasını tamamladı. Söylediklerinin bir kısmı saçmalıktı ama çoğu Gordon'un; Gotham Polis Teşkilatı'nın, geçmişi ve bugün yazılmakta olan tarihinin üstesinden gelebileceğine dair samimi umudu ve inancından doğan sözlerdi. Gordon yalnızca bir kez telefonuna bakmak için durdu, ardından toplu haldeki polisleri selamladı. Luke da polis memurları şerefine kadeh kaldırırken kalabalığın izinden gitti.

Luke sıradan bir şekilde masasındaki kadın ve erkeklerin –en üst seviye devlet görevlilerinin– peşinden, şimdi Gordon'un, etrafına toplananlarla sessizce konuşarak sahnenin sol tarafında durduğu tarafa yöneldi. Gordon sessizce, “Birazdan diyeceğim şeyi söylediğimde hiçbir panik belirtisi istemiyorum. Normal davranacaksın,” derken Luke'un biraz uzağında durduğunu kimse fark etmemişti.

Luke'un kalbi hızla atmaya başladı.

Gordon, “Otisburg'daki kimya fabrikası bir saat önce soyulmuş,” diye sürdürdü.

Gordon konuşurken, Luke, Catwoman'ın gelmeyeceğini fark etti.

Bunun yerine, şehirdeki bütün iyi polislerin, bütün kaynakların buraya odaklanması avantajından faydalanmıştı. Buraya odaklanmışlardı çünkü...

“Poison Ivy yarısı kimyasallarla dolu bir araçla kaçarken görülmüş.” Lanet olsun. *Lanet olsun*. Gordon yutkundu. Luke’un duyabilmek için yanaşmak zorunda kaldığı alçak sesle ekledi: “Harley Quinn ise Blackgate Cezaevi’nin başka bir duvarını patlatmak için engin patlayıcı bilgisini kullanmış. Joker’in çetesinin kilit isimlerini serbest bırakmış. İki, üç ve dört numaralı adamlarını.

Luke’un kanı dondu.

Gordon, “Şimdi harekete geçiyoruz. Tek kelime etme. Basının haberi olmadan yakalanmaları gerek,” dedi.

Luke kapıya yönelirken Gordon’un adamları sorular yöneltmeye başladılar.

Luke yanından geçerken, Holly, kaşları kalkarak onunla göz göze geldi. Sanki Gordon’un küçük toplantısını fark etmiş, Luke’un onu dinlediğini görmüş gibiydi.

Luke karşılığında ona soğuk, bunalmış bir bakış atarak sessizce dışarı çıktı.

Hızlı. Hızlı davranması gerekiyordu.

Joker’in en iyi üç adamı hapisten kaçmışsa, çok kötü şeyler olmak üzere demekti.

25. BÖLÜM

Luke isimlerini ve uzun mu uzun sabıka kayıtlarını biliyordu.

Doğrusu Smiles, Bozo ve Chuckles adlı üç adamla kapışmak şaka gibi olabilirdi. Ancak bu adamların iyi niyetli palyaçolar olmakla uzaktan yakından alakaları yoktu.

Luke Doğu Yaka'nın üzerinde süzülürken kostümü, aşağıdaki insanlarla ilgili bilgi veriyordu. Joker'in en iyi üç adamının bilinen boy, kilo ve tarifleriyle örtüşen kimse yoktu.

Luke sakinleştirmeye çalışırken bile kalbi yerinden fırlayacakmışçasına atıyordu. Bu, bir dövüşten ve kavgaya girişmeden hemen önce duyulan bir heyecandı. Eve geri döndüğü ilk zamanlarda bazı geceler *hissettiği* tek şey bu heyecandı. O zamanlar bu, içindeki adrenalinin onu beklediğini bilmek, Gotham'ın karanlık noktalarına girmeyi daha kolay kılıyordu.

O zamandan beri dengeyi kurmuştu. Ancak şimdi bile, kanatları yukarı doğru havalanırken ve *süzülürken* bile... Evet, o heyecanı seviyordu.

Tüm dünyayı dolduracakmışçasına genişlemesi ve sonra daralmasını seviyordu. Tam odaklandığı sırada onları gördü.

O heyecanı doğrudan aşağıdaki; biri omzundan beyzbol sopası sarkan, biri yumruğuna zincire benzer bir şey sarılı olan ve bir diğeri de karanlıkta elinde uzun, keskin görünümlü bir bıçağın parıldadığı üç adama odakladı. Adamlar tulumlarını çıkarma zahmetinde bile bulunmamışlardı.

Luke hızını kontrol ederek yan yattı.

Bire karşı üç. Şansı fena sayılmazdı. Ancak bunlar sıradan adamlar değillerdi.

Ortadaki ince uzun adamın –Bozo– sırtında siyah, ıslak bir leke vardı. Luke'un kostümüne göre adamın üzerindeki kendi kanı değildi. Başkasınındı. Bozo'nun elinden sarkan zincirde de kan lekeleri vardı.

Tanırım.

Chuckles'in, geniş omzuna yaslanmış beyzbol sopasının ucundaysa çiviler –büyük çiviler– vardı.

Luke alçaldı ve ara sokağın diğer ucuna gitgide yaklaştı. Arkadan pusuya düşürmek işine gelirdi.

Ringdeki antrenmanlarına her anlamda ters düşüyordu ve yapacağı şey bu adamlara karşı bile olsa korkakça geliyordu... Elinde o iri bıçağı tutan zayıf, ortalama boydaki ve Joker'in iki numarası olan Smiles'tı.

Smiles³ ikinci adam olma unvanını sevimli bir karakteri olduğu için almamıştı. Hayır, Luke, bu lakabı öldürürken, çalarken, Joker'in hangi kötü talimatını yerine getiriyorsa onu yaparken güldüğü için aldığı biliyordu

Luke'un dikkat etmesi gereken Smiles'tı. Aynı şekilde kostümünün ışıklarını kısmasına, ara sokağa neredeyse çıt çıkarmadan iniş yapmasına ve kostümünden bir Batarang

çıkarmasına yol açan Smiles'tı. Basit metal tasarımı laboratuvarında modifiye etmişti. Bu, kostümünden gelecek bir sinyalle, bir şok tabancası kadar elektrik akımı yayardı.

Denizaşırı görevdeki arkadaşlarından biri keskin nişancıydı. Luke mesafeyi, rüzgârı, ışığı ve hareketi nasıl hesapladığını onunla defalarca konuşmuştu. Kadın hiç ıskalamamıştı.

Üç adam, hâlâ Luke'un arkalarındaki varlığından habersiz, ara sokağın sınırına geldiler.

Luke atışını hizaladı, sonra diğer ikisinin hedefe ulaşmayabileceğini hesaba katarak ikinci ve üçüncüsü için iki Batarang daha çıkardı.

Görevi onları öldürmek değildi.

Onu denizaşırı görevdeyken bir ömür yetecek kadar görmüştü. Bunu hâlâ grup terapide diğerleriyle tartışıyordu.

Bu adamların kurbanları adaleti hak ediyorlardı. Yasadışı bir şekilde değil; mahkeme önünde, *gerçek* adaleti. Bu adamlar her ne kadar dengesiz ve kötü olsalar da bir mahkemece yargılanma hakkına sahiptilerdi.

Luke, Batarang'ı Smiles'in sıska bedenine savurdu.

Ancak Joker'in ikinci adamı elektrik yükünün vızıltısını duymuş olmalıydı.

Smiles, Luke'un beklediğinden hızlı bir şekilde Bozo'yu tutup döndü ve Joker'in adamı göğsüne yaslandı.

Canlı kalkan.

Batarang doğruca Bozo'nun göğsüne çarparak adamı sersemletti. Zincirler şıkırdarak betona düştü, beraberinde Bozo da devrildi. Tamamen kendinden geçmişti.

Luke'un beklediği gibi Chuckles güvenli bir yere kaçmak yerine hızla yoldaşına doğru döndü. Luke ikinci Batarang'ını tam olarak önceden hesapladığı noktaya fırlattı.

Chuckles ve beyzbol sopası pat diye yere devrildi.

Smiles sıska ve alaycı solgun suratıyla ara sokağa bakındı.

“Çık dışarı,” diye fısıldadı tiz bir sesle. Joker’in doğal tüyler ürpertici sesinin zavallı bir taklidiydi. “Oyunbozanları kisme sevmez.” Uzun bıçağıyla çağırdı. Bıçak, sokak lambasının ışığı altında parıldadı.

Bire bir: Şansı çok daha yüksekti.

Luke, göğsündeki sembolün ısıltı ısıltı parlamasına izin vererek gölgelerin arasından sıyrıldı.

Dans edercesine ayak hareketleriyle –düzensiz, dengesiz bir hareketle– ve çarpık bir gülüşle sırttı. Boksu bildiklerini sandıklarında birçok insanın yaptığını gördüğü bir şeydi. Bu yalnızca ağırlık merkezini kaydırmaya yarardı. “Sıkıysa yakala,” diye fısıldadı Smiles ve fırlatarak uzaklaştı.

Kaçarsa kaçsındı. Luke Gotham Polis Teşkilatı’nın numarasını tuşlamaya başlamıştı bile. Kaçak üçüncünün peşine düşmeden önce iki baygın suçluyu emniyete almazsa onları kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacağını daha önce öğrenmişti.

Birkaç blok ötede siren sesleri yükselirken Bozo ve Chuckles’ı bir sokak lambası direğine bağlamak iki dakikalık işti. Güzel.

Devriye araçlarının sokağa akın etmesiyle Luke gökyüzüne fırlatarak aşağıdaki sokakları taradı.

En fazla beş dakika olmuştu. Ancak Gotham’da beş dakikada bir sürü şey olabilirdi. Her yerde kanalizasyon girişleri vardı, şehrin en belalılarından birçoğunun tercih ettikleri rota buydu.

İşte orada. Bıçağı karanlıkta parıldayarak rıhtıma doğru koşuyordu.

Zekiydi, evet ama eğitimsizdi. Parıltının onu ele verdiğinden habersizdi.

Smiles rıhtımdaki depo labirentinde bir köşeyi döndü. Küçük marinaya yöneldi. Luke sağa doğru eğim vererek rotasının hemen kuzeyindeki gölgelerin arasına iniş yaptı.

Ancak Smiles, depoların etrafından değil, *içinden* geçmenin bir yolunu bulmuştu.

Luke iniş yaptığı sırada kaskındaki alarmlar parladı ve...

Smiles'ın bıçağını ona doğru savurmasıyla eğilip geri çekildi...

Yeterince hızlı değildi. Bıçak yanına sürtünerek ve metal plakalarla birlikte etini de ayırarak geçti.

Luke, kostümünün içini dolduran sıcaklığa rağmen acıyı duymazdan gelerek küfretti.

Bu darbeyi zırhsız biri yeseydi organları etrafa saçılırdı.

Smiles kanlı bıçağa sırtıarak baktı. "Bu DNA kaç para satılır biliyor musun?"

Üzerinden Luke'un kanı damlıyordu. Tehlikeli biçimde hızlı.

Buna bir an önce son vermeliydi.

"Bunu hiç öğrenemeyecek olman çok yazık," dedi Luke ve harekete geçti.

Kostümündeki sembol bir fotoğraf makinesi flaşı gibi parladı. Smiles'ın gözünü alarak dengesini bozdu.

Luke üzerine atıldı. Bir avucunu dirseğine geçirerek parmaklarını ayırıp bıçağı düşürmesini sağladıktan sonra yumruğunu bitirici bir sağ kroşeyle Smiles'ın suratına savurdu.

Kemik kırıldı ve kanlar etrafa sıçradı.

Luke'un işi henüz bitmemişti. Smiles sağa doğru sendelerken Luke bacağına hızla savurarak suçlunun zaten bozulan dengesini ona karşı kullandı.

Smiles inleyerek tahta kalasların üzerine devrildi.

Luke anında tepesinde biterek Batarang'ını göğsüne fırlattı.

Smiles, burnu kanayarak tahta kalasların üzerine yığıldı. Kendinden geçmişti.

Luke durmayı ve adrenalinin etkisinin geçmesini göze almadı. Yanındaki yaradan kanlar akarken ve vücudu her saniye acıyla inlerken olmazdı.

Gotham Polis Teşkilatı'na bir çağrı daha göndermeyi başardıktan sonra Smiles'in bıçağını, üzerindeki kendi DNA'sını temizlemek üzere karanlık nehre fırlattı, zayıf suçluyu bir omzunun üzerine aldı ve onu rıhtımdan çıkardı. Burada serserilerden birileri onu kolaylıkla bulabilirdi.

Luke her adımında dişlerini sıkarak ilerledi. Ancak başardı.

Polisler olay yerine gelmeye başladıkları sırada Smiles bir posta kutusuna zincirlenmiş halde inleyerek kendine geldiğinde, Luke civardaki bir çatı katına sığramayı başardı.

Gotham hiç bu kadar geniş, sonsuz görünmemişti. Soluklanmak için durmayı riske atmadan eve dönmesi gerekiyordu. İniş yapmaya ve kanatlarını toplamaya güçlüklerle odaklanabildi.

Ve karşısına kendisini bekleyen kadın çıktı.

Catwoman şehvetli bir kahkaha attı. "Bu gece galada beni bekledin mi?"

Beklemişti. Kadın ise, kendi onurlarına düzenlenen bir gecede Gotham Polis Teşkilatı'nı aptal yerine koymuştu.

Luke ona doğru atıldı.

Ancak o noktada bedeni, sınırları olduğunu ve bu gece o sınırlara ulaştığını hatırlatmayı seçti.

Luke'un öne doğru attığı adım geriye doğru bir sallantıya dönüştü. Karanlık yaklaşırken geriye, daha da geriye.

Çatının yüksekliği belirirken pençeli eller ona doğru uzandı.

* * *

Luke oraya nasıl geldiklerini hatırlayamıyordu.

Nasıl o çatıdan itilip aşağıyı boylamadığını ve her yanının alttaki sokağa saçılmadığını da.

Her şey acı dolu bir sisle örtülüydü. Kaburgalarındaki kesik düşündüğünden de derin olmalıydı. Biri tarafından yarı taşındığına dair içinde belirsiz bir his vardı. İnce bir bedenini onu ayakta tutmaya ve bir şeylerin altından ve üzerinden geçmesine yardım ettiğini anımsıyor gibiydi. Ancak kadın onu küçük ama temiz bir daireye getirdiğinde nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. İçerisi karanlık ve sessizdi. Bildiği tek şey, buranın Luke'un dairesi olmadığıydı. Sırtından aşağı doğru bir ürperti hissetti.

Kadın onunla birlikte içeri girdikten sonra kapısını kapadığı yatak odası da temiz ve düzenliydi. Hoştu ama süslü değildi; eskimiş badanasında, kırık şifoniyerinde zenginliğe dair bir iz yoktu. Kadının onu üzerine attığı yatak, Luke'un kostümü içindeki ağırlığı altında yumuşak bir şekilde inledi.

Luke, birlikte yürümeye başlamadan önce kadının ona bir şey verdiğini hatırladı: Boynu ve omzu arasındaki derisinin küçük bir boşluğundan yapılan bir iğne. Adrenalin ya da öyle bir bileşen. Bu ona hareket edebilecek gücü vermişti. Şimdiyse etkisini daha fazla gösteriyor gibiydi. Bir şeyleri netleştiriyordu.

Küçük bir ışık yanarak Catwoman'ın siyah kostümünü altın ışıltısıyla aydınlattı.

Kadın yanına oturdu. "İstersen ayaküstü tedavini burada yapayım, istersen seni hastaneye götüreyim."

Luke yarım yamalak gülümsedi. "Bana bu seçeneği *şimdi* mi sunuyorsun?"

Catwoman yanıt vermedi, bunun yerine alet kemerinin içinden bandajlar, steril bir iğne ve iplik olduğu anlaşılan malzemeleri çıkarmak için küçük bir keseyi açtı. Berabe-

rinde, antiseptik ve bir tür lokal anestezi olması gereken iki küçük şişe çıkardı.

“O şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?”

“Birlik’te öğrendiğim bir beceri,” dedi Luke’un zırhının arasından görünen kesiği incelemek için eğilerek. “Bunu çıkarabilir misin?”

Luke tereddüt etti. Kask ve kostüm birbirinden ayrıydı ama kostümü çıkarmak, şu an başarabileceğinden çok daha fazla hareket gerektiriyordu ve siyah teni görünür vaziyette, önünde güçsüz bir biçimde yatıyor olacaktı. Bu Batwing’in gerçekte kim olabileceğine dair kadının aklındaki potansiyel listeyi kesinlikle daraltırdı. Gotham’da çok sayıda siyahi adam vardı ama kaç tanesinin böylesi bir teknolojiye erişimi olabilirdi?

Kadın Luke’un karar vermesini beklemedi. Ona verdiği uyuşturucu ya da belki yaşadığı kan kaybı, kadın çelik bir pençesini çıkarıp kanlı metal kısımları dikkatle keserken Luke’un yeterince hızlı davranmasını ve ona mani olmasını engelliyordu. Kadın, ailesinin evindeki cam vitrinde delik açarkenki kolaylıkla Luke’un kostümünde de bir delik açtı.

Üst üste binmiş metal katmanları çıkarıp yatağa koyarken, Luke uyuşuk bir halde onu izledi. “Onları yanına alman gerekecek, yoksa DNA sorun olabilir,” diye tavsiyede bulundu.

Haklıydı. Eğer biri analiz ettirir ve sonuç Deniz Piyadeleri veritabanındakiyle örtüşürse, gizli kimliği tamamen deşifre olurdu.

Catwoman yarayı incelerken kaskındaki lenslerde bir şeyi düzeltti. “İçeride yabancı bir madde görünmüyor,” dedi ondan çok kendine.

“Kaskın sana bunu söyleyebiliyor mu?”

“Başka şeyler de söylüyor.”

Catwoman antiseptiği kaburgalarına sürerken Luke tısladı. Sırf kadının o iğne ve iplikle yapacaklarını düşünmemek için Luke, "O kostümü nereden aldın?" diye sordu.

Kadın şırıngayı batırarak o bölgeyi uyuşturdu. "Kendim yaptım." Belki biraz olsun ona acıdığı için, dikkatini dikişlerden dağıtmak istercesine devam etti: "Bilim ve teknolojiyi daima sevmişimdir." Kaskın boğuklaştırdığı bir kahkaha sesi duyuldu. "Bu muhtemelen, varlıklarından bile haberim olmadan çok önce Birlik'in radarına girmemi sağladı."

Luke bunları zihninde bir kenara not etti. Muhtemelen Amerika'da büyümüştü. Luke ağzını açtı, ardından kapadı. Kendisinin de bilime olan tutkusunu itiraf etmek sadece kadının onunla ilgili daha fazla bilgi toplamasına yarardı. "O kostümü yapmak çok zaman almış olmalı."

"Temel model Birlik'e aitti." İğnesi inip kalkarken ısıldıyordu. Luke, uyuşmuş derisinden geçen ipin garip hissini duymazdan gelmeye çalıştı. "Kendi istediğim özellikleri karşılayacak şekilde modifiye ettim."

"Kedi kulakları ve pençeler gibi."

Küçük bir kahkaha daha. "Onlar gibi."

"Neden kedi?"

"Neden yarasa?"

Catwoman haksız sayılmazdı. "Bu daha geniş bir temanın parçasıydı."

"Sanırım meslektaşının teması."

Luke, kadının şu an derisinden bir iğne geçirdiğini hesaba katarak omzunu silkme dürtüsüne engel oldu. "Gerçekten: Neden kedi?"

Birkaç dikişin ardından kadın düğüm atarak işini bitirmişti. Luke bir cesaret baktığında, kaburgasında düzgün, kusursuz bir çizgiyle karşılaştı. Kadın iğneyi, ipin geri kalanını, çeşitli iğneler ve bezlerin olduğu plastik kabın içine

geri koyarak arkasına yaslandı. Kabı ona uzattığında Luke gözlerini kırpıstırdı.

Doğru ya. Onlara da Luke'un kanı bulaşmıştı. Onun DNA'sı. Buna rağmen kadın ona malzemeleri uzatıyordu. Kendi eldivenli ellerini de bir kez daha dezenfektana daldırarak ona ait tüm izleri sildi.

"Birlik'teyken saçma bir lakabım vardı," dedi sonunda. "Ben de bunu kendime sembol edindim. Hoşuma gittiğine karar verdim. Diğer suikastçıların kendilerine ait kişisel dokunuşları vardı, ben de bunu yaptım" –pençelerini ve kulaklı kaskını içine alarak kendini işaret etti– "bana ait olanı yansıtmak için."

"Etkileyici bir çalışma."

"Sen kostümünü kendin mi yaptın?"

Buna yanıt vermek çok fazla soruyu ve yanıtı beraberinde getirebilirdi. "Bir bakıma." Tam olarak yalan sayılmazdı. Teknik özelliklerin bir kısmı başkaları tarafından *yapılmıştı*; laboratuvardaki robotlar gibi.

Kadının başı yana eğildi ve Luke kadının bakışlarını takip ettiğinde Luke'un gövdesinin yan tarafına uzandığını gördü. Catwoman, kendi elinden çıkan dikişlere değil, Luke'un, görüldüğünü şimdi fark ettiği yara izlerine bakıyordu.

Büyük yara izinin uç kısmı göğsünden aşağı doğru uzanıp kaburgalarının dibinde, hemen yakınında bitiyordu.

Kadın bir pençesini yara izinin üzerinde gezdirip teninde karıncalanmaya benzer bir his bırakırken Luke kıpırdamadı. Bununla ilgili sorunun gelmesini beklerken içinden, söyleyeceği yalanı hazırlıyordu. Bunu yeraltı dünyasından biri yapmıştı, bedenini –benliğini– delip geçen o şarapnel parçası değil.

Bunun yerine Catwoman, "Bu gece seni yaralayan kimdi?" diye sordu.

Soru buz gibi soğuktu. Soğukluk ona değil, yaralamanın arkasındaki kişiye yöneltilmişti; sanki peşine düşüp onun yerine adamın canını yakacakmış gibi.

Luke şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırırken maskesinin yüzünü örtmesine minnettardı. Sonunda, “Bilmen gerek,” dedi. “Onu çıkaran sendin.”

Kadın bir an kaskatı kesildi. “Onu yakaladın.”

“Hepsini yakaladım.”

Sessizlik.

Catwoman sessizce pencerelerin yanına giderek durdu ve panjurun üzerine perdeleri örttü. Sokak lambasının içeriye süzülen aydınlığı kesildi. Ardından bir çekmeceyi açtı, süverte benzer iki şey çıkardı ve onları kapı ile zemin arasındaki boşluğa sıkıştırdı. Bütün odanın planını çoktan çıkarmış gibi yatağın yanına geri döndü.

Luke zifiri karanlıkta bir tıslama, sonrasında kadının, kaskını çıkarırkenki klik sesini duydu. Serbest bırakırken saçlarının yumuşak hışırtısını işitti. Arkalarındaki yatağın üzerine kaskını koyduğunda kaskın belli belirsiz ağırlığını hissetti. Luke, kalbi göğsünün içinde delicesine çarparak bekledi.

Kadın alçak sesle, “Kaskını çıkar,” dedi.

Luke dediğini yapmaktan kendini alamadı. Hareketiyle yan tarafı acıyla inlese de ellerini başının iki yanında kaldırdı ve kaskını çıkardı. Serin hava tenine değdi.

İkisi de karanlıkta tamamen kördüler.

“Seni tutuklamalıyım,” diyebildi sonunda.

Kadın, “Tutuklamalısın,” diyerek ona katıldı ve Luke, gülümsediğini duyduğuna yemin edebilirdi. “Ancak tutuklamayacaksın.”

“Bunu yapmamalıyız.”

“Henüz bir şey yapmıyoruz.”

Kadınla tamamen yüz yüze gelmesini sağlayan, kadının sesindeki alaycı mizahtı. Elini, kadının yüzünün olacağını hissettiği yere doğru kaldırmasını ve yüz hatları üzerinde gezdirmesini sağlayan da. Yumuşak, ılık bir tenle karşılaştı. Yüzünden geriye doğru toplanmış saçlarıyla. Düz. İpek gibi, kalın.

Luke elini kadının saçlarından boynuna doğru kaydırıldı. Kadının nefeslerinin düzensizleştiğine yemin edebilirdi. Parmagını teninin kostümüyle birleştiği çizgiye dokundurdu.

“Bu gece beni neden kurtardın?”

Kadın eldivenlerini çıkarırken metal ve deri hışırtısı duyuldu. İnce elleri, Luke’un bacağına üzerindeki elini buldu. Elini çevirip avucundaki nasırlara dokundu. “Çünkü biz aynı madalyonun iki yüzüüz.”

“Gerçekten mi? Aramızda birçok ortak nokta mı var?” Luke elini kadının boynunda gezdirmekten kendini alamıyordu. Başparmağı köprücük kemiği boşluğunu buldu ve hızla atan nabzını teninde hissederek oraya yerleştirdi. “Şehrimin düzenini bozmaya çalışıyorsun. Bense onu kurtarmaya çalışıyorum.”

Kostümünün oluşturduğu bariyerden, kadının ellerinin Luke’un bacağından karnına ve göğsüne doğru uzandığını zar zor hissedebiliyordu. “Kurtarmaya degecek kadar çok şey var mı?”

“Burada iyi insanlar olduğunu, onları korumam gerektiğini söylemiştin.”

“Peki ya yolsuzluk, bozuk sistemler? Onlar da kurtarmaya değer mi?”

“Onlar da bu şehrin bir parçası ve öyle insanlar daima kaostan beslenirler.”

“Sürekli bir kaos değil,” dedi kadın. “Sadece... geçici.”

“Nyssa’dan çaldığın şey her neyse onu en çok teklif verene satacak kadar bir süre mi?”

Kadının sesinde yine o aynı gülümsemeyi duydu. “Belki.”

Luke ağzını açtı ama kadın ondan önce davrandı. “Hiç iyi taraf için mücadele etmekten sıkıldığın olmuyor mu?”

“Hayır. Bu, kostümü üzerime geçirmeden çok önceden beri benliğimin bir parasıydı.”

Elleri Luke’un göğsünden aşağısını keşfederek gövdesindeki yara izine kaydı. Kadının parmak uçları kalın yara dokusuna değerken Luke ürperdi. “Ne kadar da asil bir kahraman.”

Kadın parmağını tekrar yara izinin üzerinde gezdirdi.

“Neden buradasın?” Gotham’da değil, bu odada. Onunla.

Kadının parmakları durdu. Luke kadının nefesini ağzının üzerinde hissederken birbirlerine ne kadar yakınlaşmış olduklarını fark etti. Uyluğunun her zerresinin onunkine bastırıldığını, kadından yayılan sıcaklığı hissetti. Görüldüğü gibi gölgelerin arasındaki soğukkanlı bir yaratık değil; yaşayan, alev alev yanan biri olduğunu hissetti. “İstersen, burada *olmayabilirim.*”

Kadın kalkmaya koyulurken Luke’un bedeni itiraz ederek ona doğru atıldı ve kolunu kavrayıp onu yatağa geri çekti.

Luke’un ellerinin altındaki kostüm esnek olmakla birlikte sertti; ne olduğunu çıkaramadığı bir malzemeydi. Ancak kostümün altındaki bedenin şekli... “Yapma,” dedi.

“Ne yapmayayım?” diye mırıldandı kadın.

“Beni karanlıkta bırakma,” dedi Luke sessizce.

Kadın, onun gerçek anlamda bunu kastetmediğini biliyordu: *Beni karanlıkta tek başıma bırakma. İkimizin de var olduğu ama farklı görevlere hizmet eden bu yerde.*

Parmakları Luke’un yüzünün, burnunun, dudaklarının üzerinden hayal gibi geçti.

Kadın tam elini geri çekecekken Luke parmaklarını tuttu, elini eline kenetledi ve onu öptü.

Yumuşak bir öpüşmeydi ama herhangi bir soru işaretine yer bırakmıyordu.

Selina öne yaslanırken, onun öpücüğüne aynı şekilde karşılık verirken aklını kaçırmış olabileceğini fark etti.

Sıcaktı, çok sıcaktı.

Selina birinin en son ne zaman onu tuttuğunu hatırlamıyordu.

Onu çatıda geriye doğru sendelerken ve yanından kanlar sızdığını gördüğünde kör bir içgüdüyle kurtarmıştı. Şimdi kollarını boynuna sarıp kendini ona bastırması da aynı kör içgüdüden kaynaklanıyordu.

Bu karanlıkta, bu sessizlikte onu öpmesine izin vermişti. Onu soluyarak içine çekmişti.

Sessiz bir ricayla dili Selina'nın dudak hatlarında gezindi ve tadına varırken Selina'dan küçük bir inilti yükseldi. Önce hafif, sonra derinden.

Yara izi, göğsünden aşağı doğru inen o derin yara izi...

Ona söylemek istedi. Bildiğini ona söylemek istedi.

Bir çift olmalarının mümkün olmadığını bildiğini de.

Selina'nın altdudağını hafifçe ısırды.

Selina'nın zihnindeki her şey akıp gitti.

Umurunda değildi. Bu oda, karşısındaki bu adam dışında hiçbir şeyi umursamıyordu ve...

Hayır. Bu doğru değildi. Asla doğru olmayacaktı.

Selina'daki farklılığı sezince dudakları dudaklarının üzerinde gezinerek geri çekildi. "İyi misin?"

Adamın nefesleri düzensizdi.

Henüz olmazdı. Selina'nın henüz hata yapma lüksü yoktu.

Selina öne doğru eğilip onu öptü. Bir kez. Bir kez daha.

Adamın elleri Selina'nın saçlarına gömüldü ve öpücüğüne –ona– karşılık verirken vücudu ürperdi.

Elleri şimdi sırtından daha aşağılara uzanırken Selina kucığına doğru kaydı...

Tepkisi yeterince hızlı değildi, Selina'nın kostümünün önkolundaki klik sesini fark etmemişe benziyordu.

Küçük iğne boynuna saplandığında ve şaşkınlıkla inlediğinde Selina üzerinden inmişti bile.

“Sen...” diye başladı.

Durdu.

Selina zifiri karanlıkta onu göremiyordu ama nefesi ciğerlerinden hızla boşalırken ve güçlü bedeni bilinçsiz bir şekilde yatağın üzerine devrilirken onu duyabildi.

Selina kaskını alıp başına taktı ama lenslerini indirmeyi seçti.

Bu, dile getirilmemiş bir sözdü: Bakmamak.

Selina da bakmadı. Yatak odasının penceresini açıp gecenin içinde gözden kaybolurken bile bakmadı.

26. BÖLÜM

Harley'nin metruk bir metro istasyonundaki sığınağı tam da Selina'nın onun için hayal ettiği türden bir yerdi: Kaotik, renkli ve çeşit çeşit silahlarla dolu.

Görünüşe göre ortama hâkim olan tema, sirk temasıydı. Yıpranmış çeşitli mobilyalar arasında ateş yutanların ve ip cambazlarının canlı görünümlü eski posterleri vardı. Kemerli taş alanaysa boydan boya ışıık şeritleri asılmış ve kırmızı-sarı-mavi çizgili eski bir çadıra benzeyen kanvas kumaş, yuvarlak salonun arkasındaki minik banyoyu gizlemek için bir perdeye dönüştürülmüştü.

Selina burada ne aradığını bilmiyordu. Saat gece üçü geçiyordu ve muhtemelen uyuyorlardı ama konuşması gerekiyordu; birileriyle, herhangi biriyle.

Gecenin devamında evine, dairesine dönme ve o tertemiz zeminde yürüme düşüncesi bile yeterince sinir bozucuydu. O yüzden kuzeye gitmek yerine buraya gelmişti.

Selina çukurlu metal kapıya vurduktan otuz saniye sonra Ivy kapıyı açtı.

Kızıl saçları tepesinde dağınık bir topuz halindeydi, siyah çerçeveli gözlüğü çilli burnunun üzerine iştirilmişti ve solgun harflerle, *Bitkiler İnsandır!* yazan eski bir eşofman üstü tek omzundan sarkıyordu. “Ne oldu?”

Selina kirli kapı çerçevesine yaslandı. “Bir selam vermek için uğrayamaz mıyız?”

“Sabahın üç çeyreğinde?” Yine de Ivy eski tren tünelinin zifiri karanlığına bakınarak içeri girmesi için işaret etti.

Selina ortama yeniden göz gezdirdiğinde, duvara yaslanmış ve üzeri şu küçük sirk topu bombalarıyla dolu masayı fark etti. Bombaların bazıları yarım kalmış, büyütecini ve ışığın altında parçalar halinde duruyordu. Sandalyenin üzerindeyse Harley’nin bıçak palaskası yere sarkıyordu.

“Kesinlikle çılgın bir kötü karakter sığınağı,” dedi Selina gözlemlerinde bulunarak.

“Bunu kendini en iyi ifade etme biçimi olarak görüyor.” Ivy eliyle bir aslan terbiyecisi posterine yaslanmış sarmaşık yapraklarıyla kaplı masayı işaret etti. Masanın üzeri kâğıtlar, kitaplarla doluydu. Bir de bitkilerle. “Burada kendimi ifade etmeme izin verilen tek şey,” dedi kıkırdarak. “Harley’nin ‘dekore etme’ izni *olmayan* tek yer.”

Bitkiler, üstlerinde uğuldayan ultraviyole ışıklar altında parıldayıp kıvrıldılar. “Evcil hayvanların mı?”

“Dostlarım,” dedi Ivy sessizce masanın yanına gidip yedi saksı bitkisine gülümseyerek. “Elizabeth, Emma, Fanny, Catherine, Anne, Marianne ve Elinor.”

Selina’nın kaşları kaskın altında çatıldı. “Onlara Austen karakterlerinin adlarını mı verdin?”

Ivy’nin yüzünde, tepeye dizili parıldayan ışıklar kadar aydınlık bir gülümseme belirdi. “Artık en sevdiğim insansın.

Bu göndermeyi kimse bir türlü anlamıyor. Harley bile ne saçmaladığını sormuştu.”

Selina yedi bitkiyi incelerken kaskının lenslerini yukarı kaydırdı. “Ben daha ziyade Brontë’ciyimdir.”

Ivy eliyle geçiştirdi. “Ah, Bay Rochester iğrenç biri. Sonuna kadar Darcy.”

Selina itirafını başıyla onaylarken sırıttı. “Sahi, sen niye hâlâ ayaktasın?”

Ivy masanın üzerindeki kâğıtlar ve kitaplar arasına yarı gömülü haldeki dizüstü bilgisayarını işaret etti. “Çalışıyorum.”

“Harley nerede?” Bu yeraltı sirkinde olduğuna dair bir işaret yoktu.

Ivy, masanın önündeki döner sandalyeye geçti ve kendi etrafında döndü. “Bilmem. Birkaç saat önce alelacele çıktı. O zamandan beri gelmedi.” Gözlerinde endişe vardı. “Ancak bu sık yaptığı bir şey. Burnumu sokmamaya çalışıyorum.”

Görünüşe bakılırsa Ivy hiçbir zaman Harley’nin işlerine burnunu sokmamaya, onu zorlamamaya çalışıyordu. Sessizlik çöktü ve Ivy gözlerini dikip ona baktı. Bekledi.

Selina derin bir nefes verdi. “Yapmamam gereken biriyle işi pişirmiş olabilirim.”

Ivy muzipçe sırıttı. “Ah, anlatsana.” Selina, kadının, kimden bahsettiğinin farkında olduğunu biliyordu.

Selina yıpranmış, yıldız desenli mavi halının üzerinde yürüdü, soluk kırmızı kadife kanepeye yaslanmış üç büyük tokmağın yanından geçti. “Sadece... oldu işte. Bilmiyorum.”

“İyi miydi?”

Selina kemerli taş tavana bakarak iç çekti. “Evet. Tanrım, evet.”

Ivy onu tepeden tırnağa süzdü. “Yani buraya bana bütün şehvetli ayrıntıları anlatmaya mı geldin?”

“Buraya geldim çünkü... Nedenini ben de bilmiyorum.” Metal kapıya baktı. “En iyisi ben gideyim, sen de çalış.” Bundan bir çıkış yolu bulma çaresizliğiyle yüzünü buruşturdu. “Sahi, ne üzerine çalışıyorsun?”

“Geçen gece kullandığım o yenileyici merhemnin formülünde değişiklikler yapıyorum. Ayrıca konuyu değiştirmeye çalışma.”

Ancak Selina, “Şu formülü satacak mısın?” diye sordu.

Ivy elini salladı. “Sağlık Bakanlığı onaylı bir sürü saçma prosedür gerektireceği için gerçekten satabilmemin bir yolu yok. Özellikle de bu halimle.”

“Seni temsil etmesi için üçüncü bir kişi tutabilirsin, göz önüne kıkmazsın.”

“Sonra da tüm övgüyü onlar toplasın, öyle mi? Hayır.”

“Yani bu mucizevi şeyi yapacaksın ve paylaşmayacak mısın?”

Ivy kaşlarını çatarak çıplak ayaklarını masanın üzerine uzattı. Bitkilerden biri –Emma?– yeşil bir filiz uzatıp onu gıdıkladı. Ivy, ayak parmakları kıvrılarak kahkahayla güldü. Ancak, “Bu yola baş koydum. Sonuçlarıyla yüzleşmem gerek,” derken gülümsemesi soldu.

“Yön değiştirebilirsin. O merhemden gerçekten faydalanabilecek bir sürü insan var.”

“Biliyorum,” dedi Ivy ayaklarını mavi halıya indirerek. “Sanırım özellikle yanık vakalarında başarılı olabilir. En azından bende işe yarar.”

Selina, Ivy’nin pürüzsüz tenine bakarak tek kaşını kaldırdı.

Ivy yüzünü ekşitti. “Kendimde denemiş olabilirim.”

“Kendini *yaktın* mı?”

Ivy geçiştirircesine elini salladı. “Sadece küçük bir yanık.”

“Tanrım,” dedi Selina. “Gerçek bir laboratuvara girmen gerek.”

Ivy kaskatı kesildi. “Gerçek bir laboratuvarım *vardı*. Paramparça olana kadar.”

“Demek istediğim, sana yardım edecek başka insanların, bilim insanlarının olduğu bir laboratuvar.”

“Sen ‘gerçek’ bir iş bulursan, ben de bulacağım.”

Selina gülümsedi. “Öyle olsun.”

Ivy ona sinsi bir bakış attı. “Hâlâ şu işi pişirme konusunu anlatmadın.”

Selina arkasındaki metal kapıya baktı ve yavaşça oraya doğru yöneldi.

“Sakın bana ayrıntıları anlatmadan gideyim deme,” dedi Ivy. File çoraplardan, pembe peruklara ve zil çalan bir oyuncak maymuna kadar her şeyin üzerinden atlayıp odanın karşısına geçerek. Eski bir televizyonun önündeki soluk kırmızı kanepeye çöküp yanındaki eskimiş kadifeye hafifçe vurdu. “Biraz kız kızı konuşma zamanı.”

“Nasıl kız kızı konuşulur bilmiyorum,” diye itiraf etti Selina kanepeye yaklaşarak.

“Güzel. Ben de,” dedi Ivy ona gülümseyerek.

Luke, başı ve yan tarafı ağrı içinde zonklayarak uyanırken inledi.

Perdelerin kenarından içeri gün ışığı sızıyordu.

Kendi evi değildi. Kadının *nerede* olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği Luke’u bayılttığı ve burnunda hâlâ çiçeksi kokuyla –*onun* kokusuyla– burada bırakıp gittiğiydi.

Luke kaskına uzandığında kaburgalarının üzerindeki derinin gerilmesiyle keskin bir acı duydu. Kaskı başına geçirdi, lensleri gözlerinin üzerine indirdi ve kadının koparıp çıkardığı zırhının parçalarını bir araya toplayarak kadının

onun üzerinde kullandığı dikiş kitiyle beraber geride hiçbir DNA kalmayacak şekilde alet çantasına koydu.

Kadının ışığı kesmek için kullandığı iki yün süveteri kenara iterek yatak odasının kapısını açtı. Beraberinde kadının vücudunun bıraktığı hissi, ağzındaki sıcaklığı, saçının ve teninin kokusu ötesinde ona ait tüm izler de yok oldu.

Dişlerini sıkıp alet kemerini geçirerek sokak kapısı olduğunu düşündüğü yere doğru fırladı.

Kendini Komiser Gordon'un mutfağında; Gordon, ergen kızı ve küçük oğlunun kahvaltı yaptıkları mutfakta buldu.

Gordon'un kızının ağzından şaşkın bir ses çıkarken, oğlu neşeli bir çığlık attı, Gordon'sa... mısır gevreğiyle dolu kaşığı küçük mutfak masalarına düşürdü.

Luke'un aklına gelen tek şey, "Günaydın," demek oldu ve masanın hemen yanındaki sokak kapısına yöneldi.

Gordon, "Sana da günaydın," diyebilecek kadar kendini topladı.

Oğlu huşu içinde ve coşkuyla, "*Batwing*," diye fısıldadı.

Luke kaskının altından gülümsedi ve yanından geçerken oğlanın siyah saçlarını karıştıracak kadar ileri gitti.

Kaburgasını ilk fark eden Gordon'un kızı oldu. "İyi misin?"

Gordon'un bakışları hızla Luke'un çıplak tenine ve dişlerine çevrildi. Sandalyesinden kalktı. "Tanrım."

Luke, Gordon'un asla bir şey demeyeceğini biliyordu –hiçbiri demezdi– ama adamın suratındaki şok ifadesinin kısmen *Batwing*'in kostümünden görünen siyah teniyle alakası olması onu şaşırtmazdı. "İyiyim," dedi Luke kapıya ulaştığında. "Çok iyiyim." Gordon'un oğluna doğru bir bakış attı. "Sadece mahallede her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Kapının kilidini açıp koridora çıktığı sırada iri gözlerle onu izlemekle yetindiler.

Kadın onu kimin dairesine getirdiğini çok iyi biliyordu. Luke buna sinirlense mi, gülse mi bilemedi.

Dudaklarındaki gülümsemeye engel olmaya çalışarak hızla binanın merdivenlerinden inip dışarı çıktı. En yakındaki çatı katına yöneldiğinde Luke gece boyunca uyuduğunu fark etti. Bir kez olsun uyanmamıştı. Tek bir kâbus görmemişti.

27. BÖLÜM

Ertesi gece Selina ve Ivy geldiğinde, Harley ara sokağın tuğla duvarlarına yaslanıyordu. Üzerinde ne mini şortu, ne file çorapları vardı; sadece iki renkli taytı, botları ve iki elinde minik birer top şeklinde bomba.

“Yeni kostüm mü?” diye sordu Selina ama Ivy yanında kaskatı kesilmişti. Gergindi.

“Artık soygun yok,” dedi Harley sert ve soğuk bir yüz ifadesiyle.

“Eminim Gotham Antik Dönem Müzesi bu geceki randevumuzun iptal olduğunu duyunca üzülecektir,” dedi Selina, Harley ve Ivy arasındaki mesafeyi tartarak.

Bu öğleden sonra Ivy’yi arayıp bir sonraki randevularının yeri ve saatini bildirdiğinde Ivy aralarının bozuk olduğuna dair herhangi bir imada bulunmamıştı ama...

Selina güvenli bir mesafede durdu.

Ancak Harley'nin gözleri onun üzerindeydi. Sanki Ivy orada değilmiş gibi. "Joker'in Arkham'dan *şimdi* çıkmasını istiyorum."

Selina pençelerini çıkarmaya cüret etmeden kollarını Harley'nin silahlarından gelişigüzel bir mesafede tuttu. Henüz sırası değildi. Bu bir kavga iması olurdu ve Harley'yle bu gece kavgaya girişmek planları için iyi olmazdı.

Gordon ve Gotham Polis Teşkilatı'nı küçük düşürmüştü. Batwing'i Gordon'un misafir yatak odasına bıraktığını fark edip etmemesinin bir önemi yoktu. Catwoman'ın peşine düşmeleri an meselesiydi. Nyssa ve Talia'nın ordusunun, gerçek bir kıyımı beraberinde getirerek gelmesi de an meselesiydi.

"Bir iki gün daha bekle," dedi Selina sakince, sesinde bıkkın bir tonla.

"*Şimdi* yapacağız," diye çıkıştı Harley. "Şimdiye kadar iki kez birilerini hapisten kaçırabileceğimizi ispatladık. Sağlam bir kaynaktan aldığım bilgiye göre adamım bizi –Gotham'daki küçük alışveriş çılgınlığımızı– fark etmiş ve ağırdan aldığı-mız için *sinirleniyormuş*."

Ivy bu sözcük karşısında irkildi. *Adamım*. Ancak soğukkanlı bir şekilde, "Arkham, şehir hapishanesiyle bir değil, Harley," dedi.

"Sen de ondan yana mısın?" diye sordu Harley.

Belki Ivy'nin yüzündeki acıyı gördüğü için üzüldüğünden, Selina, "Önce çaldıklarımızın bir kısmını satmamız gerek. Doğru insanlara rüşvet vermek için daha fazla paraya ihtiyacımız var," dedi.

"Lanet olası parayı bul. Bunu *şimdi* yapacağız."

Harley iki bombasını da Selina'ya doğrulttu.

Ivy, "*Harley*," diye bağırdı.

Harley, başparmağı her iki bombanın küçük tetiği üzerinde yürürken gözlerini Selina'dan ayırmaksızın bağırdı. *"Kapa çeneni, Ivy."*

Selina aralarındaki mesafeyi ölçtü. Harley ıskalamazdı.

"Çalınan her haltı nerede saklıyorsan hemen oraya gidiyoruz. Şimdi."

Ivy'nin yüzü kireç gibi oldu. *Gazlarını kullan*, dedi Selina içinden kendi kendine. *Şuna bir son ver.*

Harley mesafesini korudu. Selina ona uzanacak kadar yaklaşırsa o bombaların elinde durmayacağını biliyordu. *"Önden buyur, kedicik."*

Selina, uyarırcasına ve özür dilercesine başını iki yana sallayan Ivy'ye baktı.

Aşk, Ivy'nin bitkileri kadar zehirliydi.

"Haydi o zaman, gidelim," dedi Selina ve yürümeye koyuldu.

Rıhtımdaki bu depo öylesine viraneydi ki ayaktakımı bile buraya uğramazdı. Etrafı yoklamaz ya da aşağıdaki gizli kata inip içindeki sandıklara bakmazlardı.

Selina, Ivy elleri titreyerek ona yardım ederken, görece küçük spor çantası ne kadar eşya alırsa o kadarını doldururken Harley bombalarını hazırda tutuyordu. İşleri bittiğindeyse Harley, *"Git alıcıyı bul,"* diye emretti.

Selina da öyle yaptı. Harley arkasında düzensiz bir şekilde nefes alıp verirken, Selina onları labirent halindeki gecekonduların arasından Bowery'nin nehir kenarındaki metruk bir işleme tesisine götürdü. Yasal pazarlarda alınıp satılamayacak malları satmak için burayı kullanan adamın numarasına yaptığı aramayı bir kullan at telefonda yapmıştı. Leş gibi kokan mağaramsı yere girdiklerinde Selina, *"Şimdi bekleyeceğiz,"* dedi.

“Ne kadar?” diye sordu Harley. Göz kalemi dağılmış, bir kısmı sahte gözyaşları halinde yüzünün kenarından akıyordu.

“En fazla bir saat,” dedi Selina sakince.

Ivy, Selina’nın yanına geldi. “Harley, bombaları yere bırak. Artık buradayız. Sorun yok.”

Harley bombalardan birini Ivy’ye doğrultmakla yetindi. “Sen öyle san.”

Selina’nın ağzından öfkeyle sessiz bir kahkaha koptu. “O piçin elinde sana karşı ne var da arkadaşlarına sırtını bu kadar kolayca dönebiliyorsun?” *Anlam veremediğim bir sebepten seni seven* Ivy’ye?

Harley’nin kahkahası kesildi. “Joker’in adamlarını serbest bıraktığımızda ne yaptıklarını biliyor musun? Doğruca annemin evine gitmişler.”

Selina’nın kalbi tekledi. “Batwing onları içeri attı.”

Harley, “*Batwing onları içeri attı,*” diye taklit etti. Yere tükürdü. “O küçük erkek arkadaşın onlara yetişmekte yeterince hızlı davranmamış. *Benim* erkek arkadaşım kim olduğumu bildiğinden, o piçlerin *ilk iş* annemin evine gideceklerinden emin olmuş.”

Selina’nın midesi bulandı. Harley’nin dün gece nerede olduğu, neden dairesinde olmadığı anlaşılıyordu. “Annen iyi mi?”

“Umursuyormuş gibi davranma.” Harley’nin göğsü inip kalktı. “Joker’i derhal çıkarmazsak bana iletmesi için, anneme kendi tarzında adaleti tattıracağından kuşkusu olmamasını söylemiş.”

Selina, “Bombaları kenara bırak, Harley,” diye rica ederken kusacak gibi oldu. “Annemi buna bulaştırıyorlarsa elimizi çabuk tutacağız. Bu gece çıkacak. Sadece bombaları yere bırak.”

Harley’nin mavi gözlerindeki öfkenin hemen altında panik belirdi. “Anneme zarar verecek...”

“Biliyorum,” dedi Selina soluyarak. “Ve bunun olmasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim.”

“Vaatlerin *boktan*,” diye tısladı Harley. “Dün gece nereye gittiğini bilmiyor muyuz sanıyorsun? Kiminle gittiğini?”

Selina, Ivy’ye bir bakış attı. Müttefiklerine yamuk yapma kuralı buraya kadardı demek ki. Ivy, *Üzgünüm*, dercesine dudaklarını oynattı.

Selina, Harley’ye, “Göründüğü gibi değil,” dedi.

“Bu da oyunun bir parçası mı?” diye dalga geçti Harley. “Düşmanla takılmak?”

“Bombaları kenara bırak, Harley,” dedi Selina.

Ivy, lekeli betona kusacakmış gibi yanında titriyordu. Ancak net ve düz bir sesle, “Joker çıkarsa, Harley, ne fena şeyler olabileceğini biliyorsun...” dedi.

Harley, Ivy’yi, “*Sana dokunmayacak*,” diye tersledi. “Sana *söylemişim*. Sen ve annem güvendesiniz.”

“Peki ya diğer insanlar?” diye sordu Ivy sesi titreyerek. “Onlara ne olacak?”

“Kimin umurunda?” Harley’nin sol başparmağı bombanın üzerinde gezindi.

“Benim,” dedi Ivy soluk soluğa. “*Benim umurumda*, Harley!”

Selina, “Alıcı o bombaları görürse rüşvet parasına veda edebilirsin,” diye araya girdi.

Harley ona öfkeli bir bakış attı. “Bunun yerine ona o maskenin altında neler olduğunu göstermeye ne dersin...”

Deponun kapıları bir duman bulutu halinde hızla açıldı ve hemen arkasından pencereler patladı.

Gotham Polis Teşkilatı’ndan bir SWAT timi içeri akın etti.

28. BÖLÜM

Selina depodaki çıkışları ve savunma alanlarını önceden tespit etmişti. Harley küfrederek elindeki bombaları fırlatırken bir kule kadar büyük makineye doğru yuvarlandı.

Bombalar pencereleri parçalayan bir parlama ve gürültüyle infilak ederken tavandan toz yağdı. Ivy o güzel çiçeklerden birkaçını çıkararak Harley'nin yanma koştı. Çiçekleri polise doğru fırlatmasıyla ortalık anında dumana boğuldu.

Ancak Gotham Polis Teşkilatı da onları tespit etmişti. Kapılardan içeri akın eden SWAT ekibinde herkes gaz maskesi takıyordu. Ivy onlara her yönden çiçek atmayı sürdürdü, sarmaşık yaprakları artık neredeyse göz gözü görmez bir sis bulutu yaratmıştı.

Polis çıkışları tutuyordu. Gordon işini şansa bırakmıyordu.

Ancak onlara en yakın pencere ile aralarında beş metre vardı... Selina dumanın içinden Harley ve Ivy'ye, "Buradan!" diye bağırdı. "*Şimdi.*"

Harley, Ivy sayesinde bir gaz maskesi takmıştı ve dumanın içine körlemesine bombalar atarken, polis bağırarak geri çekilmelerini ve silahların bırakmalarını emrederken; Harley'nin kolundan kan damlıyordu. Kesilmişti. Kötü sayılmazdı ama Ivy elini Harley'nin yarasına bastırıyordu. Ivy'nin solgun parmakları, bilekleri kanla kaplandı.

Selina'nın yaslandığı makinenin arkasına geldiler. Selina pencereyi işaret etti. "Dışarıda bekleyen bir tim daha var. Aralarından geçeceğiz. Fırlarsak onları şaşırtabiliriz."

"Pencereden çıkmadan bizi vururlar," dedi Ivy mesafeyi hesaplayarak. Timin ötedeki ara sokakta olduğuna şüphe yoktu.

"Size zaman kazandırırım," dedi Selina soluk soluğa. "Siz koşmaya devam edin. Durmayın."

SWAT timinin fabrika katının diğer tarafından gelen bağırışları yaklaşırken Harley dikkatle Selina'ya baktı.

"Umurunda değil sanıyordum."

Selina, Harley'nin mavi gözlerinde pişmanlığa yakın bir şeyin parıltısını gördüğüne yemin edebilirdi. Ancak Ivy, "Gitmemiz gerek. Hemen," diye emretti.

Selina pencereye doğru atılırken onları bir kez daha uyarmadı. Dışarıda bir tuzak –büyük bir tuzak– yatıyordu.

Belinden bıçağı çekti, diğer elinde sıkıca kırbacı tutuyordu. Dumanların arasında, yanında yeşil bir parlama oldu. Bu, Ivy'nin kendi sarmaşık kırbacıydı.

Selina pencereye uzandı. "Patlat, Harley!"

Bomba karşılık verdi, Harley'nin sonuncu bombası. Selina pencerenin altındaki kasanın üzerine sıçrayıp pervazı tuttuğunda ve kendini dışarı attığında cam hâlâ parçalanma aşamasındaydı.

Maskeli SWAT timi birkaç metre ötede arka kapıda beklerken silahlarını doğrultmuş bir şekilde hızla Selina'nın iniş yaptığı yöne döndü.

"SİLAHLARINI BIRAK VE..."

Selina geri kalanını duymadı. Kırbacını havada savurarak en yakındaki silahı yakaladı ve memurun ellerinden çekip aldı.

Diğerleri, bu alışılmadık silah ve hamle karşısında şaşkınlığa uğramışçasına tereddüt etti.

Arkasında iki çift ayağın yere çarpma sesini işitti. Harley ve Ivy.

Hiç zaman kaybetmediler; Harley iki bıçağı önündeki şoke olmuş polis memurlarına fırlattı. Selina kırbacını yeniden savurup başka bir silahı daha yere indirdiği sırada Harley'nin hamlesini son anda fark etti.

Ivy ve Harley ateş hattını aştı. Birkaç sıçrayışın ardından kendilerini çöplüğün üzerinde, sonraysa başka bir sıra halindeki polis araçlarının tepesine atlarken buldular. Ivy'nin yaprakları havada savrulurken Harley öldürücü bir bıçak daha attı.

Selina tehlikeyi atlatıp atlatmadıklarını görmek için rıhtımın kenarındaki deponun önünden Sprang Nehri'nin aktığı tarafa bakmadı. Ancak önündeki polis memurlarının çığlıklarından zar zor duyulan çift kırbaç şaklamasını işitti.

Şaşkınlık anı geçti. Silahlar bu kez onun yüzüne doğrultuldu.

"Silahlarını bırak," diye emretti önündeki polis biraz daha yaklaşarak. Selina'nın arkasındaki kapı hızla açıldı, SWAT polisleri arkasından akın ederek etrafını tamamen sardı. Öldürme emri verilmiş. Silahlı. Otuz adam.

Selina çok sayıdaki silah ve Kevlar yeleği görüp durumu idrak etti.

Bıçağı yere düştü.

Sonra kırbacı.

Gotham Polis Teşkilatı yaklaşırken Selina ellerini yavaşça havaya kaldırdı.

29. BÖLÜM

Luke gün doğmadan uyanıp spor salonuna geçmişti. Erken sabah haberlerini açtığı sırada koşu bandını durdurmasına yol açan haber başlığını gördü.

Kedi Arkham'ı Boyladı

Yerinden kıpırdayamadı. Çıkışa, dairesine, kostümünün bulunduğu giysi odasına koşamadı; bulanık video kaydını gördüğünde ne *yapacağını* bilemedi.

Catwoman: Zırhlı polis aracına bindirilirken tamamen vahşi bir halde debeleniyor, çığlık atıyordu. Tanıdığı o sakın, soğukkanlı kadınla alakası yoktu. Hayır, bu kadın kelepçeli ve zincirlenmiş bir halde itilerek pençeleri metalin üzerinde derin izler açarken araca hiç de usulca binmiyordu. Çığlık atıyor, *kahkahalarla gülüyordu*.

Arkham Tımarhanesi.

Hastanenin zamanı geçmiş adını değiştirmeye çalışanlar olmuştu ama isim, beraberinde korkulu fısıltılarla hâlâ varlığını sürdürüyordu. Burası suçlu delilerin –beterin de betterinin– gönderildiği bir yerdi. Güvenlik sistemleri ve protokolleri bakımından Blackgate burayla boy ölçüşemezdi.

Ancak oradaydı işte, haberler şimdi Arkham'dan yapılan canlı yayını veriyordu. Medya, küçük bir sorgu odasına benzeyen yere davet edilmişti. Luke o tanıdık, soğuk iç mekânı biliyordu. Floresan ışıklar, soluk duvarlar ve her şeyi iç bayıltıcı, yeşilimsi bir renge boyayan alçak tavanlar.

Basının içeriye sıkış tepiş doluşmasıyla ve kelepçeleri, zincirleri sabitleme noktası dışında bomboş duran masanın üzerine odaklanmasıyla ortam daha da kötü görünüyordu.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ne Luke Fox, ne de Batwing olarak. Şu an Batwing olarak Gordon'u arasa bile telefonla ona zamanında ulaşmasına, engel olmasına imkân yoktu.

Kadın kendini Gotham Polis Teşkilatı'nı maskaraya çevirmiş ve üstüne üstüne gitmişti, ta ki...

Ta ki odanın kapısı açılıncaya ve üzerinde hâlâ kaskı ve kostümüyle, kelepçeli halde ve silah zoruyla küçük bir SWAT timi ordusu tarafından masanın önündeki sandalyeye oturtuluncaya kadar.

Tüm o kameralar karşısında.

Peşinden bölge savcısı içeri girdi. Adamın yüzü granit gibiydi.

Luke bu masada birazdan neler olacağını, basının neden davet edilmiş olduğunu anlamıştı.

Catwoman'ın masaya zincirlendiği yerin arkasından yaklaşarak kameralara, "Burada, Gotham'da," dedi, "halkımızın güvenliğini, mutluluğunu ve huzurunu tehdit edenlere hoşgörü göstermeyiz."

Arkham Tımarhanesi. Onu oraya yerleştirmek bilinçli bir seçim olmalıydı. Catwoman'ın, şu son birkaç haftadır yaptıklarının üzerindeki kontrolü baltalamak da öyle.

"Harley Quinn ve Poison Ivy de gözaltında mı?" diye sordu muhabirlerden biri.

Siyah saçlı eyalet savcısı, sandalyenin üzerinde bekleyerek hazır bir şekilde hiç kıpırdamadan oturan Catwoman'a baktı.

Luke keşke kadının yüzünü okuyabilse diye geçirdi içinden. O maskenin altında neler olduğunu görebilse.

"Henüz yakalanmadılar fakat bugün sergileyeceğimiz örneğin ardından belki teslim olmanın daha akıllıca olacağına karar verirler."

Luke'un midesi burkuldu, kalbi göğsünün içinde delicesine çarpıyordu. "Yapma," diye fısıldadı spor salonunun sessizliğinde. "Yapma, adamım."

"Çok uzun zamandır," dedi eyalet savcısı basma, "bu şehrin suçluları maskelerin ardına gizlendiler. Maskelerini korku ve kaos yaratmak için kullandılar. Ancak o kadar da güçlü değiller. Tanrı değiller."

Savcı siyahi ellerini kadının kaskının iki yanına yerleştirdi. "Bugünse, o maskenin altındakilerin aslında ölümlü olduklarını ifşa etmeye bir adım daha yaklaşıyoruz."

Luke'un ayakları sanki spor salonunun zeminine kök salmıştı, nefesleri kesik ve düzensizdi.

Savcı, Catwoman'ın kaskını başından çıkarırken odadaki herkes nefesini tutmuş gibiydi.

Luke önce sarı saçları gördü.

Sonra soğuk zümrüt bir alevle yanan o yeşil gözleri.

Luke, dizleri boşalıp yere çöktüğü sırada kendini ekranda Holly Vanderhees'in yüzüne öylece bakakalırken buldu.

Savcı şaşkınlıkla irkildi. Holly hafifçe ona doğru gülümsedi. Sonra dönüp kameraya gülümsedi.

Luke, basının, onun kim olduğunu fark etmesini beklemedi.

Koşarak spor salonundan çıkıp merdivenleri tırmandı ve yol boyunca yan tarafı acı içinde isyan ederek dairesine girdi. Sadece mutfak dolabından alet takımını almak için durdu ve birkaç saniye içinde dairesinden çıktı. Sessizce Holly'nin kapısına gidip kilidi açarken, küçük bir yanı, ellerinin şaşırtıcı bir şekilde titrememesine minnettardı.

Kadının dairesi sabahın ilk ışıklarında hâlâ karanlıktı... Temizdi. Sıradandı. Mobilyalar ve sanat parçaları daha kadınsı bir his uyandırsa da Luke'un dairesinin aksi yöndeki ikiziydi. Daireyi muhtemelen mobilyalı tutmuştu.

Kulaklarındaki uğultudan kendi adım seslerini bile duymaksızın hızla kadının yatak odasına geçti. Holly. Birlikte dans ettiği, kahkahalar attığı, öpmeye çalıştığı Holly.

İhtiyacın olan şey ben değilim, demişti. Ne olduğunun farkında, olduğuna inandığı zengin çocuğun...

Yanında yaşadığının bilincindeydi. Bunca zaman.

Yatak odası temiz, geniş yatağı yapılı, her şey olması gerektiği gibiydi.

Ancak giysi odası...

Luke hızla içeri girdi. Giysi ve ayakkabı yığınlarını taradı, ta ki gözleri arkadaki aynaya takılınca dek. Doğruca aynanın yanına gitti ve ellerini ahşabın üzerinde kaydırды. Eline gelen bir şey yoktu, kendi dairesindeki gibi bir düğme yoktu.

Luke'un dairesinin aksi yönde olduğuna göre düğme de diğer taraftaydı.

Anında buldu.

Bir tıslama ve klik sesinin ardından gizli bölmenin kapısı loş bir odaya açıldı. Işıklar yandı.

Işıkların yanması her bir ayrıntıyı gün yüzüne çıkardı:

Duvarlarda çeşit çeşit silahlar asılıydı.

Üzerinde alet takımının olduğu krom çalışma masasındaki kablolar, metal parçaları dağınık halde duruyordu.

Uzak bir köşede ıslıl ıslıl mücevher yığınları. Para desteleri. Altın külçeleriyle dolu ayakkabı kutuları.

Ayakkabı kutuları.

Kadını kaç kez ellerinde o alışveriş çantalarıyla bu daireye girip çıkarken görmüştü? Hep çok *ağır* görünüyorlardı. Çantaları taşımaya yardım etmeyi her teklif edişinde kadın reddetmişti.

Ağırlığının, içinde *ayakkabılar* olmadığını ele vereceğini biliyordu.

Luke'a, aynı madalyonun iki yüzü olduklarını söylemişti.

Batwing olduğunu biliyor olmalıydı. İkisi olmadıkları insanlar gibi davranıyorlardı, ikisi de yalancıydı. Biri aydınlığa, diğer karanlığa hizmet ediyordu.

Yüzündeki kederli gülümsemesiyle zenginlerden ve güçlülerden nefret ediyormuş gibi görünen ve buna rağmen onların arasında yaşayan Holly.

Luke zihnini iyice yokladı. Bu sonbahara kadar Holly Vanderhees diye birini hiç duymamıştı. Hem de hiç. Bulutların arasından ortaya çıkan bir hayaletmişçesine ağustosta özel bir jetle gelmişti. Bir hayalet.

Bir ghül.

Holly bir Birlik *suikastçısıydı*.

Ve Holly diye biri aslında hiç var olmamıştı.

Luke tam arkasını döneceği sırada Catwoman'ın çalışma masasının üzerindeki bir kâğıt parçası gözüne takıldı.

Luke, kadının kokusunu –uyandığında hâlâ burnundan gitmemiş çiçek kokusunu– duyarak ilerledi.

Kâğıdın üzerinde onun adı yazıyordu.

Luke.

Luke, kalbi delicesine çarparak kâğıt parçasını aldı. Kâğıdı ters çevirip orada yazılı üç sözcüğü okurken ağzı kupkuru kesildi:

Bu şehri koru.

Luke hiçbir şey düşünmeden harekete geçti. Dakikalar içinde üstünü giyinmiş ve kiralık –gümüş bir BMW i8– arabasına binmişti. Takip eden saniyelerde şehrin sokaklarında hızla ilerliyordu.

Wayne Sanayi Grubu'na gidiyordu.

Kadını Arkham'dan çıkarmayı *aklından geçirecek* kadar ileri gitmişti. Bruce bunun için ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösterirdi. Dahası, yasal değildi. Ancak kadın, Luke'un o kâğıdı bulmasını istemişti.

Sanki bu başına gelecek olursa Luke'un bilmesini ister gibi. Koridorun karşısında kimin yaşadığınının tamamen farkındaymış ve haftalar önceki emri hâlâ geçerliliğini koruyormuş gibi.

Bu şehri koru

Kadının, gövdesindeki o yara izi boyunca gezinen dokunuşunun hayalinden irkilircesine, Luke'un midesi kasıldı. Kadın, onu parçalayan şeyin şarapnel olduğunu biliyordu. Onu o odaya getirmişti, onu öpmüştü çünkü Holly olarak o yola baş koyamayacağını biliyordu ama Catwoman olarak...

Gerçek olan hangisiydi?

Onu buraya getirenin kötü bir ayrılık olduğunu söylemişti. Ancak ayrıldığı bir adam değil, *Birlik*'ti.

Daha fazla bilgi edinmek zorundaydı.

Buna, Holly Vanderhees'le ilgili *her şeyi* öğrenmekle başlayacaktı.

30. BÖLÜM

Holly Vanderhees'i yaratmak o kadar kolay olmuştu ki.

Ona veda ederken çok da üzülmedi.

Selina tüm dünyanın *Bu sosyetik suç kraliçesi de kim?* diye merak ettiğini biliyordu.

Harley ve Ivy de muhtemelen aynı şeyi merak ediyordu.

Saatleri ve kendisine pis pis bakan nöbetçileri sayarak, üç katlı hücre bloğundaki tutukluların bağırıışlarını birbirinden ayırarak Arkham'daki kirli tecrit hücresinde otururken, Selina, Harley ile Ivy'nin onu affedip affetmeyeceğini merak etti. Attığı yalanları, ölesiye nefret ettikleri zengin pisliklerden biri olmasını affedecekler miydi?

Basın şimdiye kadar Selina'nın aylar öncesinde düzenlediği sosyal medya profillerini bulmuş olmalıydı: Provence'taki yazlar, St. Barths'taki kıışlar, gala masalarında; yatlarda veya kulüplerde yüzünün grup fotoğraflarına ustalıkla fotoşoplandığı partiler. Hiç var olmamış bir kadına göre, Holly'nin dikkat çekici bir sosyal hayatı vardı.

Saatler bir bir geçip gitti.

Kostümünü ve kaskını almışlar, ona beyaz bir tulum giydirmişlerdi. Soyunma odasında, soluk kumaşın altına giymesi için ona verdikleri uzun kollu gömleği üzerine geçirmeden önce bile, kadın görevli, Selina'nın dövme li kolları hakkında bir yorumda bulunmamıştı. Soğuk hücre bloğundaki yatağında otururken, Selina, omuzlarını kaba yün bir battaniyeyle sardı.

Hiç olmazsa onu yer altındaki *-ileri derece* hastalara ayrılmış- koğuşa yerleştirmemişlerdi. Ancak soğuk, leş kokan hava yine de alt kattan yükselerek kendine çağır an bir mezar gibi ona ulaşyordu.

Selina bunu duymazdan geldi. Daha beterlerini görmüştü. Sadece kadınların kaldığı bu devasa, kubbeli doğu kanadında en azından izleyebileceği ve dinleyebileceği bir şeyler vardı.

Saatler saatleri kovalıyordu.

Zihninden saniyeleri geriye doğru sayarken, bir yandan da gücünü topluyordu.

Çünkü Gordon o kaskı çıkarıp yüzünü tüm dünyaya ifşa ettiği an, Nyssa son hamlesini hazırlamaya başlamıştı.

Selina uyudu. Yedi. Kendini hazırladı.

O son hamle geldiğinde şafak sökmek üzereydi.

Tımarhanede bağırışmaların koptuğu ve kaos çıktığını birkaç saniyede Selina anlamıştı; Nyssa onun işini bitirmeleri için en iyi bir iki suikastçısını yollamamıştı.

Nyssa'nın gönderdiği, küçük bir suikastçı ordusuydu.

31. BÖLÜM

Saldırı tıpkı Selina'ya öğretildiği gibi dakik bir şekilde gerçekleşmişti.

Dış duvarlar infilak etti. Devasa, U şeklindeki bina sallanarak tepeden molozlar yağarken belki de Selina öyle olduğunu sandı. Nöbetçiler patlamaların olduğu yöne doğru koşuyorlardı.

Onları infaz eden suikastçıların kollarına. Hepsi birden. Bu saatlerde Selina'nın parmaklıklarını sarsan, onu süzen, her türlü çirkinliği fısıldayan o kötü niyetli, kokuşmuş pisliklerin çığlıkları duman içindeki koridorlarda sessizliğe gömülürken Selina yüreğinde zerre kadar acıma hissi duymadı.

Ortalık öylesine sessizdi ki Selina, hücre bloğunu dolduran tıkırtıyı net bir şekilde duyabiliyordu.

Hücre kapıları ardına kadar açıldı. Bu hem davet hem bir meydan okumaydı.

Sol kanatta erkek mahkûmların hücre kapılarına da ay-nısının yapıldığına şüphesi yoktu.

Hol dumanla dolmaya başlarken Selina koridora adımını atarak battaniyeyi omzundan yere bıraktı. Kaçak mahkûmlar iki yöne birden koşturarak dumanın içinde gözden kaybolurlarken Selina'ya dönüp bakmadılar bile.

Selina'nın şimdi yaklaşmakta olduğu şeyi, etkisiz hale getirilmiş bir güvenlik kamerasının yanındaki tepe lambalarının birinden sarkan şeyi fark etmediler.

Kostümünü.

Kaskı yoktu. Eldivenleri yoktu. Alet kemeri ya da kırbacı yoktu. Sadece birkaç metre uzaktaki duvara yaslanmış botları vardı.

Nyssa bu son mücadeleyi kendisi vermek istemişti. Ölüm Maskesi olmadan. Fazladan bir teknoloji olmadan.

Hücre bloğundaki mahkûmların sonuncusu da gözden kaybolurken Selina kostümü asılı olduğu yerden çekip aldı.

Sessizce beyaz tulumunu çıkardı ve dövüş karasını kuşandı.

Saçları –aptal boyalı saçları– salıktı. Ortalıkta saç tokası yoktu.

Selina koridordaki duvara yaslanıp doğu kanattan dışarı uzanan duman içindeki koridoru izlemeye koyuldu.

Birlik, dumanın içinden hayaletler halinde saniyeler içinde geldi.

Ayırt edici hiçbir kişisel işaret yoktu. Hepsinin üzerinde birbirinin aynı siyah giysiler, kasklar ve kılıçlar vardı.

İntikamını arayan bir birlik dolusu ölüm gücü. Birlik'in acımasız adalet yumruğunun vücut bulmuş hali.

Selina, dumandan, koridor girişini dolduranların kaç kişi olduklarını sayamadı.

Grubun önündeki, "Yaşayan ölü dostlarına ihanet ettin," dedi. Kadının aksanına bakılırsa Avustralya'dan bir yerlendendi. "Bu durumda seni toprağa geri gömmek durumundayız."

Selina gülümsedi. "Buraya gelmeniz uzun sürdü."

Önündeki suikastçı, “Hırsızlıktan ve ihanetten suçlanıyorsun. Bunu inkâr mı ediyorsun?” diye sordu.

“Etmiyorum.”

Liderin solundaki suikastçı, tasmayı çekiştirircesine gerildi. Lider konuşmasını sürdürdü: “Çaldığın şeyi, bu tanrısız aptallara satmaya geldiğin şeyi geri ver ki Birlik de sana hızlı bir ölüm bahşetsin.”

Tehdit açtı: Geri vermezse... ah, bu ölüm uzun, çok uzun sürecekti.

Selina sessizce bir kahkaha attı. “Peki çaldığım şey tam olarak neymiş?” Onları oyalyıyordu. Hem de fazlasıyla.

Lider, “Aptalca sorularla bunu geciktirmeyeceksin,” diye tersledi, Selina’nın kendi kostümünden çıkardığının diğer eşi olan bıçağı arkasından çekerek. “Ne çaldığını biliyorsun.”

Selina tek kaşını kaldırdı. “Bana Nyssa’nın o küçük formülünü hatırlamadığını söylüyor olamazsınız?”

Sessizlik.

Selina alaycı bir sesle güldü. “Belki de kaçırdığı o biliminsanlarına dikkat etmeli ve işleri bittiğinde bizden onları öldürmemizi istememeliydi.”

Selina diğer suikastçıların silah ateşleri arasında içlerinden birinin boynunu hızla çevirmişti.

Adam ona fısıldamış, bunu yapmaması için yalvarmıştı. Nyssa’nın on yıl boyunca hiç gün yüzü göstermeden, ailesini görmesine izin vermeden onu ne üzerine çalıştırdığını açıklamıştı. Dediklerini yerine getirmezse kadının onları öldüreceğini biliyordu. Adam da yerleşkenin altında çalışmalarını yapmış ve kadının isteğini yerine getirmişti.

Adam ve diğer iki biliminsanı, yerleşkedeki Lazarus Çukuru’nun kendini yenilemesi için bir yol bulmuşlardı. Onu baştan yaratacak ve Çukur’un tekrar tekrar kullanılmasını

sağlayacak bir formül. En yüksek teklif verene ölümsüzlüğü bahşedecek, insanları ölümden döndürecek bir güç.

Dünyanın en değerli silahı.

Adam Selina'ya verinin nerede saklandığını ve şifresini söylemişti. Kurtulmasına yardım etmesi için, Nyssa'nın bu şeyi tüm dünyaya duyurmasını ve insanlığın en kötüsüne satmayı engellemesi için yalvarmıştı.

Hemen ardından Nyssa kanlar içindeki odaya girmiş ve Selina'nın işini neden hâlâ bitirmediğini sormuştu.

Nyssa konuşmasını bitirmeden Selina adamın boynunu kırmıştı.

Şimdi onu eğitmiş, ona işkence etmiş ve dönüştüğü bu şeyin sebebi olan suikastçıların önünde dururken Selina çenesini kaldırdı.

Lider, "Formülü bize ver. *Şimdi*," diye homurdandı.

Selina bir kez daha gülümsedi. "Artık çok geç."

Suikastçılar tek bir vücut halinde dumanlı hücre bloğu koridorunda ilerlemeye başladılar.

"Burada bulunduğum haftalarda seri suçlarımın bazı *çok* ilgili alıcıları kendine çektiğini biliyor musunuz? Ölmek için *her şeyi* yapmaya hazır olan insanları?" diye devam etti Selina.

Yaklaşan suikastçılar durdu.

Selina'nın sözleri karşısında değil, arkasındaki dumanların arasında beliren görüntü karşısında durmuşlardı.

Bu, Selina'nın, formülün satış pazarlığını yaptığı kişiydi. Adam alt kattan çıkmayı başarmıştı. Tam zamanında.

Joker, sıksa bedeninde çuval gibi duran beyaz tulumuyla boğuk bir kahkaha atarak Selina'nın yanına geldi ve sözcükleri uzatarak, "Formülün varlığını doğruladığın için teşekkür ederim," dedi. Dumandan görünmeyen yüzü ve bedeniyle

alaycı bir selamla eğilip reverans yaptığı sırada Selina'ya, "Anlaşma tamamdır," dedi.

Sonra dilini şaklattı.

Joker'in korkunç suçlular ordusu arkalarından gelip koridorun sonuna doğru akın ettikleri sırada Birlik suikastçıları bile şaşkınlıkla geri çekildiler.

32. BÖLÜM

Selina'nın, Ivy'ye Harley'yi gruplarına dahil etmesi konusundaki ısrarı bunun içindi. Hepsi, her adımı bunun içindi.

Bu an, bu kumar. Joker'le bu işbirliği içindi.

Nyssa'nın ordusu kellesini almak için geldiğinde adamın ordusunun –artık *Selina*'nın ordusunun– onun için savaşmasını sağlamak içindi.

Birlik suikastçılarını soğuk bir kesinlik olarak tanımlamak gerekirse, Joker'in adamları kaynar bir kaostan ibaretti.

O çılgınlığın arasında Joker ince elini Selina'ya uzattı. “Formülü alayım istersen.”

Adamın tiz sesi tüylerini ürpertti.

Selina başını yana eğdi. “Bana bir saat ver, Aziz Nicholas Heykeli'nin orada buluşalım.” Arkham'ın yer aldığı şehrin dış kısmından uzun yolu izlerlerse, tövbekâr hırsızların koruyucu azizinin mermer heykelini rahatlıkla bulurdu.

Selina gitmek üzere arkasını döndü ama Joker, uzun ve ince parmaklarıyla canını yakacak kadar sertçe bastırarak

Selina'nın kolundan tuttu. "Eğer orada olmazsan," hırıltılı bir kahkahayla devam etti, "sana ve sizinkilere neler yapacağımı hayal edebilirsin."

Selina onu tutan ele, sonra dumanlar arasında belli belirsiz görünen solgun, zayıf surata baktı. "Bir daha bana dokunayım deme," dedi.

Joker'in koyu renk gözleri zalimlikle ve çılgınlıkla döndü. "Sen ve ben, iyi eğleneceğiz," diye söz verdi.

Sözcükler, Selina'yı, omurgasını tarayan pençeler gibi rahatsız etti. "Geç kalma."

Koridorun sonunda her iki taraftan da bağırışlar yükseliyordu. Suikastçılar yetenekliydi ama Joker'in adamları sayıca üstündü. Gözü dönmüşlükleri de onlardan yanaydı.

Küçük alanda kulakları sağır edici bir gürültüyle silah sesleri yükselmeye başladığı sırada Selina arkalarındaki boş koridorda sessizce ilerledi. Sağa döndü, sonra güneşli bir sonbahar gününe, ötedeki kurumuş çayıra ve Gotik tarz çitlerdeki oyuklara açılan tuğla cephenin dış duvarındaki delikten dışarı çıktı.

Uzaktan siren sesleri yükseliyordu. Mahkûmlar dikenli tel örgülerden geçmek için birbirlerini iterek Arkham'ın tepesinde yer aldığı yükseltiden şehre inen uzun yola doğru hızla koşarak dışarı akın etmeye devam ediyorlardı.

Selina bazılarının Gotham'a kaçmak için gitmediklerini biliyordu.

Bazıları oraya eğlenmeye gidiyordu.

Selina kostümünün kolunda bir ekran açtı ve yıllardır aramadığı bir numarayı tuşladı.

Tepesinde yükselen Gotik binadan, Arkham'dan çıkar-ken konuştu ve sonra sıska ağaçların arasından, o yanmış çayırların üzerinden koştu.

Zaman.

Zamanı kısıtlıydı.

O kısıtlı zaman da tükenmek üzereydi.

Kıyamet kopuyordu.

Luke mesajı aldığı anda Holly'nin ne olduğunu, kim olduğunu didik didik incelemekle meşguldü.

Yalandı. Bu bir *yalandı*, hepsi bir yalandı.

Ancak Arkham'daki patlamaları izlerken, mahkûmların, hava koşullarının aşındırdığı Aziz Nicholas Heykeli'nin önünden geçip soğuk ve kasvetli yoldan aşağı doğru akın ederek şehre girişlerini izlerken...

Ofiste yedek bir kostümü vardı. Dakikalar içinde üstünü değiştirip çıkmış, binalar arasında süzülüyordu. Polis araçları ordusu yollarda sel olmuş akıyordu.

Daha hızlı. *Daha hızlı* olmak zorundaydı. İnsanların hayatları buna bağlıydı.

Luke sert bir rüzgâr yakalayıp yükselerek duman lekeli ufuk çizgisine fırlarken, devasa Gotik bir yaratığa benzeyen Arkham'ın üzerinde bulunduğu tepeden silah sesleri yükselmeye başlamıştı bile.

Kaos. Tam bir kaostu.

Şehirdeki bütün suçlular adamlarını ortaya çıkaracak ve görünüşe bakılırsa topyekûn bir *savaş* çıkarmak üzere oraya akın edeceklerdi.

Bunu o düzenlemişti. "Holly"nin Arkham'a bu arbedenin çıkabilmesi için girdiğini biliyordu.

Binalar arasından geçerken, Gordon'un arabasını ve küçük bir grup polis arabası ile zırhlı araçların, onları dağın eteğine –Arkham'a– götürecek yoldan birkaç blok geride olduklarını gördü. Luke kanatlarının sınırlarını zorlayarak onlara doğru uçtu.

İniş yaptığı sırada Gordon rahat bir nefes alır gibi oldu. Diğer polislerden bazıları irkilerek bellerindeki tabancalara davrandılar. Komiser onlara silahlarını indirmelerini işaret etti ve önlerindeki ekranda birkaç şehir kamerası görüntüsünün karartıldığını gösterdi. “*O yolu kapatın!*” diye bağırdı elindeki telsize. Telsizin diğer ucundan biri bunu nasıl yapacaklarını sordu. “*Barikatlar!*” diye kükredi Gordon.

Luke ekranı, yol görüntülerini taradı. Çok geçti. Arkham’ın en beter sakinlerinden bir sürüsü şehre, sokaklara girmişti bile. İnsanlar kaçıyorlardı. Dükkânlara, apartmanlara, yollarına çıkmayacakları *neresi olursa* oraya.

“Hastane,” dedi Luke soluk soluğa, Coventry bölgesine girince hemen birkaç blok ötede yol üzerindeki binayı işaret ederek. “Onları *hastaneye* götür...”

Luke, kostümü uğuldayarak uçmaya hazırlandı.

Ancak Gordon bir küfür savurdu.

Luke hastanenin hemen dışındaki güvenlik kameralarının görüntülerine baktı.

Ellerinde beyzbol sopaları, pirinç muştalar, kurşun bollarla köşelerden, yollardan aşağı doğru yaklaşıyorlardı. Elllerine, *pençelerine* ne geçirirlerse onlarla donanmışlardı.

Leopar kız çetesinin zayıf, korunaksız hastane kapılarının etrafında gezindiğini görünce Luke’un kalbi duracakmış gibi oldu.

Gordon telsize, “*GC Medikal Hastanesi’ne acil destek lazım!*” diye haykırdı.

Luke omzuna dokunarak onu durdurdu.

Çünkü Leoparlar...

Bu Mika Ikedo’ydu. Leopar sürüsünün alfası.

Hastane kapılarının önünde savunmaya yönelik, korumacı bir pozisyon alıyordu.

Bir yanında ikincisi, Ani Hernandez vardı.

Diğer yanındaysa üçüncüsü, Tiffany McBride vardı.

Her kapının ve her alçak pencerenin önünde Leoparlar nöbet tutuyorlardı.

Leoparlar hattı koruyorlardı.

“Bu insanlar inanılmaz,” diye tısladı Gordon. “Falcone’nin adamları için hastanedeki ilaçları koruyorlar.” Tekrar telsizine uzandı.

“Hayır, korumuyorlar,” dedi Luke yavaşça, Arkham’ın kaosu sokaklardan onlara doğru ilerlediği sırada bazıları on dört, bazıları yirmi sekiz yaşındaki kızlar korkusuzca ve boyun eğmeksizin başları dik bir şekilde dururken. “Bir yardım çağrısına yanıt veriyorlar.”

Gordon telsizini indirerek şaşkınlıkla ona baktı. “Catwoman.”

Luke başıyla onayladı.

“Neden?” Gordon kadını görmek için ekranı taradı. “Neden onu almak için Arkham’a gitmediler?”

Gordon adamlarına şehrin her yanında pozisyon almaları için emir vermeye başlarken Luke karşılık vermedi. Kostümünün bir lakattan geldiğini söylemişti. Kedi adı, diğer suikastçıların ona taktıkları bir lakattan geliyordu.

Leoparlar zaferlerini dövmeyle tenlerine işletirlerdi. Eğer kedili bir lakaba sebep olacak bir şey varsa...

Holly’nin kollarını hiç görmemişti. Sonbaharın ilk günlerindeki sıcak havalarda bile uzun kollu giyiyordu. Tüm giysileri uzun kolluydu.

Dövmelerini saklamak için.

Kollarında leopar beneği dövmeleri vardı.

“Bilgisayarın lazım,” dedi Luke soluk soluğa izin almaksızın en yakınındaki dizüstü bilgisayarı önüne çekip birkaç tıklamayla Gotham Polis Teşkilatı veritabanına giriş yaparken. Yanında bir web tarayıcısı açtı.

Bir eyalet bilim fuarı. Eyalet çapında bir yarışmayı kazanmıştı.

Gerçek bir Külkedisi.

Haber yazıları birbiri ardına çıkıyordu. Tüm bilim fuarlarının kazananları, fotoğrafları...

İşte oradaydı.

Sosyete ve vâris Holly Vanderhees değil.

Şehirli çocuk ve çete üyesi Selina Kyle.

Koyu renk saçlı ve gülümsemeyen on dört yaşındaki Selina eyalet çapındaki bilim fuarı kupasını kaldırırken. Çeşitli jimnastik yarışmalarından daha fazla gazete kupürü. Zaferler. Tarihler tutuyordu, yüzü de. Bu oydu. Sert ve odaklanmış.

Adını Gotham Polis Teşkilatı veritabanına yazdı. *Selina Kyle*. Sabıkası silinmişti. Luke birkaç satır kod yazdıktan sonra silinen bilgiler geri belirdi.

Gotham'ın en tehlikeli, imkânları en kısıtlı bölgesinde doğup büyümüştü. Hapçı bir anne, kayıp bir baba. Onu *döven* bir anne. En azından hikâyenin bu kısmı kulağa inandırıcı geliyordu. Şu an çocuk kaçırma ve adam öldürme teşebbüsleri ile diğer suçlardan müebbet hapse mahkûmdu.

Ancak Holly... *Selina* sınıf birincisiydi. Tüm sınavlarda dereceleri vardı. Okul bölgesindeki en zeki çocuktuk. *Her* bölgedeki en zeki çocuktuk. Yetenekli bir jimnastikçiydi. Leoparlar'ın tanınmış bir üyesiydi.

Hırsızlık. Müessir fiil. Suçlamalar uzayıp gidiyordu.

Carmine Falcone'nin yeraltı ringindeki yenilmez dövüşçü. İki yıl önce, on yedi yaşındayken, sabıkasına işlenen en ağır suçtan sonra ortadan kaybolmuştu.

Son, mahkûm edici suçun ardındaki sebep...

Luke hastaneye, eski üyelerinin çaresiz ricasına karşılık veren Leoparlar'a dönüp baktığında Luke'un midesine bir yumru oturdu. Orada bulunma nedenleri sadece kendilerini

savunamayanları korumak değildi, aynı zamanda koruyacakları...

Koruyacakları...

Luke, Gordon'un dizüstü bilgisayarını yanına alıp gökyüzüne doğru fırladı.

Selina hastaneye koştu.

Çılgın, isyancı mahkûmları, onu durduracak kadar aptal olmayan polisleri, şehrin telaşlı kalabalığının yanından geçti; Arkham'dan buraya kadar koşmuştu ve nefesi göğsünde keskin bir bıçak gibiydi.

Mika ve Ani çoktan gelmişti. Kapıların önünde bekliyorlardı.

Onu -dövüş kostümü ve sarı saçlarını- süzerlerken bir şey demediler.

Ani'nin yüzünde yeni bir yara izi vardı ama onun dışında ikisi de aynı görünüyordu, oysa Selina... O bu bedene, bu giysilere yabancıydı. Kendisine yabancıydı.

Mika başını yana eğerek cam kapıların yanına geçti.

Eski alfası ikinci çaldırıışta telefonu açmıştı. Selina açıkladığında; yalvardığında; emrini asla geri çevirmeyen, Mika'nın istediği her şeyi yapan yenilmez dövüşçüleri olarak bir iyilik istediğinde Mika ona herhangi bir soru yöneltmemişti.

İsteğine karşılık vermiş ve bulabildiği tüm Leoparlar'ı getirmişti.

Selina eski alfasına teşekkür edercesine başını salladı, Ani'yi de başıyla selamladıktan sonra hastanenin cam kapılarından sessizce içeri girip koşmaya başladı.

33. BÖLÜM

Selina Maggie'yi son gördüğünden beri iki yıl geçmişti.

Önündeki hastane yatağında yatan genç kadın bir kabuktu. Kız kardeşinden artakalan bir kabuk.

Makineler yumuşak bir sesle uğulduyor ve vızıldıyordu, odanın içi loş ve sessizdi.

Duvarın önündeki iki koltukta kırklı yaşlarda bir çift adam uyuyordu. Maggie'yi evlat edinen aile.

Kızlarıyla birlikte burada kalıyorlardı.

Son günlerinde. Son saatlerinde.

Maggie'nin teni narin kemiklerine yapışmış gibiydi. Güzelim kıvrırcık saçları cansız ve seyrekti.

Selina'nın eli, şu an içinde duyduğu parçalanmayı durdurabilecekmiş gibi göğsüne gitti. Kız kardeşine öylece bakakılırken, zemin sanki ayaklarının altından kayıyordu.

Kistik fibrozis onu mahvetmişti.

Yatağının iki tarafında tüpler ve cihazlar vardı, serumlar ve monitörler bilinçsiz kız kardeşinin yanında gözcü gibi bekliyorlardı. Hiçbiri onu hayatta tutamazdı.

Tedavisi yoktu.

Kızlarının başucunda uyuyan iki adamsa... Maggie'yi evlat edinirlerken hasta olduğunu, çok zamanı olmadığını; bunun masraflı, zor ve üzücü olacağını biliyorlardı.

Yine de onu yuvalarına kabul etmişlerdi.

İki yıl boyunca her gün neleri var neleri yoksa kız kardeşi için çabalamışlardı.

Bir ay önce isimsiz bağışlardan ilki geldiğinde ve Maggie'nin hastane faturalarının hepsi ödendiğinde gözyaşlarına boğulmuşlardı.

Biliyordu çünkü mutfaklarında zarfı açtıkları gece, Selina, banliyödeki o güzel evlerinin dışında gölgelerin arasındaydı.

Ancak dünyanın bütün parası; tüm o çalıntı para desteleri, mücevherler ve sanat eserleri hastalığın kız kardeşinin ciğerlerini mahvetmesine, hayatından çalmasına, o güzel ve sevecen ruhundan çalmasına engel olamamıştı.

Geri gelmeden çok önceden beri bunu biliyordu; onlara parayı vermeden önceden beri.

Bunca zamandır Birlik'in bilgisayarlarından kız kardeşinin yeni evine ilişkin Gotham sosyal hizmetler raporlarını hackleyerek ve doktorun son değerlendirmelerine ve tedavilerine bakmak için tıbbi kayıtlarına erişerek Maggie'yi uzaktan takip ediyordu.

Bu onun Nyssa'dan ve Talia'nın dikkatli bakışlarından sakladığı gizli başkaldırısıydı. Dışarıyla ve geçmiş yaşamlarından her türlü bağlarıyla iletişimleri yasaktı. Ancak bilgisayardaki geçmiş kayıtlarını saklamak için kullandığı *hack* yöntemini fark ettilerse bile seslerini çıkarmamışlardı. Selina da suikastçıların bile uyudukları gecenin ilerleyen

saatlerine kadar bekliyor ve yerleşkenin yeraltı atölyesindeki bilgisayarını açıyordu.

Altı ay önce bir gece yine Maggie'yi rutin takibi için bilgisayarın başına geçmişti.

Doktorun son raporunu uzun bir tüneldeymiş gibi okumuştur.

Beklenen yaşam süresi: En iyi ihtimalle birkaç ay.

Onu kahreden, doktorun sondaki notuydu: *Artık önemli olan Maggie'yi olabildiğince rahat ettirmek.*

Selina, Talia'yla yaptığı anlaşmayı yerine getirmek için Birlik'e, suikastçı saraylarına katılmış; her şeyini vermiş, her şeyini kaybetmişti. Hayatını, *ruhunu*... Hepsi de Maggie'nin güvende olması ve mutluluğu içindi.

Ancak yeterli olmamıştı. Birlik için ne kadar kan dökerse döksün kız kardeşini kurtarmaya yetmeyecekti.

Oysa başka bir şey kurtarabilirdi.

Biliminsanının ona bahsettiği şeyi hatırlamıştı: Lazarus Çukuru.

Selina, sonuçlarını ya da bedelinin ne olacağını umursamaksızın ertesi sabah doğruca Nyssa'nın yanına gitmiş, Maggie'nin ölmek üzere olduğunu anlatmıştı.

Selina bir buçuk yılını imparatorlukları devirmek için eğitim almakla geçirmişti. Kendi mezarını kazmış, son duasını etmiş ve ölümden dönmüştü. Nyssa'nın ve Talia'nın ondan yapmasını istedikleri her şeyi yapmıştı. Ancak Nyssa'ya kız kardeşi için, Maggie'yi kurtarmak için Çukur'u kullanıp kullanamayacağını sorduğunda Nyssa kahkahayla gülmüştü.

Söz konusu modern zaman doğal seçilimi. Çukur bencilce amaçlar için ya da sunabilecek pek bir değeri olmayan biri için kullanılamaz. Çukur tamamen işler hale geldiğinde bile onu aile bağları gibi zayıflıklar için kullanmam.

Doğal seçim.

Sözcükler Selina'nın beynine yer etmiş, iyice kazınmıştı.

Bu tarz hassasiyetler seni hâlâ endişelendiriyorsa belki de eğitime geri dönsen iyi olur, diye dalga geçmişti Nyssa.

Selina yüz ifadesini sertleştirmiş, kendini Nyssa'yı böyle bir şeyin gerekli olmadığına inandıran, Nyssa'nın kararını *kabullendiğini* belli eden soğuk bir ses tonuyla konuşurken bulmuştu.

Sonra plan yapmıştı. Nyssa'nın ağzından çıkan nefret dolu her sözcükle plan yapmıştı.

Biliminsamnın şifresini ve tariflerini hatırlamıştı.

Formüle nasıl erişeceğini. Onu nasıl çalacağını...

Adamı öldürmüştü. Bu kadın için. Bu Birlik için.

Bunu telafi edecekti. Maggie'yi kurtarmak ve ölen adamın dileğini yerine getirmek için bunu telafi edecekti.

Formül yanlış kişilerin eline geçmeyecekti.

Selina ondan bekledikleri gibi itaatkâr, sessiz rolüne geri dönmüştü. Yeterince başarılı göreve imza attığından, Nyssa, Selina'nın o ricasını unutmuş gibiydi. Başka bir görev için ayrılmadan önceki geceyse...

Gizlice o laboratuvara girdi. Tüm dosyaları ve notları aldı. Hepsini, biliminsamnın ve meslektaşlarının keşfettikleri her şeyi, flaş belleğine yükledikten sonra Nyssa'nın flaş belleğinden sildi. Aynı şekilde Talia'nın dosyalarından ve Birlik yedeklemelerinden de.

Fazladan birkaç komutla Nyssa'nın banka hesaplarına erişti. Son görevinde açtığı yeni bir İsviçre banka hesabına yüklü miktarlarda para aktardı.

İhtiyacı olana ulaşmak için başlangıç parası.

Şafak sökerken ön kapıdan çıkıp gitti.

Ancak öncesinde Çukur'u tahrip etmişti. Biliminsamnın dosyaları ona bunu nasıl yapacağını da göstermişti.

Bir yanı, Nyssa o yeraltı laboratuvarına girip de havuzun –sonsuz dek– işe yaramaz halde vaziyette olduğunu gördüğünde yüzünün alacağı ifadeyi görebilmeyi çok istiyordu.

O zamana kadar Selina çoktan gitmiş olacaktı. Ancak er ya da geç onu bulacaklarını biliyordu. Nyssa ve Talia'nın onu yakalamak için her zamanki yöntemlerine başvuracaklarını da.

O da Gotham'a gelmişti. Bir zamanlar evi olduğu için değil, genç ve zeki bir biyokimyacının geceleri bir çevre savaşıasına dönüştüğü tek yer burası olduğu için.

Birlik, Ivy'yi aralarına katıp katmamayı tartışarak onu yakından takip ediyordu. Nyssa onu Lazarus Projesi için istiyordu.

Selina ise Ivy'yi kız kardeşini kurtarmak için istiyordu.

Hastane koridorunda yükselen kaygılı fısıltılar eşliğinde Selina sessizce Maggie'nin odasına girip kapıyı örttü. Kız kardeşinin ebeveynleri uyanmadı. Güçlkle nefes alan Maggie'nin bilinci kapalıydı.

Selina, göğsünde bıçak gibi keskin bir dehşet ve özlemle o yatağa doğru attığı her adımda elleri titriyordu.

Ivy'ye ley hatlarıyla ilgili sorduğu her soru, havuzların doğal biçimde üzerinde oluştukları ley hatları olan Lazarus Çukurları üzerinde çalışmış biliminsanlarınca cevapsız bırakılanlardı. Ivy onları bilmeden doldurmuştu. Tıpkı geçen gece bilmeden o aynı kimyasalları çalmaya yardım ettiği gibi.

Bazıları patlayıcıları yapmak için kullanılmıştı, evet. Ancak ne Harley ne Ivy, ne de Gotham Polis Teşkilatı, Selina'nın almalarını istediği malzemelerin geri kalanını içeren kamyonu ne olduğunu sormuştu.

Şehrin dışındaki o ley hattında bulunan ve içinde, bir Çukur'u baştan yaratmak için gereken tek şey olan kimyasallara ne olduğunu soran olmamıştı.

Catwoman tüyoları ve fotoğrafları konusunda gazetede ki kaynağına *o kadar* iyilik yapmıştı ki, isimsiz hayırseverleri, gazetede ley hatları konusunda ilgi çekici bir yazıya yer vermeleri için ricada bulunduğunda hiç soru yöneltmemişlerdi. Selina o gece çatıda ley hatlarıyla ilgili soru sorduğunda Ivy'nin, Selina'nın bu ani ilgisini sorgulamamasını sağlayan bir sohbet başlangıcıydı.

Hiçbirinden pişman değildi; ne Harley'yi ve Ivy'yi kullandığı için ne de bu yoldaki her adımda onlara yalan söylediği için.

Hiçbirinden.

Selina yavaşça Maggie'nin başucuna geldi. Teni solgun, dudakları solunum maskesi altında bembeyazdı.

Kostümünden dikkatlice, cihazları ve monitörleri susturan ve kapatan alçak bir elektromanyetik dalga gönderdi.

Nazikçe serumu Maggie'nin kolundan çıkardı, solunum cihazını cılız yüzünden çekti ve kız kardeşini kollarına aldı.

Hafifti. Çok zayıftı.

Selina kız kardeşini bir itfaiyeci kaldırışıyla omzuna attı ve sessizce çıkmaları için boştaki eliyle kapıyı açtı. Maggie'nin ebeveynleri hâlâ uyanmamıştı ve Selina da kapıyı arkasından örterken arkasına bakmadı.

Hastane koridorları bomboştu.

Asansörün önündeki masada oturan kadın hariç.

Selina onu hatırladı. Karşısındaki, o hasta kabul personelinin sıska, çok çalışmış, nefret dolu yüzüydü.

Selina'nın, omzunda Maggie'yle sessizce ilerleyişini izlerken yüzünde korku ve şokla kireç gibi olmuştu. "Sen... sen bunu yapamazsın."

Selina yanından geçip giderken adımlarını yavaşlatmadı. "Yapabilirim."

Kadın Selina'nın yüzüne iyice batı. Bir onun yüzüne, bir Maggie'ninkine.

Tanıymıştı.

Kadın masanın üzerindeki telefona uzandı.

“Ne duruyorsun,” dedi Selina merdiven boşluğu kapısına vardığında. “Arasana.”

Metal kapıyı ayağıyla itip açarken kadının ne yaptığını görmek için beklemedi.

Merdivenler kaos içindeydi. Doktorlar, hemşireler, hastalar ve aileler sokaklardaki kargaşadan kaçmak için çaresizce merdivenlerden telaşla inip çıkıyorlardı.

Planının son parçası: Hamlesini yaptığında izini kaybettirmek için Gotham’da gerçek bir kaos yaratmak. O da Suikastçılar Birliği’nin Arkham Tımarhanesi’ni tahliyesi sayesinde olmuştu.

Selina beton merdivenlerden koşarak zemin kata inerken telaşlı insanları uzakta tutmak için boştaki elini uzatarak aralarına mesafe koyuyordu.

Hızlı olmak zorundaydı.

Cihazlardan ayrıldıktan sonra Maggie’nin ciğerleri fazla dayanamayabilirdi. Ley hattının tepesindeki eski fabrika ve altına kurduğu Çukur kırk beş dakika mesafedeydi.

“Dayan,” dedi Selina soluk soluğa merdiven boşluğundaki bağırışmaların arasında. “Dayan.”

Arka kapıdan hızla ara sokağa çıktığı sırada yedi Leopard gözlerini dört açmış bekliyordu. Ötedeki cadde duman ve oradan oraya koşuşturan insanlarla doluydu. Kapıdaki Leopardlar’dan birinin sopasından kanlar akıyordu. Arkham beyazı içinde baygın bir adam birkaç metre ötedeki kaldırımın üzerine serilmişti.

Leopardlar, omzundaki Maggie’yle birlikte Selina’yı süzdüler ve içlerinden biri karşı yöndeki caddeyi işaret etti. “O tarafı senin için susturduk.”

Göğsünü parçalayan ve nefesini kesen minnetle, Selina sadece başını sallayabildi.

Gotham Polis Teşkilatı şehri yeniden kontrol altına alınca dek Leoparlar hastaneyi korumak için burada kalmaya devam edeceklerdi. Mika söz vermişti.

Ona bunun için, rica ettiğinde geçmişinden bir parçanın yardımına koşması karşısında, duyduğu minneti ifade edecek sözcükleri de bulamadı.

Selina, Maggie'yi rahatsız etmemek için koşma hızını olabildiğince dengeli tutarak ötedeki boş caddeye yöneldi. Bu anı bekleyerek Mercedes'ini günler öncesinde birkaç blok öteye saklamıştı.

Birbirlerine kornalar çalan, bazı insanların kaçmak için inip tamamen terk ettikleri arabalarla dolu caddeden karşıya geçerken onu durduran kimse olmadı. O halde o taraftan gitmeyecekti.

Selina başka bir ara sokağa geçti ve hızlı yürüyüşü yerini koşmaya bıraktı. Onu görebiliyordu, bir günlük otopark biletiyle yolun kenarına park edilmiş siyah bir Mercedes. Anahtarlar, bagajın hemen altındaki şasiye bantlanmıştı.

"Dayan," diye tekrarladı kız kardeşine.

On beş metre. On iki. On.

"Selina."

İki yıldan uzun bir süredir kendi adını duymamıştı.

Adı kendi kulağına yabancı ve ağır geldi. Harley'nin bunu nasıl öğrendiği umurunda değildi.

Selina. Sırf tadına varmak, bir kez daha duyabilmek için adını az kalsın bir de kendisi söyleyecekti.

Nyssa ve Talia ona adıyla seslenmemişlerdi. Diğer suikastçılar ona ya kedicik ya da ona benzer şekillerde seslenirlerdi.

Ancak kanayan, yarılmış dudaklarıyla alaycı bir şekilde sırttan Harley Quinn şimdi bir köşeyi dönerek hızla ilerliyordu.

İki bıçağıyla onu hedef aldı.

“Dur.” Harley’nin emri kaba bir hırlandı. Dizleri ve kolları kan içindeydi. “*Dur* dedim!”

Selina arabaya doğru yürümeyi sürdürdü.

“*DUR DEDİM!*”

Ivy, Harley’nin yanına geldiği sırada Selina omzunun üzerinden bakarak durdu. Ivy’nin şakağından kan akıyordu, parmakları yara içindeydi ve sarmaşık kırbacı bileğinde paramparçaydı. Solgun teni, toksin stoğunun tükendiğini söylüyordu.

Harley bıçakları ona doğru tutmaya devam etti. “Yalan söyledin. Sen bir *yalancısın*.”

Selina hiçbir şey demedi. Maggie’nin nefesi kulağına alçak bir hırıltı halinde geliyordu.

“Birlik’tensin,” dedi Harley. Solgun makyajından akanlar gözyaşlarıydı. “Ona ulaşmak için beni kullandın, *bizi* kullandın.” Joker. “Senin için savaşalım diye. Senin için *bunu* yapalım diye bizi kandırdın.” Boş eliyle kaos içindeki şehri gösterdi.

Ivy, acı içindeki solgun yüzüyle bir ona bir diğerine bakıyordu.

“Patlamayı görünce Arkham’a koştuk. Seni kurtarmak için,” diye tısladı Harley. “Aziz Nicholas Heykeli’ne gittik. Daha doğrusu gitmeye çalıştık. Sonra ne gördük, biliyor musun?”

Selina sessizliğini korudu. Maggie’nin hırıltılı nefesi kulaklarındaydı.

Harley öfkeden titriyordu. Öfkeden köpürüyordu.

“Adamımın *seni* beklemeye geldiğini gördük. Oysa senin yerine Gotham Polis Teşkilatı geldi.”

Selina buraya gelirken yolda birini daha aramıştı. Doğrudan Komiser Gordon'u. Heykelin önüne kimin geleceği konusunda onu uyarmıştı.

Harley bıçakları Selina'ya doğrultmayı sürdürdü. "Onun *canını yaktılar*. Bir numaralı adamları *öldü*. Sonra onu sürükleyerek Arkham'a geri götürdüler. *Sen* onu tuzağa düşürdükten sonra geri götürdüler, seni *yalancı!*"

Son sözleri çığlık halinde duyulmuştu. Maggie balgam dolu soluma sesiyle kımıldandı ve Selina'nın öfkesi tepesine çıktı. Sözleri, gecikmesi ve Harley'nin Joker'e hastalıklı takıntısı, Ivy'nin yüzündeki acı ve korku karşısında sinirlerine engel olamadı.

Giderek arttı ve içinde, ortalığı kasıp kavuran bir dalga, bir tsunami halini alıncaya kadar da artmaya devam etti. Ta ki Selina artık bunu engelleyemeyinceye kadar.

"O zaman *bırak* götürsünler!" diye bağırdı Selina, kaosu bölen bir haykırışla. "*Bırak* orada kalsın! *Kendin* ve ailen için bir iyilik yap. Çok geç olmadan, gidebiliyorken *git* buradan!"

"Hiçbir *hale* bildiğin yok," diye tersledi Harley. "Benim hakkımda veya ne yaşadığım hakkın *hiçbir şey* bildiğin yok..."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Selina, sadece el bileğinde görünen Leopar lekesini işaret etti. "Sevdiklerimi korumak için bir seçeneğimin olmaması, hiçbir yardım olmamasının nasıl bir his olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun?" Maggie'yi daha sıkı kavrayarak omzundaki hafif ağırlığını düzeltti.

Ivy sakın bir sesle araya girdi. "O haklı, Harley. Sen ve ben... gidelim buradan. Ona *yardım edelim*. Küçük kızın hasta olduğunu görmüyor musun?" Maggie'yi gösterdi. "Haydi, ona yardım edelim. Sonra bir çaresine bakarız, *sana* yardım..."

"*Kapaçenenikapaçenenikapaçeneneni!*" diye haykırdı Harley. Ivy sinerek geriye doğru bir adım attı. Harley bıçaklarını hâlâ

Selina'ya doğru tutuyordu. Sesi titreyerek, "Benim yardıma ihtiyacım yok!" dedi.

Vardı. Belki hepsinin ihtiyacı vardı.

"Bıçakları yere bırak," diye yalvardı Ivy panik dolu bir sesle.

Maggie hırıltılı, balgamlı bir nefes daha aldı. Zaman. Selina'nın *zamanı* yoktu. Bu riski almak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

Maggie'yi olabildiğince sarsmamaya çalışarak yeniden arabasına doğru yürümeye başladı. Arkasını döndüğünde Ivy'nin yüzündeki yıkımı, şaşkınlığı ve acıyı görmezden geldi. Sonunda, belki Ivy'nin, belki de hepsinin iyiliği için, arkasına dönmeden, "O parmaklıkların ardındayken dünya daha iyi bir yer. Sen de öylesin, Harley," dedi.

Acıyı duymadan omzundaki çarpmayı hissetti.

Kanının araba camına sıçradığını gördü.

Selina, bedeni eğilerek kendisinden kopan alçak bir sesle sendeledi.

Acıyı, vücudunu ve kemiklerini saran şok dalgasını duymazdan geldi.

Bir adım yaklaştı. Bir adım daha. Yürümeye devam etti.

Maggie'yi tutmayı sürdürdü. Bıçağı, arkasından omzunun tam üst kısmına saplanıp ucu ön tarafından çıktığı haliyle orada bıraktı.

Ivy'nin çılgılık halindeki sözlerini ya da Harley'nin ona cevabını duymadı. Selina sakladığı anahtarları aldı, kapıyı açtı ve Maggie'yi dikkatlice arka koltuğa yatırdı. Maggie'nin hastane gömleği ve çıplak, cılız bacakları kana bulanmıştı.

Selina kız kardeşinin açık renk deri koltuk üzerindeki çıplak ayaklarını düzelterip güvende olduğundan emin olurken ve kapıyı örterken Maggie hiç kıpırdamadı. Bu hareketi, Selina'nın içinde acı dolu bir inilti kopardı.

Selina şokun etkisi ve durağan bir uğultu halindeki acıyla bıçağa uzanırken elleri titredi.

Ringdeyken yenilmezdi. Darbe üstüne darbe almayı öğrenmiş ve asla vazgeçip teslim olmamıştı.

Bıçağı çekip çıkarırken haykırmamak için kendini zor tutarak dişlerini sıktı ve sürücü kapısının pürüzsüz siyah kavisine uzanırken elini kanayan yaranın önüne götürerek dayanabildiği kadar baskı uyguladı. Ona karşılık vermeyecekti. Şimdi olmazdı.

Kapıyı açarken hareketiyle omzunda kopan acı karşısında yüzünü buruşturdu.

Harley diğer bıçağıyla Selina'yı hedef aldı. "Seni geber-teceğim, seni..."

Kırmızı ve yeşil bir parlama oldu.

Ivy bıçağın önüne geçti. "Dur, Harley," diye yalvardı. "Dur."

"Çekil önümden." Harley'nin sesi titredi.

Ivy kollarını açarak yerinden kıpırdamadı. "Sana *yalvarıyorum*. Arkadaşın olarak onu atmaman için sana *yalvarıyorum*. O bıçağı *arkadaşımıza* atma."

Arkham'a onun için gelmişlerdi. Onu kurtarmak için.

Selina bu düşünceyi bir kenara itti. Kırk beş dakika. Maggie ve Çukur arasında kalan süre. Kız kardeşinin o kadar zamanı bile olmayabilirdi.

Selina ön koltuğa geçerek kanlı bıçakla uzun emniyet kemerini kesti. Sert birkaç hareket, acı dolu birkaç iniltinin ardından kanamayı durdurmak için kemeri omzuna sardı. Daha doğrusu elinden geldiğince durdurmaya çalıştı.

Motoru çalıştırmak için kontak düğmesine uzanırken parmakları titredi.

Vitesi güçlkle park konumundan sürüş konumuna aldı. Ancak araç altında hırıldayarak çalıştığı sırada...

Ivy'yi gördü; solgun yeşil bir duman –son bir filiz halinde salınarak– ayaklarının etrafını çevreliyordu. Ivy'nin parçalanmış sarmaşık yaprakları boyunca uzanan birkaç çiçek kapandı. Yok oldu.

Harley ise hıçkırıklar içinde elini Ivy'ye doğru uzatıyordu.

Ivy'nin omuzları sarsıldı. Zehirler etraflarında yükselirken ağlıyordu. Arkadaşı da ağlıyordu.

Selina park yerinden ayrılırken gaza basarak yoldan aşağı doğru süzüldü. Diğer caddeye sapmadan önce dikiz aynasından arkaya baktı.

Zehirler etkisini gösterirken Ivy'nin, kollarını Harley'nin etrafına sardığını ve bıçak yere düşerken onu nazıkçe beton zemine doğru indirdiğini gördü. Sonrasında geriye kalan tek şey yeşil bir dumandı.

34. BÖLÜM

Omzundan hâlâ kanlar süzülüyordu.

Kanamayı durdurmak için avucunu yaraya bastırdı ama acısı...

Mercedes'in motorunu son sınırına kadar zorladı.

Her tümsekte duyduğu ıstırap içini yaksa da Selina bu acının yönünü değiştirerek kendini odaklanmaya verdi. Arabanın gürültü engelleme teknolojisine rağmen motorun ve yolun uğultusundan Maggie'nin nefes alıp alamadığını duyamıyordu. Kontrol edecek kadar gözünü yoldan ayırmaya cesaret edemedi. Hız göstergesi 100... 110... 120'yi geçerken yapamadı.

Öfkeli ve çılgın sürücüler arkasından korna çalarlarken görüşünü netleştiren adrenaline trafikte makas atıyordu. Hem önünden hem arkasından kanlar sızıyordu.

Hız göstergesi artık 130... 140... 150'yi gösteriyordu.

Daha sessiz yollar düz ve engebesiz bir şekilde önünde uzanıyordu. Selina gerektiğinde dağ yamacını bir şerit olarak

kullanıp önünden gelen trafiği atlatarak arabaların kenarlarından geçiyordu.

Kırmızı ışıklar, dur işaretleri... Hepsini geçti.

Sonunda arasından tek başına bir yolun kıvrıldığı mahvolmuş, otlu bir düzlüğe çıktı. Fabrika on beş kilometre ilerideydi.

O kilometreler boyunca zaman bir yavaşladı bir hızlandı, bir atladı bir dondu. Ta ki arabayı beton bariyerin kenarına çekinceye kadar. Bariyer ve fabrikanın ön kapısı arasında on beş metrelik çatlak bir asfalt yol uzanıyordu.

Küfredecek, direksiyonu yumruklayacak gücü yoktu. Maggie'ye bakmak için başını zorlukla çevirebildi.

Kız kardeşinin göğsü –hafifçe– yükseldi. Sanki her nefesi için mücadele veriyordu.

Şimdi değil. Şimdi olmaz.

Selina arabadan güçlkle indi ve arka kapıya iki adım yürüdü.

Maggie koltuğun üzerinde tamamen baygın yatıyordu.

Yüz adım. Kurtuluşa yüz adım vardı.

Selina omzundaki acıyı bastırmaya çalışarak toparlandı.

Ancak başındaki dönme, bulanık görüşü...

Kan kaybının tehlikelerinin farkındaydı... Buraya gelinceye kadar yolda kaybettiği miktarın farkındaydı...

Artık onun da fazla zamanı kalmamıştı.

Hazırladığı Lazarus Çukuru'ysa sadece bir kullanımlıktı. Tek kişiye yetecek kadar.

Bu onu korkutmuyordu. Maggie'nin nefes darlığı kadar korkutmuyordu. Şimdiye kadar hiçbir şey onu bunun kadar korkutmamıştı. Korkutamazdı.

On beş metre. Yüz adım.

Selina kendini hazırladı. Sakinleşmek için üç derin nefes aldığı sırada hareketiyle omzundan yayılan acı tüm bedenine yayıldı.

Yüz adım.

Maggie'ye uzandı. Kız kardeşini kaldırıp sağlam omzunun üzerine atarken çığlığını bastırdı.

Bir adım. Bir adım daha. Bir adım daha.

Çatlak yolda ilerlerken gökyüzü açık, yıldızlar tepeden onları izliyordu.

Nyssa'nın suikastçıların gelmesi an meselesiydi. Arkham'a göndermeden önce kostümünün içine muhtemelen bir takip cihazı yerleştirmişlerdi. Üstünü değiştirmek için başka bir şey bulmaya harcayacak zamanı yoktu.

Doksan adım.

Selina'nın kanı, ayakları altındaki kahverengi toprağa damlıyordu.

Seksen.

Maggie hareketsizdi, çok hareketsizdi.

Her etki ve her ayak sesi Selina'nın gözlerinin arkasına kıvılcımlar gönderiyordu.

Yetmiş. Altmış. Elli.

Tüm çaldıkları, hepsi, bunun içindi.

Artık önemli olan Maggie'yi olabildiğince rahat ettirmek.

Selina bunu kabullenmeyi reddediyordu. Kırk adım.

Selina hızını artırdı. Oraya gidip cihazı çalıştırabilirdi. Birlik gelmeden bunu yapabilir; Maggie'ye Mercedes'in anahatarlarını verip ona *kaçmasını* söyleyebilirdi.

Otuz adım kaldı. Yirmi.

Metruk fabrika karşıda belirdi; giriş noktası, ardında fabrika katına açılan başka bir kapıyla son bularak uzun, dar bir koridora uzanıyordu. O geceler boyunca taşıdığı kimyasallar ve suyla doldurduğu boşalmış zemini Çukur'a dönüş-

türdüğü alana uzanıyordu. Bunun için satın almış olduğu cihazları, forkliftleri ve akıllı mekanizmaları kullanmıştı. Hiç işçi yoktu. Bunu ötmeleri riskini alamazdı.

On adım.

Vücudu sarsılmaya, gücü artık omzundan akan kan gibi çekilmeye başlayarak yavaşladı.

Beş.

Ağır kapının eğri metal koluna elini kaldırdı.

Kulağı Maggie'nin nefesindeydi. Durmuş muydu?

Karşılığında kendi nefesi de sustu.

Tam eşikte, ölümün eşğindeydi.

Çukur onu eşikten geri döndürebilirdi. Öyle olsa bile onu geri *getirirdi*.

Maggie'nin göğsü yavaş ve sığ bir hareketle inip kalktı.

Selina'nın bedeni o rahatlamayla sarsıldı ve dizleri boşalacak gibi oldu.

Titreyen parmakları kapının kolunu kavradığı sırada kapı –içeriden– açıldı.

Kendini karşısında Batwing'e bakarken buldu.

Kaskıyla ve göğsünde parlayan yarasa sembolüyle fabrikaya girişini engelleyen Luke Fox'a bakarken.

Luke onu yakalamak için geç kalmış, hastaneye yetişememişti.

Ne yapacaktı bilmiyordu. Ancak kız kardeşini, Maggie Kyle'ı, kaptığı gibi ortadan kaybolmuştu. Maggie'yi evlat edinen ailesi çılgına dönmüştü. Kız, bağlı olduğu çeşitli cihazlar olmadan bir saat yaşayamazdı.

Çift, kızlarını kimin aldığını bilmiyordu. Uyuyakalmışlardı.

Luke, Gordon'un dizüstü bilgisayarını açtı ve araştırmaya koyuldu.

Hastane güvenlik görüntüleri Selina'yı on dakika önce omzunda Maggie'yle binayı terk ederken gösteriyordu. Bir

sonraki görüntüde Selina bir Mercedes'le hızla kırmızı ışıktan geçiyordu. Ancak *nereye* gidiyordu?

Tam o sırada bulmuştu. Tapu. Bir ay önce Selina Kyle tarafından satın alınan, bu fabrikanın tapusu. Ödeme nakit yapılmıştı fakat fabrikanın kimyasal geçmişinden dolayı çevresel sıkıntılar doğar düşüncesiyle sahibinin adının kayda geçmesi gerekiyordu.

Luke buraya uçmuştu. Ona yirmi dakika fark atmıştı.

Bu, içerideki Lazarus Çukuru'nu görebilmesi için yeterli bir süreydi. Bir keresinde Bruce'la ikisi, Wayne Sanayi Grubu'nun tıbbi bölümü için potansiyel bir proje olarak bunları araştırmışlardı. İkisi de bunun bir efsaneden öteye geçmediğine ve böyle bir şey yaratmanın muhtemelen imkânsız olduğuna karar kılmıştı. Ancak bir tanesi, tam da efsanelerin ve söylentilerin tarifindeki haliyle karşısında duruyordu.

Selina bir yüzme havuzu büyüklüğünde geniş, yuvarlak bir tank kullanmıştı; bu, öncesinde burada bir bileşeni karıştırmak için kullanılmış bir tanktı. Üstündeki yüksek beton platformun üzerinde çeşit çeşit cihaz bir araya toplanmış, her yanlarından kablolar sarkıyordu.

Havuzun kenarından ise yüksek, kubbeli metal tavana bağlı makaralardan, metal bir ızgara –*bir yatak*– sallanıyordu. İçindeki karanlık, belli belirsiz parıldayan sıvıya indirilmeyi bekliyordu. Sıvı o kadar karanlıktı ki tepedeki kirli pence-relerden içeri sızan ışık bile aydınlatmaya yetmiyordu.

Çukur her şeyi değiştirebilirdi. Özellikle de hem denizaşırı görevlerde hem ülkedeki yaralı askerler için.

Tüm dünya için sonuçları muazzamdı. Bu yüzden Bruce'la birlikte bunun yapılıp yapılamayacağını araştırmayı akıllarından geçirmişlerdi.

Ancak yanlış kişilerin eline geçerse...

Luke bir arabanın yaklaştığını duyunca düzeneği incelemeyi bıraktı.

Kapıyı açtığındaysa aklındaki bütün sözcükler uçup gitti. Tüm ısrarcı sorular, tüm lanetler.

Kadının yüzü ölü gibi bembeyazdı. Kostümü kanlar içindeydi. Omzunu delip geçen bir bıçak yarası vardı. Kanaması hâlâ devam ediyordu.

Buna rağmen kız kardeşini hâlâ tek omzunun üzerinde taşıyordu. Onu sımsıkı tutarken parmakları bembeyaz kesilmişti.

Bıçaklanmış ama Selina yine de kız kardeşini buraya kadar *taşımıştı*.

Yüzünden gözyaşları süzölmeye başladı. Dudakları titredi.

O yaşlar dolup aşağı doğru akarken gözlerindeki ifade bitkindi, çaresizdi.

Luke'un, kız kardeşini kurtarmasına engel olacağını sanıyordu.

Tedavisi olmayan, ölümcül hasta kardeşini.

Kız kardeşini kurtarmak için Çukur'u hazırlamıştı. Bunu hazırlamak içinse kimyasalları, ihtiyacı olan her şeyi satın almak için de parayı bulmuştu. Peşinden gelecek –çalmış olduğu şeyin peşinden gelecek– Birlik suikastçıları ordusuyla mücadele etmeleri için ihtiyacı olan işbirlikçileri toplamıştı. O işbirlikçileri *kazanmak* içinse, Lazarus Çukuru formülünü satmak için aracı numarası yapmıştı.

"Lütfen," diye fısıldadı Selina.

Tek bir sözcük. Kan ve kir içindeki yüzünden gözyaşları süzölürken ağzından tek bir sözcük çıktı.

Lütfen.

Luke'un yüreği parçalandı.

Uzaktan bir toz bulutu geliyordu. Önündeyse, hızla onlara doğru yaklaşan... siyah bir arazi aracı.

* * *

Selina aracı gördü. Toz bulutunu ve hızını.

Zamanı tükenmişti.

“Kim?” diye sordu Luke, eli kostümünün yanındaki bir silaha uzanarak.

“Birlik suikastçıları. En az iki kişiler.” Selina’nın sesi cılız bir hırıltı halinde çıkıyordu. “Nyssa’nın en iyi suikastçıları.”

Luke ona doğru döndü ve kaskını çıkardı. Altındaki yüzünü gösterdi. Selina’nın o çok iyi bildiği, o gece balkonda TSSB nöbetine girdiğinde gördüğü yüzü.

“Seni öldürecekler,” dedi Luke.

Selina hafif bir kahkaha attı. “Ben zaten öldüm.”

Sözlerini desteklercesine dizleri boşaldı. Selina, Maggie’nin kırılğan bedeninin üzerinden kaydığını hissetti, engel olmaya çalıştı.

Luke anında yetişti. Kız kardeşi yere düşmeden önce tek bir çevik hareketle Maggie’yi tuttu.

Selina’nın dizleri toprağa çarptığında her taraf dönüyor, acı içine işliyordu.

Luke, kollarında Maggie’nin gevşek bedeniyle ve lüleleri kostümünün metal plakasının üzerinden sarkarak doğruldu. Selina, Luke’un önünde dizlerinin üzerine çökmüş bir halde Maggie’nin göğsünün –çok hafifçe– yükselişini izledi. Aracın yaklaştığını duydu

Luke bir anlığına gözlerinin içine baktı. Yüzünü taradı.

Ardından, kollarında Maggie’yle doğruca fırlayıp fabrikanın içine koştu. Çukur’a.

Selina ayağa kalkmak için var gücüyle doğruldu. Bir ayağını diğerinin önüne attı ve fabrikanın içine doğru Luke’un peşinden gitti. Dar koridorda ilerledi. Fabrika katına açılan ağır kapılardan geçti.

Malzemelerin her bir parçasını buraya taşımak zulümdü. Ancak fabrikada, orada olanları modifiye edebileceği kadar işler parça vardı. Bir zamanlar alanın ortasındaki devasa tankı dolduran kimyasallar hangileriye onların içine bir şeyler daldırmak için kullanılan kaldırma ve indirme platformu da onlardan biriydi.

Luke, Maggie'yi nazikçe havuzun kenarında durduğu yerden platformun ızgara bankının üzerine yerleştirirken bir eliyle kapının eşiğine tutundu.

Luke ona pırıl pırıl ve yeni havuzun kenarı boyunca dizili cihazlara döndü. Selina'nın kurduğu cihazlara. "Söyle bana..."

Dışarıda hışırtılı bir mucur sesi duyuldu. Arabanın motoru güürldedi ve sustu.

Gelmişlerdi.

Luke hemen Selina'nın yanına gitti ve tartan gözlerle koridorun sonundaki dış kapıya baktı. Araç, metal levhadaki küçük pencereden belli belirsiz görünüyordu.

Şimdi olmazdı.

Luke hızla Selina'ya döndü. Işıl ışıl kahverengi gözleriyle Selina'nın yüzüne dikkatle baktı.

Onu öptü.

Sadece bir kez; bir anda, hızlıca. Luke, "Sana elimden geldiğince zaman kazandıracağım," derken, Selina bunun bir söz, bir veda olduğunu fark etti.

Bir şey diyemeden Luke gitmişti. Aralarındaki fabrika kapısını örttü, ağır dış kilidi üzerine geçirdi. Selina'yı içeri kapadı.

35. BÖLÜM

Luke savaş alanını dikkatle seçti.

Kaskını yeniden başına geçirdiğinde vızıltılı bir sesle etkinleştğini hissetti ve dar koridordaki her avantaj ve tehlike konusunda bilgilendirdi. Avantajı pek yoktu, tehlike ise çok fazlaydı.

Üç Birlik suikastçısı, arkalarından süzülen gün ışııyla o dış kapıdan hızla içeri girdikleri sırada, Luke'un gözünü kör edici bir aydınlık huzmesinin ardından tekrar karanlık çöktü.

Luke yüzlerini gördüğünde midesi buruldu. İki kadın, bir erkekler.

Nyssa al Ghül sadece en iyilerinden birkaçını göndermemişti. Selina'yı öldürmeleri ve Çukur formülünü geri almaları için en iyi üç ghül'ünü göndermişti.

Cheshire. Onyx. Rictus.

Cheshire, adını o hiç geçmeyen vahşi ve kocaman sırtından alıyordu; siyah saçlı suikastçı en korkunç cinayet-

lerinde bile sırttır ve kurbanlarının yüzünde de bıçağıyla benzer bir sırtış bırakırdı.

Onyx ve Rictus ise boyunlarını şerit halinde saran birbirinin aynı girift dövmeleleriyle bilinen kötü şöhretli iki katildi. Kadın ve adamın sakince Luke'a bakarlarken hiç kıpırdamadan duruşlarına bakılırsa, yaşayan hayaletlerdi. Kurban listeleri Luke'un bile hafızasında tutamayacağı kadar uzundu.

Fazla uzun dövüşmesine gerek yoktu. Yeterince uzun tutsa kâfiydi.

Luke ayaklarını iki yana açarak ve başını, hepsi de Selina'nın siyah savaş kostümünden giyen üç suikastçıya çevirirken kendini hazırladı. Hiçbiri de kaskını takmaya tenezzül etmemişti. Kendisini infaz ederlerken Selina'nın, yüzlerini görmesini istiyorlardı; işini bitirenlerin kimler olduğunu bilmelerini istiyorlardı.

Cheshire'in geniş sırtışına baktığında, Luke, sonrasında Selina'nın bedenine tam olarak ne yapacağını iyi biliyordu. Kendi bedenine, hatta belki Maggie'ninkine bile.

Bu düşünce Luke'un odaklanmasını sağlamaya, onu sağlam tutmaya yetti.

Üçe karşı tekti. Daha beter durumlarla karşılaşmıştı ama rakipleri hiç ölümcül katiller olmamıştı. Rakipleri can almak için dövüşmemişlerdi.

Luke nefeslerini düzenledi. Suikastçılar, arkasındaki kapıya –savunmak için elinden geleni yapacağı kapıya– uzanan koridordaki kan izlerini fark ederken kendini hazırladı. Suikastçılar birbirlerine baktılar ve ona soğuk, bilmiş bir şekilde güldüler.

İlk saldırı hamlesi geldiğinde Luke hazırđı.

Her nefesi ayrı bir çabaydı.

Ellerini üç ayrı cihaz üzerinde gezdirirken her hareketi, aralarındaki her adımı tamamen dikkat istiyordu.

Selina eylemi gerçekleştirirken, bir yandan da ne yapacağını söyleyerek süreci içinden tekrar ediyordu.

Önce ley hatlarını etkinleştir. En soldaki cihazın yanına gidip üç şalteri açtı. *Biri cihazı yüklemek için. Biri hatlardan enerjiyi çekmek için. Biriye enerjiyi havuza yönlendirmek için.*

İkinci cihaza doğru sendeledi. *Yeşil düğme kimyasal karışımını başlatıyordu. Kırmızı durduruyordu.*

Maggie o ızgara platformda hiç hareketsiz yatıyordu. Hemen ardındaki sıvı, girdap gibi dönmeye ve çalkalanmaya; koyu yeşil ve zifiri karanlık birbirine karışmaya; belirsiz ışıık parıltıları aralarında ufak balıklar gibi fırlamaya başlarken hiç hareketsiz yatıyordu.

Selina tökezleyerek üçüncü ve son cihaza, şalterine uzandı. *Platformu dışa doğru sallandır. Havuzun içine indir. Ley hatlarını tam doluncaya kadar etkinleştir. Kimyasallar emilirken tahliye olacak.*

Selina'nın parmakları manevra kolunu sola doğru iterken zorlukla kavrayabiliyordu. Metal şakırtısıyla cihazlar inledi. Ancak üzerinde Maggie'nin baygın halde yattığı ızgaralı platform havuzun ortasına doğru yavaşça ilerlerken girdap halindeki sıvı üç metre altındaydı.

Kilitli kapıdan, ötesindeki koridordan bağırışlar ve gürültüler yükseliyordu. Çarpışma vahşice olmalıydı. İçi sızlamaya başladı. Luke fazla dayanamazdı.

Kendisi de öyle. Ancak hayatta kalması gereken Selina değildi.

Maggie havuzun ortasına ulaştığında Selina manevra kolunu aşağı indirdi.

Maggie yavaşça, çok yavaşça havuzun içine doğru alçaldı. Karanlık su onu belli belirsiz bir dalgalanmayla içine aldı. Nefes alışığı zorlaştı. İmkânsız hale geldi.

Dizleri boşaldı; Selina manevra kolunu hâlâ tutarak yere doğru kayarken dizlerinin boşalmasına izin verdi.

Bir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu.

Korkmuyordu. Ne görüşü yavaştan kararırken, ne de eli manevra kolundan başının üzerindeki tuş takımına doğru kayarak son komutlar için tuşa basarken.

Odanın içinde alçak bir uğultu oldu. Suda bir ışık patlaması.

Hepsi bunun içindi. Hepsi Maggie içindi.

Maggie için.

Selina manevra kolunu yukarı doğru itmeyi başardı. Titrek parmaklarının uçlarıyla itti.

Platform Çukur'un içinden yükselmeye başladı. Maggie'nin sırlıslıkam olmuş hastane gömleği bedenine yapışmıştı.

Kırılğan olmayan bir beden.

Zayıf değil.

İyileşmiş bir beden.

Göğsünün derin derin, eşit bir şekilde inip kalktığı bir beden.

Luke işinin bittiğini biliyordu.

Cheshire'ı, elektrik yüklü Batarang'ının hızlı bir hamlesiyle şans eseri safdışı bırakmıştı. Kadın taş gibi yere devrilmişti.

Ondan sonra bilinçsiz yüzünde o çarpık gülümsemeden eser kalmamıştı.

Odaklan. Nefes al. Cheshire'ın yere düşmüş hançerini kapıp diğer ikisine doğrulturken bile terapistinin söyledikleri kulaklarında yankılanıyordu.

Onyx ve Rictus sadece kahkahayla gülmüş ve saldırmıştı.

Şimdiyse canına okuyorlardı. Birinin üzerine atıldığında diğeri saldıırıyordu. Ok gibi fırladıkları bir yere diğeri atılıyordu. Dövüş tarzı olarak da birbirinin ikizi gibiydiler.

Bıçakları kostümünü parçalarken kanı onlarınkiyle karışırıyordu.

Hâlâ ayaktalardı. Onu geri geri kapıya doğru sürüklerken onunla oyunuyorlardı. Hepsi bunun farkındaydı.

Luke bıçağıyla Onyx'e saldırır gibi yapıp onun yerine Rictus'un üzerine atıldı. Luke'un hamlesini gördüler ve rahatlıkla karşılık verdiler. Rictus'un sol kroşesinin kaburgalarına çarpmasıyla bir adım geri sendeledi, Onyx'in hançerini savurmasıyla bir adım daha. Rictus alçak bir kahkaha attı.

Ses, Luke'un omzunun üzerinden, kapıdaki küçük pencereden titreşen ışık patlamasıyla anında kesildi.

Suikastçıların keyifleri kaçarak yüzleri asıldı.

Çukur kullanımdaydı.

Luke, Onyx ile Rictus arasındaki bakışmayı yakaladı. Oyun zamanı sona ermişti.

Tek bir vücut halinde birbirinin aynı palyoşlarını arkalarından çıkardılar. Bunlar Selina'dakinin aynısıydı.

Tek bir vücut halinde onu süzdüler.

Luke'un yapması gereken tek şey, Selina işini bitirene ve kız kardeşini buradan çıkarana kadar onları oyalamaktı. Fena bir plana benzemiyordu.

Şehrine iyilik yapmak, değer verdiklerine iyilik yapmak... En başından beri istediği buydu.

O yüzden bu hiç de kötü bir plana benzemiyordu.

Suikastçılar birbirlerinden ayrılarak bir adım attılar.

Luke'un arkasındaki kapıya ulaşmak için işlerini çabuk halletmeye çalışacaklardı.

Luke ise bunu sürdürebildiği kadar sürdürmeye çalışacaktı. Arkasındaki ışık söndü.

Sürdürebildiği kadar.

Güçlkle ayağa kalkmayı başardı.

"Haydi şu işi bitirelim," dedi soluk soluğa.

Rictus ve Onyx gülümsedi. Tek kelime bile etmediler. Geldiklerinden beri tek kelime etmemişlerdi.

Birbirinin aynısı bıçaklar yatay bir açıyla eğildi.

Luke ikisinin de yaralarını inceledi. Suikastçılardan birini ortadan kaldırmak diğeri karşısında saldırıya açık olmak anlamına gelecekti ama Selina'ya yüzleşmesi için sadece bir tane kalırsa...

Üzerine atılmak için hazırlanırken bacaklarını bükerek ve acısını duymazdan gelmeye çalışarak derin bir iç çekti.

Tıslayan ve metal bir şey gürültü kopararak suikastçıların arkasındaki koridordan sızmaya başladı.

Püskürtü halinde bir duman.

Koridor bir anda bununla doldu. Suikastçıların hızla dönmesiyle hançerler havada uçuştı.

Onyx'in ciğerleri dumanla dolarak çatlak, kan lekeli zemine yığıldı.

Rictus ayaktaydı. Eğitiminin parçası olarak bir tür zehir bağışıklığı edinmiş olmalıydı. Onyx'in bile edinmediği bir bağışıklık.

Rictus, bıçaklarını doğrultarak hızla döndüğü sırada Poison Ivy dumanların arasında belirdi. Elinde, Luke'un yerdeki bataranglarından biri vardı.

Suikastçı bir ona bir diğerine baktı. Ivy kan içindeki solgun yüzüyle Luke'a, "Ona yardım et," derken bakışlarını Rictus'un üzerinden ayırmadı.

Luke itiraz etmedi. Hızla arkasındaki kapıya dönüp kilidi açarken her hareketinde vücudu acı içinde inleyerek kapıdan geçti. Kapıyı içeriden kilitlerken tam pencereden baktığı sırada Ivy'nin, öfkeden köpüren suikastçıyı kendine doğru çağırdığını gördü. Rictus karşılık olarak bıçağını kaldırdı.

Luke odaya göz gezdirdi.

Cihazlar açıldı. Havuzun kenarındaki platformdan koyu renk sıvı damlıyordu. Kız ise şimdi platformun üzerinde doğrulmuş otururken sırlıslıklamdı...

Kız yüzünü ovuşturdu; yüzünün, ellerinin bulandığı yoğun sıvı karşısında küçük bir ses çıkardı. Hastane gömleği, vücudunun her yanı onunla kaplıydı.

Luke şimdi oturur vaziyetteki sağlıklı kız ile dakikalar önce gördüğü perişan, cılız bedeni karşılaştırırken nefes almakta güçlük çekerek hiçbir şey demedi. Kız da durumun farkına varırcasına yavaşça elini göğsüne götürdü.

Maggie Kyle uzun, derin bir nefes aldı. Şaşkınlık içindeydi. Havuza, etrafındaki fabrikaya bakarken diğer yöne, cihazlardan tarafa dönmesiyle kaşları çatıldı.

Luke, Selina'yı Maggie'yle aynı anda gördü.

Üçüncü cihazın önünde gevşek, cansız bir beden duruyordu. Zümrüt gözleri tavana bakıyordu. Görmeden. Kırpmadan. Maggie'nin hıçkırıkları ortalığı parçaladı.

Luke'un yüreğini parçaladı.

Maggie, ayakları zeminin üzerinde kayarak teni o sıvıyla kaplı bir halde ablasına doğru hızla atıldı.

Yerde yatan Selina'ya doğru.

Cansız bedenine doğru.

36. BÖLÜM

Maggie, Selina'nın omuzlarını sarsarken; o cansız gözlere, kanı çekilmiş yüze bakarken hıçkırarak ağlıyordu.

Luke'un zihni boştu. Sessizdi.

Çöldeki o günden beri hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Anılar hücum ederek göğsünü sıkıştırdı.

Selina biliyordu. Kendisinin kurtulamayacağını. Bu havuzda sadece bir kişiye yetecek kadar kaynak olduğunu biliyordu.

Ona söylediği bunca yalana, alaya ve ihanete rağmen bu kadın... Luke içini saran paniği, çöl güneşi ve kan görüntülerini bastırmaya çalıştı. *Burada kal.*

Bu sessizliğinin kendine mi, yoksa Selina'ya mı olduğundan emin değildi.

Maggie bir kalp atışı ararcasına başını Selina'nın kanlı göğsüne yasladı. Ablasınıninkilerle aynı yeşil gözleri Luke'un gözleriyle buluştu. Onu gördüğüne, Batwing'i gördüğüne dair ne bir şok ne bir şaşkınlık ifadesi vardı. Sadece telaşlı, çaresiz bir keder.

Bir şeyler yap. Luke depoya bakınarak yerinden fırladı. Yaralı askerleri bir saha hastanesine yetiştirilmelerine ya da doktorlar gelinceye kadar hayatta tutmaya yetecek birkaç tıbbi teknik öğrenmişti.

Eğer kalbi durduysa cihazlardan birinin üzerindeki kabloları ayırıp bir şekilde güvenli miktarda akım verebilirdi, belki de...

Kapı gürültüyle açıldı ve Luke hızla arkasını döndüğü sırada yanında kalan tek batarangına davrandı. Ancak gelen Ivy'ydi. Soluk soluğa, kanlar içinde ama hayattaydı. Rictus ortalarında yoktu.

Bakışları doğruca Selina'ya çevrildi. Sonra, yanındaki kişi karşısında hâlâ istifini bozmayarak başını kaldıran Maggie'yi fark etti.

Ancak Luke, Maggie'nin, artık sağlıklı birer hale biçimindeki zümrüt gözlerine bakarken Ivy'nin durumu idrak edişini seyretti.

Maggie'nin kim olduğunu, bunca şeyin ne için olduğunu anlayışını.

Ivy sersemlemiş bir halde yavaşça öne doğru ilerledi. "Bir Lazarus Çukuru," diye fısıldadı, mekanizmayı; havuzu ve dibinde kalan birkaç metrelik sıvıyı incelerken.

Ivy, Luke'un yanında durdu. Luke göğsünü parçalayan panik karşısında soluklanarak yapabildiği tek açıklamayı yaptı: "Maggie ölüyordu. Eğer cihazlardaki kabloları çıkarabilirsek, kalbini yeniden çalıştırabiliriz..."

Maggie yüzünü onlara döndü. Cihazlara ve havuza. "Onu kurtarmak için kullansanıza."

Luke, Ivy'yle aynı anda havuzu inceledi. "Orada yeterince sıvı yok," dedi Ivy.

"Dene," dedi Luke boğuk bir sesle.

"Lütfen," diye yalvardı Maggie.

Tıpkı ablası gibi. Selina'nın görünüşe bakılırsa kendi canından, kendi ruhundan daha çok sevdiği kişiyi kurtarmak için çaresizce bir merhamet yakarıyordu.

Ivy havuza, cihazlara bir kez daha baktı. Kalan kimyasallar ve toksinlerle, ley hattının doğal yüklenimi... Ivy'nin gözleri hesap yaparcasına hızla bir oraya bir diğer tarafa baktı.

"Zayıf bir olasılık," dedi Ivy ama iri adımlarla cihazlara doğru yürümeye başlamıştı bile.

Maggie elleri ve dizleri üzerinde geri çekilirken Luke, Selina'nın cansız bedenini kucaklayarak, "Denemeye değer," dedi. Bunu kendisi de denerdi ama aklından bir sürü şey geçiyor, her hareketiyle vücudu acı içinde inliyordu.

Kanlar içindeki Selina'yı kaldırdı. Bunu daha önce de yapmıştı. O gün. Ölü bir arkadaşını taşımıştı.

Anıların hücum etmesiyle ölü arkadaşının, bedenine nasıl yapıştığını hatırlayarak üst üste derin nefesler aldı. Ivy inceleyip bakarak birkaç şalteri açtı.

"Çabuk," diye fısıldadı Maggie ayağa kalkıp iki cihazın arasında durarak.

Ivy, elleri cihazların üzerinde hızla gezinirken dişlerini sıkarak, "Elimden geldiğince acele ediyorum," dedi. "Pekâlâ," dedi. "Onu platformun üzerine bırak."

Luke çenesini kenetleyip kendini derin, yatıştırıcı nefesler almaya zorlayarak dediğini yaptı. Selina'nın saçları platformun kenarından aşağı sarkıyor, kireç gibi yüzü hâlâ boş bir şekilde tavana bakıyordu. Dudakları ölü gibi beyazdı.

Ölü gibi çünkü *ölmüştü*.

Bu düşünce zihninde yankılandı. Ivy'nin, şalterleri ve pompa kollarını açarak cihazların arasında oradan oraya koşturduğunu zar zor fark edebildi. Ivy, "Tükenmiş ley hattı için manuel yükleme," diye mırıldandı. "Akıllı kedicik."

Çünkü, Ivy cihazdaki kolun üzerine abanıp bir kez, sonra iki kez pompalarken... aşağıdaki sıvı havuzunda ısıldamaya başlayanlar beyaz kıvılcımlardı.

Ivy oradaki işini bitirince diğer cihaza geçti. "Kırmızı mı, yeşil mi?"

"Yeşil," dedi Luke, zihninde uğuldayan sözdükleri hatırlamaya çalışarak. "Yeşil, çalıştır demek."

Ivy ona, *Haydi canım*, dercesine bir bakış attıktan sonra yeşile bastı.

Havuz sarsıldı ve inledi. Maggie ağlarcasına alçak bir inilti çıkardı.

Ivy hiç şüphesiz kaldıraçları havuzun içine indirmek için kumanda eden bir manevra kolunu tuttuğu sırada çenesiyle Selina'yı ve platformu göstererek Luke'a, "O güvende mi?" diye sordu.

Luke Selina'nın cansız yüzüne baktı ve bir panel Luke'un suratının alt yarısını açıkta bırakarak yukarı kalktığı sırada nazıkçe Selina'nın gözlerini kapadı. Öne doğru eğildi, dudaklarına bir öpücük kondurdu ve ardından kulağına, "Lütfen," diye fısıldadı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Ivy. Platform salınarak uzaklaşırken Selina'nın cansız bedeni de beraberinde sallanıyordu. Bedeni. *Cansız* bedeni.

Luke, duvarların üzerine üzerine geldiğini hissederek panik içinde derin ve yatıştırıcı nefesler alıp veriyordu.

Ivy kolu çevirdi ve platform alçaldı. Selina, paslı kenarlarının etrafını çevrelediği tükenmiş tankın derinlerine doğru alçalmaya devam ediyordu. Ta ki dipte çok sığ kalan az miktarda sıvıya ulaşana kadar.

Koyu renk sıvı sanki onu karşılarcasına, bütünüyle yutarcasına yükseldi.

Her yanını –ucu ucuna– kapladı.

“Şimdi ne olacak?” dedi Maggie, cihazın başındaki Ivy’nin yanına gelerek. Suyun içinde parlak, kör edici bir ışık patlaması oldu.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Ivy.

Ancak sıvı, sanki Selina onu emiyormuş; sanki kullanıldıkça, ley hattı yüklemesi onu buharlaştırıyormuşçasına çözünüyordu.

Bedeni kısım kısım görünür hale geldi. Üzerindeki kandan arınmış, sadece kostümünün omzundaki delik görünüyordu.

Ivy kaldıracı çevirerek platformu yükseltirken sıvının son kalıntıları da yok oldu. Selina gitgide yaklaştı.

Kostümündeki o deliğin altındaki teni iyileşmişti. Pürüzsüzdü.

Yüzüne yeniden renk gelmişti.

Ancak kalp atışı, göğsü...

Luke’un kaskı onu taradı.

Hiçbir hayat belirtisi yoktu.

Hiç.

Platform durduğu sırada inleyerek onlara doğru sallandı. Luke, Selina’yı platformdan kaldırdı ve uyuşmuş, kendinden uzaklaşmış bir bedenle onu yere bıraktı.

Buna bir kez daha katlanamazdı. Buna bir kez daha *katlanmayacaktı*.

“Selina,” diye yalvardı Maggie. “*Selina.*”

Kıpırdamadı. Gözleri açılmadı.

Ivy bileğine uzandı. “Nabız yok.”

Yaralar iyileşmişti ama onun dışında bir değişiklik yoktu. Luke’un midesi bulandı, kusacak gibi oldu. *Bir daha olmaz, bir daha olmaz, bir daha olmaz...*

“Nefes almıyor,” dedi Maggie, Ivy’yi iterek kız kardeşinin yanında diz çökerken. “Yardıma ihtiyacı var!”

Maggie beklemeksizin dizleri üzerinde doğruldu, ellerini birbirine kenetledi ve Selina'nın göğsünün üzerine yerleştirdi. Bir kez bastırdı, iki kez. Luke sayıyı kaçırırken kız kardeşi ablasının başını geriye doğru eğip ağzına bir nefes üfledi, bekledi. Göğsüne, kalbine, bastırmayı sürdürdü.

Hiçbir şey olmuyordu.

Ivy'nin benzi atmıştı. Selina'ya bakarken, ona kalp masajı yapan Maggie'ye bakarken gözlerini kırpmıyordu. Kız kardeşi ablasına yeni, kararlı nefesler verirken de öyle.

İşe yaramamıştı. Havuz işe yaramamıştı. Ve Selina...

Maggie dişleri arasından inledi. "*Uyan.*" Elleri Selina'nın göğsüne delicesine her bastırışında bukleleri sallanıyordu. "*Uyan.*"

Luke, Maggie'ye uzanırken kollarını, ellerini pek hissedemiyordu. "O öl..."

"*Sakın söyleyeyim deme!*" diye bağırdı Maggie, Luke'un elini iterek. Selina'nın ağzına bir nefes daha üfledi.

Hiçbir şey.

Maggie'nin haykırışıyla bir şeyler yerine oturdu. Luke'un kafasına, zihnine dank etti. Kıza, "Devam et. Durma," dedi.

Ayırıp açmak, tellerini çıkarmak ve yükleme yapmak için en yakındaki kabloya bakındı. Selina'nın kalbini yeniden çalıştırabilirdi, elektrik çarpması riskini alabilirdi.

Maggie bir yandan konuşarak ağlarken göğsüne bastırmaya kaldığı yerden devam etti. "Benim için her gün, her saat mücadele ettin." Elleri defalarca, üst üste Selina'nın göğsüne çarpıyordu. "*Benim için eve o çürüklerle geldin, benim için çaldın, dövüştün. Beni Peter ve Hiroki'nin evine getirdiklerinde; oranın, onların ne kadar iyi bir yer olduğunu gördüğümde ve sen bir daha geri gelmediğinde bunu da benim için yaptığını anladım. Polisler senin hapse girdiğini söylediler ama onlara inanmadım. Biliyordum. Geçen ay para*

geldiğinde, faturaların hepsi ödendiğinde onun sen olduğunu biliyordum. Bir şekilde, *sen olduğunu biliyordum.*"

Maggie, Selina'nın cansız ciğerlerine bir nefes daha üfledi.

Ivy, karşısında sessizce izlerken yüzünden yaşlar döküldü. Luke hızla en yakındaki elektrik kablosuna uzandı, kostümünün kolunda bir panel açtı ve küçük bir kablo kesici çıkardı.

Maggie bastırmayı sürdürürken omuzları titriyordu. "Kimse yapmazken sen benim için savaştın. Sen savaştın ve seni seviyorum." Maggie geriye doğru çekilirken sarsak bir nefes aldı. "Diren," diye fısıldadı. "Son bir kez daha."

Selina'nın göğsü kıpırdamadı.

Luke kabloların üzerindeki plastik kaplamayı sıyırdı ve içindeki metal teli çıkardı. İçini boş, acı dolu bir boşluk doldurdu, sessizlik kafasının içinde çınılıyordu.

Maggie öne doğru atılıp tek eliyle Selina'nın kalbine vururken, "*DİREN,*" diye bağırdı. Elini o sessiz kalbin üzerine bir kez daha çarptı. "*DİREN...*"

Selina'nın gözleri kocaman açılarak bedeni zeminin üzerinde kıvrılarak bir yay çizdi.

Kaskı, Luke'un görmezden geldiği değerlendirmeler ve verilerle parladı. Selina nefese nefese solurken, sonra yanına dönüp öksürürken de öyle.

Maggie hıçkırıklar içinde titreyerek kollarını etrafına sardı. Bir an için Selina orada öylece uzandı ve Luke o sırada kaskının monitörlerine baktı.

Ani hareketsizliğin bir terslik anlamına gelmediğinden emin olmak için.

Ancak kalp atışları istikrarlı bir şekilde atıyordu. Kablo ellerinden düştü. Selina'nın kolu yavaşça yukarı kalktı ve nazikçe Maggie'nin sırtına yerleşti.

Kız kardeşi geri çekilirken Selina sessizce Maggie'nin yüzüne bakıyordu.

O yeşil gözler sağlıklı, parlak tenin her kıvrımını, çillerini dikkatle süzdü.

Selina'nın gözlerinin kenarından yaşlar süzölmeye başladı.

Maggie öne doğru atılarak ona yeniden sarıldı.

Bu defa Selina'nın iki kolu birden kız kardeşinin etrafına dolandı ve sıkıca sarıldı.

Ivy, boğuk ama net bir sesle, "Bu, geriye sekiz canın kaldığı anlamına mı geliyor?" diye sordu.

37. BÖLÜM

Meşe ağaçlarıyla dizili yol kırmızılar, altınlar ve turuncularla bezeliydi; gökyüzü ise sonbahar ışıltısı üzerinde canlı bir maviydi.

Luke ve Selina, kırmızı boyalı sokak kapısının iki yanındaki kasımpatılar ve geniş pencerelerle siyah panjurların altında rengârenk çiçek tarhlarının olduğu sevimli beyaz eve bakarken ağaçlardan birinin altındaki gölgelerin arasında bekliyorlardı. Burası kendisiyle aynı güzellikte bir sokağa sahip, hayalleri süsleyebilecek sevimlilikte bir evdi.

Sessiz ama cıvıl cıvıldı. Aileler, bahçelerinde bağırarak futbol oynayan çocuklar. Luke ve Selina, buraya getirdikleri Birlik suikastçılarının siyah aracının kaportasına yaslanmış, Maggie'nin kapıya koşup kapıyı çalmasını izlerken Luke parmaklarıyla Selina'nın parmaklarına dokundu. Maggie kapının zilini çaldı, sonra bir kez daha. Ayakları üzerinde yaylanırken bukleleri de onuna birlikte zıplıyordu.

Sağlıkla, iyileşmiş ve zinde bir şekilde.

Kapı açıldı ve Asyalı bir adam belirdi.

Adam Maggie'yi görünce dizlerinin üzerine çöktü. Maggie kollarını adamın boynuna dolarken adam da kıza sımsıkı sarıldı. Hemen ardından uzun boylu, sarışın beyaz bir adam yaklaştı. Eşine baktı, sonra kollarındaki kıza baktı ve o da dizleri üzerine çöktü. Kollarını ikisine birden sardı.

Luke yandan Selina'ya baktı.

Selina'nın gözleri dolu doluydu; dudaklarında belli belirsiz ama neşe dolu bir gülümseme vardı. *Hayat* dolu bir gülümseme.

Luke kaskını ve kostümünü çıkarmış, sadece kostümün altına giydiği siyah spor takımıyla duruyordu. Ancak Selina'nın üzerinde hâlâ paramparça bir savaş kostümü vardı. Temiz de olsa bu semtte hâlâ birer karaltı, gecenin bir parçasıydılar. Buraya ait değillerdi.

Maggie ve babaları şimdi tam bir şok içinde ve minnetle bakarak ayağa kalktıkları sırada Luke, "Selam vermek istemediğinden emin misin?" diye sordu.

Selina bakışlarını içeri giren ve arkalarından örtülen kapıdan ayırmaksızın başını iki yana salladı. Maggie'yle ikisi dakikalar önce arazi aracında vedalaşmışlardı. Maggie ablasını, kendisini evlatlık edinen ailesiyle tanışmaya ikna etmeye çalışmış ama Selina nazikçe reddetmişti. Geri dönüşü bir sürü soruyu beraberinde getirirdi, muhtemelen Maggie ve ailesini soruşturacak bir sürü insanı da.

Maggie, ablasını bir daha ne zaman göreceğini sorarak ağlamıştı. Selina kız kardeşini yanağından öperken Luke diziz aynasından onları izlememeye çalıştı.

"Sana sürpriz yapacağım," demişti Selina, Maggie'ye. Luke, Selina'nın kız kardeşiyle konuşurkenki ses tonunu daha önce hiç duymamıştı. Sesindeki yumuşaklığı, sevecenliği.

"Ama ne zaman?" Maggie kaşlarını çatmıştı.

Selina, Maggie'nin yüzüne düşen bir bukleyi geriye doğru atmıştı. "Çok buyurgan."

Maggie'nin gözleri yeniden doldu. "Haftaya mı?"

Selina bu kez alnını öptü. "Yakında."

"Cuma film gecesine ne dersin?"

Sevinç. Selina'nın gözlerindeki şey sevinçti. "Düzenini yeniden oturt, Maggie. Sonra bakarız."

"Gel, Hiroki ve Peter'la tanış. Onları seversin. Belki seni de evlatlık edinirler."

Selina kıkırdamıştı. "İçeri girmelisin. Meraktan ölüyorlardır." Ona sıkıca sarılmıştı. "Yakında yeniden görüşeceğiz. Söz veriyorum."

Bunun üzerine Maggie gönülsüzce arabadan inmişti. İki ağır adımın ardından güzel eve doğru koşmuştu. Artık güvende yaşadığı eve.

"Böylesi onun için daha güvenli," dedi Selina, şimdi kapalı duran kapıya bakarak.

Luke dikkatle ona baktı. "Peki ya Holly Vanderhees? Ona ne olacak?"

Selina gergin dudaklarla sonunda dönüp ona baktı. Hiçbir şey demedi.

"Ne zaman anladın? Benim kim olduğumu?" diye sordu Luke.

"O gece, balkondayken."

Luke'un onu öptüğü ya da öpmeye yeltendiği gece. Tek kaşını kaldırdı. "Yani Luke'u değil ama Batwing'i öpüyorsun, öyle mi?"

Luke, Selina'nın yanaklarının kızardığına yemin edebiliyordu. "Sorduğun şey bu mu? Ölüm nasıldı, ne gördüm değil; neden diğer karakterini öptüm, öyle mi?"

"Ölüm nasıldı, *Selina*?"

"Seni ilgilendirmez, nasılı bu."

Luke çenesini ovuşturarak sıırttı. "Ciddiyim, Holly'ye ne olacak?"

"Galalarda kabuklu deniz ürünlerine kolaylıkla erişemeyeceği için üzüleceğinden eminim..."

Luke kahkahayla gülerken, Selina ön yolcu kapısına yönelerek kolu çekti. "Sence Holly'ye ne olmalı?"

"Eh, dairesi artık bir suç mahalli..."

"Çok yazık oldu." Kapıyı açıp içeri geçti. "Orada istiflenmiş bir dünya para vardı."

Luke aracın diğer tarafından dolaşıp içeri geçerken bir kahkaha daha attı. "Ah, biliyorum." Anahtarları kontağa soktu ama öte yandan dönüp Selina'ya baktı. Selina kapıya yaslanmış onu izliyordu. "Holly Vanderhees yok oldu diyelim... Peki ya Catwoman?" Luke tek kaşını kaldırdı. "Yoksa kedi yeniden bir Leopar'a mı dönüşecek?"

Selina etkilenmişçesine bir kahkaha attı. "Gerçekten de araştırmayı yapmışsın."

"Senin gibi, benim bilgisayar becerilerim de ortalamanın üzerinde." Buraya gelirken ona, Maggie'ye her şeyi açıklamıştı. Birlik'te ne yaptığını, ne çaldığını. Nasıl çaldığını. Luke'un içinden bir ses, kız kardeşinin iyiliği için Selina'nın bazı kan dondurucu ayrıntıları atladığını söylüyordu ama Luke boşlukları kendisi doldurmuştu.

"Dövmelerin var, öyle değil mi?" dedi Luke çenesiyle Selina'nın kollarını işaret ederek.

Selina kostümünün ön fermuarını sadece omzunu sıyrıp iki tane siyah çizgili mor beneği gösterecek kadar açmıştı. Siyah-mor leopar benekleri.

Kostümünün fermuarını geri çekerken, "Kaç tane?" diye sordu Luke.

Selina emniyet kemerini taktı. "Yirmi yedi."

Luke ıslık çaldı. "Yenilmez şampiyon, ha?"

“Senin de öyle olduğunu duydum.”

Luke tembel bir gülüşle ona baktı. “Belki.”

Hafif bir sessizlik çöktü. Sonra Luke’un yüzünde bir gülümseme belirdi. Luke gülümsemeyi sürdürdü. İçinde hissetti.

“Ee, beni en yakın polis merkezine mi götürüyorsun, yoksa...”

“Geçen tutuklanışında insanların başına neler geldiğini düşünürsek, bir dahaki sefere diyelim.”

Selina’nın yeşil gözlerinde ürkek bir ışıltı belirdi. “Arkham konusunda bağırmanı bekliyorum.”

Luke aracı sessiz caddede yavaşça sürerken alaycı bir sesle güldü. “Öldün. Sanırım bu borcu kapatmaya yeter.” Yandan Selina’ya baktı. “Ancak bilmem gereken başka yaramazlıklar *var mı?*”

Selina düşündü. “Olabilir.”

“Bir kız artık zengin olduğuna ve günü kurtardığına göre ne yapar?”

Selina’nın kaşları çatıldı. “Ben zengin değilim.” Gelip geçen caddeyi izledi. “Paranın çoğu Maggie’ye gitti. Çoğu. Geri kalanı da...”

“Geri kalanı mı?”

Selina bunu itiraf etmek istemezcesine, “Çocuk hastanesine bağışladım. Tedavilerini karşılayamayan ailelerin borçlarını ödemek için,” dedi.

Luke arabayı yavaşlatarak köşedeki kırmızı ışıktaki durdu. Aracı park konumuna getirdi. “Zenginlerden çalan Robin Hood, öyle mi?”

Selina ona ters bir bakış attı. “Eğer bu yeni bir lakapsa...”

Luke, Selina’nın yüzünü elleri arasına aldı ve onu öptü.

Yeşil ışık yandı ve arkalarındaki araba korna çalmaya başladı ama Luke istifini bozmadı, Selina’nın ağzı ona ara-

lanırken ve elleri boynunu sararken Luke için başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Luke geri çekildiğinde Selina'nın nefesi de Luke'un ki kadar düzensizdi. Luke dudaklarını Selina'nın dudaklarına götürdü. Bir kez, iki kez. Kendini durduramıyordu.

"Haydi seni yemeğe çıkarayım. Gerçek bir randevuya." Sözcükler düşünmeden ağzından çıkıvermişti.

Selina geri çekilerek dikkatle yüzüne baktı. Luke sonunda yeniden gaza basarak devam etti. "Pizza ve *Riziko* yok, öyle mi?"

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Uğradım."

Luke kıkırdadı. "Apartmana gizlice girebilirim diyorsan, sen bilirsin. İstersen her gece gel."

"Bilindik bir suçlunun evinde takılmasını mı istiyorsun?"

"Bu konuyu düşündüm."

"Öyle mi?"

Luke geniş bir caddeye saptı ve arazi aracı diğer araçların arasına karıştı. "Belki de Gotham'ın geleceği, bir kısır döngü içinde yeraltı dünyasını parçalamaya çalışmakta yatmıyordur."

Selina karşılık vermeyince Luke ona baktı ve yüzünde ciddi, düşünceli bir ifadeyle karşılaştı. Ancak gözleri ıslıl ıslıldı. Holly'nin, o maskenin altındaki yüz.

Selina.

Luke, "Maggie artık güvende olduğuna göre bir kumar oynayıp bu seri suçların, Gotham'ın istikrarını bozmak için final maçın olmadığını varsayıyorum. En azından o burada yaşarken," dedi.

Selina sadece, "Evet," dedi.

"Ancak sorun şu ki birçok suçlunun gözünde bunların sorumlusun *sensin*. Joker'i kandırdın. Bunu unutmayacaklar. O da unutmayacak."

“Yani?”

“Bunun, dikkatli olman konusunda bir uyarı olmasının yanı sıra, *yanisi*, Gotham’ın geleceğinin, hepsini teker teker yakalamaya çalışmakta yatmadığını düşünüyorum. Bunun, yeraltı dünyasının yeni *Leydi*’siyle işbirliğinde yattığını düşünüyorum.” Muzip bir sırıtışla Selina’yı işaret etti.

Selina tamamen dikkat dağıtıcı bir şekilde altdudağını ısırarak bunu düşündü. “Suç teşkil etmeyen faaliyet politikası konusunda ödün vermeyen biri olduğunu sanıyordum.”

Luke konsolun üzerinden uzanarak elini, Selina’nın eline uzattı. “Ah, öyleyim. Ancak karanlık o ya da bu şekilde daima varlığını sürdürecektir. Yolsuzluk hâlâ yasaların her iki tarafında da kol geziyor. Bunu düzeltmeye yardım edebiliriz.”

Selina başıyla onayladı. “Gotham Polis Teşkilatı bir süredir büyük değişiklikler yapma peşinde.” Selina tek kaşını kaldırdı. “Komiser Gordon benimle işbirliği yapmandan mutlu olmayacak.”

“Bunun, evet demen için bir teşvik olacağını düşünüyorum.” Selina karşılık vermeyince Luke, “Gordon iyilerden biridir. Bizi destekleyecektir, bir şeyleri iyileştirmek isteyecektir. Masumların korunmaya ihtiyaçları var,” diye ekledi.

Selina’nın yeşil gözleri ışıldadı. “Evet, var.” Luke, Selina’nın onları kendi yöntemlerince koruyacağını biliyordu. “Bir iş ilişkisi,” diye tekrarladı Selina sözcükleri uzatarak Luke’un eline bakarken.

“Eğer Gotham’ın Leydisi isterse,” dedi Luke kocaman bir gülümsemeyle. “Onu başkasına kaptırmadıysak.”

Selina parmaklarını onunkilere kenetlediğinde Luke tam olarak umduğu yanıtı almıştı.

38. BÖLÜM

“O güneş gözlüğü seni dehşet verici bir Audrey Hepburn’e dönüştürüyor.”

“Seçtiğim görünüm bu,” dedi Selina koyu renk saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru atarak ve –bir saat içinde onuncu kez– renk değişikliği karşısında şaşırarak. Eskiye geri dönmüştü. Herkesin gözü sarışın Holly Vanderhees’i arayacağından, siyah saçlı Selina Kyle kalabalığın içinde çok daha az göze çarpardı. “Ayrıca sen de sarhoş bir arı yetiştiricisine benziyorsun.”

Gerçekten de Ivy’nin başında, yüzünü örten sarkık devasa bir şapka; Selina’nınkiyle yarışacak büyüklükte kocaman bir güneş gözlüğü ve içeceklerini yudumladıkları bir nehir kenarı kafesinde sonbahar esintisiyle dalgalanan bol, beyaz bir tunik vardı. Selina latte, Ivy ise soya çayı içiyordu.

Kimsenin oralı olduğu yoktu. Zaten bu hipster kafe de, Catwoman ve tayfasını arayacakları türden bir yer değildi.

Ivy giysisini işaret etti. “Bu benim pazar serbest kıyafetim.”

Selina gülümsedi ve içeceği yudumladı. Luke önceki gece Selina'nın giysilerini almak için sessizce dairesine girmiş ve giysilerini Selina'nın Birlik aracında beklediği aşağı getirmişti. Bundan saatler sonra Selina araçtan kurtulmuş ama eşyalarla dolu çantalarını yanına almıştı. Açtığındaysa...

İçinden bir mektup düşmüştü.

Üzerinde sadece, *İş ilişkimiz şerefine*, yazıyordu. Selina bunun üzerine uzun bir süre gülümsemişti.

Selina siyah ceketinin yakasını düzeltti, sonra siyah kot pantolonunun üzerindeki görünmez bir havı üzerinden silkti. Bu giysisi Holly'nin şık kıyafetleri ve elbiselerinden daha spordu. Birlik kostümünden kesinlikle daha spordu. Kostümü bu sabah Sprang Nehri'ne atmış, Ölüm Maskesi'ni de Arkham'da bırakmaya karar vermişti.

Artık tamamen kendi zevklerine göre tasarlanmış kendi kostümünü ve kaskını yaratma zamanıydı.

"Ee, herhalde beni buraya sırf pahalı bir şeyler içmek için davet etmedin," dedi Ivy.

Selina başını kaldırıp baktı. Ivy dün Maggie ve Luke'a bir açıklama yapmaksızın fabrikadan kendi çalıntı aracıyla ayrılmıştı. Ancak Selina ona demeden önce... "Harley'ye ne oldu?"

Ivy gözlerini kırptırdı ve nehre bakarken fincandaki çayından bir yudum aldı. "Gotham Polis Teşkilatı gelene kadar bekledim. Ona zarar vermeyeceklerinden emin oluncaya kadar. Uyandığında sanırım –sana– ne yaptığını fark etti. Maggie'yi riske attığını. Bu bir uyarı alarmı oldu. Birçok anlamda. Polise zorluk çıkarmadan kendi isteğiyle gitti, bana, sana ulaşabilmem için zaman kazandırdı. Arkham berbat halde olduğundan onu başka bir tesise götürdüler. Orada, onu Joker gibi insanlara çeken şey için... terapi görüyor. Biraz terapi almak *istedi*. Aynı zamanda duruşmasını bekleyecek."

“Üzgünüm.” Selina’nın aklına gelen tek şey buydu.

“Yaptığın şey için seni suçlamıyorum. Harley ise... O iyi değil. Bunu bir süredir biliyorum, o da biliyor ama...” Ivy, bıçağın delip geçtiği Selina’nın omzuna baktı. “Davranışlarını teşvik etmiş sayılırım, bununla yaşayamam. O yüzden bu, parmaklıklar ardında bile olsa kendine biraz zaman ayırmasını sağlayacaksa...”

“İyi bir terapist ve iyi bir hâkime denk gelmesini sağlayacak birini tanıyorum,” diye teklifte bulundu Selina. “Doğru tedavi ve ihtiyacı olan desteği almasını sağlayacak birini.” Luke önceki gece tam olarak böyle demişti. İhtiyaç duyduğu yardım her neyse ona yardım edeceğini, bu şehirle başa çıkmanın bir yolunu bulmak için gerekeni yapacağını söylemişti.

Luke haklıydı: Maggie burada yaşarken, okula giderken suç baronlarının sokaklarda hüküm sürmeleri için önce Selina’nın cesedini çiğnemeleri gerekecekti. Bu şehirde birilerinin onları savunmasına muhtaç masum, iyi insanlar vardı. Ve Catwoman olarak, Gotham’ın Leydisi olarak, o bu kanunların konulmasına, kaosun kontrol altına alınmasına yardım edebilirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Ivy. Yutkundu. “Seni de anlıyorum, kardeşinle ilgili durumu. Tüm bu olanları...” Ivy eliyle nehrin iki yanındaki gökdelenleri, kafeyi, aralarındaki mesafeyi işaret etti. “Hepsi onu kurtarma planının bir parçasıydı.”

“Öyleydi.”

Ivy’nin beklenti dolu duraksaması üzerine Selina sandalyesine yerleşti. Ve ona hikâyeyi anlattı.

Selina anlatmayı bitirdiğinde güneş tepelerinde bir yay çizmiş, garson içeceklerini tazelemiş ve serin sonbahar havası etraflarını sarmıştı.

Ivy derin bir nefes alıp ılık çaldı. “Hikâye diye buna derim.”

Selina alaycı bir ses çıkardı. Ivy kalın örgüsünü omzunun arkasına attı. “Gerçeklik payı var mıydı? Yani bize karşı –arkadaş olarak– hissettiklerinin?”

“Olmaması gerekiyordu,” diye itiraf etti Selina. “Ancak vardı. Var.”

Ivy büyük bir yudum alarak çayını bitirdi. “Birlik peşine düşecek mi?”

“Ah, kesinlikle. Hele şimdi bir de formülü, verileri, her şeyi yok etmişken.” Selina, Ivy’nin kendi gözleriyle görüp topladığı bilgiyi kimseye söylemeyeceğini biliyordu. Birlik’in, Ivy’nin o fabrikada bulunduğu dair hiçbir bilgisi yoktu. “Ancak o zamana kadar,” dedi Selina gerinerek, “ödemem gereken faturalar var.”

“Öyle mi?”

Selina gülümsedi. “Bir kedi aldım.” Daha doğrusu bulmuştu. Küçük gri bir sokak kedisi. Dün gece Selina’nın kollarına atlaması için ufak bir parça yemek yeterli olmuştu. Eve gidene kadar da mırılarak orada kalmıştı. Ona Jane adını vermişti.

Ivy tek kaşını kaldırdı. “Kediler o kadar masraflı mı oluyorlar?”

Selina’nın gülümsemesi yerini sırtıtışa bıraktı. “Kesinlikle. Özellikle yeni kötü ev arkadaşımın kurmayı planladığım yeni sığınakta yaşarken.”

Aralarındaki masaya bir dizi anahtar bıraktı.

Ivy anahtarları alıp şıkırdatarak kahkahayla güldü.

“Harley’nin dairesinden ilham aldım. Başka bir metruk metro istasyonunda iki katlı bir alan. Alt katı bir laboratuvara dönüştürülebilir,” dedi Selina. “Üst kata üç yatak odası yapılabilir.”

“Üç mü?”

“Biri misafirler için,” dedi Selina. “Ya da başka bir iş-birlikçi. Onun için doğru zaman geldiğinde.”

Hepsi için bir yuva. Kendi tercihlerine göre, istedikleri gibi yaşamaya başlayacakları bir yuva.

Ivy gergin bir şekilde gözlerini kırptırıp başını eğerek ve yüzünü saklayarak, “Teşekkür ederim,” dedi.

Selina’nın elinden ancak bu kadarı geliyordu. Eğer Harley çıkarsa, eğer o iyi hâkim onu kolaylıkla salıverirse ve ihtiyacı olan, artık istediği yardımı alırsa... Selina, Ivy’nin iyiliği için Harley iyileşsin diye, Joker’i aşsın, peşini bırakmayan geçmişinden kurtulsun, bunca zamandır onu bekleyen gözünün önündeki kadını görsün diye dua etti.

Belki bu süreçte Selina’yı öldürmeye çalışmasın diye de.

Ancak bunu sonra düşünürdü. Başka bir gün. Başka bir hafta.

Ivy, çilli yüzü aydınlanarak doğruldu. “O tarz bir sığınak yapmak pahalıya mal olacaktır.” Eski odacı anahtarlarını kanca gibi kıvırdığı parmağında salladı. Metal gün ışığında parıldıadı. “Sıradaki vurgunumuz ne olacak?”

Selina, güneş tam batmaya başladığı sırada nehre doğru baktı. Bir an üzerine sakin, mutlu bir sessizlik çökerek kemiklerini sardı, kanını ısıttı. Sanki ufuk çizgisine doğru batan güneş, yükselen karanlık... Bir son değildi. Kesinlikle bir son değildi.

Ve şehir artık aydınlığı ve karanlığı paylaşırken, hepsi onundu.

İlk kez, hepsi onundu. Engin ve sınırsız. Dilediği gibi şekillendireceği bir yol. Olmasını hayal ettiği gibi.

Ve bir ev.

Selina gülümsedi. “Görmek için can attığım birkaç müze sergisi var.”

TEŞEKKÜRLER

Selina'nın öyküsünü yazmamın istenmesi benim için büyük bir onur ve ilk günden beri hayallerimin projesiydi. Ama bazı insanlar olmasaydı bu hayal gerçekleşemezdi. En derinden ve sonsuz minnettarlığım bu insanlardır:

Harikulade kocam Josh, dokuz canım olsa da yine seninle yaşamaya doyamam. Seni seviyorum.

Annie, yani Batdog, benim canım köpek dostum. Hep yiyecek bir şeyler istediğinde bile her gününe neşe getiriyorsun. Uyurken binlerce fotoğrafını çektiğim için özür dilerim ama çok sevimlisin, dayanamıyorum.

Benim için yılmadan çalışan yayın hakları temsilcim Tamar Rydzinski, tam bir kraliçesin.

Laura Dail Literary Agency'deki herkes. Onlardan daha iyi bir grup iş arkadaşı düşünemiyorum.

Editörlerin şahı Chelsea Eberly. Bu projeyi tam bir keyif kılan ve gerçekten gurur duyabileceğim bir şeye dönüştüren kişi. Her şey için teşekkür ederim.

Muhteşem Random House takımına teşekkür ederim. Michelle Nagler, Lauren Adams, Kerri Benvenuto, Hanna Lee, Kate Keating, Elizabeth Ward, Aisha Cloud, Kathy Dunn, Adrienne Waintraub, Regina Flath, Alison Impey, Stephanie Moss, Jocelyn Lange, Jenna Lettice, Barbara Bakowski, Tim Terhune, Mallory Matney, Felicia Frazier, Mark Santella, Emily Bruce, Becky Green, Kimberly Langus ve Cletus Durkin. Sıkı çalışmalarınız için teşekkürler!

DC/Warner Bros takımındakilere de teşekkür ederim. Ben Harper, Melanie Swartz, Shoshana Stopek ve Thomas Zeller. Afua Richardson'a da güzel mi güzel Selina çizimleri için teşekkür ederim.

Paha biçilmez ve ayrıntılı yorumları için muhteşem Nic Stone'a sonsuz sevgi ve minnettarlığımı sunuyorum. Önemli yorumları için Jason Reynolds'a da kocaman bir teşekkür.

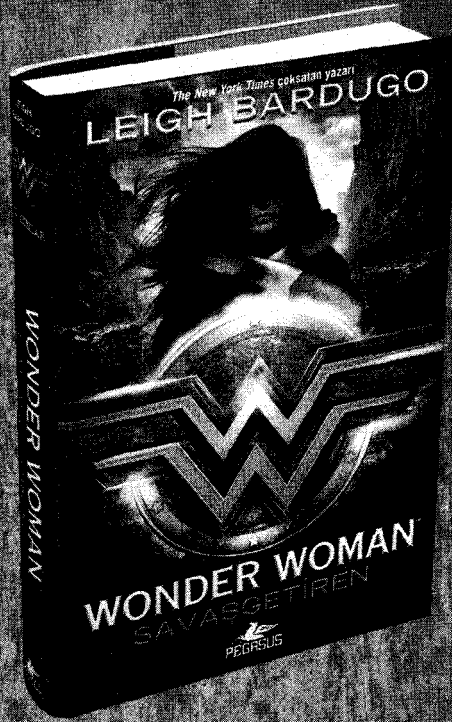
Harika bir asistan olduğu için Cassie Homer'a defalarca teşekkür ederim. Steph Brown, Lynette Noni, Alice Fanchiang, Jennifer Armentrout, Roshani Chokshi, Christina Hobbs ve Lauren Billings'e arkadaşlıkları için teşekkür ederim. Louise Ang, bulaşıcı heyecan ve nezaketin için teşekkür ederim. Charlie Bowater, eserlerin her zaman beni duygulandırıyor ve ilham veriyor. Onunla yollarımız kesiştiği için minnettarım.

Jennifer Kelly, Alexa Santiago, Kelly Grabowski, Rachel Domingo, Jessica Reigle, Laura Ashforth, Sasha Alsberg ve Diyana Wan. Hepiniz harika insanlarsınız, sizi tanıdığım için çok şanslıyım.

Benden hiçbir zaman destek ve sevgilerini esirgemeyen ailem. Hayatımda olmanız büyük bir nimet.

Ve son olarak, size teşekkür ederim sevgili okurlar. Umarım bu kitap sizi (suç işlemekten olsa daha iyi olur!) ortalığı birbirine katarken eğlenmeye teşvik eder.

BİR AMAZON'UN
VERDİĞİ SÖZ,
HAFİFE ALINMAZ.

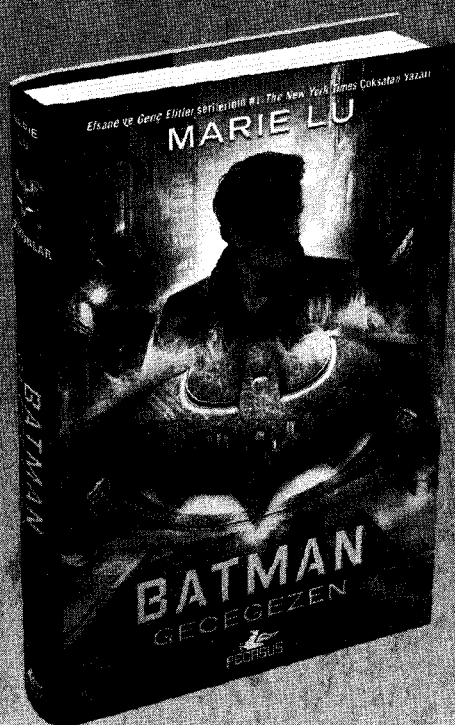
"Bardugo, güçlü kadın kahramanın simgesi haline gelmiş
Wonder Woman'ın değerini hakkıyla veriyor."

Booklist

"Sinematik savaş sahneleri ve zamana karşı verilen
savaş, heyecanı daima zirvede tutuyor ama bu kitabın
parlamasını sağlayan şey, Diana ve Alia'nın birbirine
verdiği destek."

Kirkus Reviews

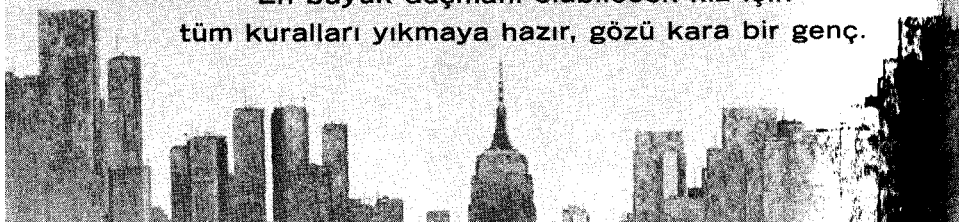
GECEGEZENLER
GOTHAM ŞEHRİNDE
TERÖR ESTİRMEKTEDİR.

LİSTELERİNDEKİ BİR SONRAKİ
İSİM BRUCE WAYNE'DİR.

Batman olmadan önce, Bruce Wayne'di.

En büyük düşmanı olabilecek kız için
tüm kuralları yıkmaya hazır, gözü kara bir genç.

DC İKONLAR

SELINA

SARAH J. MAAS

Throne of Glass ve *Court of Thorns and Roses* serilerinin *The New York Times* ve *USA Today* çöksatan yazarıdır. Sarah, *Throne of Glass* serisinin ilk versiyonunu yazdığında daha on altı yaşındaydı ve eseri otuz altı dilde basıldı. Aslen New York'lu olan Sarah eşı ve köpeğıyle Pennsylvania'da yaşamaktadır.

Sarah ayrıca ikonlaşmış süper kahramanların, ünlü gençlik edebiyatı yazarları tarafından kaleme alınan *DC İkonlar* serisi yazarlarından-
dır. Seride Leigh Bardugo'nun yazdığı *Wonderwoman: Savaşgetiren*, Marie Lu'nun yazdığı *Batman: Gecegezen* ve Matt de la Peña'nın yazdığı *Superman: Şafaksöktüren* kitapları da yer almaktadır.

sarahjmaas.com | @therealsjmaas
DCIcons.com | #DCikonlar

Kapak fotoğrafı: Howard Huang
Logo: Stuart Wade

Selina Kyle Catwoman'dır.
Yarasa yokken meydan Kedi'ye kalır.
Bakalım bu kedinin gerçekte
kaç canı var.

DC İKONLAR

4 Kahraman. 4 Yazar. 4 Kitap. Üçüncüsüyle Tanışın.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-2777-648-5

9 786052 777648

Copyright © 2019 DC Comics.
BATMAN and all related characters and elements
© & TM DC Comics. WB SHIELD: TM & © Warner Bros.
Entertainment Inc. (s19)